

Розмари Роджърс

ДЖИНИ

РОЗМАРИ РОДЖЪРС ДЖИНИ

chitanka.info

След главозамайващи приключения в Мексико Стив и Джини най-после са заедно и са щастливи. Но един ден съдбата им праща руския принц Сарканов, който съобщава на Джини, че е незаконна дъщеря на руския император. Помамен от блясъка на аристократа, несъщия баща на Джини, сенатор Брандън, намира пролуки в законността на брака ѝ, развежда я със Стив и я оженва за принца. Но макар и принцеса, тя не е щастлива. Руският принц я използва като примамка в своите делови и политически машинации, сломявайки волята ѝ с наркотици. Джини бяга от всичко това в имението на милионера Сам Мърдок, а после и на кораба на Стив, който междуременно е станал пират. Докато един ден двамата ѝ съпрузи се изправят в смъртоносен двубой един срещу друг.

ЧАСТ ПЪРВА

ПРИНЦЪТ

Огромната армия на Порфирио Диас стоеше пред стените на древния град Пуебло и въпреки ожесточените сражения почти всички бяха в добро настроение. Само още ден или два и Пуебло щеше да падне, а тогава... напред към Мексико! Да живее Диас! Да живее революцията!

Докато часовете кръстосваха насам-натам, зорко наблюдавайки околността, по-голямата част от огромната войска почиваше. Войниците спяха или разговаряха с приглушени гласове, защото генерал Диас много държеше на дисциплината.

Във вътрешността на лагера бяха скупчени двуколките и каруците на готвачите, сякаш сгущени, за да се пазят от студа. От импровизирания кокошарник се носеше кудкудякането на кокошки. От време на време плахо се размърдваше някоя крава или коза. Наблизо проплака бебе, но бързо бе успокоено.

Подготвяйки се за нощта, жените тихо бърбеха, а малките огньовете постепенно гаснеха, превръщайки се в жарава.

— Казват, генерал Маркес тръгнал от Мексико Сити насам, за да подсили гарнизона.

— Пфу, старият страхливец! Да не бяха го натирили, би предпочел да си остане в Мексико! Преди да стигне Пуебло, нашият генерал вече ще е стъпил в града.

Седнала на земята с опрян на една каруца гръб, Джини безделничеше, пропускайки покрай ушите си „бръщолевенето около лагерния огън“, както сама се изразяваше. Тя се заслушваше за нечий стъпки. Очите ѝ търсеха в далечината силуета на един мъж, който трябваше да се приближи с привичната си изящна, грациозна като на пантера походка. Нейният мъж. Нейният съпруг. Защо ли съвета при генерал Диас се бе проточил толкова дълго?

Мъждукащата светлина на въглените в нозете ѝ осветяваше чертите на младата жена, но косата ѝ бе дискретно скрита под черен шал, един от онези, така наречени „ребозо“. Подобно на останалите жени, тя носеше дълга до глезените червена рокля и бяла блуза с

дълбоко деколте, която едва скриваше раменете ѝ. Дори и в светлината на огъня златистокафявата кожа на Джини бе малко по-светла от тази на останалите жени. Ако се взреше отблизо в продълговатите ѝ очи, човек потъваше в дълбока, тайнствена зелена бездна. Младата жена имаше високи скули, изящна брадичка с трапчинка, която я правеше да изглежда решителна и своенравна, и уста, будеща у мъжете желание за целувка. „Уста на куртизанка“, както я бе нарекъл някога братовчед ѝ Пиер, когато едва шестнадесетгодишна, още полудете, полужена, Джини мислеше единствено за своя първи бал, на който щеше да бъде представена на краля и кралицата на Франция. Толкова много неща се бяха случили от тогава! Въпреки необузданата си младежка фантазия, момичето никога не бе и помисляло, че тя, влюбената в танците, флиртовете и красивите дрехи, ще седи тук, облечена като мексиканска селянка и с боси нозе ще клечи край огъня, очаквайки мъжа си.

Леко уморена, Джини облегна глава на колелото на каруцата и ребозото ѝ се свлече, така че изпод него се показаха няколко меднозлатисти къдрици, които паднаха върху лицето ѝ. Защо се бави Стив? Случайно ли бе това, че генерал Диас задържаше офицерите по-дълго от обичайното? До този момент те бяха изчаквали гладът да изтощи гарнизона на Пуебло, но сега, когато Маркес идваше от запад, генералът може би щеше да сметне, че е настъпил подходящият момент да сложи край на играта на котка и мишка и най-сетне да заповяда на войската си да удари града. Крайно време бе! Армията трябва да воюва, без да се задържа дълго на едно място. След това щяха да потеглят към Мексико Сити, а после...

На Джини ѝ бе трудно да си представи, че някога всичко това щеше да свърши. Къде щяха да отидат след това? Какво щеше да прави тя? Едно бе сигурно, каквото и решение да вземеше Стив, той никога нямаше да я изостави. Прекалено много бяха изстрадали заедно и момичето вече не бе в състояние да понесе евентуална раздяла.

— Ти, зеленоока магьоснице, направи така, че съвсем да загубя ума си по тебе. Ти си единствената жена, от която имам нужда — бе прошепнал той в онази нощ, когато пристигна във Вера Круз, за да я вземе със себе си. На другата сутрин корабът трябваше да отпътува. Момичето все още изтръпваше при мисълта, че корабът би могъл да вдигне платна един ден по-рано.

— Какво щеше да правиш, ако бях заминала?

— Мислиш ли, че толкова лесно щях да те оставя да ми се изплъзнеш? Щях да стана пират и да завзема кораба още преди Монтерей, а после, малка вещице, щях да те оставя да се удавиш, като наказание за бягството.

Мисълта, че той въпреки всичко я обичаше, караше Джини да трепери от радост. Бяха се обичали през цялото време, от самото начало, но никой не искаше да си го признае. Колко време бяха пропилили! Тя притвори очи, а на устните ѝ трепна усмивка. Когато ненадейно дочу гласа на мъжа си подскочи.

— Колко вълшебно изглеждаш, дори когато спиш, скъпа моя! — той се отпусна до нея. Устните му докоснаха слепоочията ѝ. — Мили Боже, бих пийнал нещо! Генералът е наредил да поддържат голям огън дори и в нощ като тази. Отгоре на всичко куртките ни трябваше да са закопчани догоре... и нито едно разкопчано копче. — Още докато изричаше тези думи той нетърпеливо разкопчаваше досадните копчета.

— Дай да ти помогна, за да не се налага отново да шия копчетата на куртката ти! Ще ти донеса и нещо за пиене. Истински щастливец си с толкова опитна войнишка съпруга. — Джини се притисна към него, косата ѝ погали лицето му, докато той обвиваше ръка около кръста ѝ.

— Толкова изкусителна си и прекалено красива, за да останеш войнишка съпруга. Дори генералът е на това мнение.

— Генералът! О, Стив... — Джини ококори големите си зелени очи, но веднага след това полувиновно, полувъзмутено сведе поглед.

— Да, генералът! Погледни ме в очите, иначе ще реша, че на съвестта ти тежи нещо повече от някой обикновен флирт.

— Но аз... аз не съм флиртувала! Просто вятърът свлече ребозото ми и генералът, който точно тогава минаваше с коня си покрай мен, ме загледа! Какво можех да сторя? Усмихна ми се, а аз му отвърнах. Помислих си, че навярно е разбрал коя съм.

Все още в обятията на Стив, който я притискаше към себе си, Джини видя на устните му така добре познатата ѝ полунасмешлива, полунежна усмивка.

— Ах ти, безсрамна зеленоочке — нежно промърмори той. — Надявах се, че няма да се изпречиш на пътя на дон Порфирио. Но както изглежда... — той шеговито спря и с въздишка на облекчение свали куртката.

— За Бога, Стив, какво каза той?

— Ситуацията е наистина заплетена, знаеш ли. Той не знае коя си — мислиш ли, че бих си направили труда, да му разказвам за теб? Генералът заповяда на Феликс да те открие и помоли да му направиш компания тази вечер. Изглежда наистина си го впечатлила.

— О, не!

— О, да! И тогава на бедния Феликс се падна тежката задача тактично да му обясни, че ти не си малка френска повлекана, помъкнала се подир някой войник. Естествено, бях в неведение за това, чак до края на съвещанието, когато ми стана ясно защо генералът през цялото време ми хвърляше такива буреносни погледи.

— Не може да е бил толкова сърдит, Стив, мисля, че преувеличаваш.

— Ни най-малко, скъпа. Закъснях, защото след като отпрати другите, генералът ме помолил да остана. Недвусмислено ми даде да разбера, че не му е приятно моята съпруга да следва войската подобно на някоя обикновена лека жена. В края на краищата съм бил един Алварато, а ти — дъщеря на сенатор от Съединените щати. Какво щяло да стане, когато триумфално влезем в Пуебло, а по-късно и в Мексико Сити. Когато чуждестранните вестници узнаят за тази история — провлаченият му, саркастичен глас я накара да изтръпне от ужас. Дали ѝ се сърдеше? Дали генералът наистина бе толкова гневен?

Джини бе взела куртката на Стив, по навик я бе сгънала и я гладеше с ръка. Само така успя да издържи на пронизващия син поглед.

— А ако това стане?

— Генералът не иска светът да си помисли, че Мексико е страна на варвари. А в другите страни не е прието жени да следват войската!

— Няма да ме отпратиш, нали! Той не може...

Когато Стив повдигна брадичката ѝ с дългите си мургави пръсти, гласът му бе изгубил саркастичната си нотка.

— Никъде няма да те пращам, скъпа моя, но се боя, че когато превземем Пуебло, ще получиш нова задача.

— Не искам...

— Ако за малко си затвориш устата, ще мога да ти обясня всичко. Генералът каза, че имал нужда от секретарка. Някой, който да внася ред в книгата му и който умее добре да пише и превежда. С

други думи, официално ще бъдеш зачислена към неговия щаб и прелестното ти лице ще краси щабквартирата на генерал Диас. Знаеш, че пленниците често не знаят нито дума испански, а ти се оправяш с немския и италианския, нали? А френският ти, скъпа, винаги е бил отличен. Навярно Дон Порфирио смята, че една хубава женичка в щаба му ще направи добро впечатление. Без съмнение, вестниците ще бъдат впечатлени.

— А ние, кога ще имаме време един за друг?

Този път той се усмихна и се наведе към нея, за да я целуне.

— Наредено ми е, вие, мадам, веднага да получите подходяща квартира. И за щастие, тъй като все още съм ви съпруг, ще имам честта да я споделям с вас — най-малкото, поне през нощта! Така че нямаш извинение, ако занемариш съпружеските си задължения.

— Значи не си сърдит?

— Какво щеше да сториш, ако бях?

Очите ѝ блестяха.

— Щях да покажа зъбите си! Още повече, че всъщност вината е моя.

Той уви косата ѝ около дланта си подобно на въже и я придърпа към себе си.

— Ти си една малка, пръскаща искри котка. Дявол знае, защо си търся белята с теб. Много те моля в присъствието на генерала да обуздаваш буйния си темперамент и си държиш език зад зъбите. Той очаква, че ще си има работа с дама.

— Когато е необходимо, мога да се държа и като дама! — Джини направи гримаса, притисна се още по-плътено към него и обви ръце около врата му. — Но не тази вечер и не пред теб — бързо прошепна тя, преди той да притисне устни към нейните.

Двамата бяха свързани от необяснима връзка — страст, но и нещо много по-дълбоко, нещо, родило се през онази година и половина, през която бяха воювали, а помежду им се изпречваше недоверие и подозрителност, но дори и тогава никой от тях не бе в състояние да устои на привличането на другия.

Стив Морган бе първият мъж в живота на Джини. Той прояви неподозирана нежност и грижовност, като се има предвид егоизмът, отличаващ отношенията му с жените. Тя още от самото начало бе влюбена в него, но грубото държание и избухливостта му бяха

превърнали първоначалното ѝ момичешко влечение в омраза. И тогава той я бе отвлякъл и Джини започна да се бои от него — от непреклонния му, арогантен характер и избухливост, когато му се противопоставяше. И въпреки всичко той бе не само неин господар, но и любовник, а тялото ѝ тръпнеше в очакване на ласките му, въпреки че духът ѝ се противеше на безсърдечния начин, по който се отнасяше с нея. Едва много по-късно, след изживяния шок от откритието, че Стив Морган е известен в Мексико под името Естебан Алварадо, член на богатата и уважавана фамилия Алварадо, а и след като узна, че дядо му бе помогнал за тяхната сватба, Джини си даде сметка, че го обича.

Сега тя, сънена и доволна в обятията на мъжа си, лежеше върху носилката за ранени в каруцата, склонила глава на рамото на Стив. Тя го обичаше. През ужасните, дълги месеци, през който мислеше, че е загинал от куршумите на една френска наказателна рота, Джини бе имала и други мъже, но не бе обичала никого от тях, ако и понякога тялото ѝ да бе изпитвало наслада. Тогава Стив се бе появил отново и дори против волята си и въпреки безумната ревност, от която бе обзет, той трябваше да признае, че е влюбен в нея.

„Нищо вече не може да ни раздели, абсолютно нищо“ — мислеше си Джини. Не можеше да си обясни, защо точно сега ѝ хрумна тази мисъл и защо бе този смътен страх, обхванал душата ѝ, докато заспиваше. Джини се притисна под завивката към Стив, който несъзнателно още по-здраво я стисна в прегръдката си. Най-сетне бяха заедно и въпреки че на сутринта отново се налагаше да се воюва за Пуебло, Джини знаеше, че заради нея Стив ще обуздае безразсъдния си темперамент.

Със своите многобройни кули и катедрали Пуебло лежеше пред тях в очакване да бъде превзета, подобно на жена, която осъзнавайки безнадеждността на положението си, се примирява с неизбежната си участ. Вече повече от месец Порфирио Диас държеше в шах защитниците на града, като бе обсадил предните императорски постове и просто изчакваше. Няколкото кървави престрелки едва ли можеха да се нарекат битки, но сега търпението на Диас се бе изчерпило. Генерал Маркес, начело на подобрена от самия него кавалерия, бе разкъсал „стоманения пръстен“, сключен от Ескобедо около обсадения град Керетаро. В Мексико Сити генерал Маркес се бе опитал да събере още хора и средства за изгубената кауза на император

Максимилиан. Говореше се, че след неуспехите в Мексико сега напредвал с хората си към Пуебло. На Джини, която заедно с офицерите от щаба на генерал Диас чакаше в една малка постройка, определена от него за щабквартира на армията му, този хладен, ясен ден изглеждаше някак нереален. Въпреки напрежението мъжете се шегуваха с нея и я закачаха. Когато генералът не бе на близо, те я наричаха „la teniente“, лавкаджийката. Със своята бяла муселинена рокля и с прибраната си назад коса, завита на кок, Джини кръстосваше тясното преддверие от прозореца до вратата или се опитваше да подреди документите в черни лачени кутии. Генералът бе решил да продължи колкото е възможно по-бързо напред, това бе ясно. Но дали Пуебло наистина щеше да падне толкова лесно, колкото Диас си мислеше? Цяла сутрин пристигаха пратеници, яхнали разпенени коне, и носеха на генерала рапорти за хода на битката. Към обяд в щабквартирата пристигна полковник Феликс, който не пропусна да дари Джини с шеговита усмивка.

— С падането на нощта сме вътре — прошепна ѝ той, преди да изчезна в кабинета на генерала, а окуражителните му думи и приятелска усмивка накараха момичето да въздъхне с облекчение.

Не след дълго генералът я извика в кабинета си. С едва загатната усмивка той издиктува писмо до президентът Хуарес, с което му съобщаваше, че преговорите за предаването на Пуебло са вече в ход и че още същия ден, 4-ти април 1867 година, градът ще бъде превзет в името на господин президента.

След като писмото бе грижливо подпечатано, сложено в куриерска чанта и поверено на един млад офицер, генерал Диас се облегна назад върху стола си. Запаля цигара и зараглежда с несдържано южняшко любопитство младата жена, седяща срещу него.

Тридесет годишният генерал Порфирио Диас бе силен и, въпреки грубите черти на лицето си, хубав мъж, с правилен нос и светла креолска кожа, ако и във вените му да течеше и индианска кръв.

— Значи сте жена на Естебан Алварадо, госпожо? Трябва да призная, че си ви представях малко по-иначе. Още повече, след като Феликс, този негодник, ми обясни, че сте жената, която лично дон Франсиско Алварадо е избрал за годеница на Естебан. — Забелязал смущението ѝ, той се изсмя с пълно гърло. — Но горещото настояване на капитан Алварадо да замине за Вера Круз трябваше да ме наведе на

мисълта, че сте красавица... спор между влюбени, а? А сега, предполагам, вие двамата не бихте понесли да ви разделят отново? След като ви видях, всичко това не ми изглежда толкова необяснимо.

Кафявите му очи издавах искрено удивление и Джини не знаеше как да се държи.

— Много сте мил, генерале — отвърна тя и зъбите му проблеснаха изпод увисналите мустаци, с които той толкова много се гордееше.

— Трябва да ме запознаете с етикета и нравите на висшето общество, госпожо. Почти цял живот съм бил войник, но възнамерявам да сторя от себе си нещо повече от това... малко по-късно може би, нали? Естебан ми разказа, че сте израснала във Франция и много сте пътувала из Европа. Някой друг път, когато имаме повече време, ще ми разкажете за Европа. С позволението на съпруга ви, разбира се — с дяволито намигване добави той.

Сега Джини открито му се усмихна. Значи, когато пожелаеше Диас, Тигърът на Юга, суровият войн, можеше да бъде и галантен! Джини намираше, че ако си направи труда, той би могъл да бъде истински изискан, а тъй като изходът на битката, която все още се водеше пред стените на Пуебло очевидно малко го интересуваше, притесненията ѝ се стопиха и двамата прекараха повече от час, бърбейки приятелски. Генералът любопитно я разпитваше за европейските жени и нрави.

Много по-късно през нощта, пред изстиналата вечеря в едно студено помещение, Джини описваше на Стив приятния следобед, прекаран с генерала. През полуотворения прозорец до тях долитаха крясъци и шумът от нощни гуляи. Войниците празнуваха победата си така както всяка победоносна войска по света.

— Сигурен ли си, че не предпочиташ да си при тях? — подпряна на камината, дяволито попита Джини, отпивайки глътка превъзходно френско шампанско, което Стив бе намерил при разграбването на града.

— Мисля, че генералът не би допуснал нещо подобно за свой офицер — бавно рече той, намигвайки ѝ. — Освен това в последно време не понасям изнасилванията. — Тя го наблюдаваше как изпразва чашата си и я поставя на масата. Джини стоеше там, облечена в дреха,

под която в светлината на огъня се очертаваше изящното ѝ тяло, и забеляза, че Стив я наблюдава с потъмнели очи.

Тук, в тази малка стая, те сякаш бяха безкрайно сами и далеч от останалите.

Джини почувства желание да напусне мястото си край камината и босонога да се приближи към мъжа си; за да се хвърли на гърдите му, да увие ръце около врата му и силно да се притисне към него.

— Стив... — тя не можеше да облече в думи неопределения си страх. А и как би могла, когато не знаеше от какво и защо се бои. Имаше някакво неясно предчувствие, сякаш полъх от крило на пеперуда бе погалил страните ѝ. Изпитваше дълбоко, инстинктивно желание да бъде близо до мъжа си и да се сгуши в силната му прегръдка... завинаги.

— Какво се е случило? Да не би да се безпокоиш за нещо?

Сега той щеше да ѝ каже, че навярно не бива да съпровожда войската, отправяща се към Мексико и Джини нямаше да го понесе!

— Няма нищо, абсолютно нищо — прошепна тя и устните им се докоснаха.

След това направи усилие да си придаде безгрижен вид и да отвърне на въпросителния му поглед.

— Може би просто искам да се убедя дали би изнасилал мен.

Когато заспиха, огънят вече бе само изтляваща жарова. На сутринта неясните нощни тревоги на Джини отстъпиха пред реалността на настъпващия ден. Бе се наложило Стив да излезе съвсем рано и след една бърза закуска да се опита да събере войниците от ротата си, които още празнуваха. Джини имаше достатъчно време да се погрижи за себе си, преди да се появи пред генерала и останалите офицери от щаба.

Узна, че още същият ден трябва да се отправят към Мексико. Говореше се, че генерал Маркес се бил заврял в Сан Лоренцо и още не можел да реши какво да прави сега, след падането на Пуебло. Стив щеше да продължи да воюва, но днес дори тази мисъл не бе в състояние да я изплаши. Колко лекомислено се бе държала! Чакането пред стените на Пуебло трябва да я бе изнервило... страхът, че ще имат на разположение само няколко мимолетни мига, когато желяха да прекарат заедно цяла вечност.

Но сега най-сетне щяха да настъпват, Мексико Сити несъмнено щеше да падне подобно на Пуебло и тогава...

Все още не бяха разговаряли за бъдещето, Стив и тя, но бъдеще щеше да има. Каквито и да бяха желанията му, каквото и да възнамеряваше да прави. Джини си спомняше, че Стив си бе избрал едно ранчо край Монтерей и се надяваше той да я отведе там.

„Аз съм омъжена жена — неочаквано помисли тя, — но се чувствам по-скоро като влюбена.“

Така и трябваше да бъде помежду им. Бракът винаги ѝ бе изглеждал нещо блудкаво и отегчително, един вид пленничество и тегоба за жената. Чрез брака хората искаха да се застраховат по отношение чувствата на партньора. След някоя и друга годинка човек започваше да се пита дали изобщо някога е обичал и защо се е клел във вечна обич. Между тях обаче щеше да бъде иначе — Джини никога нямаше да скучае със Стив, той бе толкова непредвидим! Тя трябваше да се погрижи той също никога да не се отегчи от нея!

В такива мисли бе потънала Джини, докато сръчно подреждаше книгата на генерала. Тениенте, предишният му секретар, с видимо облекчение бе оставил всичко в ръцете на госпожа Алварado. С напредването на деня Джини установи, че в щабквартирата на генерал Диас цари трескаво оживление. Като умел пълководец той бе предоставил на хората си няколко часа, за да отпразнуват победата, а след това още няколко, за да си починат от гуляите. Междувременно пленниците, чийто живот имаше някаква стойност за победителите, кръстосваха килиите си, долавяха шума от празнуването и се измъчваха какво ли ще стане с тях. Когато най-сетне биваха изправяни пред генерала или някой от офицерите му, те бяха изплашени и покорни.

Около десет часа тясното помещение пред кабинета на генерала бе претъпкано. Един от бунтовническите главатари, пристигнал лично, за да информира генерала за настъпването на императорските войски, угоднически се бе облегал на бюрото, иззад което Джини недвусмислено му даде да разбере, че не би било зле следващият път, когато реши да се доближи до дама, най-напред да се изкъпе. И понеже го бе заговорила на собствения му диалект, мъжът се отдалечи, клатейки глава и хилейки се незлобливо.

Най-тежкото през този ден бяха преводите, които Джини трябваше да прави. Сред защитниците на Пуебло се бяха оказали няколко французи, мъже, женени за мексиканки и останали в Мексико, за да воюват на страната на императора. Чувайки свободният й френски, те я смятаха за предателка и по време на разпитите, водени от самия полковник Феликс Диас, тя непрекъснато трябваше да си дава вид на безразлична. „Ще свикнеш“, повтаряше си тя, което си бе самата истина. Изпитваше състрадание към някои от тези мъже и към елегантните френски офицери. Най-малкото, можеше да бъде сигурна, че Диас е настроен милостиво и те нямаше да бъдат екзекутирани, а щяха да останат в плен, докато победителите решаваха какво да правят с тях.

Така протичаше денят в Пуебло, в щаба на генерала, докато останалата част от армията му късно следобед се отправи към Сан Лоренцо, за да прогони Маркес от убежището му. Стив също замина с тях.

Времето сякаш никога не бе текло така бавно. Бе средата на май и генерал Диас беше разположил щабквартирата си в малко градче, изникнало около параклиса на Девата от Гваделупа. Зад хълма Тепеяк, съвсем дребни, можеха да бъдат съзрени кулите на величествената катедрала. Войските на генерал Диас, за които вече толкова месеци не познаваха отдих, очакваха заповеди, разквартирувани между малкото градче Гваделупа и красивия Мексико Сити.

Дон Порфирио бе предпазлив във всичко, с което се захванеше. За да не оставя хората си да бездействат, той бе заповядал да се претърсят за укрили се привърженици на императора малките градчета и селца от околността. Най-знатните граждани на Мексико Сити спореха с генерал Маркес и останалите генерали на стопилата се императорска войска, които междувременно бяха успели да се доберат до сравнително доста по-сигурния Мексико Сити.

— Мексико е наша столица! Защо да я разрушаваме? Рано или късно ще разберат, че съпротивата е безполезна и ще се предадат. Междувременно, госпожо, ще чакаме, а вие ще ми давате уроци по френски и английски, нали така?

Генералът бе наследил както фатализма на индианските си предци, така и галантността на испанците. Присъствието на красивата жена в иначе неприветливата му щабквартира без съмнение го радваше. Освен това той се гордееше със способността на Джини да се приспособява и с езиковите ѝ познания. Тя наистина бе същинско злато, при това силна и храбра, съвсем различна от така наречените дами от висшето общество, които той бе срещал преди нея. С нея можеше да разговаря дори за политика и военни стратегии, с изненада установявайки, че тя има учудващо голям опит и в двете области. Истински щастливец бе човекът, взел за съпруга тази удивителна и при това толкова красива жена! Дон Порфирио не бе пропуснал нееднократно да повтори това пред Стив.

— Склонен съм да вярвам, че генералът би желал да те е открил преди мен, скъпа моя — с неудоволствие забеляза една вечер Стив. —

Никога преди не е бил толкова любезен с някоя жена. Произведе ме в майор и сега ме прави куриер, което доста често ще ме откъсва от теб. Това ме кара да мисля...

— Стив! Не говориш сериозно, нали? — Тя се облегна на масата и въпросително се втренчи в лицето му. След миг с облекчение забеляза, че мъжът ѝ се усмихва.

— Това за произвеждането ми в майор и за куриерската служба е сериозно, но — проклетие — трябва да призная, че и сам имам вина за това. Станал съм доста нетърпелив, киснейки тук заедно с останалите и чудейки се как да прекарвам времето си, особено откакто ти, скъпа моя, по цял ден си толкова заета.

— Но това значи, че ще отсъстваш с дни! — проплака тя. — Ще се отегчавам до смърт.

— Можеш да завъртиш главата на дон Порфирио и на всичките му офицери, а също и на американските войници, разквартирувани в Текскоко.

— Каза, че ще ме напердашиш, ако забележиш, че заглеждам някой чужд мъж!

— Ще го сторя, ако те хвана да го правиш. Така че бъди дискретна.

Тя прехапа устни, тъй като не можеше да разбере дали Стив говори сериозно или не. Дали това не бе тактично предупреждение, че ако по време на пътуванията срещнеше някое хубавичко лице, той би приел евентуално прегрешение? „Все още не го познавам достатъчно добре, за да съм сигурна“ — мислеше си Джини, докато продължаваше въпросително да го гледа в очите.

Стив за кой ли път се удиви колко е красива с тези зелени, леко издължени и тайнствени като на циганка очи, с прасковената си кожа, блестяща в светлината на огъня великолепната, меднозлатиста коса, спускаща се като було от двете страни на лицето ѝ, докато тя, толкова сериозна, се взираше в мъжа си. Мисълта, че толкова леко и незабележимо бе завладяла сърцето му, го плашеше.

Като си помислеше само, че от всички жени, които познаваше, единствено тя притежаваше властта да пробуди у него примитивна, дива ревност... също и властта да го накара да признае дори и пред самия себе си, че не може да живее без нея. Още от първата им среща

незабележимо се бе промъкнала в сърцето му, докато неочаквано, подобно на светкавица не го озари мисълта, че наистина я обича.

Докато предишните му връзки с жените бяха белязани от егоизма му, Стив Морган бе направил опит да разбере това момиче и да се вживее в настроенията ѝ. Нещо я безпокоеше. Какво ли? Той нежно я притегли към себе си и безмълвно започна да я гали. Усети тихото потръпване на тялото ѝ под дланите си, когато с едва доловима въздишка се прислони на рамото му. За какво ли мислеше?

Джини мислеше за здравата, неразрушима връзка помежду им. Не просто връзка на плътта, но и духовна. Винаги когато подобно на сега лежаха толкова близо един до друг и голите им тела се докосваха, желанието бе с тях. Но имаше и нещо друго, нещо дълбоко, някаква необходимост от другия и споделена радост от това отново да бъдат заедно. Само ако можеше да го разбере по-добре! С примирение бе понесла и най-ужасните му настроения — саркастичните забележки за предишния ѝ живот и дори непоносимата му избухливост, защото си бе дала сметка, че го обича. Сега той почти неизменно бе нежен и мил с нея, въпреки че понякога, когато не бе в настроение, в гласа му можеше да прозвучи и някоя по-остра нотка. Но тя го обичаше. Каквото и да се бе случило помежду им, колкото и сериозно да я бе наранявал, тя го обичаше и единственият ѝ страх бе да не го загуби, да стане свидетелка как отново се преобразява в онзи груб, всяващ страх непознат, който с едно повдигане на веждите или суров поглед можеше да я накара да изпита почти физическа болка.

Откакто бе признал любовта си към нея, една от пречките помежду им се бе срутила. Сега имаха нужда единствено от време. Време да привикнат един с друг, да се научат по-добре да се разбират. Време, за да отстранят всички прегради помежду си.

С нежността, с която от известно време я даряваше, Стив отметна косата от челото ѝ и залепи върху шията и бузата ѝ нежна, едва доловима целувка.

Джини внезапно разбра, че безпокойството ѝ не му е убягнало дори и без да ѝ задава въпроси. Той бе започнал да вниква в скрития ѝ вътрешен живот.

— Обичам те, Стив, само теб.

— Зная, любима, аз също те обичам.

Нямаше нужда от повече думи. В подобни мигове, въпреки че повтаряха баналностите, използвани от всички влюбени по света, тя почти не вярваше, че ѝ се бе удало да го накара да се влюби в нея. Никога не я напускаше усещането, че раздялата с нея не му коства нищо или че я наблюдава с присъщата си подигравателна усмивка, сякаш почти не го е грижа и само си играе с нея. Както често ѝ бе казал по-рано: „С прегръдките си, които могат да залееят целия свят и с непресъхващите си сълзи, жените обичат да правят от брака капан за мъжете...“ Бе решена да не постъпва така. Не бе от този тип жени. Дали Стив вече го бе разбрал?

Прегръдката на съпруга ѝ и нежните любовни слова, които шепнеше в ухото ѝ, накараха Джини да забрави страховете си и тя, без да мисли за нищо, се отдаде на страстта. Колкото и често и колкото и далеч да трябваше да пътува, Стив винаги щеше да се завръща при нея и Джини винаги щеше да го очаква. Съдбата ги бе събрала, а любовта щеше да ги свърже завинаги.

На сутринта Стив излезе съвсем рано и когато пристигна покрития с прах пратеник от Керетаро, Джини вече седеше в преддверието към кабинета на генерала зад малката дървена маса, която ѝ служеше като бюро. Керетаро бе паднал и императорът бе предал мечата си на генерал Ескобедо. Носеше се слух, че ставало дума за предателство и предателят бил не някой друг, а полковник Мигел Лопес, един от най-приближените на някогашния император. Мигел, който винаги се бе бил в гърдите, че е опортюнист, същевременно бе водил двойна игра. Същият Мигел, който донякъде бе неин приятел и имаше пръст в това тя и Стив да се намерят отново. Дали още тогава е бил двоен агент, работещ за каузата на революцията? Новината накара Джини да се замисли и я разстрои, макар и да съзнаваше, че с това краят на войната значително се приближава.

Един глас с американски акцент, който не можеше да бъде сбъркан, я изтръгна от мислите ѝ, връщайки я отново в действителността.

— Простете, госпожо, но един войник ми каза, че говорите френски.

Мъжът, застанал пред нея, бе едър на ръст и носеше брада. По синята му униформа, каквито вече бе виждала, и фуражката, която той държеше в ръка, Джини позна, че има чин капитан. Появата му я

изтръгна от забравата, в която бе потънала, взряла празен поглед в натрупаните по масата книжа. Когато вдигна глава, зелените ѝ очи се разшириха и тя пребледня.

Преди да успее да каже нещо, русокосият капитан изненадано извика:

— Джини! Джини Брандо!

Стаята се завъртя и момичето трябваше да положи неимоверни усилия, за да изглежда спокойна.

— Вие сте Карл Хоскинс, не е ли така? Това се казва изненада, да ви видя тук! Когато се видяхме за последен път...

Той бе поставил ръце върху масата и се бе навел към нея. Изпитателно разглеждаше лицето и фигурата ѝ до най-незначителната подробност, сякаш не можеше да повярва, че това наистина е тя.

— Напуснах мястото при баща ви, когато се преместихме в Калифорния. Бях мобилизиран, когато научихме... мисля... — Той заекваше, правейки измъчена физиономия, при което Джини, вече овладяла се, установи, че брадата не намаляваше северняшката му хубост. Само две години ли бяха минали, откакто за пръв път бе почувствала привличане към Карл Хоскинс? Внезапната му поява тук бе необяснима... истинска случайност!

Междувременно страните ѝ бяха възвърнали блясъка, който толкова ѝ отиваше. Удивлението ѝ обаче не намаляваше.

— Вие тук? И то в униформа?

Противно на всички правила на етикета тя с неприкрито учудване и любопитство се взираше в капитана, без да забелязва погледите на останалите мексикански офицери, който негласно се смятаха за защитници на „лавкаджийката“. Джини Брандо... не мога да повярвам...

— По-добре не ме зяпайте така, господин капитан — рече тя с рязък тон, напомнящ за нетърпеливото и безпардонно държание, което Карл добре познаваше от предишните им срещи. — Все още не сте ми обяснил какво търсите тук и какво означава тази униформа! По служба ли сте тук?

Той се изправи и очевидно правеше усилие да се овладее, но очите му сякаш не можеха да се откъснат от лицето ѝ.

— Аз... аз съм зачислен в американския Почетен легион под командването на полковник Грийн, който трябва да окаже помощ на

президента Хуарес. Току-що бяхме разквартирувани в Екскоко. Но да ви срещна тук, точно тук... когато баща ви научи, че сте изчезнала в Мексико Сити, той предположи, че сте попаднала в плен или сте се върнала във Франция... Боже мои, Джини — припряно рече той, — имаше ли представа, колко се притеснявахме за теб вейки ние? Когато госпожа Брандо се върна почти изгубила ум и разказа на баща ти, че си била отвлечена, той ме накара да се запиша в армията. За да те намеря се зачислих към една група тексаски доброволци. Няколко пъти бях съвсем близо, но...

Джини отново неволно се изчерви, защото добре си спомняше за онова дълго, мъчително пътуване през пустинята и планините — едно пътуване, по време на което тя бе пленница на Стив, като през цялото време мислеше единствено за бягство и спасение. Очевидно Карл бе един от малкото, на които баща ѝ се доверяваше и Джини започваше да се пита дали присъствието му тук бе наистина случайно. Някога той бе човек на закона, но тук и сега, като капитан от армията, не бе в състояние да упражни някогашната си власт... Джини се радваше, че Стив го няма и че в Мексико е известен под името Естебан Алварадо.

Когато тя се облегна назад, внимателно наблюдавайки Карл, зелените ѝ очи едва забележимо се поприсвиха.

— Защо да говорим за миналото, сега, когато всичко е далеч зад нас? Както виждаш тук съм в безопасност и това, с което се занимавам, ми допада. Най-сетне върша нещо полезно.

Карл сбърчи чело. Джини Брандо!

Джини със своите закачливи зелени очи и прелъстителни устни. Някога тя бе едновременно дама и кокетка.

Карл едва не бе полудял от ревност и разочарование, когато тя слезе от влака в Ел Пасо заедно с онзи французин. Когато по-късно научи, че била отвлечена насила от мъжа, когото бе ненавиждал и към когото никога не бе хранил особено доверие, гневът и ревността му бяха надхвърлили всички граници. Бе твърдо решен да открие Стив Морган и да го убие. Възнамеряваше да го преследва като престъпник, какъвто си беше, и да спаси привлекателната дъщеря на сенатора. Какво ли се бе случило с нея през последните две години? Какво ли е трябвало да понесе? И докато се взираше в лицето ѝ — а тя бе красива и спокойна както винаги — го мъчеше въпросът с колко ли мъже бе преспала.

— Не мога да повярвам, че това наистина си ти — промърмори той. — Ти трябва да си онази жена — лейтенант, за която ми разправяше един от моите войници... Казваше, че най-новата придобивка в щаба на генерал Диас била една блондинка, която изглеждала по европейски, но била испанка, някаква креолка... как е могъл да те вземе за мексиканка?

Изпълнена с гняв заради неприкритото презрение в последните му думи, Джини стисна устни. Карл винаги бе притежавал способността да я ядосва, а с изключение на брадата си бе останал същия! Сега тя си спомни, че целувките му ѝ се бяха сторили почти непоносими.

— Значи идваш само от любопитство? В такъв случай, капитан Хоскинс, ще задоволя любопитството ви, за да можете да обясните на хората си пребиваването ми тук. Зачислена съм към щаба на генерал Диас, но без никакъв военен чин. И ти трябва да го знаеш... — За миг зелените ѝ очи помътняха, след което тя отново го погледна открито. — Аз съм омъжена за майор Естебан Алварадо, един от офицерите на генерала.

Карл ѝ хвърли поглед, изразяващ едновременно неверие и гняв.

— Не говориш сериозно! Когато само преди няколко месеца говорих с баща ти, той не спомена...

— Не е споменал за сватбата ми, защото още не знае за нея! Тук бушува война. Едва наскоро реших да му пиша. За да ме търсиш ли постъпи в Почетния легион или от патриотични подбуди?

Той има благоприличието да се изчерви.

— Вече се бях записал в армията, когато се случи всичко това — с дрезгав глас рече мъжът. — Трябва обаче да призная, че по време на последния ни разговор, преди да напусна Калифорния, баща ти сподели пред мен за притесненията си относно твоето изчезване. Трябва ли да бъде упрекван за това? От месеци не бе чувал нищо за теб! А сега научавам, че си омъжена и че баща ти не знае нищо. За Бога Джини, какво се е случило с теб?

Тя го погледна със суров израз, а гласът ѝ бе гневен:

— Не мисля, че това те засяга, не е ли така? Аз съм омъжена и Мексико е мястото, което съм избрала за свой дом. — Лицето на Карл придоби странно недоверчиво изражение, което още повече разпали гнева ѝ, въпреки че Джини правеше усилие да говори със спокоен,

безразличен глас. — Наистина, Карл, струва ми се забравяш, че вече не съм момичето, с което се запозна преди две години! Тук съм, защото така искам и това ме прави щастлива!

Последните думи бяха изречени с малко по-мек глас, а зеленото на очите ѝ сякаш потъмня. Карл Хоскинс чувстваше как мускулите на лицето му се изопват, докато се взираше надолу към нея. Господи, колко красива бе, въпреки строгата си фризура и простичко облекло! Ами изразът ѝ, когато го уверяваше, че била щастлива... как е възможно? Какво я бе накарало да се омъжи за един мексиканец? На Карл му костваше голямо усилие да се овладее и разтегне устните си в усмивка.

— Да, смятам, че сега е момента да се извиня и да поднеса поздравленията си. Съжалявам, Джини, но за мен бе истински шок да те срещна тук.

Тя си позволи бегла усмивка.

— За мен бе не по-малка изненада да те видя толкова неочаквано. Какво всъщност търсиш тук, Карл? Не си изминал целия този път, за да видиш жената, за която говорят хората ти, нали?

Светлата кожа на мъжа не може да скрие изчервяването му.

— Не исках да кажа това. Тук съм по служба. Полковник Грийн ме изпраща с послание до генерал Диас. Знаеш ли, никой от нас не говори добре френски, а в скоро време очакваме високопоставен посетител — един руски принц.

— Руски принц? — този път бе неин ред да повдигне изненадано вежди. — Какво ще търси някакъв руски принц из тези места, при това в такива размирни времена?

— Принц Сарканов е прекарал последните месеци във Вашингтон, за да преговаря за продажбата на Аляска на Съединените щати. Сделката е била държана в тайна през цялото време, но сега държавният секретар Стюърт е информирал пресата. Така че не издавам никаква тайна.

— Аляска... мислех, че там няма нищо друго, освен сняг и лед.

— Много хора мислят като теб, но господин Стюърт е на мнение, че земя, която е в такава близост до Съединените щати, е най-добре да принадлежи на нас вместо на чужда държава.

— И защо принцът ще идва насам?

— О... — Карл Хоскинс безразлично вдигна рамене, въпреки че тайничко се радваше, че бе успял да възбуди любопитството на Джини. — Мисля, че обича войната. Тук е като наблюдател, разбира се със съгласието на господин президента. Вярвам, полковник Грийн се бои, че принцът би могъл да пожелае да вземе участие като доброволец в някое и друго сражение. Има славата на превъзходен стрелец.

— Навярно скоро ще разбере, че истинската война е много по-различна от дворцов дуел — леко раздразнена отвърна Джини. След това си спомни за задълженията си и замислено рече: — По-добре да съобщя на генерала за теб. Тази сутрин той е много зает... сигурно си чул, че Керетаро най-сетне е паднал? Но като се има предвид това, което ми разказа...

Карл Хоскинс галантно помогна на Джини да се изправи, след което проследи с поглед как тя се заговори с един от офицерите, които привидно се шляеха из помещението, но всъщност зорко го охраняваха. Не без горчивина се запита дали някой от тях не бе съпругът ѝ. Какво ли се бе случило с нея? Тя, която би могла да бъде френска графиня, да предпочете да се омъжи за някакъв мексикански селянин... това бе просто невероятно!

Сега Джини бе изчезнала в кабинета на генерала и на Карл не му остана нищо друго, освен да почака да се появи отново. Младият мексикански капитан, с когото тя бе разменила няколко думи, се приближи и му предложи стол. Усмивката му разкри ред блестящи зъби.

— Значи вие сте стар приятел на госпожа Алварадо, а? Обзалагам се, че сте бил изненадан да я срещнете тук? Генерал Диас се кълне, че не знаел какво би правил без нея. Истинско щастие е, че говори толкова много езици.

— Убеден съм, че съпругът ѝ също смята себе си за щастливец — осмели се да забележи Карл и усмивката на мексиканеца стана още по-широка.

— Да, Естебан Алварадо е най-големият щастливец сред офицерите на генерал Диас! Още повече, че има жена, която не се срамува да го последва на война. За съжаление той в момента отсъства.

Значи съпругът ѝ го нямаше? Любопитството на Карл бе сериозно разпалено. Без да го показва, му се удаде да изкопчи от

приятелски настроения млад офицер, че съпругът на Джини е на път във връзка с куриерската си служба и че е близък приятел на полковник Феликс Диас, братът на генерала.

Когато половин час по-късно капитан Хоскинс напусна кабинета на генерала, който му бе отделил малко от времето си, на лицето му бе изписано самодоволство. Тъй като Джини официално бе преводачка на генерала, той трябваше, пък било то единствено от учтивост, да предложи услугите ѝ на полковник Грийн. Дори само фактът, че лично президентът бе дал съгласието си за посещението на принца, доказваше колко важен е този човек. На Джини не бе убягнало как генералът ядно стисна устни. Но той не изрази онова, което мислеше за позволенията, дадено от президента, без да се посъветва с него.

Джини бе заета със собствените си проблеми, защото както изглежда, Карл Хоскинс бе решен да ѝ прави компания, а вежливостта налагаше поне малко да поговори с него.

От една страна се радваше, че Стив отсъства, но от друга бе ядосана и гневна. Точно Карл Хоскинс! Защо трябваше точно той да се появи тук? Чувството на неудоволствие, от което мислеше, че се е избавила, отново я обзе в момент, когато Стив с неговите успокоителни прегръдки бе далеч. Неприятно ѝ бе, още повече че трябваше да прекара известно време в компанията на Карл, от когото Стив винаги бе ревнувал и за когото твърдеше, че и е бил любовник. Дали след завръщането си Стив все още мислеше така? Тя не можеше да не си даде сметка, и тази мисъл малко я уплаши — колко крехък все още бе бракът им. Те се обичаха, това бе сигурно, но все още не бяха живели достатъчно дълго заедно, за да изградят абсолютно доверие помежду си. Любовта можеше и да мрази и наранява...

Любов! Още преди края на седмицата Джини вече не можеше да понася тази дума. След вечерята с Карл, полковник Грийн и генералите му, тя бе засипана с обяснения в любов. При вида на безбройните цветя и писъмца, които пристига в rosada, където тя живееше, човек можеше да помисли, че половината полк е влюбен в нея.

Когато се оплакваше пред полковник Диас, той просто се размиваше, без да прояви ни най-малка съпричастност.

— Смятам, че можете сама да се грижите за себе си, в случай, че някой от обожателите ви се самозабрави, нали така? Освен това не бива да занемаряваме задълженията си на домакини пред храбрите ни американски съюзници. Вие ще им напомняте за момичетата, които са оставили в къщи, не съм ли прав?

— Как мислите ще реагира съпругът ми, когато се върне и види какво става тук? Ще ви призная, че той винаги е презирал този капитан Хоскинс и ако сега се върне и го види да лежи в нозете ми...

— Тогава ще има още един повод да установи за каква привлекателна жена е имал щастието да се ожени. — Полковник Грийн намигна на Джини. — За кого от двамата се притеснявате повече, малка моя?

— Какви въпроси само ми задавате! — тя го погледна ядосано и с упрек, но полковникът се засмя и я потупа по раменете.

— Погледнете нещата от смешната им страна. Тези бедни янки просто имат нужда от жена, с която да флиртуват и която да обожават. А когато пристигне руснакът, че бъдем горди, че тук, в Мексико, има такива красиви и образовани жени като вас.

— Постепенно започвам да се притеснявам от пристигането му — мимоходом вметна Джини.

Тя прекарваше все повече време с войнишките жени, защото Карл Хоскинс бе твърде настойчив, дори нахален, а освен това ѝ бе дошло до гуша от ухажването на американците. В компанията на тези земни, дружелюбно настроени жени тя се чувстваше по-добре,

отколкото с американските си сънародници, чиито вежливи маниери едва успяваха да скрият похотливите им желания. Заради брака и с един мексикански офицер тези жени гледаха на нея като на една от своите.

Тясното помещение, което бе споделяла със Стив, неочаквано започна да и изглежда непоносимо самотно, още повече, че някои американци постоянно висяха в малката кръчмичка на долния етаж с надеждата, че ще им се удаде възможност да я зърнат. Вече едва понасяше и разпитите на Карл, недоверието му, когато го уверяваше, че е щастлива в брака си, на който се бе решила единствено по собствено желание.

— Но за Бога, Джини, мислила ли си някога какво ще правиш, когато всичко това свърши? Как и от какво ще живееш? Баща ти няма да се зарадва особено, когато научи...

— Че съм омъжена за един мексиканец? Това не може да промени нито той, нито който и да било. Карл, бъди така добър да не се месиш в личния ми живот, иначе ще трябва да сложим край на разговорите ни!

Забелязал, че тя е сериозно ядосана, Карл се извини, уверявайки я, че прави всичко единствено и само за нейно добро.

— Все още съм влюбен в теб, Джини! Нямам сили да се боря с това. От самото начало не ми излизаш от ума, а от известно време, не се съмнявам в това, че и ти бе започнала да се влюбваш в мен.

Тя трябваше да си признае, че някога му бе дала известни надежди и сега единствено чувството ѝ за вина я караше да продължава да се вижда с него. Освен това трябваше да признае и това, че бе приятно и успокояващо от време на време да прекара времето си в нечия компания. А ако се покажеше мила с Карл, той може би щеше да разкаже на баща ѝ, че е щастлива, може би дори щеше да забрави Стив Морган, когото бе мразил и все още сляпо мразеше. Тя трябваше да се погрижи Карл да не разбере, че Стив Морган и съпругът ѝ са един и същ човек, въпреки че от време на време се изкушаваше да си зададе въпроса дали Стив щеше да се съгласи с това.

Единствения човек, когото бе посветила в проблемите си бе самият генерал, който само се ухили развеселен.

— Значи се боите, че темпераментният ви съпруг би могъл да се сбие с настойчивия капитан Хоскинс и да навреди на добрите ни отношения с полковник Грийн? Не се безпокойте, госпожо, лично ще обясня на полковника как стоят нещата, а междувремени ще се намери някое място, където бих могъл да изпратя капитан Хоскинс.

Джини се изчерви.

— О, не! Нямах предвид, че трябва да го изпратите някъде надалеч! Би се ядосал, ако узнае, че аз...

— Не желаем неприятности, не е ли така? Само щом този руснак си замине, навярно ще намерим възможност, да държим Естебан и капитан Хоскинс далеч един от друг.

Дали генералът щеше да успее да обясни всичко това на Стив? И дали Стив щеше да повярва, че тя не е проявила благосклонност към Карл? Джини все по-често напускаше стаята си, за да отиде при каруците и лагерните огънове. Облечена отново в най-старите си и удобни дрехи, със скрита под ребозото коса, тя седеше сред останалите жени, с които си говореше за войната, за мъже, а понякога — за деца. Жените ѝ намигаха и разпитваха кога ще се реши да има дете. Най-сетне бе омъжена... вече бе крайно време!

— Трябва да отидеш в параклиса на Девата от Гваделупа — посъветва Джини една от жените. — Виж колко е наедрияла Консуело. Мануел бе започнал да се пита дали не е безплодна, но тя се помоли на Светата Дева и резултатът е на лице!

— Но аз все още не желая дете. Естебан е неуморен, той пътува непрестанно и бих искала да го съпровождам.

— Но все пак ти се ще, когато войната свърши да пуснеш котва някъде, не е ли така? Ако искаш да накараш някой мъж да си наляга парцалите, няма по-добро средство от едно дете, виж ме мен!

Карменсита имаше осем деца и току-що се бе омъжила за четвърти път, затова забележката ѝ предизвика всеобщ смях, на който тя отвърна само с пренебрежително вирване на глава.

Разговорът накара Джини да се замисли. Да допуснем, че забременееше. Щеше ли това да промени нещо? Тази мисъл малко я плашеше — да се обвърже с едно дете, никога вече да не може да бъде истински свободна. А Стив, как щеше да реагира той?

„Ех, най-добре изобщо да не мисля за това, докато един ден не ми дойде до главата“ — реши тя и прогони тези мисли.

Все пак на другият ден заедно с няколко жени отиде до огромната катедрала на Черната дева, построена в планината, на мястото, където Девата се бе явила на един селянин.

Бе именният ден на Долорес Батиста, с която Джини бе много близка. Тя живееше без брак не с някой друг, а с лекомисления Маноло, който сега бе фелдфебел в армията.

— След службата ще дойдеш с нас на празника, нали, доня Хения?

Джини поклати глава, ядосана от навика на Долорес постоянно да прикачва това „доня“ към името ѝ.

— Само ако най-сетне разбереш, че не съм нищо повече от войнишка жена, каквато си бях, преди дон Порфирио да ме вземе при себе си! — ядно каза Джини. В следващия момент обаче лицето ѝ бе озарено от усмивка, тя прегърна дребничката, тъмнокожа Долорес и пъхна в ръката ѝ подаръка, който бе намерила за нея — фина златна верижка и малък, украсен по края с изкуствени перли медальон, изобразяващ Светата дева от Гваделупа. Бе го купила още във Вера Круз с намерение при завръщането си в Калифорния да го подари на мащехата си Соня, когато по чудодееен начин отново бе открила Стив.

„Тази вечер няма да се тревожа за нищо, ще бъда щастлива“, каза си тя, вървейки редом с останалите жени, една босонога, хихикаща групичка.

Джини се усмихна при мисълта за това, какво би си помислил Карл, ако можеше да я види! Бедният Карл, понякога можеше бе убийствено досаден! Бе се видяла с него късно следобед, след което избяга в стаята си под предлог, че има главоболие. Той щеше да се възмути, ако узнаеше, че се е преоблякла и излязла през задната врата, без някой да ѝ обърне особено внимание. Генералът също едва ли щеше да одобри постъпката ѝ, но войниците и жените им никога нямаше да я издадат. Хладната, звездна нощ бе толкова красива, а разходката — толкова освежаваща, че Джини всъщност се радваше за настъпващия празник. Толкова дълго не бе имала възможност да танцува или да се разхожда!

Малката групичка се изкачваше нагоре по хълма към катедралата. Развеселени и в добро настроение, жените отвърщаха на дръзките подмятания на войниците, покрай които минаваха. Малък американски патрул ги попита дали госпожите нямат нужда от ескорт.

Джини, дръзка заради подкрепата на останалите жени, подигравателно се присмя:

— Стойте настрана, грингос, ние воюваме не по-зле от вас!

Както винаги, и тази нощ църквата бе пълна с вярващи. Когато вдигна поглед към олтара, където грееше море от свещи, осветяващо чудодейния плащ на Майката на цяло Мексико, Джини се прекръсти подобно на останалите жени. Тя никога не се бе отличавала с особена религиозност. Във Франция бе посещавала църковните служби само по навик. Сега обаче високият църковен купол и множеството смирени вярващи, които вярваха, без да задават въпроси, дълбоко я трогнаха.

Течеше късната вечерна меса и, вмъкнали се във вътрешността на църквата, жените занемяха и още по-плътно пристегнаха своите ребозо.

Службата още не бе преполовена, когато Джини внезапно бе обхваната от странно усещане, че някой я наблюдава. Тя сведе глава и погледна през сплетените си пръсти, въпреки че винаги си бе казвала, че всичко това е глупаво. Навярно ставаше дума за някой мъж, който нахално зяпаше коленичилите войнишки жени. Откъде се появи това усещане, че в катедралата повя студен вятър, който я накара да потръпне?

Не бе възможно да се разпознаят отделните лица, тъй като, освен осветения олтар, в църквата бе доста тъмно. Въпреки това усещането, че е наблюдавана бе натрапливо и толкова непоносимо, че тя пожела службата вече да е свършила. В този миг Мануела, която бе коленичила наблизо, се наведе и прошепна на Джини:

— Мисля, че една от нас има обожател. Виж онези двама идалго до дясната колона. Мога да се закълна, че поне единият от тях ни зяпа през цялото време!

Мануела имаше невероятно красива черна грива, с която бе неопишимо горда. За разлика от останалите жени с техните ребозо, тя носеше само бял дантелен воал и сега гордо отметна глава назад.

— По-добре ги отпрати, преди да се приберем в лагера, иначе мъжът ти ще ти даде да разбереш — предупреди я Карменсита, но Мануела не престана да се усмихва.

— Бих могла да се обзаложа, че тя винаги зяпа мъжете, дори и в църквата! — презрително добави Карменсита, но Джини не отговори,

въпреки че също бе забелязала двамата мъже, които имаше предвид Мануела и които действително не сваляха поглед от тях.

Поне не беше някой познат. Джини реши да не поглежда към тях. Тя отново сведе поглед и зарови лице в дланите си.

Почувства истинско облекчение, когато службата свърши и можеше да напусне църквата заедно с останалите жени. Те поспряха, за да се прекръстят със светена вода, когато на Долорес неочаквано ѝ хрумна, че иска да запали още една свещ. Тя изчезна обратно в църквата и остави останалите да я чакат.

— Виж, ето ги там... отново гледат към нас.

Палавата Мануела сръга Джини с лакът. Двата наистина бяха напуснали църквата и наблюдаваха жените. С тъмните си вечерни костюми те ярко се открояваха от общата маса, състояща се предимно от селяни и войници, а лицата им не можеха да бъдат различени под широкополите шапки.

Ах — промърмори Карменсита, — очевидно са северноамериканци *Hacendados*, дошли от града да се поогледат насам! Ще кажа на едно от момчетата ни да ги наблюдава и поразпита!

— Остави хората на мира, нищо не ни правят, просто си зяпат!
— Мануела свали воала от косата си и я отметна, така че тя блисна по раменете ѝ.

— Ще ни помислят за леки жени — промърмори Мария Торес.
— Елате, да вървим.

Джини си даваше вид, че чертае с босите си пръсти фигурки в праха, но всъщност не ѝ бе убягнало, че мъжете наблюдаваха нея.

Поиска ѝ се Долорес да побърза. Кой ли бяха тези мъже? Можеше да се закълне, че под периферията на шапките бе съзряла светли очи, мисълта, за които неизменно я караше да изтръпва, въпреки че се упрекваше заради прекалено необузданата си фантазия. Който и да бяха тези мъже, това изобщо не я засягаше и тя имаше намерение да си спести излишното напрежение и да не позволи вечерта да пропадне заради някой и друг натрапчив поглед.

Сега единият от мъжете се приближи към малката групичка, което предизвика нервен кикот сред жените. Джини неволно отстъпи, желаейки да се скрие зад останалите, и плахо приведе глава.

— Простете, госпожици.

Кикотът се усили, а Карменсита, която бе по-възрастна и дръзка от останалите, пристъпи към мъжа с опрени на хълбоците ръце.

— Откъде сте сигурен, че не сме омъжени жени, които ходят на църква, за да намерят мир и покой?

— Ако е така, тогава моля за прошка. Не исках да бъда неучтив. Моят приятел и аз...

— Ах, да. Вашият приятел! Той защо е толкова стеснителен? Винаги ли ви праща да му вършите черната работа?

— Вярвайте ми, госпожици — мъжът внезапно сне шапка и се поклони с онази малко старомодна, приятна галантност, която против волята ѝ впечатляваше дори Карменсита, — приятелят ми също щеше да присъедини комплиментите си към моите, но той не разбира нашия език. Той е тук на гости и копнее да опознае една от нашите красиви мексикански госпожици.

— Така значи. С други думи, с вашите вежливи дрънканици искахте да кажете, че ни смятате за леки жени, които имат свободен ден, не е ли така?

Недоволна от агресивния тон на Карменсита, Мануела, чиито червени устни сега бяха едва забележимо разтворени, я изтика настрана.

— Поне дай на господина възможност да обясни какво е имал предвид, преди да си правиш заключения, Кармен! Сигурна съм, че той прави разлика между нас, почтените войнишки жени, и някакви си проститутки.

— Мануела всъщност иска да разбере коя от нас са избрали двамата господа — смеейки се, прошепна на ухото на Джини една от жените. — Тя е образец за женска суетност!

Доколкото можеше да се различи на слабата светлина, господинът, все още държащ шапката си в ръка, бе добре облечен, строен мъж на средна възраст, който със светлокафявата си, сресана на път коса изглеждаше малко контешки. Въпреки солените забележки на жените, той продължаваше да се изразява почти неподходящо изискано.

— Уважаеми дами, повтарям, че нито приятелят ми, нито аз сме искали да ви обидим! Само се питаме дали две от вас не биха направили компания на двама свободни мъже и да пийнем или хапнем

нещо, ако имате желание за това. Търсим само компанията ви и нищо повече!

— О, да. Естествено! Това е всичко, което толкова изискани мъже като вас могат да искат от жени като нас! — грубо отвърна Карменсита и дрезгаво се засмя.

— Очевидни господата нямат предвид теб — рязко рече Мануела, след което добави с по-благ глас: — Наистина, господине, вниманието ви ни ласкае, но не зная кои две от нас имате предвид, отправяйки ни подобна покана.

— Госпожице, кой би могъл да устои пред вашата красота с великолепната ви гарвановочерна коса? А моят спътник очевидно е изключително заинтригуван от скромността на вашата приятелка.

Джини ядосано пое въздух и вдигна очи. Всички я наблюдаваха — жените закачливо, а непознатият с един странен, пронизващ поглед, сякаш бе разбрал, че плътно увитото ребозо прикрива нещо.

Отвърщайки хладно, тя избра един индиански диалект:

— Мога да говоря само от свое име, но интересът на вашият приятел ни най-малко не ме ласкае. Аз съм омъжена жена, господине, и ме интересува единствено вниманието на съпруга ми!

— Точно така. Хения и мъжът ѝ са ужасно влюбени. Постоянно гледат да се уединят.

За голямо облекчение на Джини точно в този момент се появи Долорес, която се присъедини към тях. Джини едва си поемаше дъх, любопитно наблюдавайки мъжа, който сега бе явно объркан.

— Е, да се връщаме в лагера. Мануела може да остане, ако желае. Желая ви приятна вечер, господине, и по-голям късмет при следващия опит.

Карменсита направи подигравателен жест с глава и се запъти надолу по хълма. Джини хвърли още един хладен поглед към непознатия, след което я последва, рамо до рамо с Долорес. Макар и нацупена, Мануела се присъедини към тях.

— Можеше поне малко да поостанем — оплака се тя. — Бих искала да узная как изглежда този чуждоземен „приятел“.

— Повярвай ми, тази вечер в лагера ще можеш повече да се забавляваш. Нямам им доверие на тези двамата. Как само ни зяпаха... дори по време на службата!

Джини не взе участие в оживения спор, въпреки че споделяше мнението на Мария. В двамата мъже имаше нещо зловещо, което я плашеше. И защо точно тя? Едва когато се бяха върнали в лагера — в далечината като светулки блещукаха лагерните огньове, тя успя да се освободи от тези потискащи мисли. Тук бе в безопасност и искаше да прекара една приятна вечер.

Завари истинска празнична вечеря. Подправените с чили ястия бяха обилно полети с текила, открита при плякосването на Пуебло. А когато китарите и цигулките подканиха за танц, притесненията на Джини отстъпиха място на весело безгрижие.

Тя сякаш носеше мексиканските танци в кръвта си. Когато танцуваше, бе в състояние да забрави всичко и страстно да се отдаде на дивите ритми. Както обикновено не липсваха кандидати да танцуват с нея. Въпреки че нощта бе хладна, Джини скоро трябваше да свали ребозото си и косата ѝ свободно плисна надолу по раменете ѝ. Бе напълно погълната от танца, без да си дава сметка колко възбуждащо изглежда с бакърено златистите си, пламтящи коси и роклята, която се увиваше около бедрата ѝ, подчертавайки стройните ѝ прасци и глезени.

Непринудената, дива радост от танца, звънът на музиката и смеховете бяха привлекли зрители. Свободни от наряд войници се тълпяха от всички страни, за да позяпат и да вземат участие в празника.

Няколко свободни от патрулиране американски войници наблюдаваха сцената, потънали в мисли. В един момент, когато танцуващите се поразредиха, американците зяпнаха от учудване, разпознали жената с меднозлатистите коси, която се отличаваше от останалите не само по цвета на косата си, но и по неподражаемия начин на танцуване.

И други я бяха разпознали. Карл Хоскинс, съпровождащ полковник Грийн, едва успя да овладее гнева и възмущението си. Генерал Диас поглади гъстата си брада, скривайки леката усмивка, заиграла на устните му. Брат му, полковникът, само повдигна вежди, имитирайки учудване.

— Не може да устои на танца, малката ни Хения. Човек би си помислил, че е истинска мексиканка.

— Тя е циганка. Мисля, рускиня или унгарка. И, Бог ми е свидетел, най-красивата жена, която някога съм виждал по белия свят.

Мъжът, произнесъл се толкова пламенно, говореше френски. Той бе привел глава към спътниците си, без да изпуска от очи танцьорката. След миг добави:

— Какво мислите, господине? Не направих ли от самото начало най-верния избор? Ние, руснаците, имаме усет за истинската прелест и красотата, дори когато бива прикривана!

— Както хладно сподели с мен пред църквата, дамата е омъжена, Ваше височество! А мексиканските мъже са прочути с ревността си!

— Ах, но мъжът ѝ отсъства, не е ли така? А тя е истинска дама, което я прави още по-привлекателна. Казахте, че ще ми бъде преводачка, когато заминете? Имам невероятен късмет, какво ще кажете?

— Бъдете предпазлив, принце. Говори се, че мексиканските жени винаги носели със себе си остри ками, с които да бранят честта си.

Принцът само отметна глава с усмивка, а в недостъпните му синьо-зелени очи играеше отражението на огъня.

— Така правят и нашите руски циганки. Не се безпокойте, господин Лердо. Но това е наистина повод за дискретност. Вярвайте ми, ще се отнеса към дамата с нужното уважение.

Първата среща на Джини с принц Николай Иван Василиевич Сарканов не можеше да се състои при по-неподходящи условия, мислеше си на следващата сутрин генерал Диас, а лицето му бе приело строго изражение. И за какво му трябваше да се появява по-рано, отколкото бе съобщено? Откъде можех да зная, че мъжът с него е самият господин Себастиан Лердо?

— Фактът, че президентът изпраща члена на кабинета, в когото има най-голямо доверие, доказва колко е важен този човек! Наистина, госпожо, не можехте да изберете по-неподходящ момент да вземете участие в празника заедно с войнишките жени! Цяло щастие е, че принцът не е настроен зле към вас.

— Очевидно — малко троснато отвърна тя, което предизвика онази толкова типична за него подкупваща усмивка.

— Да, да, госпожо, всъщност не ви се сърдя, въпреки че трябва да призная, че вчера бях малко ядосан. За нещастие принцът е имал многобройна свита, сред която трябва да е бил и онзи буен капитан Хоскинс.

— Няма да имам нищо против, ако капитан Хоскинс реши да не разговаря повече с мен! — хапливо рече Джини.

Малко по-късно с въздишка трябваше да признае, че се е държала недотам разумно. Принцът се бе оказал самата вежливост, но в погледът на воднистите му очи бе твърде красноречив — поглед, който не се връзваше с почтителния израз на безспорно красивото му лице.

Достатъчно лошо бе дори само това, че тя беше уловила под ръка полковник Феликс Диас, практически отделяйки го от останалите, докато той с изкуствена усмивка ѝ шепнеше на ухото, че този път наистина била изпаднала в немилост. Но още по-неприятно усещане остави у нея откритието, че мъжът, с когото беше разговаряла пред църквата, бе член на кабинета на президента Хуарес, а „тайнственият“ му спътник — не някой друг, а самият принц, чието пристигане всички очакваха със смесени чувства. За добро или за зло, Джини трябваше да

бъде представена на принца така, както си беше — босонога, с падаща по раменете коса и в селска рокля, за която тя едва сега си даде сметка. Младата жена за пръв път се сблъска с изпитателния поглед на принца. Полковник Грийн бе очевидно объркан, Карл Хоскинс — бесен, а господин Лердо — развеселен.

Това бе най-малката ѝ грижа. Сеньор Лердо бе отпътувал обратно за Сейнт Луис и отсега нататък Джини трябваше да съпровожда принца като негова преводачка. А за да придобие всичко още по-черни краски, тя бе решила, че не го харесва. Въпреки безупречните му маниери и почти пресилена вежливост, в него имаше нещо заплашително.

Принцът бе висок, хубав мъж с тъмна коса и гладко избръснато лице до модните бакенбарди. Без съмнение бе свикнал да обърква жените с ласкателствата и с арогантното, високомерно вирене на глава, както и с убедеността си, че всичко трябва да става според волята му. Така че още през онзи първи следобед той ѝ наложи да излязат на разходка с коне.

— Вярвам, че яздите също толкова превъзходно, колкото и танцувате, госпожо — каза той, поглеждайки я с поглед, издаващ притворството на комплиментите му. Малко объркана, тя забеляза, че въпреки изключително хладния ѝ тон принцът не откъсваше поглед от нея, дори когато му сочеше това или онова място или природна забележителност.

Принцът си даваше вид, че не забелязва студенината и умишлено подобраната строгост на облеклото и прическата ѝ. Той се отнасяше към Джини вежливо и изискано. Само от време на време в гласа му прозвучаваше подигравателна нотка, която сякаш трябваше да ѝ даде да разбере, че е прозрял намеренията ѝ.

„Какъв негодник!“, мислеше през онази нощ Джини. „Очевидно мисли, че кокетнича, за да привлече вниманието му.“ — Радваше се, че след като бе отклонила една негова покана за вечеря, той не бе настоявал повече. Въпреки че Карл Хоскинс бе наблизо, тя вече копнееше Стив да се върне миг по-скоро. Защо толкова се бавеше? Бе ѝ трудно да проявява търпение, при положение че толкова болезнено усещаше липсата му. Особено сега, когато бе сама, а сърцето ѝ се свиваше от страх и неясни предчувствия.

Джини изпитваше почти непреодолимо желание да избяга, да отиде някъде, просто за да се измъкне от мрежата от интриги, която — усещаше това — все по-плътно я оплиташе. Не, това бе смехотворно! В края на краищата принцът бе само човек и не можеше да й стори нищо, защото тя бе обградена от приятели. Сега най-напред трябваше да установи защо бе тук и защо бе толкова ухажван от президента. Това бе всичко. Освен това принцът скоро щеше да отпътува за Русия, а когато Мексико Сити паднеше, щяха да си заминат и американците. При това Стив щеше вече да се е върнал, а тя отново да се почувства в безопасност.

За съжаление ситуацията бе доста по-заплетена, отколкото си мислеше Джини през онази нощ. Принцът бе проникателен и лукав и не бе лесна работа да го заблуди човек. Проблемите с Карл Хоскинс бяха от съвсем друг род.

Карл бе твърде ядосан и твърде влюбен, за да остане дълго настрана. Когато не бе в компанията на принца, Джини бе сигурна, че Карл ще изникне от някъде. Понякога той висеше дори на вратата на щабквартирата на генерала, хвърляйки към младата жена сърдити и неодобрителни погледи.

— За Бога, Джини, какво се е случило с теб? Как можеш цяла нощ да танцуваш с онези жени? Сега пък наоколо се върти някакъв принц, който очевидно си е изгубил ума по теб и не престава да те ухажва!

— Напротив, аз трябва да го ухажвам — рязко отвърна Джини и поруменя от гняв. Карл бе твърде отегчителен. Откакто го отблъсна като любовник, той по много детински начин се опитваше да играе ролята на по-голям брат, но неприкритото желание, с което я гледаше, го издаваше.

— Що за човек е съпругът ти? — разпитваше я сега той. — Защо го няма толкова дълго?

— Карл, той е войник. Трябва да изпълнява заповеди. И не започвай отново, моля те, с тази тема. Колко пъти трябва да ти повтарям, че съм влюбена в мъжа си? Омъжена съм и искам да си остана такава и то тук, в Мексико.

— Това са чисти глупости! Ами баща ти, за Бога, не се ли чувстваш поне малко задължена към него? Как може да се погребеш жива в една варварска страна и с мъж...

— Достатъчно, Карл. Не желая да разговарям с теб, докато не придобиеш по-добри маниери!

Този път на помощ ѝ се притече принцът, който се появи в щабквартирата на генерала без обичайния си ескорт. Когато спряха върху Карл Хоскинс, очите му придобиха стоманен блясък.

— Капитанът пак ли ви досажда? Да помоля ли полковник Грийн да го прехвърли някъде другаде?

— Убеден ли сте, че полковникът ще го стори единствено за да ви достави удоволствие?

Тя не се сдържа да не покаже ноктите си, на което мъжът отвърна с подигравателна усмивка.

— Може би имам много по-голямо влияние, отколкото мислите, госпожо! Елате... — той я улови за китката с присъщия си властен маниер и я изведе навън. — Мисля, че е време за малка изненада — тайнствено рече принцът. Галантно ѝ помогна да се качи в една открита двуколка, която полковник Грийн предоставяше на разположение на знатните си гости.

Изненадата на принц Сарканов бе излет до Куернавака, където Джини вече бе ходила веднъж още когато там бе резиденцията на императора. Ла Борда, лятната резиденция, сега бе щабквартира на полковник Луис Адиго, който вече бе информиран за пристигането на принца.

— Багажът ви пристигна от Акапулко — преведе Джини, хвърляйки яден поглед към спътника си. Нима той възнамеряваше да остане по-продължително време в Мексико? Какво кроеше?

Доста се бе ядосала, разбирайки колко далечно ще е пътуването и бе благодарна за малкия ескорт, който генерал Диас бе предоставил на нейно разположение. В компанията на познатите лица и униформи тя се чувстваше значително по-сигурна. Все по-малко се доверяваше на принца.

Вече бе късно следобед и той възнамеряваше да остане за вечеря на гости на полковник Адиго. Никой не я попита за нейното желание и тя все повече се ядосваше на това, че се отнасяха с нея като с войник, който само трябваше да изпълнява заповеди.

Без съмнение принцът желаше да ѝ докаже, че изключително много се нуждае от преводаческите ѝ услуги. Докато ги развеждаха из

императорската резиденция, той неизменно я държеше край себе си, сякаш искаше да разбере всяка дума на словоохотливия полковник.

Краката я боляха, когато най-сетне ѝ предложиха да се разположи в едно удобно кресло, докато ординарците на полковника носеха студени напитки.

— Между другото, можете ли да попитате полковника дали днес следобед не са пристигнали сънародниците ми?

Джини преведе въпроса, скърцайки със зъби, и полковникът в нов изблик на многословие сподели, че били пристигнали четирима руски матроси от хората на принца, както и личният му лекар, граф Черников, който отдъхвал в стаята си.

— Днес не изглеждате особено щастлива, малка моя — забеляза принцът с леко повдигане на веждите. — Може би срещата с графа ще подобри настроението ви. Ще видите, той е изключително интересен човек, който много е пътувал! Навярно ще откриете общи познати!

Стори ѝ се, че принцът намекваше за нещо, мисълта, за което го развеселява, но каквото и да бе то, тя нямаше да налага въдицата.

Изглежда бе твърдо решен да я запознае със сънародника си. Малко вероятно ѝ се струваше да имат общи познати, защото доколкото си спомняше, принц Сарканов бе първият руснак, когото срещаше в живота си.

— Боя се, приятелят ми, графът, започва малко по малко да усеща напредването на възрастта — рече със своя провлачен, полуразвеселен глас принцът. — Въпреки това ще ви допадне. Той е превъзходен събеседник. Навярно скоро ще се появи.

Джини бе очаквала да види прегърбен, старомоден мъж — истински старец. Противно на очакванията ѝ, графът бе висок, добре сложен и въпреки брадата и побелялата коса лицето му изглеждаше учудващо гладко. Той приближи с бързи, почти напети стъпки, а странните му, стоманеносиви очи се задържаха върху Джини толкова дълго, че тя се изчерви.

Граф Черников веднага и то доста галантно се извини за своята недодяланост, свеждайки глава над ръката на дамата.

— Простете ми, госпожо, но за един кратък миг едва не си помислих... да, приликата е наистина поразителна!

Джини бе твърде учудена, съзирайки най-напред усмивката на графа, а след това и ироничното изражение на принц Сарканов.

— Приличам ли на някого, господине? На някого, когото познавате?

— Разбира се! Принцът нищо ли не ви е казал? Пропътувах толкова мили по ужасните тукашни пътища единствено, за да съзря прекрасното ви младо лице! Но изглежда си е струвало, много повече отколкото бих могъл да предполагам, нали, Иван? Скъпа моя, вие сте копие на майка си, когато беше на вашата възраст.

— На моята... на моята майка? — заекваше Джини, не можейки да откъсне поглед от устните на възрастния мъж. Разстоянието помежду им изглежда му се стори прекалено голямо, защото той придърпа един стол, извинявайки се пред принца.

— Да, на вашата майка, дете мое! Нали нямате нищо против едно подобно обръщение? Аз познавах майка ви и леля ви Селин — една изключително мила и умна жена. Имах честта да я посетя малко преди да отпътувам за Америка заедно с вас, принце.

— Полковник, ще ми окажете ли честта да ми покажете оръжейната колекция, за която споменахте? Мисля, трябва да ги оставим да се поровят в своите... така да се каже... общи спомени.

Принц Сарканов говореше английски с твърде силен акцент, но това бе достатъчно, за да се разбере с полковника, който също имаше само бегли познания за този език. Джини хвърли ядосан поглед към принца, който ѝ отвърна с усмивка и леко намигване. Защо се бе преструвал, че не знае английски? Защо бе настоявал за преводач? Още преди Джини да успее да си извади някакво заключение, принцът се поклони и двамата с полковника изчезнаха в къщата.

— Не бива да се сърдите на Иван. Аз бях този, който настояваше за нашата среща.

При звука от топлия глас на граф Черников Джини се извърна към него и смръщи чело.

— Моля, простете, но наистина нищо не разбирам. Трябва да призная, че съм дори изключително обърквана! Значи искате да кажете, че вие и принцът... че моето присъствие тук е било планирано? — В гласа ѝ звучеше гняв и графът протегна длан, докосвайки я с разбиране.

— Скъпа моя, имайте търпение и ме изслушайте. Ще ви обясня всичко. Разбирам объркването и дори гнева ви. Но ако смея да ви помоля за нещо, изслушайте ме, преди да задавате въпроси.

Съобразете се с желанието на един стар човек, който при това е познавал и уважавал майка ви. Въпреки че няма да си спомните за мен, аз съм ви виждал някога, още като съвсем малка.

Очите му отново изпитателно спряха върху ѝ и Джини неволно потръпна. Гласът му наистина бе мил, но в погледа на графа имаше нещо обезпокояващо. Защо я гледаше толкова странно? Какво толкова има да ѝ каже?

— Трябва да опитате да ми се доверите, да ме изслушате внимателно и, дете мое, да ми повярвате, колкото и невероятно да ви прозвучи това, което ще чуете. Всяка дума от тази история е самата истина. Искях да изчакам, докато навършите пълнолетие, преди да ви разкрия истината, но леля ви сподели с мен, че сте заминала за Америка. Тази мила и добронамерена жена, леля ви, която няма нищо общо... е, стореното — сторено, но аз имам дълг към вас.

Тя притисна ледени длани към пламтящото си лице, слушайки, отначало с учудване и постепенно все по-невярваща. Ако не бе сериозното изражение на събеседника ѝ и увереният му глас, тя би взела всичко това по-скоро за някоя история от онези, които измислят писателите, отколкото за действителност. Постоянно изпитваше желание да го прекъсне, да извика, че всичко това е абсолютно невъзможно, че не може да става дума за майка ѝ, но стоманената неумолимост в погледа на графа и гласът му я спираха и тя почти против волята си продължаваше да го слуша.

— Майка ви се казваше Женвиев дьо Лакроа... — започна графът и внезапно, докато той замислено подбираше думите си, в паметта на Джини изникна образът на майка ѝ, толкова млада и темпераментна, така преливаща от жизнерадост, каквато бе сега самата тя.

— Хубавата Женвиев, толкова млада и така вироглава. Тя бе твърдо решена да следва повелята на сърцето и младото си тяло. Също както Джини, нейната дъщеря, постъпваше толкова години по-късно.

— Срегнаха се съвсем случайно в катедралата Нотр Дам и той не можеше да откъсне поглед от нея... Тя естествено бе още съвсем млада, едва шестнадесетгодишна, и все още под опеката на монахините от манастирското училище. Но който е млад, влюбен и знае какво иска... Те намираха средства и начини да се срещат. Имаха една приятелка, млада омъжена жена с усет за романтика, която им

предоставяше място за среща. Така се започна. Аз спадах към кръга на приближените му, но все още твърде млад и твърде лекомислен и въпреки че знаех, че всичко това не е съвсем в реда на нещата и че връзката им няма бъдеще, в свой ущърб трябва да призная, че не можех да сторя нищо, за да предотвратя случилото се.

Щеше ли да ѝ разкрие нещо сензационно, нещо, което да я ужаси, или тя тайничко вече бе отгатнала накъде клони възрастният ѝ събеседник? Джини неволно се бе навела, със сплетени длани и очи, които изглеждаха по-големи, по-тайнствени и като че ли по-продълговати от обикновено. Защо толкова го увърташе?

Граф Черников точно това и възнамеряваше да стори, по свой собствен начин и толкова тактично, колкото изобщо бе възможно. Той съзнаваше колко разтърсващо трябва да бе за тази млада жена да узнае подобни неща за майка си и най-вече да научи от един непознат, че мъжът, когото през всичките тези години бе смятала за свой баща, съвсем не бе такъв...

— Дете мое, толкова млада, каквато сте сега, навярно ще разберете случилото се между тези двама млади, до смърт влюбени хора! Не забравяйте и че всичко това става далеч в миналото, когато за младите бе доста по-трудно да следва повелите на сърцето си! Това, което се опитвам да ви кажа е, че в крайна сметка всичко излезе на бял свят, както бях очаквал и от което се боях. Семейството на майка ви научи за това и тя скоростижно бе омъжена за един американец, който отдавна настояваше да получи ръката ѝ, но при други обстоятелства едва ли щеше да се окаже най-предпочитаната партия. Тя естествено отпътува заедно с него за Америка и там, в Ню Орлиънс, сте се появила на бял свят вие.

Джини сякаш насила промълви през стиснатите си устни:

— И... и той... моят...

— Вашият баща, вашият истински баща, мило дете, бе престолонаследник на руския трон. Днес той е владетел на Русия.

Джини се изправи. Педантичният, почти самодоволен начин, по който графът ѝ бе разказал всичко това, увеличаваше у нея чувството за нереалност.

— О, не! Не! Аз ви изслушах. Опитах се да не ви прекъсвам, но това е прекалено, много повече от това, което аз, или който и да било, би повярвал! Не може просто така да нахълтате в моя живот, след

всичките тези години, и просто да избълвате в лицето ми, че баща ми не бил истинският ми баща... това е просто невъзможно! И защо искате да повярвам на такива налудничави истории, граф Черников, мога да си представя, че...

— Успокойте се, дете мое!

С енергичност, неподозирана за един възрастен, току-що оплаквал се от неудобствата на пътуването човек, той се наведе напред, улови треперещите длани на Джини в своите и когато момичето понечи да се освободи и скочи, той ги стисна силно. Сега мъжът продължи със сериозния си, звучен глас:

— Трябва да ме изслушате докрай! Баща ви не можеше да последва повика на сърцето си и да се ожени за Женвиев, въпреки че много би искал да го стори, като се има предвид колко бе влюбен! Баща му обаче никога нямаше да позволи... също и вашето семейство. Какъв скандал само щеше да избухне, какво нещастие за Русия! Не, Александър отпътува обратно за родината, принуден почти насила, и се ожени за една принцеса, за която вече бе сгоден. Никога обаче не забрави първата си любов. Трябва да знаете, че и днес още пази една малка миниатюра с лика на майка ви и я носи винаги със себе си. Казвах му, че Женвиев била доволна и дори щастлива в Америка. Всички опити да научи нещо за нея чрез леля ви Селин опираха винаги до едно и също известие: „Женвиев е щастлива, оставете я на мира за нейно добро.“ Какво можехме да сторим? Тогава съвсем случайно научих, че майка ви е избягала заедно с вас във Франция и е починала съвсем млада.

— Но... о, Боже... още като дете недоумявах защо мама винаги бе толкова бледа и нещастна! Измислях си цели истории около тайната на нейния живот и се питах защо ли бе напуснала татко. Всичко, което ми казваха бе, че съм имала прекалено разюздана фантазия.

Графът изпусна дълбока въздишка и Джини усети, че пръстите му вече не стискаха толкова болезнено дланите ѝ. Той дори направи нещо като утешителен жест.

— Постъпвали сте, както сте смятала за най-добре, дете мое! Също както и аз сторих това, което смятах за най-добро за моя приятел. Виждате ли, едва много по-късно му признах това, което като лекар веднага бях разбрал — че Женвиев е бременна. Казах го на вашата леля, тъй като вече бях получил инструкции да отведа принца

обратно в Русия, като, в случай че се възпротивях, щях да прекарам остатъка от живота си в Сибир. Тя бе предвиждала онова, което се случи. Едва много по-късно казах на Александър, че Женвиев го е дарила с дъщеря. Трябва да ви призная, дете мое, — усмихнато добави той — доста трудничко е да ви открие човек. Тайната полиция на две държави... дори и американците... Най-сетне дочухме, че са ви видели в двора на клетия Максимилиан. Разбирате...

Този път й се удаде да изскубне ръцете си и сега Джини се втренчи в графа с очи на подгонено диво животно.

— Не, нищо не разбирам! Бе истински шок... още не съм се опомнила след това, което ми разказахте току-що. Нищичко не разбирам... но какво значение има всичко това сега? Бихте ли ме оставил на мира. Защо сте дошъл всъщност? Какво очаквате от мен?

Графът сякаш не бе чул тези избълвани на един дъх думи. Той наблюдаваше Джини със същият пронизващ поглед.

— Толкова си приличате. Чак е странно, такава прилика! И все пак мога да открия във вас нещичко и от баща ви! Брадичката на майка ви бе малка и остра, а вашата е решителна, а имате и малка трапчинка. Също и скулите ви са руски, и продълговатите очи.

— Все още не разбирам какво общо има тук външността ми! Приличам на майка си, така казват всички, но какво от това? Защо ми разказахте тази история?

Тя почти хлипаше от възбуда, обзета от необясним страх. Не искаше да слуша нищо повече. Не трябваше да го слуша повече, не!

— Сигурно ви е ясно защо? — Гласът на възрастният граф бе неумолим, погледът му бе станал по-суров и се бе смрачил. — Защо мислите, че съм тук? Защо мислите ми бе наредено да съпровожда принц Сарканов в американската му мисия? Баща ви иска да ви види.

— Баща ви иска да ви види...

Думите му отекваха в ушите ѝ, повтаряха се отново и отново през цялата невероятна вечер.

„Скъпо дете“ — така, въпреки настойчивите ѝ протести, безцеремонността и гнева, с който Джини отвърщаше на всичко чуто от графа, той продължаваше да се обръща към нея, да ѝ се усмихва мило и почти бащински, неизменно наричайки я „дете“.

Да отпътува с него за Русия — трябва да се бе побъркал! Той говореше за някакви заповеди, дълг, за знатния ѝ произход. И което бе още по-вбесяващо, напомнянията ѝ, че е омъжена предизвикваха от негова страна само бегло повдигане на веждите.

— Но, дете мое, как сте могла да се омъжите без благословията на баща си? По право ваш настойник естествено е сенатор Уилям Брандо. Имате ли представа колко разгневен бе той, научавайки за вашата женитба от един френски полковник, женитба с една, ако ми позволите да бъда искрен, съвсем неподходяща личност, с един мексиканец и че баща ви естествено поиска този брак да бъде обявен за невалиден?

— Но... — Джини имаше усещането, че потъва в море от памук и гласът и прозвуча отчаяно — аз му писах, обясних му...

— Ах, да. Обяснила сте му, че този господин Алварато произхождал от добро семейство. Въпреки това, господин Брандо настоява бракът ви да бъде обявен за невалиден.

— Не може да го направи! Аз съм на двадесет и една и съм пълнолетна!

— Но, дете мое, очевидно не сте била на двадесет и една, когато сте встъпила в този брак. Не разбирате ли какво ви се предлага? Вие сте принцеса. При все че баща ви не би могъл официално да ви признае за своя дъщеря, все пак би могло да се направи немалко. Баща ви иска да се погрижи за вас и да се увери, че имате всичко. С негов указ ви бе дадено правото да се наричате принцеса Ксения Александровна Романова. Само почакайте да видите великолепното

имение, което сега ви принадлежи! Намира се недалеч от летния дворец на императора. Освен това естествено ще получавате и щедра издръжка! Излишно е да се споменава — бързо добави той, така че Джини да няма време да възрази, — че не е необходимо сенатор Брандо да научава всичко това. Стигнахме до заключение, че така ще е най-добре за него. Той знае само, че принц Сарканов е изявил желание да ви вземе за жена и даде благословията си.

— О, не! — Джини скочи, без този път някой да бе в състояние да ѝ попречи. — Граф Черников, съвсем сериозно мисля това, което ви казах преди малко. Аз не съм някоя глупава, безволева европейска госпожица, която се оставя да я водят за носа и да ѝ дават насоки в живота. Твърде е късно за това! Абсолютно ми е безразлично какво би казал за това единият или другият от моите бащи. Аз съм омъжена и възнамерявам да си остана такава. Не вярвам, че обявяването невалидността на брака ми от някой съд би имало някакво значение тук. Но дори и пред вашите закони да не съм официално омъжена, предпочитам да бъда любовница на един мъж, когото обичам, вместо принцеса и съпруга на човек, който вече ми е омразен!

— Най-напред помислете, дете мое. Сигурен съм, че ще промените мнението си. И никой, обещавам ви това, няма да ви принуди да се омъжите против волята си! Да допуснем, че вашият... съпруг реши, че трябва да си отидете? Да допуснем, че той се остави да бъде убеден и ви освободи от брачните ви задължения?

— Съпругът ми не се оставя лесно да бъде убеден в неща, които не му харесват!

— Ах, така ли? Е, както вече ви казах, принцесо, помислете за това.

Джини отказваше да мисли за това и не го скри от графа, но той само се усмихна, възразявайки, че тя все още е под въздействието на шока и че не бивало да си разваля вечерята и остатъка от вечерта.

— Що се отнася до останалото, ще видим... времето ще покаже — успокоително рече той. Графът все още разговаряше с нея сякаш имаше пред себе си някое капризно, неблагодарно дете.

— Но тази вечер аз трябва да си бъда вкъщи. Нямам нито желание, нито намерение да прекарам нощта тук — троснато рече тя.

Графът я погледна с упрек.

— Скъпа принцесо, нали дори и за миг не сте си помислила, че съм скроил целият този невероятен план, за да ви отвлека? Моля ви, не си го помисляйте! Ако нещо се случи с вас, императорът веднага ще ме изпрати в Сибир, при все че с него сме стари познати!

Граф Черников се изправи малко вдървено и ѝ протегна ръка.

— Елате, простете донякъде властническото ми държание. Не съм свикнал с нравите и обичаите на Новия свят... също и с независимостта, на която се радват дамите тук! Без значение, дали го желаете или не, вие сте руска принцеса и като такава не бихте ли стиснала ръката на един стар човек? На вечерята ще имаме възможност да си побъбрим и да ви разкажа повече за Русия. Навярно сама ще решите да ни направите компания.

Тъй като не ѝ хрумваше нищо по-добро и все още бе твърде разстроена и смаяна, Джини най-сетне пое ръката му и влезе с него в къщата.

Както бе обещал, по време на вечерята графът се ограничи единствено върху разговори за ежедневието и описания на живота в Русия. Джини би се почувствала много по-добре, ако не я бяха поставили да седне до принца, който през цялото време не свали безцеремонния си поглед от нея. Към принца момичето изпитваше единствено презрение и гняв. Що за човек бе той? Отначало, когато я бе взел за някоя обикновена войнишка жена, се бе опитал да я забърше още пред църквата в Гваделупа. От друга страна, причината, поради която бе дошъл дотук, бе желанието му да се срещне с незаконната дъщеря на императора. Бе имал дори наглостта да поиска ръката ѝ от сенатор Брандо, без някога изобщо да я е виждал!

За да не засегне полковник Адиго, Джини се съгласи след вечерята да направи за малко компания на мъжете на верандата. Скоро обаче съжали, защото граф Черников умишлено увлече полковника в разговор, ангажиращ цялото му внимание, давайки възможност на принца да се приближи съвсем плътно до Джини, впервайки в нея усмихнатите си, странни очи.

— Значи всичко ви е разказал и сега сте ми ядосана!

— Разбира се, че съм! Нещо друго ли очаквахте? Как може да сте толкова двуличен? Мисля, че изобщо нямате нужда от преводач. Искахте само...

— Напротив, наистина имах нужда от преводач. Тук малцина знаят английски. И разберете, аз бях влюбен в образа ви още преди да ви бях видял. Познах ви дори без да ви познавам, колкото и невероятно да звучи това, в църквата, помните ли?

Очите ѝ го стрелнаха ядно.

— Много добре си спомням! Нямахше нужда да ме водите тук, където трябваше да чуя истории, които предпочитам никога да не бях чула.

Тя продължи с тих, гневен глас:

— Защо не ме оставите на мира? Защо никой не ми вярва, че съм щастлива със съпруга си и че го обичам?

— Ако това е така, малка моя, тогава бракът ви няма да пострада от едно посещение в Русия. Не искам да ви влияя, но един ден, в обкръжение, което повече съответства на красотата и произхода ви, навярно ще осъзнаете...

— Какво?

Гримасата му бе иронична, но и многообещаваща.

— Кой знае? Но нали във всички приказки принцесите намират своя принц? Красива принцесо, не само мъжете от простолюдието имат напета фигура и здрави мишци.

Трябваше да минат няколко мига, докато Джини осъзнае истинското значение на думите му, което накара страните ѝ да пламнат.

— Но вие... вие сте непоносим!

— Защо го казвате? Защото съм откровен и разговарям с вас направо, без ласкателски увъртания? Не ме разочаровайте! Мислех ви за светска жена. Ще оспорите ли, че съпругът ви не е бил първият мъж в живота ви? Наричат ви най-красивата куртизанка на цяло Мексико Сити, или греша? И с право... о, да... с право!

Очите му изгаряха кожата ѝ и Джини си спомни за други мъже, които я бяха наблюдавали така, сякаш искаха да я погълнат с поглед. Той най-сетне бе свалил маската, руският принц. Думите му целяха да я ядосат и наранят, но очите му го издаваха. Той я желаше и в желанието си приличаше на всеки друг мъж. Защо трябваше да се остави да ѝ повлияе чрез думите си? Бе устояла пред много други мъже и тяхната похот.

Когато Джини отвърна на погледа на принц Иван, очите ѝ бяха станали хладни и сурови. Те се присвиха и със стиснатите си устни

момичето приличаше на готова за скок пантера.

Принцът бе човек, който обичаше предизвикателството, където и да го откриеше, затова сега ликуваше и на устните му трепна усмивка. Какво прелестно същество бе тя! Особено, когато бе разгневена... не, портретът, който бе видял в дома на нейната леля, рисувана от братовчед ѝ, когато Джини е била едва на шестнадесет, ни най-малко не отговаряше на действителността. Тя трябваше да бъде рисувана като циганка, с развени на гърба коси, както в онази нощ, в която се бе любувал на танца ѝ.

Пламналите от гняв страни на Джини постепенно изстиваха и сега тя бавно, без да сваля очи от принца, отпи глътка от ликьора, който графът бе донесъл със себе си.

— Изглежда знаете доста неща за мен! Защо си правите труда? Като се има предвид живота ми, навярно на човек няма да му е трудно да убеди моя... вашият господар, че на незаконната му дъщеря не ѝ подхожда да бъде принцеса, пък дори и да му бъде представена! Защо да бъдат разочаровани толкова много хора?

— Принцът се засмя и изглеждаше искрено развеселен.

— Сега значи искате да пренесете сражението на моя територия, нали? Не, аз наистина не съм се излъгал във вас! Вие сте истинска жена и не се срамувайте да го признаете. Всъщност започвате все повече да ми харесвате.

Тя го погледна хладно и подигравателно.

— За съжаление това ни най-малко не ме засяга. И тъй като държите на искреността, трябва да призная, че наистина не харесвам нищо във вас!

Въпреки че принцът все още се усмихваше, Джини забеляза, че очите му едва забележимо помръкнаха.

— Може би някога ще промените мнението си! А що се отнася до вашето... да кажем, безразличие, то ви прави да изглеждате още по-привлекателна в моите очи! Една кула от слонова кост, която трябва да бъде завладяна.

— За завладяване и дума не може да става, принц Сарканов, защото аз доброволно съм се отдала и то на мъжа, когото обичам.

— Ах, жени, с вашите брътвежи за любов! Какво друго е любовта, освен преоблечено желание? Жените изпитват необходимост,

убеден съм в това, да преувеличават неща, за които мъжете са доста по-прями.

Неочаквано той се наведе, а очите му пръскаха искри.

— Желая ви повече от всяка друга жена, която някога съм желал. Ако това наричате любов, тогава аз съм влюбен във вас. И ще ви имам.

При последните думи, които прозвучаха зловещо и заплашително, Джини бе скочила и се бе отдалечила, изпълнена от смразяващо презрение, без обаче да може да потисне известен страх, който се бе надигнал в гърдите ѝ.

„Ще ви имам!“

Защо? Защо я желаше? Дали не бе очаквал, че вестта за знатния ѝ произход ще ѝ завърти главата и момичето просто така, от чиста признателност ще падне в обятията му, затова че той донякъде бе виновен за това объркващо разкритие? Или бе от онези мъже, които не понасят поражения? В този човек имаше нещо заплашително, почти зловещо, което я ужасяваше. Или само си въобразяваше?

Джини се бе присъединила към графа и полковник Адиго. Вниманието, с което я посрещнаха двамата ѝ вдъхна сила и тя почти започна да се срамува от глупавия си страх. Държеше се детински! Какво би могъл да ѝ стори принц Сарканов? Достатъчно бе Джини да каже на генерал Диас, че повече не желае да бъде преводачка на принца, тъй като той недвусмислено ѝ е дал да разбере, че намеренията му спрямо нея не са съвсем почтени... Това бе всичко, което трябваше да стори.

— Простете, че ви прекъсвам, господа — очарователно се усмихна тя, — но не мислите ли, че вече е твърде късно?

— Твърде късно, за да тръгнете тепърва за Гваделупа, госпожо!
— Полковникът изглеждаше искрено загрижен. — Моля ви да останете и ви уверявам, че ще прекарате приятна нощ като моя гостенка. Поръчах да ви приготвят стая. Освен това една жена е на ваше разположение, ако имате нужда от нещо.

— И ви обещавам, че утре ще тръгнем съвсем рано сутринта. — Принцът неусетно бе изникнал зад нея. — Надявам се, не мислите, че ще предприема нещо толкова недостойно, като например да се опитам да ви изнася? — добави на френски той, въпреки че граф Черников го наблюдаваше с упрек.

— Аз също мразя да бъда лъгана! — рязко рече Джини на същия език и единствено заради полковник Адиго, който изглеждаше загрижен, направи опит да се усмихне.

— Много сте мил, полковник. Наистина съм твърде уморена. Така че ако господата ме извинят...

— И докато домакинът ни се погрижи за вашия отдих, няма ли да направите една малка разходка с мен из тази красива градина? — гласът на принц Сарканов бе мил и вежлив. — Върху слънчевия часовник има някои испански надписи, които ме заинтригуваха, а лунната светлина е толкова ярка, че едва ли би представлявало трудност да се разчетат. Моля!

Графът и полковникът бяха влезли в къщата, а докато Джини разбере какво става, ръката на принца вече стискаше лакътя ѝ. Ако не искаше да прави сцени, тя волю или неволю трябваше да тръгне с него. Младата жена бе извън себе си от потискан гняв и не пророни нито дума, докато не се увери, че не могат да бъдат чути.

— Как променено и нереално изглежда всичко на лунната светлина! Човек трудно може да си представи, че само на няколко мили от тук бушува война, не е ли така, госпожице?

Джини не бе ни най-малко настроена за шеги, още повече, когато разговорът бе облечен в онази фалшива вежливост, която вече бе предизвикала отвращението ѝ от този човек.

— Не съм госпожица и нямате право да ме мъкнете насам-натам против волята ми! Трябва ли да ви припомня, господине, че аз...

Тя усети пръстите му да се впиват още по-силно в лакътя ѝ.

— Тъкмо щяхте да кажете, че сте омъжена жена, а аз трябваше отново да ви напомня, че не бива повече да се смятате за такава. Но не се безпокойте, фактът, че не сте съпруга, а любовница на онзи мъж, когото се правите, че обичате, за мен няма абсолютно никакво значение. Напротив, аз се удивлявам на вашата... вярност. Вие сте достойна за възхищение във всяко едно отношение, госпожице!

При ироничното наблягане на последната дума дъхът на Джини спря. Почти бе занемяла от гняв, но един предупредителен вътрешен глас ѝ повеляваше да запази спокойствие. Този мъж очевидно се опитваше да я провокира, да я накара да издаде истинските си чувства и така да я постави в по-неизгодно положение.

Оранжевата светлина, осветяваща верандата, бе изчезнала от погледа ѝ и сега всичко изглеждаше потънало в млечнобяла мъгла. Луната гасеше цветните пламъчета на цветята, които блестяха денем и създаваше илюзорен свят от сенки и светлини. Под нозете ѝ блестяха белите камъчета на чакълестата алея, а във въздуха сякаш тегнеше мирис на жасмин и гардении. Една романтична нощ при други обстоятелства, но сега Джини изобщо не бе в романтично настроение. Разумът я уверяваше, че принцът не може да ѝ стори нищо и въпреки това тя изпитваше необясним страх, който по никакъв начин не искаше да покаже.

— Искате да ви превода някакъв надпис — с леден глас рече тя. — Не би ли било по-добре да ми го покажете? Тук навън става доста хладно.

— Искате ли да ви стопля? — с подигравателна нотка в гласа отвърна той, след което лукаво добави: — Или се боите от мен?

Джини стоеше срещу него наред тясната алея и със стиснати устни изскубна ръката си от хватката на пръстите му.

— Имам ли основание да се боя?

Сега луната бе зад гърба му и лицето на принца тънеше в сянка, едва различаващо се в мрака, когато той наведе глава, улови Джини за брадичката и леко повдигна главата ѝ.

— Съвсем не. Не го ли показах достатъчно ясно? Искам да ви направя своя жена.

Джини гневно отблъсна ръката му, при което той отново я улови за лакътя.

— Каквато и игра да играете, отидохте твърде далеч. Защо избрахте точно мен? Навярно има много други жени, които с радост биха предложили услугите си, ако действително си търсите съпруга! А сега, моля, бихте ли ме отвел обратно в къщата?

Тя го гледеше гневно. Не можеше да знае, че луната подчертаваше повече от всякога чара на леко издължените ѝ цигански очи и едва забележими трапчинки и се отразяваше в косата ѝ. Принц Сарканов, мъж с много опит и малко попреситен вкус, усещаше как пулсът му се ускорява, въпреки че привидно запазваше привичната си дистанцираност, с която толкова се гордееше. Тя бе наистина очарователна! Нещо повече — тя бе истинско предизвикателство. Не бе очаквал такава упорита съпротива от нейна страна. След

разговорите с леля ѝ в Париж и сенатор Брандо и съпругата му той бе очаквал да срещне едно отстъпчиво момиче, навярно малко твърдоглаво и дори след всичко това, което бе сторило, малко огорчено. Бивша куртизанка. Бе очаквал, че след известна символична съпротива тя ще сграбчи предлагащата ѝ се възможност. Въпреки това момичето продължаваше да се съпротивлява, проявявайки студенина, със сигурност само повърхностна. Гордостта на Иван Сарканов бяха познанията му за конете и жените и той започваше да мисли, че тази жена ще се предаде само пред мъж, който можеше да стане неин господар.

Пръстите му се впиха още по-силно и почти жестоко в лакътя на младата жена, сякаш искаха да изпитат съпротивителните ѝ сили. Добре! Можеше да се различи как тя едва забележимо потръпна, но не извика. Вместо това стана съвсем неотстъпчива, а гласът ѝ прозвуча пълен с презрение.

— Пуснете ме!

— Веднага, но със съжаление. Но вярвам, че трябва да се опознаем по-добре, вие и аз. Нощта е толкова нежна, като създадена за влюбени и за изтънчени интриги. Със сигурност не сте толкова хладна и непристъпна, за колкото се представяте. — Още докато изричаше тези думи, той я привлече към себе си, а гласът му се превърна в шепот. — Колко ви се иска да се отскубнете от мен! Дали не се боите от собствения си, горещ темперамент? Една целувка на лунна светлина би била съвсем на място, още повече, че сме сгодени!

— Вие сте луд!

Той все още я държеше и бе обвил ръка около кръста ѝ. Сега, когато понечи да я целуне, първото желание на Джини бе диво да се съпротивлява. Някакво шесто чувство обаче ѝ подсказа, че той точно на това и разчита, за да я принуди да му се подчини и по този начин да докаже силата си. Тялото ѝ остана хладно и неподатливо в обятията му. Тя просто понасяше притискането на устните му към нейните, а широко отворените ѝ, пълни с презрение очи сезираха в неговите, докато принцът най-сетне я пусна.

Джини умишлено изтри устни с opakото на дланта си. Усети, че това го вбеси и изведнъж страхът ѝ от него се стопи.

— Сега, когато имате открадната си целувка на лунна светлина, бихте ли ме извинил, ваше височество? Денят бе уморителен и бих

желала да се оттегля.

Въпреки просторната, луксозно мебелирана стая, която ѝ бе отредена, и огромното, меко легло, Джини прекара неспокойна, мъчителна нощ. Не можеше да забрави израза върху лицето на Иван Сарканов, когато го бе напуснала. Въпреки че се опитваше да бъде разумна и трезва, тя не можеше да се освободи от зародилото се в душата ѝ чувство на страх. Сега, прекарвайки отново събитията едно по едно през ума си, изминалата вечер ѝ изглеждаше нереална. Присъствието ѝ тук, мъчителните, смразяващи кръвта разкрития на граф Черников и което бе още по-неприятно — самодоволното изражение на този отвратителен принц, уверяващ я, че щяла да стане негова жена. Как можа да ѝ се случи всичко това? Тя бе омъжена за Стив... за Стив! Двамата се обичаха, но граф Черников ѝ бе обяснил, че бракът им щял бъде обявен за невалиден. А тя се бе убедила, че принцът е не само твърде влиятелен, но и достатъчно енергичен и привикнал да постига всичко, към което се стремеше. Къде ли бе Стив? Защо се бавеше толкова?

На следващата сутрин под очите на Джини имаше тъмни сенки. За нейна радост пътуването обратно до Гваделупа премина в почти пълно мълчание. С нея в малката двуколка бе граф Черников, а принцът яздеше наблизко. Графът тактично се задоволи със случайни бележки за маловажни неща. Бе отпуснал глава назад и очите му през по-голямата част от пътуването останаха затворени. Още в самото начало на пътуването се бе извинил пред Джини, че не бил най-добрата компания за една млада дама.

— Трябва да е заради това, че постепенно остарявам. Пътуванията ме изморяват. Нали ще ми простите, дете мое?

През този ден лицето на принца бе непроницаемо. Държанието му не се промени с нищо. Джини прекалено добре знаеше, че принцът почти не сваля очи от нея, за да може да остане безразлична. Само това пътуване да свършеше веднъж завинаги! Копнееше да се завърне в малката си стаичка и колкото е възможно по-скоро да открие генерал Диас, за да обсъди с него настоящата непоносима ситуация. Той щеше

да я разбере, щеше да го накара да я разбере! А тя горещо щеше да го помоли да повика Стив обратно...

Когато обаче най-сетне отново бе в стаята си, всичко сякаш се бе обърнало срещу нея.

Слизайки от двуколката, тя не бе поела подадената ѝ от принца ръка и едва не се спъна, толкова бързаше да остане сама. С граф Черников се бе сбогувала бързо, но вежливо, обещавайки му в най-скоро време да го посети, може би още на другия ден, в случай че генералът ѝ дадеше отпуска. Бе твърдо решена да сложи точка на цялата тази безсмислица със задълженията и ангажиментите ѝ като императорска дъщеря. Това просто не бе вярно, всичко бе някаква приказка, в която тя отказваше да повярва. Щеше ясно да му даде да разбере, че изобщо няма намерение да напуска Мексико, с каквито и ще доводи да я убеждава. Когато най-сетне схванеха, че тя е неумолима, щяха да се видят принудени да я оставят на мира.

Тъй като искаше да избегне мъжете, които обикновено седяха в кръчмата на долния етаж, Джини се възползва от задния вход. Въздишка на облекчение се отрони от устните ѝ, когато отвори вратата от грубо сковани дъски и влезе в стаята.

Когато се огледа наоколо, изпита чувството, че се задушава и с усилие си пое въздух. Облегна се на вратата, за да не изгуби равновесие. Дрехите на Стив, дисагите му за седло, всичко бе изчезнало. Стаята изглеждаше празна и студена.

— Това не е възможно... не е възможно! — шепнеше тя, сякаш обхваната от треска. — Не и тази нощ... точно тази нощ... никога не би заминал, без да ме изчака, без да ми остави съобщение!

Очите ѝ претърсваха стаята за нещо, за някакъв знак, докато Джини убеждаваше сама себе си, че всичко е дело на някой крадец... така трябва да е, разбира се!

Но нейните вещи бяха непокътнати, а единственото свидетелство за това, че в нейно отсъствие някой е влизал в стаята, бе едно парче хартия върху възглавницата ѝ.

Бавно, като в полусън, Джини пристъпи, за да го вдигне. Тя изглади с пръсти гъсто изписания лист хартия. О, Боже, някакво адресирано до нея писмо от Карл Хоскинс — пълно с обвинения и ревност. Той я обвиняваше, че го избягва заради принца.

Звучи така, сякаш някога съм го подтиквала да храни надежди, обезсърчена мислеше Джини, сякаш някога сме били любовници. И Стив... Стив го е прочел и го е оставил тук, за нея... О, не!

Тя изпита желание да извика и притисна пръсти към устните си като дете, което се опитва да потисне хълцането си.

Джини блуждаеше между шока и отчаянието, решимостта и униението. Известно време не можа да повярва, че всичко е истина. Стив я обичаше. Доверието помежду им току-що бе укрепнало. Той ѝ се бе клел, че не може да живее без нея. Не бе възможно да я напусне така безсърдечно, да я изостави сама и сломена! И въпреки това дните минаваха, без тя да открие утеха и в крайна сметка трябваше да приеме, че се бе случило това, от което най-много се боеше.

Дори онези, които бе смятала за свои приятели, сякаш я избягваха и не ѝ предлагаха никаква подкрепа. Карл Хоскинс бе в болница след едно спречкване със Стив и изведнъж всички като че ли бяха единопдушни, че щяла да напусне Мексико и да се завърне при баща си.

Полковник Феликс, братът на генерала, бе най-откровен с отчаяната млада жена.

— Чуйте ме, защо просто не поизчакате малко? За щастие не съм женен, но мисля, че не бих издържал подобно напрежение! Как бих могъл да ви кажа какво става в душата на един изгарян от ревност мъж? Всичко, което знам е, че Естебан бе тук и то без да е получил разрешение за това. Когато най-накрая говорих с него, бе прекалено разгневен, за да послуша разума си. Това бе, след като така безразсъдно бе посетил полковник Грийн. Опитах се да му обясня всичко, но той, изглежда, не бе в състояние да ме изслуша. „Ако добре разбирам, пред закона не сме женени“, рече той и ви пожела повече щастие с вашия нов годеник. И вярвайте ми, малка моя, зная, че сте достатъчно силна и интелигентна, за да не се поддадете на истерии, иначе не бих ви предал думите му. — Полковникът успокоително добави: — Разбира се, всичко това изрече в пристъп на ревност. Рано или късно, когато се поуспокои, ще съжалява за избухливостта си. Но междуременно... — Полковник Диас замислено поглади брадичката си. — Трябва да ви призная, че всички ние ще бъдем безкрайно щастливи, когато се отървем от този руски принц. Откакто е тук, причини само неприятности.

Подобно на всички останали и той я посъветва, разбира се, толкова тактично, колкото бе възможно, да се завърне в Съединените щати като блудната дъщеря. Принц Сарканов бе осведомил полковник Грийн, че сенатор Брандо е настоявал за обявяване нищожността на брака й... стигнал дори до там, че писал лично до президента. И подобно на някой от усмихнатите шекспирови злодеи, Иван само чакаше Джини да се поддаде и отстъпи пред натиска на обстоятелствата.

И като че ли работите не вървяха достатъчно зле, през онази нощ Карл Хоскинс бе видял и разпознал Стив. Те дори се бяха спречкали в една от кръчмите.

Всичко това й бе подшушнато от Долорес Батиста, чиито големи, тъмни очи я гледаха пълни със състрадание и съчувствие.

— Нали няма да кажете на никого? Маноло ще ме убие, ако разбере, че съм идвала, за да говоря с вас. Когато ми разказа за случилото се — той случайно се оказал в същата кръчма — трябваше да му обещаая, че ще го запазя в тайна. Само че, доня Хения, зная колко много обичате Естебан! Мисля, че някои хора се опитват да ви създадат неприятности и да ви разделят един от друг.

Джини сама бе стигнала до този извод, но сега само прехапа устни и мълчаливо кимна. Долорес продължи разказа си, без нито за миг да откъсне от нея пълните си със състрадание очи:

— Естебан не бе на себе си от гняв, когато се върна и не ви намери. Той обикаляше из лагера, а лицето му бе съвсем помръкнало. Мисля, че вече се бе срещнал с американския полковник и мисля... не бе хубаво, дето подслушах, но го чух да казва на мъжа ми, че бил научил, че вече не сте женени. Били му поръчали да се погрижи да се завърнете невредима при баща си. Не чух какво друго каза, защото в този момент Маноло ми извика да му занеса каната и Естебан предложи да отскочат до кръчмата да пийнат по едно.

Кръчмата, за която говореше Долорес, разбира се бе същата, над която бе стаята на Джини, едно в последно време твърде посещавано от американските войници място, както горчиво си помисли Джини. Карл без съмнение бе очаквал завръщането й, озъртайки се за нея. Или вече е знаел това, което тя научи последна — че всичко е било планирано, включително и това Джини да пренощува с принца в Куернавака?

През последните дни Джини бе полузамаяна от връхлетелите я нещастия, но сега гласът на Долорес освободи цялата насъбрала се болка, която младата жена се бе опитвала да потисне в съзнанието си. Да, за нещастие тя съвсем точно можеше да си представи как бе протекло всичко оттам насетне, въпреки че Долорес не желаше да ѝ предаде неприличните коментари на Карл Хоскинс.

След написването на онова пълно с лъжи писмо той трябва да е бил вече доста разгневен, а освен това до появата на Стив бил обърнал доста чаши. Само това липсвало на Карл Хоскинс — да срещне мъжа, когото мразеше повече от всеки друг, и да разбере, че Джини го заблуждавала.

По думите на Долорес избухнал словесен двубой. Целият почервенял, американският капитан започнал на висок глас да разменя неприлични забележки със своите другари. Забележки, които, Долорес с жест на погнуса трябваше да признае, били по адрес на Джини. Той намеквал, че е любовник на Джини, а руският принц бил последното ѝ „завоевание“.

— Убедена ли си, че се е задоволи с това? — горчиво я прекъсна Джини. — Мисля, че познавам достатъчно добре характера на капитан Хоскинс, за да зная, че е отишъл много по-далеч! Не се опитвай да щадиш чувствата ми, Долорес. Не разбираш ли, че трябва да зная всичко, което е казал и какво така е разгневило Естебан, че да ме изостави без никаква вест?

Защо Стив бе избрал да се завърне точно през онази нощ? Защо бе попаднал точно на Карл?

Долорес Батиста сведе глава, нищейки едно ъгълче от прокъсаната си блуза. Очевидно не искаше да продължава разказа си, накрая с тих глас призна, че думите на американеца били твърде обидни. Но той не спрял дотук. Виждайки, че Стив не обръща внимание на подхвърляните забележки, мъжът ставал все по-дързък и под гръмкия смях и окуражителни подвиквания на приятелите си започнал да го подиграва.

— И тогава? Какво стана тогава?

— Естебан го ударил. Маноло ми разказа, че положил всички усилия да му попречи да убие американеца с голи ръце. Каза, че в един момент лесно можело да се стигне до малка война между янките и

нашите, ако един по-малко пиян от останалите американски офицер не се бил намесил.

Долорес вдигна поглед към Джини, а в очите ѝ блестяха сълзи.

— Ох, доня Хения, какво ще правите сега?

Джини отново и отново си задаваше този въпрос. Какво трябваше да стори? Какво можеше да стори? Никога не се бе чувствала така самотна, откъсната от приятели и от всякаква подкрепа. Когато легна в празното легло, което бе споделяла със Стив, и впери поглед в тавана, усещането за нереалност едва не я задуши. Как бе възможно само в продължение на няколко часа животът ѝ да се преобърне така, че от висините на щастието и бленувана радост да бъде захвърлена в бездната от болка и отчаяние? Напразно се убеждаваше, че всичко това е само кошмар, от който скоро ще се събуди и всичко ще е както преди. Почти бе изгубила надежда, че Стив ще размисли и ще я потърси.

„Той ме обичаше, сигурна съм в това! Как е могъл с лека ръка да загърби всичко? Що за човек е?“

Повече от всичко я болеше от мисълта, че Стив ѝ няма доверие. Може би иначе не би постъпил така?

През следващите дни Джини се бе превърнала в сомнамбул, но си наложи да устои. Нямаше повече работа в щабквартирата на генерал Диас, макар да научаваше, че от ден на ден пленниците стават все повече, болшинството — дезертъори от императорската армия. Джини вече не слизаше към лагера. Какво ѝ даваше право сега да продължава да ходи там? Освен това бе научила от Долорес, че прекалено ревнивата Мануела с вирната глава разправяла сред останалите жени как винаги си била знаела, че Хения е проститутка, за колкото и добродетелна да се представяла.

Голяма част от времето, с което за свое съжаление сега разполагаше в изобилие, Джини прекарваше в компанията на граф Черников. Когато го чуеше да говори за майка и, тя се питаше дали над тях двете не тежи някакво проклятие. И двете бяха намерили любовта, за да я загубят отново съвсем скоро след това. „Бедната Женвиев“, бяха повтаряли някога, а днес — „бедната Джини“.

Ден или два след завръщането от Куернавака Джини не бе на себе си. Заслепена от мъката си, тя истерично се бе нахвърлила срещу принца, когото смяташе за причина за всичките си нещастия.

Той бе изслушал залелия го словесен поток с онази високомерна усмивка, която Джини вече добре познаваше.

— Госпожице! Наистина, гневна сте неописуемо красива, но въпреки това бих ви помолил да бъдете разумна. Как можех да зная, че вашият... любим ще се завърне точно същата вечер, която бях избрал за срещата ни с граф Черников? Също толкова основание бихте имала да обвините и самия президент Хуарес! — След това с тон, накарал сърцето ѝ да забие по-лудо, топ добави: — Да предам ли на президента колко сте сърдита? Вдругиден заминавам по поръчение на моя господар за Сен Луис. Знаете ли, говори се, че там ще бъде изпратен и клетият Максимилиан? Европейските короновани глави трябва да са доста засегнати.

— Аз... не искам нищо да казвате на президента! — избухна Джини. Дали това не бе открита заплаха? — Защо трябва да споменавате името ми пред него?

— Но той навярно ще иска да знае дали съм научил нещо за вас. Доколкото разбрах, уважаемият ви баща и мой добър приятел навсякъде е разпратил телеграми, опитвайки се да ви открие. Господин президентът Хуарес навярно ще се зарадва, когато разбере, че сте в безопасност. — Руснакът умишлено замълча, след което мило добави: — Искате ли да открия тази гореща глава, която ви създава толкова грижи, скъпа моя? Това едва ли ще е особено трудно. Полковник Диас, който между другото е доста ядосан, тъй като високо цени майор Алварado, сподели с полковник Грийн, че майорът бил зачислен към президентския щаб и е изпратен на границата, за да подсили граничните патрул! Опасно поръчение. Тамошните индианци изглежда са доста диви, а ако е вярно, че в Америка е обявен за престъпник, за чиято глава се дава награда, тогава би могъл да си има неприятности и с ловците на глави. Твърде неразумно... но навярно не бихте искала да ви създава повече грижи? Един мъж, който дава ухо на злонамерени клюки за вярната си съпруга...

Джини не можа повече да понесе неприкритите намеци на принца, изправи се и се отправи към стаята си, долавяйки зад гърба си тих, подигравателен смях.

— Никога няма да се омъжа за него! — убеждаваше тя граф Черников малко по-късно. — Дори ако се наложи да се върна при баща си, принц Сарканов е последният мъж на земята, който ще получи

съгласието ми за женитба. От цяло сърце се моля вие двамата да ме оставите на мира!

Графът обаче продължаваше да се отнася с нея като с опърничаво дете, което не знае какво иска. Задачата му бе да я убеди да се върне в Русия, за останалото имаше грижа принца.

При следващата им среща държанието на принц Сарканов бе непроницаемо както винаги, сякаш нищо не се бе случило. Джини, която се срамуваше от избухливостта и неспособността си да се владее, си даваше вид, че заплахите му изобщо не я засягат.

Сега дните течаха твърде бавно и едно открито нападение срещу Мексико изглеждаше все по-вероятно и по-близко. Джини започна горещо да се надява, че ще се случи нещо, което би могло да я избави. Странно, че ѝ бе хрумнала думата „избавям“. Всички, включително и генералът, който сега клатеше глава, наблюдавайки я почти състрадателно, бяха напълно уверени, че когато принцът се върне, тя ще напусне Мексико.

— С голямо съжаление ще ви пусна да си отидете. Извинявам се, че без да исках станах причина за вашето... недоразумение с Естебан. Но, убеден съм, той ще ви потърси, след като войната приключи, трябва да си е загубил ума, ако не го стори. Никак няма да съжалявам, когато руснакът ни напусне. Този човек е роден интригант!

В гласа на генерала се долавяше гневна нотка.

— Навярно е подхвърлил на президента, че трябвало да се отнасям по-внимателно с пленените европейци.

„Карл Хоскинс и този проклет принц съсипаха живота ми“, горчиво си мислеше Джини. Неочаквано, като ехо от някакво далечно минало, което тя смяташе за отдавна забравено, в съзнанието ѝ изплува една мисъл: *„Нищо... Преживяла съм и по-тежки моменти. Болката ще отзвучи с времето.“*

Но можеше ли да забрави? Имаше прекалено много време да мисли и да се измъчва с предположения. Това бе една от причините Джини да прекарва толкова много време със стария граф, който по свой си начин, със старомодните си маниери и увлекателни разкази от безкрайните пътувания бе галантен и интересен събеседник. Той ѝ разказваше за император Александър — Джини не успяваше да види в един толкова далечен човек своя баща. Със сигурност обаче не бе наясно с чувствата си към сенатор Брандо. Почти не го познаваше и

момичешкото ѝ удивление от силата и интелигентността му доста се бе стопило през изминалите месеци, когато не го бе виждала. Какви бяха отношенията му с Иван Сарканов? Защо бе одобрил женитбата на Джини с този мъж, когото тя още не бе срещала? И въпреки, че на пръв поглед го бе сторил за нейно добро, не бе ли това един чудесен начин да се отърве от нея?

— Елате с мен в Русия! — непрекъснато повтаряше граф Черников. — Първо ще посетим Сан Франциско и можете да останете там колкото поискате. Мисля, че принцът има там някакви делови ангажименти... Освен това възнамерява да остане в Америка, докато вашият Сенат ратифицира покупката на Аляска. И когато всичко това бъде уредено, убеден съм, промяната на обстановката ще ви се отрази добре. Най-добре посетете отново Европа, вашите чичо и леля в Париж. А след това, видите ли веднъж Русия... кой знае? Може да пожелаете да се установите там.

Той дискретно ѝ даваше да разбере, колко удивен е от живота, който си бе избрала. Да следва някаква си мексиканска армия! Да живее като селянка, обградена от селяни! Невероятно! Тя принадлежеше на един блестящ, прелестен свят, можеше да разполага с най-красивите накити и тоалети. И, убеждаваше я той, можела да има съпруг, който с високия си ранг и знатен произход би бил най-подходящата партия за нея.

Може би графът бе прав. След утихването на първоначалното болезнено чувство на отчаяние и нещастие бе останала само тъпа болка и Джини реши да запази поне гордостта си. Каква друга утеха ѝ оставаше? След като Стив я бе изоставил, без да се поколебае нито за миг, тя щеше да си наложи да го забрави. Държанието му не можеше да бъде извинено със заслепяващата ревност и щом смяташе, че е засегната честта му, защо не бе помислил за нейните чувства?

Така че Джини почти с безразличие посрещаше очакваното завръщане на принца от Сен Луис, а когато това станеше, тя щеше да се върне в Америка. Да, бе решена да оправдае всеобщите очаквания, като без съпротива напусне бойното поле.

Една вечер в края на юни, по време на вечерята с граф Черников тя научи, че очакват принца всеки момент.

— Надявах се, че ще пристигне навреме, за да вечеря с нас — бе казал възрастният мъж. — Навярно дъждът го е задържал.

Джини погледна в посоката, в която сочеше графът и забеляза скупчилите се тъмни облаци, които ставаха все по-черни. Тя едва забележимо потръпна. Забеляза, че графът превъзходно е успял да преобрази някога толкова неуютната къща, принадлежала на някакъв търговец от Мексико Сити.

— Ах, да. Когато човек е привикнал към известни удобства и когато пътува толкова много, колкото мен, тогава добре знае какво да вземе със себе си. Прислужникът ми е същински магьосник. — Графът строго и изпитателно я погледна изпод гъстите си вежди, след което добави: — Вече е започнал да опакова нещата ми. След ден-два трябва да сме готови за път. И да ви призная, чувствам се истински облекчен.

Тя се насили да попита:

— Има ли новини за... за императора?

— Имате предвид Максимилиан Хабсбургски? Истинско нещастие. Клетият човек е попаднал на лоши съветници. Трябваше да знае какво ще стане, когато Луи Наполеон, това парвеню, отмени споразумението от Мирамар. — Видял изражението на лицето ѝ, графът добави с по-дружелюбен глас: — Съжалявам, дете мое, вие го познавахте, не е ли така? Да, кой знае какво решение ще вземе президентът на тази варварска страна. Може би ще го пусне да си отиде. Във всеки случай, когато Иван се завърне, ще научим повече подробности. А сега се наслаждавайте на вечерята. Не е разкошна, но готвачът ми е получавал похвали от самия император. Ще бъде много разочарован, ако не отдадете дължимото на приготвеното от него блюдо.

Джини се насили да хапне и дори да отвърща на шегите на графа, но въпреки всичките си усилия остана потисната, а черните буреносни облаци, скупчили се над тях, правеха всичко да изглежда още по-мрачно.

Дъжд. Тя познаваше краткотрайните поройни дъждове, които се изливаха по тези места, и тяхната разрушителна сила. Валеше като из ведро, прашната земя се превръщаше в кал, а след това слънцето отново изгряваше и изсушаваше всичко. Това бе Мексико. Скоро тя щеше да напусне тази страна, а с това — да загърби част от живота си.

Заради предстоящата буря граф Черников не бе настоявал повече да му прави компания, а ѝ бе предложил да я изпрати с наетата от него кола до стаята, която Джини междувременно бе намразила, заради безличието ѝ и самотата, налягаща я в нея.

Бе излязъл вятър и Джини уви шала още по-плътно около раменете си. В далечината небето бе раздирано от светкавици, последвани от приглушен тътен. Значи се задаваше буря... през юни. Колко непредвидимо бе времето по тези места! Непредвидимо като обратът, който бе приел животът ѝ!

Джини помоли да прекарат колата пред задния вход на гостилницата, в която бе останала да живее въпреки протестите на графа. Още преди старата, доста раздрънкана двуколка да спре, Джини вече бе скочила.

— Е, добре. Няма нужда да слизате. Поне дъждът е спрял. Благодаря ви — бързо добави тя, придърпвайки шала над главата си и с мъка отваряйки вратата.

Оглуши я музика и висок смях. Гостилницата отново бе препълнена и шумът нямаше да ѝ даде мира до късно през нощта. Джини не знаеше защо всъщност настоява да живее тук. Навярно с това искаше да запази независимостта си. Изведнъж се почувства смъртно изморена. Защо продължаваше да се безпокои? Само след няколко дена щеше да отпътува за Америка заедно с двама мъже, които почти не познаваше, а на единия от тях открито не се доверяваше.

Междувременно бе изоставила всякаква надежда, че Стив може да промени мнението си и да се върне. Нали сам принцът, преливащ от радост, бе споделил с нея, че майорът имал нова задача! Твърде опасна... това трябваше да ѝ е вече напълно безразлично. Стив бе привикнал с опасностите, можеше да се грижи за себе си. Трябваше да престане да мисли за него!

— Госпожо, п-с-с-т! Госпожо! Едно опърпано хлапе, едва десетгодишно, бе изникнало неочаквано и я дърпаше за полите.

— Госпожо, моля ви, не викайте. Не трябва да съм тук, но имам съобщение за вас. Мъжът каза да наблюдавам за госпожа с огненочервени коси и ми даде цели две песос. Госпожо? Чувате ли?

Джини се опитваше да укроти диво блъскащото в гърдите ѝ сърце. Съобщение? Навярно това, което подсъзнателно бе очаквала. Може би...

— По-добре ела горе в стаята ми — тихо рече тя. — Ела, може да получиш още едно песо за труда си.

Името му било Бернардо. И понеже баща му загинал във войната, трябвало да изхранва майка си и сестрите си.

— Sprawям се добре — разказваше то, любопитно оглеждайки стаята. — Едър съм за възрастта си, нали? Господинът каза, че сте говорела мексикански... толкова добре, колкото мен самия. А съобщението трябва да е много спешно. Защо иначе ще ме спира на път за църквата? — Бернардо се надуваше, горд, че госпожата го слуша с нескрито любопитство. Странните ѝ очи бяха широко отворени и в тях се четеше нещо, което детето не можеше да разбере.

— Той каза... значи, първо ми описа как изглеждате и каза къде мога да ви намеря. Заръча да ви чакам, колкото и да се забавите. Трябвало да ви предам да отидете в църквата. Сама, каза той. С ребозо на главата си, за да се сливате с множеството. „Кажете ѝ, че е важно“, заръча той, „има новини от Естебан, така ѝ кажи.“

Навън гръмотевиците трещяха по-силно от преди и сякаш отекваха в ускореното сърцебиене и пулсиращите ѝ слепоочия.

— Този господин... как изглеждаше? Какво друго каза?

Хлапакът сбърчи чело и поклати глава, сякаш опитвайки да си припомни.

— Не можех да видя добре лицето му. Беше тъмно, знаете ли, а той носеше голяма шапка. Но си помислих, че може да е американец.

Беше много висок и говореше с акцент. Гласът му звучеше доста угрижено, госпожо. Каза, че е въпрос на живот и смърт... че ще разберете. Трябвало да отидете в църквата... пред малката вратичка от източната страна. За него било рисковано да дойде дотук. — Големите, блестящи очи, които изучаваха лицето ѝ, изведнъж светнаха. — Струва ли тази новина още едно песо, как смятате? Ние сме бедни хора, госпожо. Майка ми, сестрите ми...

С рязък жест тя сложи край на неумелите му молби, изваждайки от чантичката, която носеше на ръката си, едно песо.

— Да, струва. Благодаря, момко. А сега тичай вкъщи, преди да те е настигната бурята. Бягай!

Момчето се колебаеше, наблюдавайки я любопитно.

— За още едно песо ще ви съпровозя до църквата. Не бива да ходите сама. По улиците има прекалено много войници, а и тези американци... пфу, изобщо им нямам доверие. Правят ми предложения за сестра ми, а Росита е едва на тринайсет. Не говорите като янките. Да дойда ли с вас? На път ми е.

Въпреки объркването си, Джини го погали по косата.

— Много мило от твоя страна, но знаей пътя до църквата, а и вече е късно.

Гордият му, наранен поглед я накара да промени решението си. Тази испанска гордост! Момчето вече се смяташе за мъж и се държеше с вродената южняшка галантност. А и може би тя щеше да има нужда от компания!

Джини му се усмихна и замислено рече:

— Всъщност е прекалено далече, за да ходя сама и щом за теб няма да представлява трудност, с удоволствие ще приемам компанията ти. Бъди така добър, моля, и се обърни, за да се преоблека в подходящи дрехи, които няма да привличат внимание. Няма да се бавя.

Джини съблече роклята си и небрежно я захвърли на леглото. Сега отново бе на улицата, този път с Бернардо, който напето вървеше плътно до нея.

Носеше най-старата си рокля, износена блуза и черно ребозо, което плътно покриваше главата и раменете ѝ. Така облечена, тя почти не се различаваше от останалите жени, които срещаха.

— Не се отдалечавайте от мен — шепнешком я посъветва Бернардо. — Нищо няма да ви сторят, като виждат, че сте с мен. Ако

някой ни спре, ще казваме, че сте ми сестра. Нямаме нищо против, нали?

— Не, радвам се, че си с мен — отвърна Джини, която наистина се радваше на компанията на малчугана.

Бе тъмно и ветровито, а във въздуха тегнеше мириса на влага и дъжд. Неведнъж бяха спирани от пияни, нахални мъже, търсеци си жена, която да ги стопли в тази така студена нощ.

Бернардо вземаше всичко в свои ръце, впервайки враждебен поглед в натрапниците.

— Не, не! Не тази вечер, господа. Сестра ми е болна и докторът каза, че може да е заразно. Водя я вкъщи при мама.

С мърморене или с ругатни мъжете ги пропускаха да минат. Джини държеше главата си наведена, а ръцете скромно скръстени под ребозото, давайки си вид, че наистина е болна или необикновено целомъдрена.

— Виждате ли — шепнеше Бернардо, — че не биваше да излизате сама.

Тя се съгласяваше с него. Трябва да си бе изгубила ума, за да се реши на нещо подобно и то само заради възможността да научи нещо за Стив. Бе доста далеч, а пътят се изкачваше стръмно нагоре. През цялото време тя едва се сдържаше да не хукне напред, въпреки че сърцето ѝ биеше лудо.

Надяваше се, че не се е случило нещо лошо! Че Стив ѝ пращаше куриер, защото бе имал достатъчно време да размисли и разбере, че е постъпил детински.

Как е могла да си въобрази, че ще прогони Стив от мислите си? Каквото ѝ да си говореше, не бе в състояние да престане да го обича.

Когато пред тях най-сетне изплува тъмният силует на църквата, бе започнало да вали. Големи, вяли дъждовни капки, предвестници на пороя, който щеше да последва. Не се виждаше жива душа и въпреки че през тесните прозорчета можеха да се различат мъждукащите светлинки на свещите, църквата изглеждаше почти празна.

— Сигурен ли си, че обеща да чака? — прошепна Джини.

— Да, госпожо! Каза, че ще бъде тук, колкото и късно да стане. — След миг Бернардо добави с едва забележимо колебание в гласа: — Май трябва да остана тук, в сянката на тези дървета. Той заръча да

дойдете сама. Може би ако ни види заедно, няма да се покаже. Ще изчакам тук, за да се убедя, че всичко е наред.

Бернардо, наистина си много внимателен — промърмори Джини. Бе толкова напрегната, че почти заекваше. — Ето, заслужаваш много повече от две песос за вниманието, което прояви, но това е всичко, което взех със себе си. Купи нещо за ядене за семейството си. И предай на майка си, че има син, с когото може да се гордее.

Въпреки че външно се представяше за безстрашна, тя се радваше, колкото и невероятно да звучеше това, че момчето ще остане наблизо. Американец, бе казал то. Някой приятел на Стив или самият той?

Джини с бързи крачки се отправи към църквата, без да обръща внимание на дъжда, който шибаше лицето и просмукваше дрехите и шала ѝ. Колко тъмно и безлюдно бе тук! От тази страна на църквата нагъсто растяха дървета, отвъд които имаше само едно празно парче земя, граничещо от другата страна с няколко уединени къщи. Подходящо място за тайни срещи. Никой вече не използваше този вход, който някога бе служил на монахините, живели в близкия, сега полуразрушен манастир. Войната и противниковите армии, кръстосващи надлъж и шир страната, бяха придали на тази част на църквата сегашния неприветлив, изоставен вид. Монахините отдавна бяха прехвърлени в един по-малко опасен манастир, а след тях бяха останали да пеят своето „Аве“ само плъхове и подивели котки.

Джини бе вече току пред църквата, когато от сянката на портата изникна една висока, тъмна фигура. Силни пръсти се впиха в китката ѝ.

— Доста време ти трябваше, за да дойдеш!

„Стив“ — тя вече бе отворила уста, за да извика името му, но само се задави от изненада и разочарование.

— Изненадана ли си? — в иначе измамно нежния глас звучеше заплашителна нотка. — Не трябва. Пред нас има още толкова много неща, Джини Брандо, Наистина ли си помислила, че просто ей така ще те оставя да си отидеш, след като си ми била почти в ръцете?

— Карл — гласът ѝ заглъхна, преди тя да събере сили да проговори отново. — Карл, какво значи това? Не ти ли е достатъчно всичко, което стори с живота ми? Веднага ме пусни!

— О, не! — хватката му стана още по-здрава и когато Джини инстинктивно вдигна ръка, за да го удари, той я улови и грубо се изсмя.

— Мислеше, че е той, нали? Стив Морган! Как ли си се смяла при мисълта, че си ме метнала с брътвежите си за някакъв брак с мексикански офицер... за щастието си, за любовта. Да, но на Морган не му бе смешно, когато най-сетне имах възможност да му разкажа каква лъжлива малка уличница си.

Задъхвайки се, Джини направи опит да се отскубне, но с коварен трик той я извади от равновесие, притискайки я към тежката дървена порта в нишата.

— Този път няма да ти се отдаде да се измъкнеш така лесно както някога. Чуваш ли?

Мъжът грубо я разтърси, за да подчертае казаното, при което зъбите ѝ изтракаха.

— Виждаш ли, много добре зная каква си сега и каква си била винаги. Една уличница! Да, точно така! Мислеше, че ще можеш да го скриеш ли? След нашата словесна схватка с Морган говорих с някои пленници — мъже, избягали от армията на Томас Мехиас. Говори ли ти нещо това име, повлекано?

Тя успя някак си да си възвърне гласа.

— Карл, престани! Не зная защо ме подмами тук и какво си възнамерявал, но всичко това е безполезно. Ти... трябва да си се побъркал! Какво кроиш?

Той отново я разтресе и притисна гърба ѝ толкова силно о портата, че Джини имаше чувството, че главата ѝ ще отхвъркне от тялото, а раменете и гърбът ѝ целите са насинени.

— Наистина ли искаш да разбереш? Имах достатъчно време да го обмисля, да планирам всичко, докато пазех леглото в болницата, където ме прати твоят проклет любовник — мелез. Дължиш ми много, Джини Брандо, за всички онези случаи, когато си ме водила за носа, преструвайки се на невинна, докато спиш с него и с проклетия французин, а и Бог знае още с кого... с всеки вонящ мексикански войник, който има едно излишно песо, не съм ли прав? Ти, курво! Сега ще ми платиш и това ще продължи, докато реша аз. Ще те използвам така, както отдавна трябваше да сторя... така, както заслужаваш... като една евтина, воняща уличница!

Той изсъска това през зъби, като през цялото време я разтърсваше, болезнено стискайки китките ѝ.

Не, Карл, не!

— О, скоро ще ме молиш: „Да, моля те, Карл, прави с мен всичко, което пожелаеш“... само един път да свърша с теб, разбираш ли? Няма повече да ме правиш на глупак. Не ти ли казах, че имам някои планове за теб? Никой няма да разбере къде си и какво става с теб... ще мислят, че си избягала при Морган. А той... да, който се смее последен се смее най-добре, защото преди да получи премията, която баща ти дава, за да разбере къде се крие Морган, ще му дам да разбере, че си в ръцете ми и ще му предложи сделка. Е, как ти се струва?

С движение, което бе толкова бързо, че Джини не успя да го предвиди, Хоскинс жестоко изви ръката ѝ зад гърба и накара момичето да коленичи.

— Сега си почини за миг — чу го да мърмори тя и събра сили да извика.

Само дано Бернардо да не си е заминал вече! Ако още бе сред дърветата и чуеше вика ѝ!

— Помощ, помощ, бързо! — извика тя на испански, но в същия момент с брутален удар по устата Карл я накара да замълчи.

— Проклетата уличница. Помисли за гръмотевиците и дъжда! Мислиш ли, че някой ще те чуе?

Той отново я удари в лицето, след това в гърдите, докато не ѝ причерня и всичко не се завъртя пред очите ѝ. Напълно замаяна, с режеща болка в главата и почти изгубила съзнание, Джини усети, как мъжът извива ръцете ѝ зад гърба и ги връзва. Той я събори върху мократа, кална земя, след което завърза и нозете ѝ, с наслада стягайки въжето толкова силно, че Джини имаше чувството, че кръвта във вените ѝ спря. Накрая напъха един парцал в устата ѝ, за да заглуши виковете ѝ.

Стенейки и едва успявайки да си поеме дъх, Джини усети как той грубо я вдигна от земята и я понесе нанякъде. Дъждът шибаше лицето ѝ, така че имаше чувство, че ще се удави.

Впоследствие тя не бе в състояние да си спомни колко дълго я е носил и в каква посока. Шумът от бурята тътнеше в ушите ѝ, Джини усещаше ледения дъжд, а след това шумът утихна и в светлината на една светкавица тя като че ли съзря стени, които на места бяха

разрушени, а под ботушите на мъжа сякаш се долавяше скърцане на тухли и хоросан. След това отново стана тъмно, миришеше на мухъл и Джини бе понесена по една стълба. Чуваше задъхания, хрипящ дъх на Карл и почти не вярваше в това, което ставаше с нея.

Неочаквано Джини почувства как мъжът я остави върху сухия, но студен и твърд под и го чу да мърмори:

— Сега ще лежиш послушно, докато запаля свещта, а след това ще можеш да видиш милото малко гнезденце, което съм ти намерил. Открихме го с няколко приятели преди време. Много интересно място, както сама ще се убедиш.

Чу се шум от запалване на кибритена клечка. Мъждивата жълта светлина ѝ причини болка. Когато направи опит да се раздвижи, усети, че цялото тяло я боли. В следващия момент отново бе вдигната на ръце, Карл я разтърси и отново я понесе, този път надолу по каменни стъпала в една зейнала черна дупка, която изникна пред тях под тежък, дървен капак на пода.

— Някога това е било изба. Както научих, монахините сами си правели вино. Предполагам, че когато са си тръгнали, са взели всичко със себе си. Тук долу няма нищо друго, освен плъхове, паяци и хлебарки. Но ти трябва да си свикнала, нали си живяла в Мексико... и като си помисли човек в какво обкръжение!

Джини видимо потръпна, което го накара да се засмее. Той доста грубо я пусна на пода, този път изглежда върху купчина стари чували, натрупани в единия ъгъл на тясното, студено помещение.

Когато се обърна, за да постави свещта в гърлото на една празна бутилка, Карл си даде сметка за задъханото си дишане. Причина за това донякъде бе усилието, което му костваше да донесе Джини до тук, но също и някаква странна смесица от гняв и възбуда. Бе го направил! Търпението и старателните му планове бяха възнаградени и сега тя бе тук, при него.

Умишлено се движеше бавно, защото знаеше, че тя плахо го наблюдава с продълговатите си зелени очи, така обичани и мразени от него. Да, някога, обсебен от хладното ѝ, непристъпно държание, той бе детински влюбен в нея. А сега я презираше... и същевременно я желаше. Възнамеряваше да я накаже за всичко, най-вече за това, че го бе отблъсквала, докато се е отдавала на всички останали. Сега всичко щеше да се промени и той с наслада щеше да гледа как се извива в

ръцете му, молейки за пощада. И когато след това се върнеше в щаба, със задоволство щеше да си спомня, че когато и да дойдеше, тя щеше да бъде тук и да го чака...

Бе мокър до кости. Вчеса косата си с пръсти, за да изтръска водата, която се стичаше в яката му. Докато поставяше импровизирания свещник върху един предвидливо довлечен от някъде сандък, Карл умишлено избягваше да поглежда момичето. Измъкна иззад сандъка бутилка вино, от която липсваха само няколко глътки, и я вдигна към устните си. В гърлото му се стече леко кисела, топла течност. След това, със същите демонстративно забавени движения, съблече куртката си и се извърна към Джини.

Натъпканата в устата на момичето носна кърпа закриваше почти цялата долна половина на лицето му, но очите, които вече не блестяха, се вираха в него. Със садистично задоволство установи, че ударите му бяха оставили по лицето ѝ няколко сини петна, загрозяващи класическата хубост на чертите ѝ.

Блузата бе разкъсана и оголваше раменете и гърдите ѝ. Изглеждаше като проститутка, покрита с кал от главата до петите. Докато стоеше така, съвсем бавно плъзгайки поглед по тялото ѝ, Карл усети как в него се надига непреодолимо желание.

Очите на Джини, които на мъждукащата светлина от свещите изглеждаха като от зелено стъкло, не се откъсваха от лицето му. Тя се страхуваше... за Бога, той искаше да я накара да се страхува и да се пита какво ще стане с нея.

Възнамеряваше да я измъчва по-дълго, но желанието и краткото време, с което разполагаше, го накараха да се приближи.

Челото му бе прорязано от грозен белег, получен при разпратата със Стив, а изразът му говореше недвусмислено за намеренията на мъжа. Студеното тяло на Джини изтръпна. Когато Карл се наведе към нея, тя стисна със зъби мокрия, миришец на кръв парцал, който бе натъпкан в устата ѝ. Донякъде се радваше, че устата ѝ е запушена, така поне не можеше да вика и моли за пощада, което щеше да направи унижението ѝ пълно.

Тогава усети ръцете му по тялото си и затвори очи. Чуваше разкъсването на мокрия плат, докато мъжът с умишлена жестокост свличаше дрехите от тялото ѝ една по една.

Никога досега Джини не бе изпитвала толкова силен, сляп страх, никога не бе потъвала в такъв непрогледен мрак, имайки чувството, че съвсем бавно ще се задуши.

Когато Карл най-сетне си бе отишъл, отнасяйки свещта със себе си, Джини бе прекалено замаяна и унижена, за да почувства страх от самотата. Примката около ръцете и краката ѝ бе поразхлабена. Капакът заплашително се бе захлопнал след мъжа и момичето бе останало само в покритото със сажди, сумрачно подземие. Никакво чувство на облекчение. Устата ѝ бе свободна, а измъченото ѝ тяло — покрито с някакъв парцал. Дълго след като си Карл си отиде, Джини бе останала да лежи неподвижно, разтърсвана от ридания. В онзи момент си даваше сметка единствено за телесната болка. Душевните щяха да бъдат още по-страшни.

Истинското мъчение започна едва по-късно, когато мракът се спусна отвсякъде и Джини долови тихо шумолене. Не смееше да помръдне, но трябваше да се извие на една страна, тъй като болката в завързаните ѝ крайници проникваше до всеки нерв, докато най-накрая ръцете и краката ѝ не изтръпнаха напълно. Най-страшна бе мисълта, че е сама и напълно беззащитна в тази мръсна дупка. Карл бе споменал за плъхове и паяци, но Джини почти не му бе обърнала внимание, дотолкова бе обзета от мисълта какво ще стане с нея. Сега я обля студена пот, която караше да смъди всяка рана по голото ѝ, измъчено тяло. Бе по-лошо от всичко, с изключение на причиненото ѝ от Том Бийл.

„Не може да ме изостави тук“, трескаво мислеше Джини, опитвайки да се бори с гаденето, надигащо се в нея заради виното, което я бе принудил да пие, напъхвайки гърлото на бутилката между насинените ѝ, подутни устни.

— Ето, пийни малко! Това може би ще те посъживи! — и той тихо се бе изсмял, когато Джини едва не се задави с евтино, вонящо питие.

Неочаквано я обзе мисъл, от която изтръпна. Може би възнамеряваше да я остави тук, да я погребее жива и да я хвърли за храна на плъховете. Нещо полази по босия ѝ крак и Джини изкрещя и сякаш този вик бе освободил целия насъбран в нея страх, защото сега тя не можеше да престане да крещи.

Обзе я дълбока, примитивна паника, която почти ѝ отне способността да разсъждава. За няколко минути дори имаше чувството, че се е побъркала. Устата ѝ бе цялата разранена и съвсем пресъхнала, за да може да издава повече звуци. Мракът притискаше лицето ѝ като черна кадифена възглавница, заплашвайки да я задуши. Сега, когато отново бе тихо, можеше да долови едва доловимото шумолене на нещо, което лазеше горе. Плъхове? Или... о, Боже... ако е змия? Тя започна да стене, питайки се защо гласът ѝ, ако още можеше да се нарече така, звучи толкова странно. Имаше чувството, че милиони животинки лаят по тялото ѝ с безбройните си малки крачета. Тя се изви и парцалът, с който бе покрита, се свлече, така че сега бе напълно незащитена.

Опита да си поеме дъх и чу шума от собственото си дишане, примесено с пулсирането в слепоочията. Изпита непреодолимо желание да потъне веднъж завинаги в мрака, стискащ гърлото ѝ, и да издъхне.

Когато на следващата сутрин се появи отново, Карл тихо си подсвиркуваше. Усмивваше се и изглеждаше свеж. Бе подстригал косата и подравнил брадата си, което подчертаваше добрия му вид. И наистина докато се изкачваше по хълма, облечен в изпраната си, безукорно изгладена синя униформа, няколко жени скришом го бяха сподирили с поглед.

Тази сутрин бе особено доволен от себе си, въпреки че през нощта почти не бе спал. Мисълта за случилото се предната нощ и безупречно работещият план го бяха държали буден. Джини... възможно ли бе сега да е негова, след като толкова месеци я бе сънувал, желал и се бе питал какво ли е станало с нея? Можеше да стори с нея всичко, което пожелаеше. Пред очите му минаваха видения. Тялото ѝ — изящно и меко. Изразът на уплаха и болка върху нежните черти, скимтящите звуци, излизащи изпод парцала, докато я галеше. Никога преди не бе изнасилвал жена, но това му бе доставило наслада. Нещо повече. Дори само мисълта, че сега тялото ѝ му

принадлежеше и че можеше да прави с него всичко, което пожелае, предизвикваше в него почти болезнена възбуда, каквато не познаваше. С несъзнаван досега садизъм, който бе тлял в него, Карл ѝ бе дал да разбере всичко това, докато накрая не бе престанала да се съпротивлява, оставяйки се в ръцете му. Само продължителните, пробягващи по тялото ѝ тръпки издаваха вътрешната ѝ съпротива.

Сега, след като бе имала цялата нощ на разположение, за да размисли и си даде сметка за положението, в което се намираше, може би щеше да е по-сговорчива. Странно, Карл искаше да я накара да бъде покорна, да се държи като проститутка. Едновременно с това се надяваше, че са ѝ останали поне още малко съпротивителни сили, така че отново да има възможността да ѝ покаже кой владее положението.

Карл бе млад, представителен американски офицер, излязъл на разходка в свободното си време, преди още слънцето да е станало прекалено жарко. Освен няколко жени, които го наблюдаваха, надявайки се да привлекат вниманието му, почти никой друг не го забеляза, докато заобикаляше хълма. Бе избрал този път, за да избегне множеството, което въпреки ранния час вече се стичаше към църквата.

Говореше се, че старият манастир, чиито порутени стени бяха придобили почти тайнствен вид, бил обитаван от призраци. Тези слухове държаха настрана мексиканските хлапета, които иначе можеха да се видят навсякъде. Покривът бе запазен само на места, а в стените зееха големи дупки, които някога при нужда бяха изкърпвани със сега отново опадалия хоросан. Както винаги и тази сутрин манастирът изглеждаше необитаем.

Без да бърза, Карл Хоскинс грижливо избираше пътя си и сега хвърли бегъл поглед назад, за да се увери, че никой не го вижда. Навлезе сред развалините на някогашната трапезария. Навсякъде имаше локви от вчерашната буря, а въздухът сред дебелиите, стари стени бе значително по-хладен. Сега Карл неочаквано ускори крачка. Надолу се спускаше широка каменна стълба с посипани по нея остатъци от керемидения покрив. Мъжът бе покрил капака на избата с парчета от керемиди. Сега нетърпеливо ги разчисти и вдигна свещта, оставена предишната нощ. Сред развалините бе сумрачно, а долу щеше да е съвсем тъмно. Той се ухили. Навярно Джини щеше да се зарадва да го види, а може дори и да му го покаже.

Но въпреки умишлено вдигнатия шум при отварянето на капака Джини лежеше долу, без да помръдне. В жълтата, трептящата светлина на свещта можеше да се различи голото ѝ, белеещо се тяло.

По някое време през нощта съвсем бе загубила парцала, който я покриваше и повече не успя да го намери и придърпа върху си. Сега лежеше, притиснала колене към тялото си, за да се стопли. Косата ѝ покриваше раменете и почти цялото лице, извърнато на другата страна и притиснато към мръсния чувал.

— Надявам се, че си си починала добре — саркастично рече той, приближавайки. Тя не помръдна и не отговори нищо, въпреки че можеше да се долови лекото раздвижване на дъха ѝ. Карл я наблюдаваше, смръщил вежди. Бялото ѝ тяло бе покрито с грозни петна от ударите му, което наистина бе жалко, но той се бе видял принуден да ѝ даде да разбере кой е господарят.

— Проклятие! — той постави свещта на пода и грубо разтърси момичето за раменете. — Не се преструвай на умряла, усещам дъха ти. А ако не ти е до приказки, мога отново да ти запуша устата.

Когато я обърна, напругайки всички сили, защото Джини бе съвсем слаба, тя едва забележимо поклати глава. За миг, докато наблюдаваше лицето ѝ, Карл бе почти изненадан. Бе покрито със сини петна, отекло и съвсем не красиво. Дори очите ѝ сякаш бяха изгубили блясъка си и го гледаха помътени и неразбиращи.

Мъжът коленичи и изруга. Дали пък не бе прекалил? Какво се бе случило? Навярно се преструваше, за да събуди съчувствие.

Отново я разтърси. Кожата ѝ бе ледена. Погали сгърченото ѝ тяло, очаквайки някаква реакция, пък била тя и на погнуса. Лицето ѝ остана безизразно. Джини дори не направи усилие да се извърне както предишната нощ. Проклятие, защо мълчеше? Той я удари, изпитателно наблюдавайки лицето ѝ. Главата ѝ леко клюмна настрани. Като че ли долови слаб звук, идващ от гърлото ѝ, и това бе всичко.

— Проклета уличница, какво ти е? — в упорството ѝ имаше нещо странно. Дали не се бе простудила? Вината си бе нейна, защо не е стояла мирно.

Ругаейки и задъхвайки се, Карл вдигна завивката от земята и започна да разтрива тялото на момичето, доста по-грубо отколкото бе необходимо. Дявол да я вземе. Бе си го заслужила и дори ѝ бе малко. На никаква цена нямаше да я остави да му се изплъзне. Изведнъж му

хрумна, че може да я е завързал прекалено стегнато. Сега, очевидно бе, че не в състояние да се съпротивлява, а дори и да го стореше, лесно можеше да я обуздае.

Все още ругаейки, Карл разряза въжетата и щом кръвта нахлу в схванатите ѝ, безчувствени крайници, Джини започна да стене от болка.

— Така, по дяволите. Да сгреем малко кръвта в жилите ти. — Той повдигна главата на Джини, приближавайки към устните ѝ бутилка с вино. Тя покорно отпи, а лицето ѝ се изкриви от болка, когато течността изгори напуканите ѝ устни. Виното бе лошо, но достатъчно силно, за да я удари в стомаха, а Карл я принуждаваше да пие още и още.

Той неочаквано я блъсна назад. Съвсем отпаднала и замаяна, тя протегна нозе под него.

— Какво, по дяволите, е станало с теб? Сигурно не лежиш така, когато ти плащат, или? Слушай... — мъжът я сграбчи за една къдрица и злобно я придърпа — за какво мислиш, че си тук? Не искам нещо, което не си правила по-рано за пари или дори безплатно. Така ли лежеше, когато Морган, този кучи син, те обладаваше? Чуй ме... — лицето му бе съвсем близо до нейното — ако не ми дадеш да разбера, че се радваш да ме видиш, тогава просто ще те вържа, но този път още по-стегнато и ще те оставя тук един-два дена.

Тя най-сетне реагира. Поклати глава със затворени очи и се опита да каже нещо. Гласът ѝ бе само хриптящ шепот.

— Не! Не...

— Какво, кучко? Кажи го! Кажи: „Не ме изоставяй, Карл, искам те, искам да...“

— Не ме... изоставяй... — дишането ѝ бе повърхностно и учестено, очите ѝ оставаха затворени. Той се разсмя и с цялата тежест на тялото си се отпусна върху нея. Ръцете му не намираха покой, сякаш не можеха да се наситят на допира с кожата ѝ... всички тези скрити места, които преди никога не бе имал възможността да докосне.

— Кажи го! Искам да изречеш тази дума, убеден съм, че знаеш за какво говоря. Уличница! — Вонящият му на вино дъх я блъсна в лицето. Мъжът започваше да се задъхва, не успявайки да обуздае желанието си.

През цялото време след ужасът от изминалата нощ Джини бе като замаяна. Нито тялото, нито духът ѝ бяха способни на някакво усилие. Дори когато чу Карл да се завръща, бе неспособна да издаде някакъв звук или да помръдне.

Но сега, когато кръвта отново бе съживила крайниците, а виното изгаряше вътрешностите ѝ, тя отново осъзна случилото се. Болката и унижението, които ѝ бе причинил, се завърнаха. Тялото ѝ се размърда под неговото, очите ѝ се отвориха и съзряха поруменялото му лице. Бе ѝ причинил болка, бе я изнасил. Том Бийл се бе завърнал, за да си отмъсти...

Усещайки хриптенето и трескавите ѝ движения под себе си, Карл помисли, че най-сетне му се е отдало да я обуздае. Малката повлекана, бе успял да я накара да изпита удоволствие и то против собствената ѝ воля! Тази мисъл го извади от равновесие. Задъхвайки се, той се зае с остатъка от дрехите ѝ. Желаше я... точно сега... Искаше да го направят. Тя се извиваше под него, хриптейки на испански нещо неразбираемо. Тогава неочаквано всичко се пръсна с оглушителен шум. Вик — неговият вик? Ослепителна, пробождаща болка, а след нея — нищо.

Джини, събрала всичките останали ѝ сила и отчаяние, го бе ударила по главата с единствения предмет, който се бе оказал под ръка — счупена винена бутилка. Все още бе малко обърквана, смяташе, че нападателят ѝ е Том Бийл. Но той е мъртъв... или не? С нож в гърлото. Кой беше този човек?

Някак успя да се извие изпод тежкото му тяло. Усещаше кръвта, която шуртеше от главата и слепоочията му. Колко много кръв бе изтекла за това кратко време! Цялата бе в кръв, а пръстите и гърдите ѝ бяха нарязани от малки стъкълца. Странно колко безчувствена бе. Духът ѝ бе също толкова замаян, колкото тялото.

Последното, което помнеше, бе една сякаш безкрайна стълба, по която изпъзля и топлината на слънчевите лъчи. След това в паметта ѝ бе останало бяло петно, чак до момента, когато се събуди в леглото. Някой се бе навел над нея, говорейки и със спокоен, убедителен глас.

— Хайде, малката ми. Трябва да се събудите. Достатъчно дълго спахте и сте добре отпочинала. Събудете се, вече сте в безопасност. — Колко тежки бяха клепачите ѝ! Дочу същия глас да казва: — Мисля, скоро ще дойде в съзнание. Още е в шок.

— В състояние ли ще бъде да говори? — Някакъв друг глас, по-силен, по-суров, със странен акцент.

— Не зная. Зависи от това, доколко е засегната паметта ѝ. Имайте търпение, Иван.

Джини направи опит да отвори очи, присвивайки ги, за да успее по-ясно да види нещо. Бе смешно слаба. Какво ли се бе случило с нея? И защо принц Иван Сарканов бе тук?

— Виржини! — Принцът бе забелязал раздвижването ѝ и сега, наведен още по-ниско над нея, уловил я за ръцете, рече с настоятелен глас:

— Кажете какво стана? Трябва да ми кажете. Спомняте си, нали?

— Иван! — строгият, неодобрителен глас принадлежеше на граф Черников. Широко отворените очи на Джини се преместиха върху неговото лице. Изглеждаше уморен и загрижен.

— Какво... — гласът ѝ звучеше дрезгаво, почти шепот. Тогава паметта ѝ неочаквано се пробуди и тялото ѝ потръпна. Забеляза, че цялата е в превръзки, дори и ръцете.

— Джини — гласът на граф Черников бе тих, но звучен. — Не насилвайте паметта си. Ако нямате желание да говорите, починете си още малко. Бяхте невероятно напрегната. Трябва да сте извършила нещо ужасно.

— Виржини... трябва да ми кажете. — Защо принцът непрекъснато я наричаше с френското ѝ име? Едва сега забеляза, че той я държи за ръцете, а очите му изглеждаха почти прозрачни на слънчевата светлина. — Кой беше? — повтаряше той.

— Какво се е случило? Не бяхме на себе си от безпокойство. Едно момче, което се мотаеше около онази мизерна гостилница, ме попита дали не съм ваш приятел.

Тя направи опит да се изправи, но падна отново върху бухналите възглавници.

— Не сте му сторил нищо, нали? Бернардо искаше само да ми помогне.

— Остави ме да говоря с нея, Иван.

Граф Черников се наведе над нея, сухата му, старческа ръка внимателно докосна челото ѝ.

— Добре, нямате температура. Когато ви открихме обаче бяхте толкова обърквана, че се безпокояхме за разсъдъка ви, дете мое.

Постепенно всичко изплуваше в паметта ѝ. Навярно инстинктивно тя се бе насочила към дома на свещеника, който обикновено водеше службата в църквата на Светата дева от Гваделупа. Прислужничката на отчето я бе пуснала да влезе и Джини, остана свита в един ъгъл, бърбрейки нещо неразбираемо на испански и английски. Понеже не знаеше какво да стори, прислужничката бе говорила с отчето, който дискретно осведоми генерала, мислейки, че е пленница, изнасилена от някой от неговите войници.

— Там ви намерихме най-сетне — с благ глас рече граф Черников. — Както вече казах, бяхте изпаднала в шок. Почти не разбрахте къде сте и не ни разпознавахте. Постоянно повтаряхте за някакъв мъж, който ви е изнасилил и когото твърдахте, че сте убила.

Тя прошепна:

— Не беше Том Бийл. Мислех... мислех, че се е върнал! Но не бе той, а Карл, който...

— Сигурна ли сте? Напълно сигурна ли сте, че не е бил човекът, когото наричахте свой съпруг? Ревност... навярно — начин да си отмъсти? Виржини, настоявам да ми кажете.

Граф Черников промърмори на руски нещо предупредително. Преливаща от гняв, Джини седна в леглото, въпреки непоносимата болка в тялото си. Очите ѝ враждебно стрелкаха принца.

— Не беше Стив! Как смееете да намекувате подобни неща? Беше Карл Хоскинс. Той е толкова ревнив. Мисля... — тя въздъхна и отново се отпусна назад върху възглавницата — мисля, че е започнал да ме мрази, знаете ли? Изпрати да ме повикат. Подмами ме да отида до църквата и тогава... — При спомена за ужасяващите преживявания от онази нощ, когато с вързани ръце и крака бе оставена на плъховете, тя пребледня. — Мисля... мисля, че го убих — изрече накрая тихо, но отчетливо. — Ударих го с виненото шише, а след това... след това мисля, че изпълзах навън. Искях само да се измъкна навън, разбирате ли? Отново да дишам. В онзи зимник бе толкова тъмно, а и плъховете...

С неподозирана за възрастта си сила графът ѝ помогна да се изправи и ѝ даде да изпие нещо сладко, при което тя сбърчи чело.

— Това е лекарство, което ще ви помогне да се възстановите. Не искаме отново да изпаднете в предишното си състояние.

Успокоителният му глас грубо бе прекъснат от Иван Сарканов:

— А този зимник, къде е той? Трябва да ми кажете, Виржини. Лично ще отида там. Трябва да защитим доброто ви име... — След като, почти заеквайки от умора, му бе разказала всичко, го чу тихо да казва: — Не се безпокойте, принцесо, никой няма да научи — след което тя бе изпаднала в дълбок сън, събуждайки се по-късно в дилижанс или нещо подобно, а до нея седеше графът.

— Вече сме на път към крайбрежието. Лежете си спокойно. Цяло щастие, че сте такава силна и здрава млада жена. Раните ви са на път да зараснат, а ако се погледнете в огледалото, няма да забележите почти нищо.

Странно, тъпо чувство я накара да поклати глава. Какво значение имаше вече как изглежда?

Изтощението, което очевидно я владееше, остана дори когато поспряха, за да си отпочинат конете, а Иван седна до нея.

— Вече изглеждате по-добре — мило рече той, а след това с тих глас: — Намерих го. Наистина го бяхте убила! Гордея се с вас, скъпа моя. Чудовище, способно на това, което ви причини той, заслужава много по-ужасна смърт. Нямахте да се отърве толкова леко, ако бе имал късмета да го открия по-рано. Не се безпокойте — продължаваше той. — Няма да има никакво разследване, никакви разпити. Оставих го да лежи там... Ще помислят, че е бил убит заради парите или униформата му. Доста трябва да сте впечатлила генерал Диас, защото въпреки че приготвленията за атаката на Мексико Сити бяха в пълен ход, отдели време, за да ме увери, че от негова страна няма да има никакви въпроси. Както виждате, нямате основания да се опасявате от скандал. Освен това скоро ще сме на кораба и ще можете напълно да си отдъхнете.

Необичайната му дружелюбност и любвеобилно държание я обезоръжаваха. Или причината за това бе собственото ѝ безразличие и слабост? Или „лекарството“, което продължаваше да взема по предписание на добрия доктор?

Във всеки случай Джини почти не си даваше сметка, че се разделя с Мексико, поне докато не бяха вече далеч в океана, на кораба, който се люлееше под краката ѝ. Дори тогава тя не се раздели с апатията си.

— И така, оставяте част от своя живот зад гърба си — обърна се към нея графът, — но само, за да започнете нещо ново. Винаги е така, дете мое. Отгук нататък трябва да гледате само напред, към чудесното бъдеще, което ви очаква. Съдбата — въздъхна той — понякога се приема трудно. Особено когато си млад и твърдоглав. Но от отговорността си човек не може да избяга. Още по-малко от кръвта, която тече във вените му. Такава е съдбата, дете мое. И когато се примирилите с това и дори пожелаете да е така, ще можете да бъдете щастлива.

Но каква бе нейната съдба? На третия ден от пътуването им по вода тя се улови как поглежда към огледалото в луксозната си кабина. Взираше се в отражението си, но сякаш виждаше някоя непозната жена. Гневно докосна лицето си с пръсти. Бе гладко и без синини — такава, каквото е било винаги.

Това ли бе отредената ѝ съдба? Някога мислеше, че съдбата завинаги я е свързала със Стив. Опитваше се да извика образа му в паметта си, но вместо това виждаше загадъчната усмивка на Иван Сарканов и добре оформеното му, гладко избръснато лице.

А Стив? Дали той не бе част от някакъв сън? Съвсем доскоро бе твърде щастлива, прекалено оптимистично настроена, което не можеше да продължи дълго. И сега, когато Стив доброволно я бе напуснал, бе я изгонил от живота си, трябваше ли и тя да се опита да стори същото?

„Било е сън“ — мислеше Джини, а очите ѝ сякаш едва доловимо помръкнаха. Стив не бе роден за заседнал живот. Може би дори се бе радвал на дадения му повод да свали от раменете си тази отговорност. Ако я беше обичал, щеше да ѝ вярва. Джини почти гневно помисли, че не трябва да мисли постоянно за него. Граф Черников имаше право. Трябваше да се опита да загърби миналото и да започне отначало.

— Струва ми се, че този негодник, когото твърдите, че сте обичала, е виновен за всичките ви нещастия, дете мое — бе казал графът. — Моля ви, опитайте се да го забравите! Смятам, че притежавате гордостта на Романови, както ѝ твърдостта, с която е известно императорското семейство.

Разбира се, намекваше ѝ и за нейната майка, съсипала живота си и стопила се от мъка по своята първа и последна любов, която никога не бе преодоляла. Джини не бивало да постъпва като нея.

— Бедната Женвиев! — във възцарилото се мълчание можеше да се долови отдавна заглъхналото ехо от съчувствен приятелски глас. Колко често в миналото е била несправедлива в мислите си за майка си. Колко сърдита бе, че Женвиев не се интересува от нея.

Предишното ѝ желание за живот не бе напълно угаснало. Нещо вътре в нея се съвземаше и Джини все по-своенравно вирваше брадичка.

„Да, няма да се наложи да ме наричат «бедната Джини» и да ме съжالياват! Няма да допусна. Ще си наложа да забравя... ще започна нов живот“, с неочаквана решителност мислеше тя.

Всички на борда на руския кораб бяха изключително любезни. Това очевидно бе военен кораб, но предназначен за знатни пътници, и на борда имаше многобройни стюарди и камериери. Капитанът, представителен мъж с брада, говореше съвсем малко английски. Винаги когато Джини се появеше, той ставаше, удряше токове и дълбоко се покланяше. Младата жена дори научи няколко руски думи.

Всички я наричаха принцеса Романова, въпреки че това трябваше да бъде пазено в тайна.

— Вие сте родена за принцеса. Във вас има нещо особено, скъпа. — С нея принц Сарканов разговаряше винаги на френски — език, както сам се изразяваше, по-цивилизован от английския.

Джини безразлично сви рамене.

— Все ми е едно, какво значение има как ме наричат? Вече ми е излязло име...

Тя неволно си спомни похотливото лице на Карл Хоскинс, наведено над нея. Кървящата му глава. А преди това Том Бийл, чийто живот бе изтекъл през една зейнала в гърлото му рана.

„Убих двама мъже и, както изглежда, това не ми коства нищо. Може би вече изобщо нямам съвест“, мислеше тя.

Граф Черников прекарваше по-голямата част от деня си в почивка, но принц Сарканов се появяваше веднага щом Джини напуснеше каютата си. Някога той бе командвал военен кораб и сега и разказваше кратки анекдоти и ѝ обръщаше внимание върху това или онова от ежедневието на борда.

Безразличието на Джини се стопяваше и тя бе започнала да приема компанията му. Сега, облегната на парапета, тя наблюдаваше

как водата менеше цвета си, докато на хоризонта се стопяваше бреговата линия на Мексико.

Времето бе променливо. Този ден бе тихо и безоблачно, а на следващия ги подгони бурен вятър, а брега напълно изчезна в падналата мъгла.

— Калифорния, най-сетне. Едва се вижда от тази досадна, влажна мъгла. След ден или два трябва да бъдем в Сан Франциско.

Дори и сега Джини остана напълно безразлична. Безразлично ѝ бе дори това, че принцът се бе навел толкова близо до нея, че раменете им се докосваха.

— Сан Франциско. Ще останем там известно време. Толкова космополитен град! Хората там са наистина цивилизовани... под влияние на Европа, разбира се. Мисля, че ще останете доволна.

Откакто бяха на кораба, Иван не се бе опитвал да я притеснява и се бе отказал от предишното високомерие, вбесявало я толкова много. Сега бе казал „ние“. Какво ли имаше предвид?

Двамата с граф Черников ще останем няколко месеца в Сан Франциско, докато се изяснят нещата около сделката с Аляска. Естествено има известна съпротива, но това е работа на американския Сенат. Аз съм незначителен дипломат, а не политик, така че през това време ще ви покажа града... или вие на мен.

— Какви хубави речи сте можел да държите — механично рече тя. Главата бе започнала да я боли, както обикновено през прекалено слънчевите следобеди. Чувстваше се уморена. Възможно ли бе само преди няколко седмици да е изминавала мили след каруцата или да е яздила без седло под палещите лъчи на слънцето? Но само преди няколко седмици имаше и много радости, особено нощем...

Джини внезапно се отдръпна от парапета и сбърчи чело.

— Мисля... мисля, че трябва да си почина малко, толкова е горещо. Извинете ме.

— Ще се видим на вечеря. И не забравяйте да вземете едно от прачетата, които нашият добър доктор е приготвил за вас. Ще ви помогне да си починете по-добре.

Младата жена се подразни от това, че се отнася с нея като с болна, но въпреки това последва съвета му. От вкуса на праха лицето ѝ се изкриви в гримаса. Както винаги, когато вземеше някой от

магическите им прахове, сънят дойде бързо. Миг забрава, а тя изпитваше нужда да забрави толкова много.

— За съжаление тази вечер граф Черников няма да се присъедини към нас. Леко неразположение. Нищо сериозно — очевидно малко е слънчасал. Нямайте нищо против да вечеряте само с мен, нали?

Все още замаяна от дългия сън и изпитото лекарство, Джини нямаше нищо против. Дори и когато забеляза, че масата е сложена само за двама.

Значи интимна вечеря! Може би най-сетне щеше да разбере какво иска от нея Иван.

Ако не бе лекото люлеене на кораба, Джини щеше да се почувства съвсем като в сепарето на някой скъп и дискретен малък ресторант. Всичко бе съвсем на място — от лампите с розови лампиони върху красиво застланите маси до златните прибори и украсения с диаманти салфетник.

Стюардите приближаваха и се отдалечаваха тихо и дискретно, напускайки помещението между отделните блюда. Принцът си бе поставил за цел да се държи изискано. Джини слушаше историите му от различни части на света, които бе посетил, преживените приключения. Известно време дори бе управлявал руската провинция Аляска, което бе станало причина за включването му в делегацията, водеща преговори за продажбата на полуострова.

Досега не бе направил опит да се възползва от факта, че вечеряха сами и то в толкова интимна обстановка, но въпреки пресилено вежливите му маниери, Джини все още му нямаше доверие. Понякога, когато погледът му спираше върху нея, в очите на мъжа имаше израз, който не можеше да бъде скрит дори и на розовата светлина, изпълваща каютата. Докато принцът правеше малките си опити за сближаване, Джини не можеше да не се запита кога ли той ще свали маската си.

Принц Сарканов изчака докато стюардът, внесъл един димящ самовар с онзи силен, така обичан от руснаците чай, излезе и затвори вратата след себе си.

Тогава Иван се наведе напред, подавайки ѝ малка позлатена чашка и тихо рече:

— Добавил съм няколко капки от необикновения ликьор на граф Черников. Да се чукнем за бъдещето... по руски!

Тя отпи съвсем бавно, опитвайки се да скрие неволната си гримаса от прекалената сладост на напитката.

— Само че какво значи „по руски“?

Принцът се усмихна, откривайки здравите си, бели зъби.

— Ние, руснаците, по всякакъв повод се чукаме с чай или водка. Но за да свикне човек с последната е необходимо време. — Той се облегна назад в стола си, наблюдавайки я открито. — Забелязах, че не се чукнахте с мен. Не се ли вълнувате от мисълта за това, което ни предстои?

Джини почувства, че той се опитва да я предизвика, но същото безразличие, което я бе накарало да приеме вечерята насаме, сега я подтикна само да свие рамене.

— Не особено. Пък защо и трябва? В живота си съм имала достатъчно, както се изразихте, вълнения, за да жадувам за още.

— Така ли? И все пак вие сте от онзи тип жени, които сами винаги предизвикват вълнения. Независимо от това дали го искате или не, не мисля, че животът ви може да бъде скучен или обикновен. Защо не се помирите със съдбата си? Приемете я. След всичко, което сте преживяла, сега не се опитвате да избягате от миналото, нали?

Очите на Джини се разшириха от учудване, когато долови неочаквания плам в гласа му. Сега той се наведе напред, а странните му синьо-зелени очи се впиха в нейните.

— Да избягам? Не зная какво друго ме очаква.

— Не знаете ли? Мисля, достатъчно ясно ви изложих намеренията си, при това съвсем неотдавна, когато се разхождахме в една огряна от луната светлина градина и имахме... малка словесна схватка.

— Ако не се лъжа, тогава ви дадох да разберете, че...

— Това не бе нищо повече от измъкване. Но всички доводи, които приведохте тогава, днес са невалидни. И вместо да останете в Мексико, както възнамерявахте, сега вие сте тук, на път за Съединените щати. Чуйте ме!

Принцът неочаквано се пресегна през масата и силните му пръсти сграбчиха китката ѝ.

— Няма ли, завръщайки се, да вдигнете глава, както подобава на една принцеса? Или искате да избягате като страхлива малка мишчица, като някоя изпаднала в немилост гувернантка? Навярно сте забравила колко жестоко може да бъде обществото. Носят се слухове. Някои хора от двора на Максимилиан клюкарстват за известни ваши... постъпки... — Очите му се присвиха — Точно преди да дойда в Мексико се запознах с една дебела, бърлива стара дама, вдовицата на някой си Бакстър. Виждам, че си спомняте! Разправяше, че ви била срещнала във Вера Круз...

— И преди са клюкарствали по мой адрес! Мислите ли, че държа да бъде приета в така нареченото ви общество?

— Ще бъдете приета навсякъде, където пожелаете, уверявам ви. Ако искате, можете да презирате всички тях... като моя съпруга, моя принцеса.

Нервно облизвайки устните си, тя усети сладникавия вкус на чая, който бе изгълтала набързо, за да се отърве от него.

— Мислех, още повече след това, което се случи, мислех, че сте се отказал от тази глупост!

Сарканов притегли Джини към себе си. Цялото помещение бе потънало в розова светлина, отразяваща се във великолепия ален орден, закачен на гърдите му.

— Защо наричате това глупост? Не разбрахте ли от самото начало, че съм човек, свикнал всичко да става според волята му? Бъдете разумна, Виржини — прекрасна, зеленоока руска циганко! Помислете за гордостта си! Искате ли хората да си мислят, че се влачите по петите на мъжа, който ви е отвлякъл и ограбил, изоставяйки ви след това, сякаш сте някоя най-обикновена селянка?

Докато изричаше тези думи, той я притискаше към себе си и тя бе безсилна да му се противопостави.

— Не съм някой брутален, груб американец, за да искам да ви имам против волята ви. Мисля, че с времето ще започнете да копнеете за прегръдките ми. Сигурен съм, че в този момент искате да ви целуна...

Дали, съгласявайки се да вечеря с принца, Джини си бе давала сметка за това, което щеше да се случи тази вечер? Възможно ли бе,

въпреки съпротивата на духа ѝ, да отвърне на тези притискащи се към нейните, настойчиви устни. Целувка, която заличаваше спомена за други целувки. Топли, силни ръце, които я прегръщаха, за да изтрият спомена за други прегръдки. Какво бе казал току-що? Трябвало да бъде разумна.

Джини се остави в ръцете му и притвори очи. Усети как ръката на мъжа нежно започна да гали гърба ѝ и... странно, кожата ѝ настръхна от възбуда. Хлипайки, тя се притисна към принца, без да направи опит да се съпротивява, когато ръката му се плъзна по раменете ѝ, леко докосвайки гърдите, което накара зърната ѝ да се втвърдят. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха все по-учестено, възбудани от ласките на мъжките длани. Дори предизвикателните му целувки, които някога толкова я бяха ядосали, разбуждаха спящата в нея страст, която повече не можеше да бъде удържана.

„Не зная какво е станало с мен“, объркана мислеше тя. „Може би наистина съм уличница!“ Спомни си с каква страст се бе отдала на Мишел, след това на Мигел Лопес. Сега сякаш бе неспособна да се противопостави на този руски принц, когото при това бе намразила от пръв поглед заради прекалените волности, които си позволяваше. Кое бе още по-лошо, не можеше да скрие, че тялото ѝ откликва на ласките му. „Вярно е, не съм нищо повече от най-обикновена уличница!“ Но с каквито и имена да се наричаше, Джини не можеше да потисне нетърпимата чувствителност на кожата си, която я караше да копнее за силните мъжки ръце, докосващи тялото ѝ.

Иван бе свалил роклята от раменете ѝ и сега се наведе, за да целуне стегнатите, почти момичешки гърди. Джини се вкопчи в него като пияна, с отпусната назад глава. Съвсем бавно я обхващаше някакво чисто сетивно усещане, карашо я да забрави всичко друго, освен желанието.

Колко хубаво бе това малко помещение! Стените — покрити с пищно кадифе, слабата розова светлина, от която сякаш всичко пламтеше. Имаше чувството, че се намира в чаша с розово вино и виждаше как всичко потъваше в бледи, прозрачни цветове.

Неочаквано Иван обви ръка около кръста на Джини, заравяйки устни в косата ѝ.

— Погледни през люка, скъпа — прошепна той. — Виждаш ли колко красив е океанът на чезнещата дневна светлина?

Имаше право. Джини никога не бе виждала подобни цветове. Океанът се надигаше към пламналото небе с неговите алени ивици, след това цветът му неочаквано ставаше турскосин, светлосин или примесен с бледозелено, когато някоя голяма, разпенена вълна се блъснеше в борда на кораба.

— Ти... ти си като океана. Красива... променлива — същество, изтъкано от безброй настроения. И тялото ти има своите приливи и отливи, не е ли така? — Дланите му я галеха, което караше кожата ѝ да тръпне под мъжките пръсти. — О, да. Не съм се излъгал в онази първа нощ, когато те видях да танцуваш. Носиш душа на циганка, преливаща от страст и жар. Отдаваш се само когато си готова за това. А сега е настъпил моментът, прав ли съм?

Дъхът ѝ секна. С тих смях Иван я вдигна на ръце.

Намираше се в сърцето на една аленочервена роза и виждаше как венчелистчетата ѝ се скланяха към нея. Помнеше стихче, написано от един англичанин, Уилям Блейк, което винаги я бе разчувствало. За прекрасната роза, в чието лоно се е загнездил червей и разяжда сърцето ѝ с „потайно тъмната си страст“ чу се да го произнася, притискайки се до Иван.

А той се засмя и обви ръка около талията ѝ.

— Ах, Виржини! Не знаех, че си поетеса. Значи ти си розата? А кой е тайнственият любовник, който я погубва? Аз няма да те любя скришом, миличка. Пред погледите на целия свят ще те направя своя жена, своя принцеса!

Тя се разсмя.

— Но ние не живеем в света на приказките, където принцесите непременно срещат своя принц. Това не са ли ваши думи?

— Паметта ти е също толкова удивителна, както всичко в теб. Но принцът може да бъде и обикновен човек.

По-късно, доколкото си спомняше, към тях се присъедини някакъв брадат мъж, навярно капитанът. Той рецитираше нещо на руски. От време на време някой ѝ превеждаше, а тя имитираше руските думи. Даваше си сметка, че синьо-зелените очи на Иван почти я обезсилваха и усещаше ръката му на кръста си. И тогава, след целия този глупав брътвеж, Иван я вдигна на ръце и я целуна.

— Най-сетне имам право да те държа на ръце. Да те взема.

Някак успяха да се доберат до каютата ѝ, а когато сваляше дрехите ѝ, пръстите му я изгаряха като въглени.

— Тази вечер съм камериерка и камердинер едновременно. Тази нощ ти си моя, само моя.

Той поднесе към устните ѝ чаша е някаква чудесна, хладна течност и Джини покорно отпи. Докосванията му засищаха странния глад в кръвта и парещата болка в слабините ѝ. Имаше чувството, че е от огън, цялата ѝ кожа копнееше за докосването на пръстите му. Алночервени венчелистчета се разтвориха и Джини потъна в дълбините им, усещайки как се затварят над нея.

Когато се събуди, за миг помисли, че лежи до Стив. „Потайно тъмната“ ѝ страст... колко близо до себе си я бе притискал дори и насън!

Когато отвори очи, несекващото люлеене ѝ напомни къде се намира. Но всичко, останало в паметта ѝ от изтеклата нощ, трябва да е било сън, защото в леглото нямаше никого. Меките чаршафи милваха кожата като коприна.

— Съжалявам, че трябваше да те събудя, скъпа моя, но вече почти стигнахме Сан Франциско. Може би трябва да се облечеш, за да посрещнеш уважаеия сенатор и съпругата му?

Джини придърпа ленения чаршаф чак до брадичката.

— Какво правите тук?

Принцът бе напълно облечен и гладко избръснат. Сега, видимо изненадан, той повдигна едната си вежда.

— Любов моя! Сигурен съм, че снощи не си прекалила с шампанското. Ако с това искаш да кажеш, че си забравила за брака, който сключихме вчера вечерта, това много ме натъжава.

— Брак... какъв брак?

Очите ѝ проследиха погледа на мъжа и спряха върху масивните пръстени върху ръката ѝ — единият увенчан с ален рубин, а под него златна халка с инкрустации.

— И двата са малко широки, но ще поръчаме да ги стеснят. Ще разполагаш с толкова бижута, колкото пожелаеш.

Принцът приближи и Джини се взря в него.

— Виржини, малка алена роза, отворила листенца за мен. Караш ме да забравям, че човек не бива да се влюбва в съпругата си. Бих

искал все още да сме в океана, при това съвсем сами. С теб мога да обиколя света, без да забележа, че времето минава.

— Значи искате да кажете, че наистина сме женени? Не помня... всъщност спомням си нещо, но тогава не бях съвсем на себе си...

Той седна на леглото до нея, отмятайки кичур коса от слепоочието ѝ.

— Даде съгласието си без никакво колебание, на чист руски език. Сигурен съм, че изобщо няма да ти е трудно да научиш този език. В езика на любовта обаче за теб няма никакви тайни. Виржини — рече той и гласът му прозвуча по-приглушено, — бих искал да ти напомня само как прекарахме по-голямата част от вчерашната нощ, ти и аз. За съжаление вече няма мъгла, която да попречи на влизането ни в пристанището. Мога ли да ти бъда от полза при обличането?

По-късно, докато хванати под ръка с принца, слизаха по люлеещото се подвижно мостче, следвани плътно от граф Черников, Джини имаше усещането, че участва в някакъв странен сън. Опитваше се да си спомни... и спомените сякаш бяха част от същия сън. Бе се оставила на целувките на Иван... рецитирала му бе някакво стихче. След това капитанът ги бе венчал. Иван преведе думите му и тя бе отвърнала с тих глас.

Двама от офицерите бяха влезли в ролята на свидетели, а след това... след това Иван я бе пренесъл на ръце през прага на каютата ѝ и тя пламенно и безсрамно бе отвърнала на милувките му.

— Защо сте толкова нетърпеливи, млади хора? — Гласът на граф Черников бе прозвучал раздражено. — Можехте да изчакате и да се венчаєте както подобава, в църква. Защо избрахте точно вечерта, в която бях неразположен?

— Има неща, които не бива да се отлагат — Иван плътно обви ръка около талията на Джини, която, изгълта без никаква съпротива едно „успокоително прахче“, не пророни нито дума, защото замайващото, странно усещане за немощ я правеше безсилна да се съпротивлява. Какво значение имаше вече? И без друго една част от душата ѝ бе мъртва.

Наричаха я „принцеса“.

— Ах, господин сенатор! Мога ли да ви представя принцеса Сарканова? Венчаха се на борда, едва вчера.

Мащехата й Соня, с обляно от сълзи лице, изглеждаше както винаги. А баща й... но той не бе неин баща, какво да каже за него? Не бе изгубил нищо от чара си. Леко посивелите слепоочия го правеха само по-достолепен.

— Джини! Дете мое!

Той я прегърна, при което Джини долови лек мирис на тютюн и одеколон. Бе ред на Соня да допре за един кратък миг парфюмираната си, все още мокра от сълзи буза до тази на момичето.

— О, Джини! Ако знаеше... но скъпа моя, толкова се радваме за теб!

За нейно щастие Иван я бранеше от репортерите, които се тълпяха около тях, зяпаха ги и ги обсипваха с въпроси.

— Принцесо, добре дошла? Сега, когато се завръщате, как ви се струват Съединените щати?

— Какво мислите за революцията в Мексико?

— Знаете за екзекуцията на император Максимилиан, нали? Какви бяха впечатленията ви от него?

— Моля ви, господа, съпругата ми е много уморена. Освен това вижда родителите си за пръв път след дълга раздяла. Оставете ни малко на спокойствие. Да, по-късно тя ще отговори на вашите въпроси, уверявам ви. Да, ще останем известно време. Ще имате много други възможности.

— По-късно, по-късно, приятели! Ще се радвам да дам изявление, но по-късно, когато откарам дъщеря си у дома.

Домът на сенаторът се намираще на престижния Ринкън Хил. Джини обаче бе прекалено уморена, за да обърне внимание на великолепието му или на пътуването по стръмните, постоянно спускащи и изкачващи се улици на Сан Франциско. Чувстваше известно облекчение от това, че Иван бе до нея и бе посрещнал любопитните въпроси на репортерите.

— Надявам се, че стаята ще ти хареса — бърбеше Соня, при което сините й очи гледаха момичето странно угрижени, с някакъв непознат на Джини израз. — Тук ще бъдете на спокойствие...

Думите й заглъхнаха и жената импулсивно взе между дланите си студената ръка на доведената си дъщеря.

— Джини, какво е станало с теб? Ти... щастлива ли си? Вече си омъжена... о, скъпа моя!

Джини загърби прозореца и леко смръщи чело.

— Защо го казваш с такъв тон? Мислех, че това е, което искахте ти и... баща ми.

Соня заговори малко по-бързо, хапейки устни.

— Да, разбира се! Ние искахме да си... да си щастлива! Но, Джини, толкова бързо, толкова ненадейно? Сигурна ли си, че...

— Нямаше нужда да се чака повече, нали? — гласът на Джини звучеше хладно. — А и Иван искаше да ме представи на хората като своя съпруга. Освен това — сега гласът ѝ бе дрезгав — не исках да ви създавам грижи с един скандал. Мислиш ли, че венчавката ми ще сложи точка на клюките?

— Джини! — нотката на изненада бе недвусмислена. — Толкова си се променила!

— Разбира се, че съм се променила! Скъпа Соня, нали няма да се преструваме, че нищо не се е случило от раздялата ни насам? Трябва ли да изброявам събитията, предизвикали промяната, която ти сама забеляза?

Джини веднага съжали, виждайки израза на Соня.

— Извинявай. Преуморена съм, както се изразява Иван. Предполагам, че трябваше да си почина.

Големите, порцелановосини очи на Соня сезираха в нея.

Ще ти изпратя Тили. Помниш ли я? Толкова се радваше, че ще те види отново. А по-късно... предполагам, ще искаш да си вземеш собствена камериерка. Но това може да почака, нали? — И двете се престориха, че не забелязват изкуствената нотка, прозвучала в последните ѝ думи. Джини се остави на целувката на мащехата си и пресилено се усмихна.

— Да, сигурно всичко ще изглежда по-иначе, когато си отдъхна. Благодаря за всичко. И най-вече за търпението ти към мен.

През прозореца в далечината се виждаше заливът. Под нея се простираше градът, сякаш подканващ на разходка. Макар и с опасност да изглежда неблагоприятна, Джини се радваше да остане няколко мига насаме.

Защо всичко, включително и неотдавнашната ѝ женитба, изглеждаше толкова нереално? Тежестта на пръстените непрекъснато ѝ напомняше, че сега бе принцеса Сарканова. Съпруга на Иван, не на Стив. Този брак „баща“ ѝ не можеше да разтрогне!

— Госпожице Джини, госпожице Джини!

Почти не бе усетила отварянето на вратата. Неочаквано забеляза Тили, която стоеше на прага и я наблюдаваше с големите си очи.

— О, госпожице! Имах предвид, госпожо... още не мога да повярвам! Вие се върнахте, след толкова много време, а отгоре на всичко омъжена! Господинът е такъв хубавец! При това е и аристократ! Нямате представа колко се радваме за вас всички ние, госпожо.

Очите им се срещнаха и в Джини неочаквано почувства, че мислят за едно и също. Не за Иван, а за друг един мъж. За един тъмнокос, синеок бандит с кръстосани на гърдите патрондаши, който бе вдигнал Джини на коня си и я бе отвлякъл. За мъжа, с когото тя се бе борила, бе мразила и все пак накрая бе обикнала, преброждайки с него половин континент.

О Стив! Къде ли бе сега той? Какво щеше да си помисли, научавайки за всичко това?

Беше гневен и в гнева си чувстваше, че са му нанесли смъртоносен удар.

Не си бе губила времето. Джини — омъжена за друг. Защо това бе по-мъчително от мисълта, че Джини лежи до Карл Хоскинс и съживяват старата си любов? И защо не можеше да я прогони от мисълта си, както бе правил със стотици други жени?

Защото я обичаше. Проклетата да е измамната ѝ, лицемерна душичка... наистина я обичаше! И напразно се убеждаваше, че е само наранената гордост, която го караше да се мята като диво животно насам-натам, вместо да спи. Не успяваше да прогони връхлитащите го образи.

Джини с нейните меки, любящи, измамни устни.

— Обичам те, Стив. Само теб.

Защо трябваше да казва това? Защо се бе оказал толкова глупав да я остави сама? Най-голямата грешка в живота му бе да замине за Вера Круз и да я остави. Но след като веднъж го бе направил, поне трябваше да се увери, че няма нещо, което може да я въведе в изкушение. Можеше да я изпрати обратно в малката хасиенда или да настоява да дойде при него в бащиния му дом. Точно това бе възнамерявал да стори в онази нощ, когато пристигна в Гваделупа, мислейки, че ще завари страстната си малка женичка с гореща кръв да го очаква.

Вместо това на възглавницата ѝ лежеше бележка от друг мъж. А самата Джини бе прекарала нощта в чуждо легло в Куернавака. Това, а и фактът, че бе яздил почти цели осемнадесет часа без почивка и нарушавайки всички заповеди, бе накарало чашата да прелее.

Предварително напрегнат, сега той бе изгубил самоконтрол. Ако тогава бе срещнал Джини, бе способен да я удуши е голи ръце.

Вече три месеца оттогава. Войната бе свършила, а с това и неговата армейска служба. През последните седмици се бе занимавал с това да се измъква от куршумите на ловците на глави, които незначайно как бяха научили за пребиваването му по границата. Това още повече

бе разпалило гнева му, допринасяйки за решението му окончателно да забрави някогашната си съпруга. Нямаше намерение да се остави да бъде убит само защото баща ѝ още бе по петите му. Бе си помислил дори дали Джини няма пръст в цялата работа. Дали не бе толкова разгневена задето я изостави, че да желае смъртта му? Или сега, омъжена за някакъв руски благородник, не желаше да си спомня за своето жалко минало, знаейки, че Стив все още е жив, при това съвсем близо до границата?

Отгоре на всичко и проклетият Бишоп, който му бе изпратил вестта по толкова тайнствен начин! Стив престана да кръстосва стаята, приближавайки се към бюрото до прозореца, върху което лежеше натрупана купчина книжа. Трескаво отстрани някой, търсейки дългия, жълтеникав плик от манилска хартия, донесен му тази сутрин. Той съдържаше съобщението, че господин Джеймс, търговец на добитък от Съединените щати, ще го посети след ден-два, за да обсъдят делови въпроси. Имаше само един вид сделки, които можеха да обсъждат с Бишоп и които нямаха нищо общо с добитъка. Стив с погнуса се вираше в търсения плик. Трябваше да го скъса още когато му го донесоха. Понякога Бишоп имаше странно чувство за хумор! Да, веднъж завинаги бе скъсал с Бишоп и със службата. Обеща на дядо си да поеме хасиендата и вече бе изпратил на Бишоп официален отказ. Отсега нататък можеше напълно да разполага с живота си и пътуванията, които възнамеряваше да предприеме, щяха да бъдат по негово желание и за собствено удоволствие.

„Веднага трябваше да скъсам проклетото писмо“, гневно мислеше Стив. Той се отпусна на стола, който бе поставил недалеч от бюрото, и протегна крака, вирайки се в омразния жълт правоъгълен плик. Но още докато си мислеше това, вече бе отворил плика и извадил изрезката от вестник, която намери вътре.

На силната светлина на лампата черните букви изпъкваха на фона на доста неясната фотография: „Принц и принцеса Сарканови в операта. Младоженците, съпровождани от родителите на принцесата, госпожа Брандо и господин сенаторът Уилям Брандо.“

Всички те бяха застанали малко неестествено пред фотографите, но нито неестествената поза, нито избледнялата фотография можеха да скрият стройната фигура и пленителната осанка, както и чувствения израз на лицето ѝ. Косата ѝ бе вдигната високо, сплетена на кок и само

една-единствена дебела къдрица падаше на рамото. Джини носеше диадема, а също и медальон с някакъв огромен скъпоценен камък, полиран във формата на четириъгълник. „Навярно смарагд“, трезво обмисляше Стив, взирайки се във фотографията. Нямаше право да изглежда толкова привлекателна. Толкова... непроменена. Не се усмихваше. Облечената ѝ в ръкавица ръка лежеше върху тази на нейния съпруг. „Уличница!“, с неочаквана злоба помисли Стив.

Смачка изрезката от вестник между пръстите си, сякаш беше гърлото на Джини, стана, приближи се към камината и хвърли изрезката в пламъците. Малкото парче хартия за миг се разгоря с ярък пламък, преди, подобно страстта помежду им, да се превърне в пепел. Как е възможно една жена да е толкова лицемерна? Бе имала много случаи да избяга от него и въпреки това го последва, бори се за него, проля много сълзи, а след това като някоя изкусна кокотка се бе измъкнала от калта. Колко глупав се бе оказал, следвайки я и унижавайки се да ѝ обяснява, че я обича!

— Боже мой — тихо и ядно изруга Стив. Трябваше да знае, че не бива да я оставя да се почувства прекалено сигурна в любовта му. Трябваше да я пази. Ако още малко се бяха сблизили и бе малко потвърд с нея, може би щеше да успее да я задържи.

Така бе потънал в тези горчиви мисли, че не чу отварянето на вратата. Гласът на дядо му го сепна и извади от унеса. Стив извърна поглед от пламъците.

— Не зная дали да се радвам, Естебан, че така изцяло си отдаден на работата си. Може би вече не намираш тукашните млади дами за привлекателни?

Дон Франсиско се подпираше на бастун и провлачваше малко единия си крак. След мозъчния удар отпреди няколко месеца, възрастта бе започнала да му личи, при все че той никога нямаше да си го признае. За Стив бе истински шок да го види такъв, но някак успя да скрие изненадата си, забелязвайки гневните искри във вперените в него сини очи.

Сега, когато отново трябваше да отвърне на погледа на дядо си и виждайки набразденото му от бръчки лице — долната му устна висеше малко изпод гъстите бели мустаци — Стив престорено сви рамене, имитирайки лекомисленост.

— Тукашните жени са толкова привлекателни, колкото и преди, дядо, но трябва да призная, че това тук ме занимава много повече. — Той посочи с ръка бюрото и се ухили. — Помислих си дали не ви е правило удоволствие да се занимавате с всичките тези акции и дялови участия, които притежавате. Ако книгата се обърнат в пари, с тях могат да бъдат манипулирани доста хора...

— А! — Старецът кимна едва забележимо. — Значи вече изпита това изкушение? Наистина е вълнуващо, докато човек има правилно отношение и докато тази манипулация, както ти я наричаш, остава просто мисловна игра.

Той пристъпи, накуцвайки, в стаята и сковано се отпусна върху един предложен му от Стив люлеещ се стол.

— Изглежда тази вечер на никого от нас не му се спи. Защо да не си побъбрим...

Неочакваната поява на внука му бе посрещната от дон Франсиско, скриващ обзелата го радост зад смръщения си поглед, само с няколко саркастични забележки. Старецът бе задал един-два въпроса, изчаквайки момента, когато Естебан ще бъде готов да му довери нещо повече. Това, което сам бе научил, особено за внука си Реналдо Ортега, бе запазил за себе си. Бе забелязал обаче известна промяната в безгрижния и неспокоен някога Стив и се досещаше за някои от причините. Затова избягваше темата за съпругата му или ако е вярно това, което се разправяше — за бившата му съпруга.

Стив наблюдаваше дядо си малко подозрително и, без да попита, се приближи към бюфета, връщайки се с две чаши вино.

— За какво бихте желал да говорим, сър?

— Проклятие, пред мен не минават тези глупави, вежливи палячовщини! За това, че си се погребал тук с книгите и бумагите си! Като че няма да имаш достатъчно време за това! Как така още не сте кръстосали околността с Диего Сандовал и вече не ходиш при циганките? — Гласът на дон Франсиско бе пълен със сарказъм. — Не искам да нося отговорност заедо с останал ерген, след като те натоварих с някои дела, които са вече прекалено тежки за един стар човек. Какво ще кажеш в свое оправдание?

Със същия въпрос го посрещна на другата сутрин и Консепсион.

— Дявол да те вземе, Естебан! Значи най-сетне си спомни пътя към дома ми. Какво прави досега? Коя е тя? — Консепсион пристъпи

босонога по прашния под и се хвърли, за да издраска лицето му, а когато Стив успя да се измъкне и да я стисне така, че да изгуби равновесие, тя се опита да го заплюе.

Той я пусна да падне, гледайки ухилено надолу към нея.

— Ти... звяр такъв! Ти... — тя избълва няколко ругатни, докато мъжът не я вдигна отново за косата.

— Смятах, че Реналдо ще направи от теб дама, но ти повече от всякога приличаш на евтина уличница. Така ли посрещаш приятел, който е дошъл толкова отдалеч, за да те види?

— Идваш, когато ти е угодно. Не трябваше да се връщам, а да последвам баща си в Тексас и там да си потърся някой истински мъж. Бледоликата женичка те е размекнала, тази мръсна кучка, която се хвалеше, че те накарала да се ожениш за нея.

— Затваряй си устата, Концепсион! — някакъв гневен, заплашителен тон в гласа му я накара да спре, тя седна и се ококори насреща му.

— И така — рече тя с кисел глас, — какво прави през цялото това време? Къде беше? — Тя добре знаеше, че е по-добре да не отваря дума за американката. В крайна сметка се бе оказало, че не са действително женени и сега Естебан отново бе свободен. Но той се бе променил и Концепсион чувстваше, че тази промяна е свързана с Джини, но се боеше от гнева му и не смееше да задълбава повече.

— Имах работа — тросна ѝ се той, ядосан от въпросите ѝ. — Проклетата жена, защо, когато дойда при теб, веднага започваш да ми досаждаш?

Още не бе изрекъл това, когато тя се хвърли върху му и жадно притисна тялото си към неговото, докато Стив не почувства как се отпуска и не обви ръка около кръста ѝ.

— Трябва да се научиш да не задаваш толкова много въпроси — грубо рече той и започна да я целува. Дивата, гореща Концепсион. Точно типът жена, с които човек винаги е наясно с кого си има работа. Той се опита да прогони спомена за Джини и неприятния вкус от снимката във вестника. Остави се на чистия, първичен огън на страстта. Дядо му имаше право. Трябваше по-често да идва тук, в дома, който бе подарил на Концепсион. Още не бе ѝ го казал, но възнамеряваше да прекара нощта с нея.

Но неочаквано му хрумна нещо, което го накара да се усмихне саркастично. Възможно бе тя да има други планове. Защото въпреки бурните сцени на ревност Консепсион много приличаше на него. И когато някой от любовниците ѝ не се появяваше, когато го е очаквала, тогава тя чукаше другаде, където знаеше, че ще ѝ отворят.

По-късно, докато лежаха един до друг, а слънцето нагриваше изпотените им тела, той сякаш между другото рече:

— Очакваш ли някой приятел тази вечер? Може би трябва да си ходя, докато не е станало късно.

Прозвуча дълбокият, ромолящ гърлен смях на задоволена жена и Консепсион се извърна към него.

— Би ли ревнувал?

Тъмносините очи я гледаха лениво.

— Как смяташ? — попита мъжът.

— Мисля, че ще ти е безразлично. Но ще ти кажа едно, Естебан, жената трябва да се грижи за себе си.

— Да — триумфиращо рече Стив. И добави: — Кой е той?

— А — тя гневно сви рамене, а когато се наведе над него, косата ѝ погали лицето му, — какво значение има? Може да е Диего Сандовал. Може би дори братовчед ти — той също е мъж, въпреки че предпочита да се рови из своите книги. Защо се преструваш, че това има някакво значение за теб? Ти и аз се познаваме отдавна и винаги ни е било хубаво да го правим... — Тя се изви така, че докато отвърщаше на безсрамното ѝ хилене, кръвта във вените му отново кипна — но знаеш, че не съм от жените, които обичат да остават сами. Аз не съм уличница, Естебан. Но не искам да седя тук нощ след нощ, питайки се кога ще дойдеш и дали изобщо ще дойдеш. Но сега, когато си тук, мога да ти предложа достатъчно, за да те задържа при себе си. — След това тихо добави: — Не се безпокой, тази вечер не чакам никого. Не желая да ме напускаш.

На сутринта, в мига, когато изгревът едва-едва просветляваше небето, те започнаха да си говорят като приятели, които се познават много отдавна.

— Мразя я — тихо рече Консепсион. — Но мисля, че ти наистина я обичаш и това те е накарало да се промениш. Защо не си искрен с мен? Мислиш ли, че има някакво значение? Комичното е — замислено прибави тя и извърна глава към рамото му, — че бих могла

да се обзаложа, че тя също те обича. — Когато Стив не отвърна нищо, жената предизвикателно продължи: — Защо я ревнуваше толкова силно, а мен — не?

Стив бе достатъчно уморен и същевременно заинтригуван, за да отвърне искрено:

— Проклятие! От къде да знам? Смятах я за своя жена и че няма нищо по-смешно от мъж — рогоносец! Побеснях, когато разбрах, че е заминала с проклетия руснак, който отдавна се увърташе край нея. Отгоре на всичко и този капитан Хоскинс с неговото лигаво писмо. Да не говорим за подмятанията му по неин адрес, които правеше зад гърба ми. Какво трябваше да сторя? Да чакам докато тя се върне, ако изобщо се върнеше, пренебрегвайки опасността да бъде изправен пред военен съд?

— Може би точно това е трябвало да сториш и да чуеш какво ще ти каже. Във всеки случай, ако и тя е била така самотна, както съм аз понякога, защо да не потърси утеха? Чуй ме, омъжена или не, мислиш ли, че щях да го понеса? А ти? Когато желаеш една жена и тя е съгласна, колебаеш ли се?

— Мислех, че я мразиш — саркастично промърмори Стив.

— Да, така е! И ако някога я срещна, ще си оправим сметките с тази американска уличница, не си прави илюзии! Но с какво толкова тя е по-различна от останалите жени?

— С нищо! — с твърд глас рече той.

Съвсем не бе лесно човек да се разбере с Бишоп, „господин Джеймс“ от Тексас, който търсеше „говеда за продан“, защото тази година имало добър пазар.

Както обикновено, изглежда не му бе много удобно на гърба на коня. Плиткото бомбе с тясна периферия не успяваше да го опази от слънцето, което приличаше над него. Но въпреки горещината аргументите на Бишоп бяха хладни и логични както винаги.

— Мислил сте с онази си работа, Морган, вместо с главата. Жалко. Някога бяхте свестен човек. Това, което най-много уважавах у вас бе, че за разлика от някои други, сякаш няхахте съвест. Но откакто се оженихте...

— Този път няма да мине, Джим. Дотук бях. Изпратих ви официален отказ. И ако ви интересува истината, то причината за това

е, че ми дойде до гуша от всички тези интриги. Стига ми, че ме обсипват с куршуми и прекарвам половината си време в криене, а останалата в лов. Проклятие, оттеглям се! Така че забравете това, което сте си наумил, тръгвайки насам.

Бишоп въздъхна.

— Точно както си мислех. Не сте ме слушал внимателно. И изглежда не сте размислил добре. — Сега той зададе на Стив въпрос, който за миг го изуми: — Да не би случайно да сте убил Карл Хоскинс?

— Проклятие! Чуйте ме сега...

— Когато го намерили в избата на един изоставен манастир, се установило, че е ударен по главата с бутилка, но действителната причина за смъртта е прободна рана в гърлото. Точно в сънната артерия.

Бишоп сви рамене, а Стив мълчеше.

— Естествено са го търсили и за съжаление главният заподозрян сте вие, още повече, след като предния ден по необясним начин изчезнала вашата... е, госпожица Брандо. Но след това тя отново изникнала. В шок, както ми разказаха. Но от Хоскинс ни следа. И така... — Бишоп снижи глас — ревнивият капитан Хоскинс, с когото ден преди това сте имал нелепо спречкване, бил намерен мъртъв. Малкото момче, което очевидно знае най-много подробности относно тези печални събития, разказало на полковник Диас, че в църквата на Гваделупа срещнало мъж, янки, който го изпратил със съобщение при госпожица Брандо, което съдържало вашето име. „Ако искате да узнаете нещо за Естебан, елате при източната врата на църквата“, или нещо подобно. Тя се отправя натам, съпроводена от момчето, което се скрива в някаква горичка, за да се увери, че дамата е в безопасност. После вижда как тя се среща с някакъв мъж — висок на ръст, с широкопола шапка, скриваща лицето му. Стигнало се до борба, момчето не могло да види всичко, защото междувременно заваляло, но я чуло да вика за помощ. Тогава, това все пак е дете, което се страхува, изтичало да извика помощ. Но при кого да отиде? Биха му се изсмели или изгонили.

— Историята си я бива — рече Стив, стискайки зъби.

— Определено — гласът на Бишоп бе спокоен. Цигарата му стърчеше гаменски, под необичаен ъгъл между зъбите.

— Както навярно си спомняте, винаги първо предприемам собствено разследване. По-късно госпожица Брандо била предадена по необясним начин на загрижените си приятели от тамошния свещеник. Прислужничката му за съжаление учудващо онемяла. Единственото, което пожелала да каже било, че пуснала в дома на отчето една оскъдно облечена, навярно нападната от американски наемници дама. Сега започвате ли да разбирате?

— Изглежда съм загубил способността си да мисля логично — троснато промърмори Стив. — Защо не ми спестите усилията и не разкажете остатъка от историята?

— Да... — Бишоп сви недоволно рамене — мисля, че останалото ви е известно. Принц Сарканов изглежда има удивително голямо влияние по върховете. Откакто се появи в Мексико, се случиха някои неща, или не сте забелязал? Бяхте изпратен надалеч с доста опасна задача. Вашата... Джини става официална преводачка на принца с личното позволение на господин Лердо де Теяда. А след „злополуката“ с Хоскинс принцът се явява в ролята на спасител. Изглежда е добър приятел на сенатор Брандо. Те са съдружници в някои сделки. Сенатор Брандо позволява на принца да ухажва дъщеря му и споделя, че е издействал бракът ѝ с вас да бъде анулиран. Принцът предава тази информация на някои личности... вие го научихте от полковник Грийн, нали... и накрая принцът и неговият лекар, граф Черников, доволни напускат Мексико. Предполагам, вземайки със себе си онова, за което са дошли. А когато пристигат в Сан Франциско, госпожица Брандо вече е омъжена и сега се казва принцеса Сарканова.

Помежду им се възцари мълчание. Бишоп наблюдаваше Стив изпод периферията на шапката си, забелязвайки, че лицето му бе станало неподвижно и безизразно.

— И така, Джини е вече принцеса. Обзалагам се, че сенаторът е безкрайно щастлив от този факт, а и тя не изглежда нещастна. Но какво общо, по дяволите, имам аз с това?

Бишоп се поприведе почти незабележимо.

— Е, има някои удивителни факти, относно, които поразпитахме тук-там — спокойно рече той. — Отношението на принц Сарканов към руско-американския тръст, например. Тръстът отбелязал неочаквани загуби, след като дълги години безотказно носел големи печалби. Казват, принцът бил авантюрист. Трябвало да напусне Русия, за да си

възвърне пропиляното състояние... бил срещал граф Черников в Тюркистан. От там принцът отива в Аляска и после неочаквано изниква в Съединените щати като член на дипломатическа делегация, чиято задача е да преговаря с американското правителство за продажбата на Аляска. Но, питам ви, защо неочаквано среща такава голяма опозиция в Сената? През април членовете на Сената отказват да ратифицират договора. Те все още обсъждат въпроса и нашият общ приятел Брандо е ключова фигура сред противниците на ратифицирането. А Сарканов, който отива в Аляска, за да спечели пари, неочаквано става богаташ. Той се жени за дъщерята на сенатора и може да си позволи да ѝ купува скъпи бижута. Близък приятел е с личния лекар на императора. Прекалено много случайности, не мислите ли?

— Винаги сте бил добър в игрите, които изискват комбинативност. Например на покер, доколкото си спомням — Гласът на Стив бе студен. — Но този път, дяволите го взели, не участвам в залаганията. Джини не е вече моя жена и нищо не може да ме накара да повярвам, че е била принудена да се омъжи за Сарканов. Познавам я прекалено добре, за да повярвам на подобно нещо, не го забравяйте. А освен това изрезката от вестника, която ми изпратихте... Наистина съжалявам, Джим. Ако Сарканов и Брандо са се забъркали в някакви нечисти сделки, тогава твърде е вероятно Джини също да има пръст в тях. Спомням си, че веднъж много я бе възбудила идеята да направи пари в Мексико. Боже мой... тя смяташе баща си за умен и богат на хрумвания човек! Не, не ме слагайте в сметките. Нямам никакво намерение да се намесвам повече в живота на Джини, а също и да прекарам по-голямата част от времето си, криейки се от ловците на глави, изпратени от баща ѝ.

— Да. — Сега гласът на Бишоп бе тих. — Чух за това и не мога да ви упрекна, че не сте съгласен повече да поемате големи рискове срещу незначително възнаграждение. Честно казано, вашият приятел Диего Сандовал ми даде да разбера, че откакто сте се завърнал и откакто дядо ви е останал полуинвалид след мозъчен удар, сте поел управлението на хасиендата. Да, допускам, че сега ще станете уседнал човек.

Стив му хвърли гневен поглед.

— Всъщност — предпазливо рече той — дядо ми не е инвалид. Освен това имам намерение след няколко месеца да предприема пътуване из Европа.

— Ах, така ли? — гримасата на Бишоп като че ли се поразведри. — Ако ходите в Париж и Лондон, бихте могъл да ми направите някои малки услуги. Разбира се, срещу възнаграждение. Не се безпокойте, нищо свързано с бившата ви съпруга и принца. Мисля, че с това мога да натоваря някой друг от хората ми. Какво мислите за Паркър?

— Проклятие, пръстът на Паркър винаги е на спусъка! Сам го казахте. Ако го натоварите да следи Джини...

Стив едва успя да сдържи гнева си, когато улови вежливия поглед на Бишоп и изруга:

— Да врите в пъкъла дано, хладнокръвен негоднико!

Бишоп се усмихна.

ЧАСТ ВТОРА МИЛИОНЕРЪТ

В Сан Франциско, жизнерадостното, невръстно дете на златната треска, всеки жадуваше богатства. За невероятно кратко време можеше да се натрупа състояние и за също толкова кратко отново да се изгуби. Общественото положение не зависеше от това кой си, а от това колко си богат.

Както Джини не след дълго откри, всичко бе само самохвалство и парвенющина. Ако някой бе богат, той го показваше и дори се гордееше с това, което в Европа щеше да бъде сметнато за парадиране.

— Тук, любов моя, знатните дами се обличат като уличници, а скъпоплатените уличници подражават на знатните дами — пренебрежително установи Иван Сарканов една вечер, докато съпругата му се обличаше, за да излязат. Мъжът бутна камериерката, взе великолепната смарагдова огърлица, която бе подарил на Джини, и се наведе, за да я постави на шията ѝ. Погледите им се срещнаха в огледалото, пред което седеше младата принцеса, нейният — открит и питащ, а неговият — преливащ от радостно очакване.

— Ако тази вечер щастието не ми изневери, скоро ще можеш да носиш диаманти. — Той отстъпи крачка назад, наклони глава и изпитателно се взря в малко бледото ѝ лице. — Бижутата ти стоят изключително добре, Виржини. Само да се върнем в Русия, всички ще полудеят по теб.

— Заради бижутата ми, или защото всеки ще иска да види извънбрачната дъщеря на императора?

Очите на Иван се поприсвиха, но той не престана да се усмихва.

— Това, което най-много уважавам у теб, е твоята откровеност, любов моя. Ела... готова ли си?

Преди Иван да се отправи към едно от елегантните казина, което редовно посещаваше, щяха да вечерят със сенатора и още няколко негови гости. Докато слизаше по витата стълба, придържайки с една ръка полите на роклята си, а с другата — ръката на Иван, Джини с неприкрит цинизъм си помисли каква ли възбуждаща гледка представлява за всичките тези усмихнати, попиващи я с поглед лица.

„Красива двойка“. Толкова често бе чувала тази забележка, че вече ѝ се повдигаше от нея. Където и да се появяха, всички погледи се извърщаха към тях. Жените завистливо шепнеха, че имала щастието да пипне наистина добра партия, а мъжете потупваха принца по рамото, честитейки му късмета, който извадил с нея. Във вестниците все още пишеха за тях като за „младоженците“, въпреки че бяха в Сан Франциско вече почти три месеца.

— Джини, съкровище... Иван... — Баща ѝ бързаше насреща им, за да ги поздрави. Той се усмихваше, но Джини забеляза малките бръчици по напрегнатото му лице и тези, които вече неизменно браздяха високото чело. Не ѝ убягна и скритият, бегъл поглед, който си размениха с Иван. След вечеря двамата веднага се оттеглиха в библиотеката, „за да изпушат по една-две цигари“, преди Иван да излезе...

В момента обаче сенаторът играеше ролята на вежлив домакин. Той представи на дъщеря си и зет си малката компания влиятелни делови мъже и техните съпруги.

— Господин Уилям Ралстън и госпожа Ралстън вече познавате.

Джини се усмихна, протягайки ръка.

— Естествено. От банката. Господин Ралстън, радвам се да се запозная с вас.

— Господин и Госпожа Кракър... дъщеря ми Вирджиния и нейният съпруг, принц Иван Сарканов. Вирджиния, позволи ми да ти представя сър Ерик Фадърингей, английският консул.

— Удоволствие е за мен, скъпа принцесо. Принц Сарканов...

Мислите на Джини, скрити зад лъчистата ѝ, но изкуствена усмивка и издължените зелени очи, които чудесно хармонираха с цвета на смарагдите, биха объркали всеки от присъстващите: „О, Боже! Още една безкрайна, отегчителна вечер. Чудя се колко ли още ще трябва да крепя тази предвзета усмивка. А ако някой предложи дамите да поиграт вист, тогава... тогава незабавно ще ме заболи глава. Защо така нареченият ми баща трябва толкова често да кани гости, когато Соня ми каза, че сделките му въобще не вървят добре?“

Разбира се, всички тук присъстващи мъже бяха богати и влиятелни. Сър Ерик, единственият ерген сред тях, както се говореше, натрупал огромно състояние по време на престоя си в Индия. Съдейки

по откъслечните реплики, които Джини долови, ставаше дума за железници.

Когато гостите се настаняха около масата, иззад един параван зазвуча тиха музика, изпълнявана от специално наети музиканти. Падна ѝ се да седне до Ерик — отегчителен, надут самохвалко, който вече бе прехвърлил средната възраст и правеше впечатление с четинестата си брада и кратките си, несвързани фрази.

Трябваше да мине известно време, докато Джини разбере, че той флиртуваше с нея по един безобидно хаплив, почти дързък начин.

— Винаги съм обичал да седя до хубави момичета. Хм! Не е лошо това колие... което носите... симпатични камъчета. — Докато говореше, леко изпъкналите му очи опипваха гърдите ѝ.

— Благодаря — сухо отвърна тя, а мъжът още повече се наведе към нея.

— Полуфранцузойка, значи? Трябва да съм го чул някъде. Винаги са ми харесвали френските жени. Знаете как да се обличате. И не сте толкова сковани и превзети, колкото сънародничките ми... или колкото германките, например. Хм! Никога не са ми допадали германките!

— А какво смятате за американките, сър Ерик?

Джини умишлено придаде на гласа си наивен тон, изпитателно наблюдавайки своя събеседник изпод дългите си мигли. Както можеше да се очаква, сър Ерик се изчерви.

— Да-а-а! Те са хубавки, разбира се. Но вие не смятате себе си за американка, нали, скъпа моя? — Очите му се плъзнаха от лицето към голите ѝ рамене. — Мисля... да... мисля, че за тази вечер е предвидено да ви правя компания в театъра. Жалко, че принцът не може да дойде с нас, наистина, но... Нямате нищо против компанията на един стар човек, надявам се? — Тя сведе мигли с престорена свенливост и го дари с усмивка. „Пропилявам дарбата си. Каква чудесна куртизанка би излязла от мен“, мислеше си тя, но на глас отвърна това, което мъжът очакваше от нея:

— Как може да наричате себе си стар? Вие сте мъж в разцвета на силите си, зрял мъж!

Тя улови погледа на Соня, която изглежда оценяваше вниманието на Джини към консула и като че ли дори умоляваше за това. Значи тази малка, „невинна“ вечеря бе важна. Соня вече ѝ го бе намекнала, а Иван

я бе помолил да бъде любезна с важните гости. Докъде обаче трябваше да стигне с любезността?

За щастие мъжете отново заговориха за железници и Джини бе принудена да се престори, че слуша само за да избегне погледите на сър Ерик. „Сентръл Пасифик“... „Юниън Пасифик“... Чарлз Кракър се хвалеше с евтината и прилежна работна ръка от Китай. Стана дума за политиката на федералното правителство спрямо железниците и за значението на подкрепата на Вашингтон.

От железниците бяха преминали към мините и господин Ралстън хвалеше предприемчивостта на банковия си директор във Вирджиния, някой си господин Шарън. Присъстващите дами, очевидно свикнали с деловите разговори на съпрузите си, слушаха с безразличие или тихо си говореха помежду си.

„Пари!“, горчиво мислеше Джини. „Това е всичко, за което могат да мислят и което ги интересува. Да се спечелят повече пари и да бъдат открити нови начини за харченето им!“

Докато вечерята едва-едва се точеше и до безкрайност се редяха все нови и нови блюда, поливани с подобрани вносни вина, Джини чу едно име, което от тук насетне щеше да ѝ се наложи да чува доста често.

— ... Мърдок — рече сенаторът. — Какво друго се знае за него, освен името му?

Аз също зная единствено името му. Но той има наистина огромна банкова сметка. — Уилям Ралстън се покашля.

— Изглежда е изтънчен човек с разностранни интереси.

Джини почти не обръщаше внимание на разговора, защото бе прекалено заета с това да скрие крака си колкото бе възможно по-тактично и по-далеч от сър Ерик, който я настъпваше скришом.

— Знаех разбира се, че елегантно ще го държиш на разстояние — прошепна ѝ Иван по-късно, преди да тръгне за намиращото се на около четиринадесет мили от Сан Франциско казино „Кълънъл Гембълз Гейминг Хаус“. — Все пак бъди мила с него, Виржини, важно е както за мен, така и за баща ти. Сър Ерик има пари, които би могъл да инвестира в подходящи предприятия, разбираш, нали?

— Направих всичко възможно, за да бъда любезна, както ми поръча. Сега трябвало да бъда мила. Колко далеч би искал да стигна, Иван?

Очите му станаха студени като стъкло, но той продължи да се усмихва, погалвайки я с пръст по лицето.

— Колко си прелестна! Точно типът жена, която винаги съм търсил. Убеден съм, че съвсем добре можеш да се справиш с всяка ситуация, не е ли така, любима? — Той се наведе към нея, целувайки хладните ѝ, безучастни устни. — Недей да стоиш будна заради мен. Ще се постарая да не те будя, когато се прибера. Забавлявай се добре.

Джини замислена се запъти към театъра.

„Забавлявай се добре.“ Все тези думи. Думи, придобили известна двусмисленост. Произнасяше ги винаги, когато Джини излизаше без него, обикновено в компанията на някой друг мъж. Разбира се, никога човек, който можеше да предизвика и най-безобидни клюки по адрес на принцеса Сарканова. Но последния път... да, последния път, когато принцът, приветливо усмихнат, изрече тези думи, тя излизаше с Франк Юлиус.

Привлекателният, галантен южняк, когото Джини познаваше още от Вера Круз, някога ѝ бе обещал да натрупа състояние. Междувременно, изглежда, почти бе успял. Беше добре облечен, вежлив и сам. Иван ги запозна на един прием, без да знае, разбира се, че двамата се познават от по-рано.

Оттогава господин Юлиус винаги бе наблизко и изникваше навсякъде, където се появеше тя. Отначало Джини му бе благодарна, за това че не издаде, че се познават, но после...

— Красива сте както винаги — бе ѝ прошепнал на ухото, докато танцуваха. — Но, простете любопитството ми, какво стана с предишния ви съпруг? Изчезнахте така ненадейно, липсвахте на всички ни.

Тя кипна, а зелените ѝ очи заблестяха.

— Сега съм омъжена за принц Сарканов. Аз... — поколеба се тя, но след това троснато добави: — загубих предишния си мъж. Това задоволява ли любопитството ви?

— Разбира се, че не.

Както и преди той продължаваше да ѝ досажда, макар и по твърде изискан начин. Изпращаше ѝ цветя и като че ли съвсем точно знаеше кога Иван няма да се прибере нощем. Изглежда за него нямаше тайни, що се отнася до ежедневието ѝ, защото един следобед, когато

Джини влезе в прочутата галерия на господин Р. Б. Удуърд, Франк изникна пред нея.

— Хайде да се поразходим в парка. Какво толкова? Спомням си, че някога ви доставяше удоволствие да пренебрегвате правилата за приличие.

— Много неща помните, господин Юлиус!

Тъмното му, усмихнато лице я смути с недвусмисления си израз.

— Нали не се боите от мен, принцесо? Съпругът ви и аз имаме общи делови интереси, нищо ли не ви е споменал? Той със сигурност не би възразил срещу една безобидна разходка из парка.

Очите му издаваха какво би излязло от това. И въпреки че Джини не се съгласи, той продължи да я притеснява и в крайна сметка тя се обърна към Иван:

— Ти ми препоръча Франк Юлиус и ме помоли да бъда вежлива с него. Трябва ли да му позволя да се вмъкне в леглото ми?

Седмица по-късно криминалните в хроники се появи една твърде експлоатирана история за гангстерско нападение над някой си господин Юлиус, който както се съобщаваше, държал различни домове със съмнителна слава и прехвърлял контрабандно в Сан Франциско момичета от всички краища на света. Господин Юлиус не умрял, но хубавото му лице било цялото нарязано и насинено, така че щяло да остане обезобразено за цял живот.

А преди това, както с тревога си спомняше Джини, бе онзи наивен младеж от Бостън, който се кълнеше, че ще сложи край на живота си, ако не избяга с него. Този потомък на богата и известна фамилия също бе станал жертва на гангстери, когато една вечер искал да посети приятели от полуострова.

А сега бе ред на сър Ерик Фадърингей, който ставаше все по-настоятелен. „Приятелите“ на Иван се държаха така, сякаш бяха в правото си да я отрупват с внимание, дори и против волята ѝ. А Иван бе повече край игралните маси, отколкото в семейното ложе. Тя нямаше нищо против. Съвсем открито го бе признала пред Соня, когато мащехата ѝ със загрижен израз спомена, че навярно сенаторът би трябвало да поговори с принца за нескончаемите ноци, прекарвани от него извън дома.

— Милата ми Соня! Не го прави. Както повечето европейци и Иван е свикнал да има свой личен живот, а аз нямам нищо против да

прекарва нощите си с приятели.

„Но имам много против самите приятели“, мислеше си Джини, докато сър Ерик галантно ѝ помагаше да слезе от каретата и двамата влязоха в театъра, където възнамеряваха да гледат онази шокираща постановка на „Камий“.

И понеже англичанинът седеше твърде близо до нея, Джини не можа да се наслади на пиесата, която се играеше на сцената. Още щом прожекторите изгаснаха, сър Ерик сложи ръка на облегалката на стола ѝ, така че грубите му пръсти докосваха голите рамене на момичето. От време на време дори галеше с другата си ръка коляното ѝ, шепнейки, че французойките били много по-светски жени от останалите и че той винаги много им се бил възхищавал. През антракта настояваше да ѝ донесе шампанско и още преди да изпразнят чашите я покани на вечеря във великолепната си ергенска квартира в хотел „Балдуин“.

— Колко мило от ваша страна! Ще попитам съпруга си кога е свободен — с престорена наивност рече тя и мъжът придоби наистина разочарован и объркан вид. Какво ли бе очаквал?

— Сър Ерик, изглежда, е много впечатлен от теб — мимоходом отбеляза Соня, когато двамата се бяха върнали в дома на Ринкън Хил. — Задава разни въпроси и то съвсем неприлични! Джини... — Соня забеляза затворения и неочаквано хладен израз на лицето на доведената си дъщеря и прехапа устни. — Джини, защо ми е толкова трудно да разговарям с теб? Сякаш сме си съвсем чужди, а по-рано мислех... да известно време смятах, че сме станали приятелки. Джини, щастлива ли си всъщност? Баща ти и аз...

— ... искахте възможно най-бързо да ми намерите добра партия и сега, когато го постигнахте, трябва да сте доволни, не съм ли права? — Джини бе уморена и имаше главоболие от изминалите напрегнати часове и многото изпито шампанско и затова бе прекалено чувствителна. Цяла вечер се питаше какво прави тук. Играеше някаква роля и се преструваше, че живота, който води е тъкмо този, който винаги е желала. Преструваше се, че това е щастливият край на нейната приказка.

— Джини! — от широко отворените сини очи на Соня струеше смайване и болка. — Вече изобщо не те разбирам! Всичко, което желяехме, бе да си щастлива, знаеш го! Толкова романтично ми се стори, когато Иван се влюби в портрета ти. А когато се върна вече

омъжена за него, след като той толкова бързо и неочаквано бе поискал ръката ти, всички ние мислехме...

— И защо сега ви обзема съмнение?

— Аз... — Соня безпомощно протегна ръце — ... не зная. Само че... Иван толкова често те оставя сама. А и ти не си вече момичето, което познавах! Понякога имам чувството, че умишлено си издигнала стена помежду ни, и все пак чувствам...

Джини направи опит да се усмихне.

— Вече е късно. И двете сме уморени, може да си кажем неприятни неща. Шампанското винаги ме прави нетърпелива и избухлива, разбираш ли? А и не съм свикнала да бъда разпитвана.

Соня се изчерви и не продума нито дума повече. Тя отстъпи, проследявайки с поглед Джини, която се отпрати към стаята си по застлания с килим коридор. След миг вратата хлопна зад младата жена. Въздишайки и с приведени рамене, Соня се прибра в стаята си, където съпругът ѝ вече я очакваше.

— Е? — попита Уилям Брандо, въпреки че един-единствен поглед към лицето на съпругата му бе достатъчен, за да разбере, че усилията ѝ да изкопчи нещо от Джини са останали напразни.

— За съжаление е точно така, както се опасяваше. Не желае да разговаря с мен. Тя дори доста грубо ме отпрати, Уилям!

Брандо смръщи чело.

— Проклятие, само ако знаех какво се върти в главата ѝ! — сърдито рече той. — Вместо да ни е благодарна, че я измъкнахме от онази неприятна ситуация в Мексико, тя се превръща в айсберг. И Сарканов... — той въздъхна и Соня видя как бръчиците около устата му се очертаха още по-ясно — и него не мога да го разбера. На пръв поглед е самата любезност, но отвътре... трябва да призная, че започва да ме тревожи.

Сенатор Брандо не бе единственият, който започваше да се притеснява заради излизащите наяве скрити черти от характера на принца. Граф Черников, едва преди два дена завърнат се от едно посещение в Ню Йорк и Вашингтон, бе най-угрижен, тъй като познаваше принца по-добре от всеки друг.

Графът бе отсъствал повече от два месеца и, едва установил се в хотел „Балдуин“, научи някои неща, които се предаваха шепнешком от уста на уста. Това все още не бяха слухове, защото Сарканов бе известен като опасен противник и принуждаваше останалите към известна предпазливост. Но, мислеше графът, колко дълго може да остане скрито пристрастието му към хазарта? Рулетката и някои други порочни навици веднъж вече бяха предизвикали крушението на Иван. Както винаги ставаше, въпреки цялата дискретност бе неизбежно някои подробности от живота на принца да излязат на бял свят. Но какво можеше да стори графът?

Имаше един-единствен изход, известен на възрастния човек — трябваше да придума принца да се върнат в Русия. Императорът навярно би проявил благосклонност към съпруга на момичето, което така невероятно приличаше на Женвиев. Освен това Иван доста дълго бе отсъствал от Русия, бе остарял и умееше по-добре да контролира настроенията си.

Графът реши още същия следобед да опипа почвата при сенатор Брандо, за да разбере как стоят нещата. Странно защо Иван, който сигурно вече знаеше за пристигането на графа, все още не го бе потърсил. Тази мисъл обезпокои Черников, въпреки че той не го показва, докато със старомодна галантност целуваше ръка на домакинята.

— Госпожо, надявам се ще ми простите неочакваното посещение.

Наблюдателните му очи веднага бяха забелязали отсъстващия поглед на госпожа Брандо. Обикновено спокойното ѝ лице сега бе побледо и уморено от всякога. Дали не е прекарала безсънна нощ? Или

подобно на съпруга си бе разтревожена от новините, идващи от преди толкова доходоносната област Комщок. Дори и в Ню Йорк се бе чуло за това и стойността на акциите, достигнала някога главолumni висини, сега непрекъснато падаше. Говореше се, че някога смятаните за неизчерпаеми златни и сребърни жили вече свършвали и новоизпечените милионери започвали да се тревожат. Тези от тях, които се бяха оказали достатъчно далновидни, бяха инвестирали в железниците, опасващи необятния американски континент, в речни параходи, презокеански линии или земя. Но дали Брандо бе от тях?

Докато през главата му минаваха подобни мисли, графът учтиво приемаше уверенията на Соня Брандо, че винаги бил добре дошъл и че вече се питали кога ли ще се завърне.

— Струва ми се, възнамерявахте да излизате. Не искам да ви задържам.

— Да, мислех да посетя едни приятели, но Джини е тук. Днес тя остана да поспи по-дълго, защото снощи всички бяхме на театър. Навярно ще се радвате да я видите. Седнете, моля. Вече наредих да я повикат.

Графът чакаше, вгълбен в мислите си, докато Джини, мръщейки чело, разглеждаше отражението си в огледалото. Новата ѝ камериерка, една мулатка, умело решише косите ѝ.

Значи граф Черников се бе завърнал. Питаше се дали той вече е говорил с Иван. Мисълта за принца ѝ причиняваше леко главоболие, което не бе и наполовина толкова неприятно, колкото това от предишната вечер, когато бе разговаряла със Соня.

Навярно трябваше да помоли графа за малко от онзи вълшебен прах, който ѝ се отразяваше толкова добре и като че ли прогонваше главоболието. Наистина Иван ѝ бе дал малко, но дозата постоянно се увеличаваше и тя имаше нужда от още, за да може да спи и да понесе безкрайните, празни дни, очакващи я занапред. „Да, ще взема едно прахче, преди да сляза долу“, помисли си Джини. Това щеше да ѝ помогне да издържи пронизващия му поглед и въпросите, с които неминуемо щеше да я засипе.

Навярно щеше да я попита къде е Иван и тя не можеше да му отговори. Не че я интересуваше. Когато мъжът ѝ го нямаше, Джини бе щастлива и спокойна.

Събуждайки се сутринта, след една нощ на мъчителни, странни сънища, пълни с гърчещи се фигури, го бе видяла да стои до леглото и да я наблюдава. Както винаги безупречно облечен, изглежда току-що се бе прибрал, но Джини не се вълнуваше особено от този факт.

— Добро утро, любов моя! Да наредя ли да ти донесат закуската? — Той бе я изгледал изпитателно. — Изглеждаш малко уморена. Късно ли се върна от театър?

— Да, бе удивително отегчителна вечер, както винаги. А ти? Имаше ли късмет? — Спомняше си, че тогава бе забелязала колко изкуствено прозвуча гласът ѝ, а Иван бе приседнал на леглото до нея. Внимателно бе повдигнал възглавниците, така че Джини да може да седне. Завивките се бяха свлекли, откривайки белите ѝ рамене. Погледът му — променен и странен, я накара да помоли:

— Имам нужда от чаша кафе. Би ли позвънил?

— Веднага. Знаеш ли колко привлекателна изглеждаш сутрин? — Погали раменете ѝ и тя направи усилие, за да не потръпне. — Приличаш на изплашена сърна — тихо рече той. — Да не би да се боиш, че ще ти се натрапя? — Очите му привидно се усмихваха, но в дълбините им имаше някакви пламъчета, които тя вече познаваше. Очакваше следващите му думи, които не закъснях.

— Беше ли сър Ерик приятен кавалер? Той те обожава. Дори ме попита дали имам нещо против да бъдеш домакиня на една малка вечеря, която възнамерявал да даде на няколко делови партньори, все важни личности, а сред тях и онзи тайнствен господин Мърдок, за когото говорят всички. От теб се очаквало само да присъстваш и да ги слушаш. — Джини слушаше напрегнато и принцът се наведе към нея, притискайки устните си към гърлото ѝ, където се долавяше учестеният ѝ пулс. — Баща ти е много разтревожен заради падането на акциите от Комщок. Знае ли човек каква интересна информация би могла да измъкне интелигентна жена като теб? Гостите на сър Ерик са много влиятелни личности, да, истинските кукловоди в този театър. Сигурен съм, че подобно на повечето мъже те ще са на мнение, че една красива жена не притежава достатъчно интелигентност, за да представлява заплаха за тях. Не би ли желала да им докажеш обратното, малка моя?

— А ти? Ще бъдеш ли там?

Джини се опита да зададе този въпрос с безразличен глас. Тялото ѝ бе изтръпнало, а тя усещаше, че завивките са се свлекли и пръстите

му милват полуголите ѝ гърди.

— Ще ти липсвам ли? Но ти имаш европейско възпитание, зная, че разбираш всичко. Работата, заради която толкова често нощем съм далеч от теб, не е нищо, освен... работа, любов моя. В тази страна и в този град човек може да натрупа състояние, особено когато има подкрепата на интелигентна и разбираща жена. Не искам, когато се завърнем в Русия, да се говори, че принц Сарканов живее от парите и именията на съпругата си. — Гласът му зазвуча по-рязко. — Произхождам от много старо и гордо семейство, Виржини. Нали разбираш? Не, не възнамерявам да присъствам на тази вечеря. Може би присъствието ми би спъвало разговора, който иначе би бил по-свободен. Но, разбира се, имам пълно доверие в теб. В теб и твоята дискретност. Не ти ли обещах, че ще бъда напълно толерантен съпруг? Няма да отхвърлиш невинната молба на нашия приятел, нали? Уверявам те, че всичко ще е съвсем прилично. Сър Ерик не е някой недодялан американски капитан.

— Не! — рязко рече тя и се изправи. — Не, Иван. Не искам да бъда използвана така. Случайно намирам сър Ерик за отвратителен и отегчителен, а освен това той не умеє да си държи ръцете далеч от мен. Но колкото и да ми е противен, не бих желала след някоя седмица да чуя, че и той е претърпял някоя „злополука“! Разбираш ли за какво говоря?

Опита се да устои на суровия, насилнически израз на синьо-зелените очи. Кръстосали погледи, те мълчаливо се бореха. След това Иван се изправи. Единственото доказателство за гнева му бе лекото поруменяване на светлата му кожа. Без да пророни нито дума, сякаш не можеше да се сдържа повече в нейно присъствие, принцът се обърна и излезе. Малко след това Джини позвъни за закуската си.

С кафето и хлебчетата, които бе поръчала, Делия, личната ѝ камериерка, донесе продълговата кутийка за бижута.

— Принцът нареди да ви ги донеса, госпожо... Ваше височество. — Делия още не бе натрупала опит като камериерка и големите ѝ тъмни очи издаваха потиснатото любопитство. — Каза, че на обяд ще отиде в борсата, но щял да се върне за вечеря. Трябвало тази вечер да ги сложите с новата си рокля... госпожо, трябва да са чудесни, още не съм ги видяла.

Върху кадифена подложка искряха смарагдови обеци. Значи снощи късметът е бил на негова страна. Искрящите камъни не я зарадваха. Още дрънкулки, за да изиграе по-добре ролята си на принцеса.

Делия най-сетне довърши прическата ѝ. С възглас на задоволство тя погали блестящите къдрици на Джини, след което дръпна тежките завеси, пускайки в стаята слънчевите лъчи.

— Наистина изглеждате пленително, госпожо... принцесо. — Тя се изкикоти. — Истинско разточителство, като се има предвид възрастта на господина, който чака долу. — След това си спомни за задълженията си и попита: — Имате ли нужда от нещо?

— Не, нищо повече, благодаря, Делия.

Този следобед носеше перли, които хармонираха с резедавата ѝ рокля, поръбена с кафяво. През прозореца небето навън изглеждаше съвсем синьо. Силният бриз, духащ над залива бе разнесъл утринната мъгла. Момичето неволно си спомни Вера Круз, сякаш безкрайното чакане и накрая — Стив. Едно име, за което си бе забранила да мисли, чувства, които си бе наложила да забрави.

„Желаеше ме, защото смяташе, че ме е загубил... но сега е забравил.“

Един неочакван поврат на съдбата я бе направил съпруга на Иван Сарканов. Мисълта за миналото бе прекалено болезнена и безполезна. Всичко бе свършило. Няма да мисли повече за това! Взе малко от целебния прах и напусна стаята.

— Скъпо дете! — Защо толкова настояваше да я нарича така? Жизнен както винаги, граф Черников бе скочил, за да целуне ръка на Джини. Когато пронизващият му, изпитателен поглед спря върху лицето ѝ, тя направи усилие да се усмихне.

— Радвам се да ви видя отново. — Любезна размяна на баналности. Джини бе настръхнала и вътрешно напрегната. Но скоро щеше да почувства действието на прахчето и щеше да е готова да посрещне всичко.

— Но вие сте твърде слаба. — Гласът му звучеше неодобрително. — Не се ли храните добре? — Тя долови как очите му се плъзнаха по слабото ѝ тяло и изпита неистово желание да се изкикоти истерично. Навярно графът си въобразяваше, че е бременна! Как ли щеше да реагира, ако тя се престореше на бременна?

— Елате, седнете до мен. И разказвайте какво правите. Щастлива ли сте? — Отново настоятелен, пронизващ поглед. — А Иван, как е? Откакто се върнах, още не съм имал възможност да го видя и затова ето ме тук, за да науча всичко от първа ръка.

Значи още не бе говорил с Иван. Все едно! Чувствата на Джини към графа бяха смесени, въпреки че той винаги се бе отнасял съвсем приятелски с нея. Случайно ли бе неразположението му през онази нощ, когато тя бе пила прекалено много и бе въввлечена в брака с Иван? Не, нямаше му доверие, не повече отколкото на Иван. Всички я използваха по един или друг начин. Но и това вече нямаше никакво значение. Откакто бе напуснала Мексико, всичко ѝ бе безразлично. Искаше да забрави и нищо повече. Чу се да казва:

— Добре съм. А Иван е затрупан с работа. Той има толкова много делови партньори. Забелязал ли сте, че всеки, който дойде в Сан Франциско, иска да натрупа състояние? Градът е пълен с милионери, които се надпреварват да намерят нови начини да изхарчат парите си.

Не искаше да каже точно това, но ѝ бе все едно. Графът можеше да си мисли каквото си ще. Заля я чудесно, успокояващо чувство, прилив на сила. Прахчето бе започнало да действа и погледът на Джини се оживи.

— Разкажете ми за Ню Йорк. Била съм там съвсем за кратко, знаете ли, малко след войната. Жизнерадостен град ли е?

— Навярно не колкото Сан Франциско, въпреки че и там улиците са осветени от новите газови фенери. Е... — гласът на графа звучеше замислено. — Щастлива ли сте тук? — попита след това той.

Защо всеки ѝ задаваше един и същ въпрос? Щастието за нея бе да не чувства нищо, да не мисли за нищо и най-вече да не си спомня нищо. Джини сви рамене.

— Защо да не съм? Намирам Сан Франциско доста интересен.

Бяха кръстосали шпаги. Графът задаваше въпроси, а тя ги парираше. И когато най-накрая графът се изправи, за да се сбогува, никой не бе извоювал победа, поне така смяташе Джини. Докато го съпровождаше към вратата, тя мимоходом попита:

— Бихте ли бил така добър да ми пригответе малко от вашия прах? Понякога имам проблеми със съня и от време на време главоболие, срещу което помага единствено вашето прахче.

— Разбира се. — Стори ли ѝ се, или погледът му стана по-хладен. — Веднага ще го донеса, щом се налага. Или може би ще успеете да склоните съпруга си да посети един стар приятел?

— Ще опитам. Навярно ще е любопитен да чуе новините, които носите. — Неочаквано в гласа ѝ бе прозвучало облекчение, а Джини се почувства преизпълнена с енергия, готова да посрещне очи в очи всичко, което ѝ предложи съдбата. Но защо графът я наблюдаваше така настойчиво?

— Дете мое, сигурна ли сте, че се чувствате добре? Всичко наред ли е?

Тя се усмихна.

— Разбира се, че се чувствам добре! Дори чудесно. Долавяте ли мириса на море, носен от бриза в залива? Сан Франциско е наистина вълнуващ град, не намирате ли?

— Може би — отвърна графът, — може би. — Вече в каретата, отдалечавайки се от дома на сенатор Брандо, на графът запази угрижения си израз. По-късно, посрещайки Иван Сарканов, той бе малко по-хладен и мрачен от обикновено.

— Все пак се решихте да ме посетите. Значи сте бил достатъчно дълго у дома, за да научите за посещението ми?

— Всъщност бях много зает, но наистина разбрах за посещението ви. Ако не бях научил за завръщането ви едва днес, вече щях да съм ви посетил.

— Информаторите ви навярно са толкова добри, колкото и моите — сухо рече графът. — Е, Иван?

— Е? Искате отчет за дейността ми ли? Със сигурност знаете как стоят нещата. Акциите падат. Обществена тайна е, че жилите със скъпоценен метал са пред изчерпване. За съжаление тъстът ми е прекалено предпазлив. Сделките със земя на юг не са особено печеливши. Трябваше да намеря други начини за защита на ценните ни книжа.

— Включително и по цели нощи да се мотае из игралните зали? Да се свързвате с хора със съмнителна слава? Забравихте ли, че вече сте женен? — Графът започна да кръстосва из стаята със скръстени на гърба ръце. — Само ако знаех, колко далеч ще се стигне, когато подмавихте клетото дете да се омъжи за вас, давайки ѝ от напитката, извлечена от онези кактуси, които индианците наричат

пейоти... Но Бог ми е свидетел. Мислех, че това в крайна сметка е най-доброто. Момичето изглеждаше по-добре, а и смятах... да, смятах, че сте се поправил, ще се промените. Никога не съм ви виждал така запленил от някоя жена. Но ако ѝ причините и най-малкото страдание...

— Скъпи мой Дмитрий! Или трябва да ви наричам „чичо“? За какъв ме смятате? За грубо, безмозъчно създание? Прекрасната Виржини има всичко, което бих желал от една съпруга. Но дори и да не бе така, мислите ли, че бих посмял да посегна на дъщерята на императора? Не... наистина... изглежда не ме познавате достатъчно!

Когато Сарканов напуснаше апартамента на графа, на устните му още трептеше иронична усмивка, но поемайки юздите на двойката коне, теглещи каретата, лицето му бе застинало.

Да се месят в живота му, сякаш бе малко дете, това той нямаше да търпи. Както и замаскираната като предложение заповед да не отлага повече завръщането в Русия.

През цялото време графът бе говорил, кръстосвайки стаята, а Иван слушаше. Да, възрастните хора обичат да говорят. Въпреки тираничното си държание граф Черников все пак бе негов чичо, а кръвните връзки са здрави.

Принц Сарканов спря пред една къща на Вашингтон Стрийт, хвърли юздите на един раздърпан хлапак, който сякаш бе изникнал от нищото, отключи вратата и изчезна вътре.

По улиците вече мъждукаше бледата светлина от газовите фенери. Навярно вечеряха в дома на Ринкън Хил. Бе излязъл под предлог, че ще вечеря с графа, така че нямаше да има въпроси. Прелестната му жена отдавна вече не задаваше въпроси. Тази вечер тя щеше да сложи на изящните си ушенца смарагдовите обеци и да се присъедини към обичайните гости на сенатора, сред които и сър Ерик Фадърингей.

Лицето на Иван Сарканов помръкна при спомена за малката сутрешна сцена. Тя бе изрекла в лицето му „не“, а зелените ѝ очи блестяха предизвикателно. Дори бе дръзнала да го обвинява. Но скоро щеше да промени тона си. Представи си я такава, каквато я бе видял да танцува тогава, при първата им среща, пламенна като циганка, и по-

късно със синини по блестящата ѝ бяла кожа, принадлежала на толкова много мъже. Сега принадлежеше единствено нему.

Сутринта бе използвал цялата сила на волята си, за да се извърне и да излезе. Съвсем навреме си бе спомнил коя бе тя и къде се намираха.

Но горе, в тапицираната в червено стая, Иван Сарканов нямаше нужда да се преструва. Там го чакаше жената, която му принадлежеше. Наполовин китайка, тя бе отхвърлена от своите, защото баща ѝ бил чужденец и, подобно на Иван, същински дявол. Беше наследила от него вироглавството си. Беше красива. Дългата ѝ тъмна коса се спускаше като коприна по раменете чак до талията ѝ. Преди да се заеме с нея ѝ нареди да я сплете на кок високо на тила си. Бледата му кожа поруменя и мъжът започна да диша тежко. По челото му се спускаше кафява, в корените изсветлена от слънцето къдрица, докато наблюдаваше безмълвното ѝ извиващо се тяло. Мраморно бялата ѝ кожа бе покрита със синини от раменете до хълбоците — следите от неговото внимание. Тук-там се виждаха ситни капчици кръв, които цапаха чаршафите.

Тя бе негова... робиня, негова собственост. Почиташе го и го боготвореше, защото я бе измъкнал от една колиба в китайския квартал, спестявайки ѝ незавидната участ да бъде предавана от мъж на мъж, докато след някоя и друга година тялото ѝ не станеше храна на акулите в залива. Бе я купил едва преди три седмици, още девствена. Бе по-едра от обикновените китайки и гола би приличала на изящна порцеланова фигурка, ако не бяха кърваво сините дири по тялото ѝ, говорещи, че тя е негова, че той има нужда от нея.

— Стани! — той пусна бича. Момичето го вдигна и коленичи в краката му с хилядолетно смирение. Тя бе покорена и лишена от собствена воля жена. Жена, чийто живот принадлежеше другиму.

Мъжът дишаше все по-учестено, звярът в него все още не бе заситен. Иван гледаше сведената ѝ глава, треперещото ѝ тяло.

— Курва! Казах ти да станеш! Не! — гневно извика той, когато момичето посегна към копринения пеньоар, който бе съблякло по негова заповед. — Казал ли съм ти да се обличаш отново? Сега върви и доведи брат си. И благоуханното масло...

Усмихнат, той започна да се съблича, без да забелязва сълзите, стичащи се по лицето ѝ.

За пръв път от седмици насам принц Сарканов се прибра в спалнята си малко след полунощ. Преди това бе изпил в библиотеката по чаша червено вино с тъста си, обсъждайки някои делови въпроси. При това развеселен бе установил, че Брандо искаше да го заговори за безбройните ноци, които принцът бе прекарал извън дома, но не смееше.

Джини, както го осведомиха, се оттеглила рано под предлог, че има главоболие.

— Може би трябва малко да смени въздуха — бе подхвърлил принцът, отхапвайки края на пурата си. — Сър Ерик спомена, че иска да ни покани в имението си на полуострова, което се намира недалеч от това на Ралстън в Белмон. Ще я попитам как намира тази идея.

Сенаторът го наблюдаваше как вяло се заизкачва по стълбите и между веждите му се образува бръчка, издаваща загрижеността му.

Младоженците спяха в отделни спални, свързани с будоар. Принцът го прекоси, без да почука, завързвайки междуременно колана на халата си. Вратата на Джини не бе заключена... пък и защо ли трябваше да е! Нямахше причина принцесата да се заключва от съпруга си. Иван внимателно отметна завивките от спящото ѝ тяло, което бе толкова отслабнало, че без нежните овали на хълбоците и малките изящно оформени гърди, щеше да изглежда съвсем момчешко. Съпругата му лежеше, притискайки лице в една от възглавниците, сякаш прегръщаше любимия си. Медночервената ѝ коса бе разпиляна по лицето и раменете. Джини спеше толкова дълбоко, че принцът предположи, че отново е взела прахче. Значи все още се опитваше да забрави... но с времето щеше все повече да се привързва към него.

Не след дълго Иван съблече халата си, хвърли го настрани и легна до нея. Придърпа завивките, така че да покриват и двамата и въпреки че Джини се въртеше насън и въздишаше, все пак не се събуждаше. Принцът се опитваше да не я докосва, легнал по гръб с кръстосани на тила ръце. Мислите му го накараха беззвучно да се засмее.

Усмехнатото му лице, наведено над нея, бе първото нещо, което Джини видя, отваряйки очи на сутринта.

— Кога...

— Снощи, любов моя. Опитах се да се прибера по-рано, но за жалост ти с твоето обичайно главоболие вече си бе легнала. Тогава реших да легна при теб.

Тя гневно го стрелна с очи, но опитвайки да се раздвижи разбра, че косите ѝ са затиснати под тялото му.

— Не можеш...

— Какво не мога? Имаш предвид да се вмъкна в леглото на спящата си съпруга? Защо не? Освен това ми бе напомнено, че обидно съм те пренебрегвал. И наистина, виждайки те така възбуждаща, имах чувството, че наистина съм пропуснал нещо.

Джини наблюдаваше усмихнатото му лице, а очите му ѝ напомняха за стъкла на прозорци, по които се стича дъждът. Невъзможно, ѝ бе да отгатне мислите му, вирайки се в странно прозрачните очи. Отчаяно мислеше, че би изглеждала комично, ако сега понечеше да се освободи. И откъде това чувство, че принцът искаше по един умел начин да я накаже за нещо?

— Скъпа моя, колко е съвършено тялото ти, така стройно, а и тази гладка топла кожа... кой мъж не би те пожелал?

Въпреки ласкателския плам в думите и милувките на Иван имаше нещо машинално, което винаги я бе отблъсквало. Имаше чувството, че той внимава част от него винаги да е малко дистанцирана, за да наблюдава реакциите ѝ. Въпреки че бе внимателен любовник и се стараяше да я възбуди с ласки, тя оставаше хладна или, изчервявайки се от срам, имитираше това, към което той искаше да принуди нейното противящо се тяло, за да задоволи похотта си възможно най-бързо и да я остави намира.

И тази сутрин всичко бе просто повторение на една многократно разигравана сцена. Докато мъжът сваляше прозрачната ѝ батистена нощница, тялото ѝ бе станало почти безчувствено и сега Джини се остави на дланите и устните му.

Слава Богу, че Иван не бе особено изобретателен. Не би издържала нещо подобно. И точно когато си мислеше това, той я хвана за раменете и я обърна.

— Иван, не! — Джини правеше опити да се освободи, но тежкото му тяло я притискаше върху чаршафите. Дланите му се промъкнаха под нея, за да обхваната гърдите ѝ.

— Да, защо пък не? Навярно си обичала да го правиш, все пак не си някое невинно дете, което лесно се плаши, нали? Хайде, Виржини, не искам да ти причинявам болка, така че не ми се противи.

В гласа му имаше странен, непознат нюанс, трескава припряност. Можеше да го чуе как се задъхва, а горещият му дъх изгаряше врата ѝ. Правеше опити да се защитава, но Иван бе неумолим. Както я бе притиснал върху леглото, Джини имаше чувството, че гръбнакът ѝ ще се скърши под тежестта на тялото му. Държеше я здраво и обсипваше тялото ѝ с груби целувки, докато гневната ѝ съпротива се сломи и тя, хълцайки се предаде в ръцете му.

— Виждаш ли, искам да наваксам това, което съм пропуснал да направя с чудесното ти тяло — шепнеше той, обладавайки я по перверзен и болезнен начин. Джини зарови лице във възглавниците, за да не изкрещи от болката и унижението, които ѝ причиняваше.

Когато всичко свърши, Иван отново бе нежен и внимателен. Той седна на леглото и започна да гали тялото ѝ.

— Защо мъжът да не е... изобретателен в любовта, скъпа моя? Знаеш ли, имах чувството, че се бе отегчила! Вечно това главоболие... какво друго да си помисли един съпруг? Зная, че вината е отчасти моя, заради това че толкова често отсъствам нощем, но нали го правя заради теб... заради нас... всички тези сделки. Мислех, че като половин американка ще разбереш, но ако би предпочела всяка вечер да си бъда у дома, за да изпълнявам сладките си съпружески задължения, тогава ще се радвам да ти доставя това удоволствие.

Джини знаеше какво се очаква от нея и с мъка изрече:

— Не е необходимо да пренебрегваш работата си. Направи така както смяташ, че ще е най-добре за твоя бизнес. Аз бях... бях толкова заета, че почти не ми оставаше време да се почувствам пренебрегната.

— Хм! — ръката му спря и известно време остана върху хълбока ѝ. — Значи разбираш. Така си и знаех. От днес нататък ще живеем така, както смятаме за добре, нали? А прекалено загрижените да си гледат собствения живот.

— Да.

Погледите им се срещнаха и Иван се наведе над нея с едва забележима цинична усмивка, целувайки я леко по челото.

— Благодаря, любов моя. А сега ще те оставя, за да можеш да си починеш малко, ако желаеш. Надявам се, че нямаш отново главоболие?

Джини мълчаливо поклати глава, чакайки съпругът ѝ да напусне стаята. След това скочи, запътвайки се към махагоновото биде, скрито дискретно зад една завеса в ъгъла на стаята.

Започна болезнено да търка кожата си, докато не издра почти до кръв цялото си тяло.

Как само се презираше! Все повече мразеше и губеше доверие в мъжа, който бе неин съпруг. Тези мисли постоянно се въртяха в главата ѝ, докато тя не притисна длани към слепоочията си, за да сложи край на болезненото пулсиране. Колко нереално изглеждаше всичко! Просто не бе възможно само за няколко месеца животът ѝ да се промени така драстично... да е омъжена за толкова странен човек, когото едва познаваше и който имаше правото да използва тялото ѝ така както сметнеше за добре. И той го правеше. И все пак Джини предполагаше, че ако не бе срещала Стив, ако нищо от преживяното с него не се бе случило, тя навярно щеше да е доволна от сегашния си живот.

Току-що изкъпана и облечена, с коса, прибрана назад с една зелена, хармонираща с цвета на очите ѝ панделка, тя слезе в трапезарията, за да закуси с мащехата си. Сенаторът вече бе излязъл от къщи.

— Притеснявам се, знаеш ли? — рязко рече Соня, а след това сякаш думите сами се изплъзнаха: — Или вече изобщо не забелязваш какво става около теб?

Извадена от летаргията си, Джини я погледна и срещна едва прикритата ирония в големите сини очи на Соня, чиито вежди бяха леко събрани.

— Каква полза да се притесняваш? Каквото трябва да се случи, ще се случи и без това. А понякога е много по-приятно да избягаш от действителността. — Гласът ѝ бе спокоен и безцветен, а изразът на безразличие, който бе станал обичаен за нея, вбесяваше Соня.

— Да избягаш от действителността! Това ли е причината за вечното ти главоболие? И безразличието ти спрямо всичко и всеки? За Бога, Джини! Искан ми се здравата да те раздрусам. Защо упорстваш помежду ни да се запази такава дистанция? — Иначе толкова

спокойният глас на Соня бе остър, а лицето ѝ — поруменяло от възмущение. — Но този път, волю или неволю, ще ме чуеш! Не съм те разпитвала за месеците, прекарани в Мексико, след като ти... след онзи ужасен, отвратителен следобед, който няма да забравя докато съм жива! Баща ти и аз никога не сме те упреквали, дето нито веднъж не ни писа. Не знаехме нищо за теб, освен онази хладна, безчувствена бележка. Не бяхме на себе си от безпокойство. И дори след всичко това продължаваш да ни лъжеш! Знаеш ли всъщност колко време и средства хвърли баща ти, за да те открие и да се увери, че ще се върнеш жива и здрава? А сега си омъжена за един принц, който очевидно те обожава и отгатва всяко твое желание още преди да си го изрекла, но въпреки това ти... Питала ли си се някога защо Иван отсъства толкова често нощем? Това изобщо интересува ли те?

През цялото време Джини бе слушала със стиснати устни. Сега, когато мащехата ѝ трябваше да си поеме дъх, тя я погледна с блестящи от гняв очи.

— Дали ме интересува? Не! Дори така ми е по-добре, ако искаш да знаеш истината. А още по-добре щеше да ми е, ако можех да остана в Мексико. Там бях щастлива, поне докато в живота ми не се намесиха други хора. А сега, както сама ми припомни, съм омъжена за един принц! Но ние не сме герои от някоя приказка, Соня, и трябва да ми простиш, ако търся собствени начини да избягам от неизбежната скука.

Соня се подпря на масата, а на бузите ѝ избиха ярки петна.

— Въпреки че се опитваш да приличаш на преживяла какво ли не жена, ти все още си дете, Джини. Още нямаш двадесет и една, а вече си опознала някои от грозните страни на живота. Мислиш ли, че баща ти някога ще си прости това? Но вината бе и твоя. Предупреждавах те за този дързък флирт е един толкова отвратителен и коварен човек. Жалко, че все още е жив, но можеш да бъдеш сигурна, че ще бъде безмилостно застрелян, както заслужава, или заловен и обесен, ако се появи край границата. О, Джини, как можа да се продадеш толкова евтино? Как си могла да си помислиш... Иван ни разказа колко лесно те е зарязал Стив. Вярваш ли, че човек като него, който в основата си е просто едно животно, след време няма да се пресити от една жена? И от благодарност за това, че ти спестихме по-

нататъшни унижения или дори нещо още по-лошо, ти загърбваш хората, които наистина те обичат? Баща ти...

— Престани! — Джини скочи, очите ѝ се присвиха, хвърляйки искри от гняв. — Нито ти, нито баща ми ме познавате достатъчно, за да знаете каква съм всъщност. Ако бях грозна или мърлява, нямаше изобщо да се поколебаете да ме върнете във Франция или да ме омъжите толкова бързо, колкото бе възможно. Що се отнася до последното, вие успяхте да ме омъжите за човек, съответстващ на положението ми, не е ли така? Принц Сарканов — какъв добър улов! Но аз се омъжих за Иван само защото бях в шок, защото се боях и бях нещастна... О, Боже! И сама не зная защо се омъжих за него, знам само, че съм била абсолютно пияна, дрогирана или и двете заедно. Но какво значение има това сега? Станалото, станало. Но ако баща ми бе позволил да се омъжа за Стив...

Изричайки името му, гласът ѝ изневери, тя се закашля и Соня се изправи.

— След всичко, което ти е причинил, след всички тези престъпления, които е извършил... искрено се надявам, че ще го открият и убият! А това ще стане — има мъже, които са също толкова зли и опасни, колкото е той и които срещу премия от петдесет хиляди долара са готови на всичко!

Джини бе толкова пребледняла, че на фона на бялото лице очите ѝ изглеждаха огромни и излъчваха странен блясък. За миг тя забрави колко ядосана бе на Соня току-що.

— Но защо? — прошепна тя. — Защо искате да го видите мъртъв? Отмъщение? Заради мен? Представете си... — тя започна тихо и истерично да се смее. — О, не. Мислите, че ще ме последва и ще провали плановете ви? Ако бях сигурна, че ме желае, отдавна да съм избягала... при него, дори ако трябваше да лъжа, мамя или убивам, за да се добера до него! Защо си така ужасена? Не са ли ти казали, че вече убих двама мъже?

Вцепенена от ужас, Соня се взираше в нея. Тя съжаляваше, че е изпуснала нещата от контрол и че не е проявила необходимата предпазливост. Но Джини... промяната в това момиче бе наистина изумителна. Бе станала толкова сурова, студена и безчувствена, че бе истинско облекчение да разбереш, че все още е способна да изпитва човешки чувства.

— О, Джини, как можеш...

Дискретно почукване на вратата накара двете жени мълчаливо да сключат временно примирие. Бе английският иконом, нает от сенатора неотдавна.

— Простете, госпожо. Но навън е сър Ерик Фадърингей, който желае да ви посети. Да му кажа ли, че сте си в къщи?

Колкото и разгневена вътрешно да бе и въпреки че нервите ѝ бяха изопнати до скъсване, Джини изглеждаше по-спокойна от обикновено, което накара сър Ерик да реши, че въпреки всичко тя е едно спокойно, срамежливо малко създание и не толкова изтънчена и фриволна, колкото бе допускар. Може би тайното шушукане за бурното ѝ минало бе преувеличено. Искаше сам да се увери, а освен това мъжът ѝ, този принц, изглежда не ревнуваше особено, когато други мъже намираха съпругата му пленителна и я даряваха с внимание. Странен субект бе Сарканов! Но тези европейци често не бяха и наполовина толкова превзети в отношенията си колкото хората в Англия. Може би двамата имаха някакво негласно споразумение...

На Джини не ѝ оставаше нищо друго, освен да стои там и да се остави да бъде залята от потока вежливи баналности, избълвани от сър Ерик. Кратката, отвратителна сцена със Соня бе освободила чувства, потискани дълбоко в душата ѝ — мъчителната мисъл, че е ранена и отхвърлена. Струваше ѝ се, че е разкъсвана на две. О, Боже, имаше нужда от прахче. Лекарство за сладки сънища. Нещо, което можеше да заглуши всичките ѝ мисли и чувства. Питаше се дали гостът е забелязал, че ръцете ѝ треперят и ги скри в гънките на роклята си. Стисна ги толкова силно, че ставите ѝ изпукаха.

— Искан да дойда лично, за да ви кажа колко съм ви благодарен. За закоравял ерген като мен е трудно да се справя с тези неща, знаете ли? Нищо не може да се сравни с женския финес, който осигурява успеха на всяко обществено начинание. Ще има и още две-три други дами. Много мило от страна на принца, че даде съгласието си. Предайте му, че той също е поканен, ако дотогава се е върнал от пътуването си до Сакраменто. Ще се радвам да го видя на вечерята.

За какво ставаше дума? Ноктите на Джини се впираха в дланите ѝ. Тя се усмихна.

— Много мило от ваша страна. Ще му предам, разбира се — машинално отвърна тя.

Защо желаеха смъртта на Стив? Защо чувствата ѝ към него не се притъпяваха? Трябваше да спре тези хора. Трябваше да обясни на баща си колко безсмислено е всичко това. Защото ако Стив наистина още я обичаше, дори ако само я желаше, нищо не би могло да я спре...

— Много добре, много добре! — изглежда сър Ерик не бе забелязал нищо от възбудата ѝ. Той потърка дебелите си длани, изразявайки своето задоволство. — Не знаете колко щастлив ме прави това, колко високо ценя вашата... хм... отзивчивост. Ще си устроим хубав уикенд, нали? А когато по-късно дойде госпожа Брандо и вашият баща, а кой знае... може и съпругът ви да се присъедини към нас. Доколкото зная, тези параходи се движат доста бързо. — Той се засмя щастливо, вземайки празния ѝ поглед за израз на окуражително съгласие. — Идеално време да видите нещо от полуострова, скъпа моя. А ако сте загрижена за благоприличието, както вече казах на съпруга ви, всичко ще мине почтено и чисто. Ще присъства и икономката ми — една почтена, внимателна жена от добро семейство, жертва на тежките времена, знаете ли? Да...

Той се изправи, улови студените ѝ длани в своите и ги задържа малко по-дълго отколкото трябваше.

— Както виждам, днес изглеждате доста болнава. Липса на слънце, да? Не искам да ви задържам повече, познавам жените с вечното им пазаруване! Ако ми позволите обаче, ще ви посетя отново. Сенаторът бе така добър да ме покани на вечеря следващия четвъртък. Тогава ще поговорим за ястията и вината за нашето парти, съветите ви наистина ще ми бъдат от полза.

Как само говореше! Тя не бе проронила почти нито дума и сега трябваше да благодари на незаинтересоваността си за това, че бе приела нещо, което изобщо не желаше. Това бе начинът, по който я изнудваше Иван.

Значи щеше да бъде домакиня на някакво парти, което трябваше да се състои на полуострова. Тази мисъл ѝ се стори почти комична, „Питам се в какво ли ще се състои останалата част от задълженията ми?“ — безучастно си мислеше. Наистина ѝ бе все едно.

По-късно, поглеждайки назад, Джини не можеше да си спомни почти нищо от седмицата, последвала конфликта ѝ със Соня и посещението на сър Ерик. Сякаш наблюдаваше случващото се от дистанция или през някакво съвсем тънко було.

Всички неочаквано бяха започнали да се отнасят прекалено мило с нея. Дори и Соня, която ѝ се извини за гневния изблик и невъздържаността си. Иван пък ѝ подари смарагдов пръстен, който бе толкова масивен, че почти ѝ тежеше, а също и шишенце с подсилващ сироп, предписан както ѝ обясни той, за нервите ѝ от граф Черников.

— Според него си станала прекалено слаба. А и това главоболие...

— Но то ще изчезне веднага щом си изпия прахчето!

— Да, разбира се можеш да продължиш да го вземаш, но само когато наистина е необходимо. Този подсилващ сироп трябва да направи съня ти по-спокоен и да придаде малко цвят на лицето ти.

Съчувствената му загриженост би я трогнала, ако Джини дори и в това полусънно състояние не осъзнаваше, че зад нея се крият някакви користни мотиви. Но в края на краищата тя бе обещала да се държи като мило, отзивчиво момиче.

Всички бяха щастливи и благодарни. Дори и баща ѝ... дали той бе неин баща? Не бе ли историята, разказана ѝ от Иван и графа, съчинена от тях самите? О, да. Сенаторът дори се гордееше с нея. Не ѝ ли го бе казал и сам? Нещата вървяха зле за притежателите на акции от Комщок. Информацията, която можеше да измъкне по време на посещението ѝ в имението на сър Ерик, можеше да се окаже много полезна.

— Иван и аз сме... така да се каже, партньори. Когато пристигна тук, той разполагаше с известни средства, които желаше да инвестира в ценни книжа и аз му дадох някои съвети. Но сега... — За пръв път сенаторът ѝ се бе сторил малко измъчен и Джини забеляза как пръстите му несъзнателно започнаха да барабанят по бюрото. — Джини, сега за мен е изключително важно да разбера какво става в

мините — рязко рече той — и в кои акции инвестират хората, които са в течение на нещата. И тъй като съм политик, не мога да си позволя официално да се занимавам с това или да показвам прекалено голям интерес. Затова и няма да отида на това парти. Мъжете, поканени там, се познават добре помежду си и в твоє присъствие ще разговарят по-свободно, отколкото в мое.

— Ах, да. Спомням си какво ми каза Иван. Трябвало да бъде красива декорация, а в главата ми да няма нищо друго, освен фриволни мисли!

Въпреки троснатите ѝ думи гласът на Джини звучеше почти апатично. В края на краищата, по-лесно бе, когато не трябваше да мисли. Нито да си спомня.

Баща ѝ бе проявил необикновено спокойствие, когато тя го заговори за Стив, за пръв път дръзвайки открито да отвори дума за него. Той я бе уверил с успокоителен тон, че не трябва да се безпокои за този негодник. Не си заслужавало. А що се отнасяло до премията от петдесет хиляди долара, Соня бе преувеличила! Всичко било замислено само като предупреждение. Намек за Стив Морган, че трябва да си остане в Мексико, където му е мястото.

Да продължи да протестира, да се бори с всички тях бе все едно да се блъска в стените на копринен пашкул — борбата бе твърде уморителна.

Веднъж или дважд, особено когато не бе взела прахчето си и всеки нерв в тялото ѝ сякаш крещеше, Джини си бе помисляла за бягство. В крайна сметка не бе пленница. Но къде би могла да отиде? И което бе най-унизително, тя нямаше никакви собствени средства или поне не толкова, че да избяга достатъчно надалеч. Значи все пак бе пленница, пленница на разкоша и комфорта, който я заобикаляше, както и на всички онези хора, които постоянно повтаряха, че ѝ желаели само доброто. Мислейки за това каква бе преди година или дори само преди няколко месеца ѝ се струваше, че е съвсем друг човек. Непозната, толкова фрапиращо различна от жената, която бе сега, че почти не виждаше мост между тях двете.

Тя бе... безучастна. Да, това беше думата. Колко приятно бе да се откъснеш от всичко угнетяващо, да се затвориш в собствения си вътрешен свят, докато тялото ти продължава да живее по инерция, да

се движи, да се смее и изрича подходящите баналности в подходящия момент.

— Принцеса Сарканова? — казваха всички приятели на сър Ерик — прекрасно младо създание, наистина, но доста отегчителна. Не е много приказлива. Наистина изненадващо, ако се вярва на всички тези истории...

— Очевидно всичко е преувеличено! — махваше с ръка сър Ерик. — А що се отнася до ума, кому е нужна умна жена? Дайте ми привлекателна жена с красива фигура, която знае как да се облича и не се напъва да мисли сама. Такъв е идеалът ми за жена!

Въпреки скучното си и сякаш недодялано държание, сър Ерик бе удивително алчен и хитър бизнесмен. Говореше се, че се хвалил с това, че в края на краищата постигал всичко, което желал. За най-приближените приятели не бе тайна, че е избрал принцеса Сарканова за поредната си жертва.

А публична тайна бе, че принцът е човек с европейско възпитание и светски разбирания, удивително толерантен и добронамерен съпруг. Мъж, който често и с удоволствие пътувал, и както се говореше, търсел да купи земя в Калифорния. Носеха се слухове също, че имал слабост към игралните зали. Поне не бил от онзи тип егоистични мъже, очакващи от една млада и привлекателна съпруга да си стои в къщи вехнеща от скръб и да го чака. Сър Ерик наричаше принца „добро момче“, а за американците, които макар и демократи, бяха впечатлени от титлата му той беше „чудесен момък“.

Много малко хора знаеха кой всъщност се крие зад привлекателния, усмихнат чужденец, най-малкото пък Джини.

Когато Иван бе далеч, Джини се опитваше да не мисли за него и се чувстваше безкрайно облекчена, че той, в следствие нейната капитулация, спазваше своята част от отвратителния договор помежду им и стоеше далеч от леглото ѝ.

Затворена в кулата си от слонова кост, Джини откри, че може да наблюдава приготовленията за пътуването до полуострова почти хладнокръвно. Графът отново ѝ бе изписал от прахчетата против главоболие, а и сиропът, донесен ѝ от Иван, като че ли наистина помагаше. Сега тя спеше по-спокойно и се чувстваше укрепнала. Дори и дебелашките задевки на сър Ерик или тайното настъпване под масата

по време на вечерята в дома на сенатора, на която бе поканен, не можаха да я ядосат.

Джини не чувстваше предишното неразположение, а дори известен прилив на енергия. Вече не бе постоянно уморена, което не остана незабелязано от Соня.

— Е, Джини, мисля, че в Сан Франциско започва да ти харесва! Признай, не се ли радваш поне малко за уикенда?

Напуснаха Сан Франциско съвсем рано в петък сутринта, лично съпроводени от сър Ерик. Иван бе заминал предния ден за Сакраменто и къщата щеше да бъде заключена до следващата сряда и поверена на грижите на прислугата.

Всички тези приготовления се сториха на Джини малко комични, тази великолепна процесия, сякаш отиваха на няколкомесечно пътешествие. Толкова много куфари с дрехи! Ами кутиите с аксесоари, бижутата и всичко останало. Освен това личните им камериерки, които пътуваха в отделна карета заедно с иконома на сенатора, а накрая и прислугата на сър Ерик.

Почти невероятно ѝ се струваше, че някога двете със Соня бяха тръгнали на път, вземайки само две памучни и две вечерни рокли. А освен това трябваше сами да управляват каретата си. По пътя дори бяха нападнати от индианци... но всичко това спадаше към нещата, за които бе свикнала да не мисли.

Сенаторът и госпожа Брандо бяха поканени да прекарат един ден и една нощ във великолепното имение на господин Уилям Ралстън в Белмон. След лек обяд и кратък отдых Джини и сър Ерик щяха да отпътуват за резиденцията му, която той скромно наричаше „вилчка“. Но тъй като тя граничеше с „имота“ на Станфорд, обхващащо не по-малко от шест хиляди декара, Джини си представяше за какво става дума.

През по-голямата част от пътуването тя остана безмълвна, преструвайки се, че спи, за да се избави от словесния поток на сър Ерик. От време на време долавяше по някое от възклицанията на Соня колко хубав бил пейзажът и колко девствен в сравнение с града.

— Сигурно ще се забавляваш, Джини, ако пожелаеш — прошепна ѝ Соня, преди да се разделят. — Ние с баща ти скоро ще се присъединим към вас. А може би и Иван, ако успее да се освободи.

— Очаквам да ми разкажеш за всичките си впечатления от Сам Мърдок — помоли я баща ѝ с малко насилена сърдечност. — Не забравяй, че ще разчитам на тази информация, дъще моя.

И наистина, по време на краткия им престой в приличната на дворец къща на господин Ралстън сякаш всички говореха само за най-новия и ексцентричен милионер на Калифорния. „Мърдок“ — шепнеха всички, а хора като сър Ерик, които вече го бяха виждали, само се усмихваха и мълчаха.

Той бе един от малкото, достатъчно предвидливи да купят акции на двете железопътни компании Юниън Пасифик и Сентръл Пасифик, когато те бяха още почти само мечта...

— Говори се, че притежавал основния пакет на „Лейди Лайн“...

— Открил е една от най-плодоносните сребърни мини в Ню Мексико... — Продад е акциите си в Комщок...

Джини почти не даваше ухо на тези разговори. Току-що бе взела една малка доза от новия си сироп и чувството на еуфория, което той неизменно предизвикваше, я караше да се смее дори на грубите шеги на сър Ерик. Последната част от пътуването измина в компанията на баронета в неговата лондонска двуколка, през което време Джини имитираше интерес към разните забележителности, показвани ѝ от сър Ерик.

— Сега всички купуват земя на полуострова. Мексиканците, предишните собственици продават всичко. Не могат да свикнат на побързия ритъм на живот. Този Мърдок... никой не знае колко земя притежава всъщност, но се говори, че е купил половината от долината Портола. Прекрасна земя... толкова древна. Вече си е построил някаква вила, истинска забележителност, доколкото чувам. Купил е и онези полуготови парцели на Ноб Хил, които клетия Грифит започна да застроява, преди да загуби всичките си пари на комар и заради неразумни инвестиции, за да сложи край на живота си.

Уморена да го слуша, Джини лениво попита:

— Защо всеки говори за този господин Мърдок, сякаш е най-тайнственият мъж на света. Познавате ли го?

Сър Ерик се подхилкваше, зарадван, че е събудил интереса ѝ.

— Разбира се! За пръв път го срещнах във Вирджиния. Той принадлежи към старата генерация, както се изразявате вие. Избрал е по-тежкия път за издигане. Винаги е обграден от телохранители...

говори се, че нямал доверие никому. Но умело играе на борсата и е умен въпреки грубиянските си маниери. Е, скоро сама ще го видите! Не мога да ви опиша колко съм щастлив, че ще ми помогнете. — Той помилва дланта на Джини, хвърляйки ѝ лукав поглед. — Пада си и по хубави жени. Ерген, подобно на мен, но чух за някакво малко испанско момиче, на което уж е настойник...

Той неочаквано занемя, сякаш се бе усетил, че е отишъл твърде далеч, а Джини не му зададе повече въпроси. Скоро щяла сама да го види. Тя с въздишка се облегна назад и затвори очи. Не се ли бе научила да приема всеки миг такъв, какъвто я връхлиташе? Нямаше нещо, което да я изненада, а и да имаше, беше ѝ все едно.

Поне можеше, когато пожелае, да се обвие в тънкото було на безразличието, нещо, което вече ѝ бе станало навик. И често, наблюдавайки някого, имаше желание да се изсмее на глас, питайки се какво ли щяха да правят всички тези хора, ако можеха да прочетат истинските ѝ мисли. Само мисленето да не ѝ костваше такива усилия... Най-сетне безизразните ѝ зелени очи спряха върху „вличката“ на сър Ерик, грандиозно копие на английски замък. С хладен и вежлив глас тя го увери, че ѝ харесва и че с нетърпение очаква да разгледа интериора с поръчана от Европа мебелировка.

— Сигурно сте уморена — загрижено промърмори сър Ерик, стисвайки пръстите ѝ. — Икономката ми ще ви покаже стаята и ще имате възможност да си починете, колкото желаете. Тя ще ви изпрати две прислужници, които да ви помогнат при разопаковането.

Двуколката изтрополи по покрита с чакъл алея и спря пред зидана тухлена порта, така както подхождаше за един баронет.

— Наредих отзад да построят няколко павилиона за гостите, видяхте ли? А после, когато си отдъхнете, трябва да видите конюшните. Имам двама индийски коняри... умеят великолепно да се оправят с конете... с онези, докараните от там. Взех ги със себе си. Може би утре ще имате настроение за една кратка езда. Сигурно яздите? Добре! Имам една жизнена арабска кобилка, която може би ще ви допадне. Елате, ще ви представя икономката си.

Облечената в черно икономка, дебела, бледа жена, чийто устни изглеждаха винаги надменно присвити, се оказа изключително дружелюбна.

— Можете да се настаните в римската стая, Ваша светлост — рече тя, посочвайки тежките шнуrowe с позлатени камбанки и малкото съседно помещение, предназначено за Делия. В изключително комфортната баня водата вече бе затоплена.

Джини се потопи във ваната, копие на римски басейн, и пожела гостуването ѝ вече да е свършило.

Какво правеше тук? Какво очакваха от нея? Забранени мисли. Вместо това тя се съсредоточи върху интериора на банята — големината на ваната, стъпалата, водещи към нея, красотата на мрамора.

Когато излезе от водата, Делия я очакваше в ръце с огромна кърпа с ресни.

— О, госпожо! Всичко тук е толкова великолепно! Трябва да видите двора отзад. Казаха ми, че всеки камък тук бил от някакъв разрушен английски замък. Сър Ерик ги докарал с кораб. Чуйте, госпожо! Чувате ли музиката, която свири? Един от господата е взел със себе си испански селяни. Хубава е, нали?

— Делия, моля те, затвори прозореца! Мелодията е... много хубава, но съм уморена и не искам да будувам цяла нощ.

Нямаше смисъл да обяснява на момичето, че тази музика съвсем не е испанска, а мексиканска и ѝ навява твърде много спомени. Колко месеци бяха минали, откакто за последен път танцува под звуците на подобен оркестър, с пола, която се увиваше около глезените ѝ и с разпуснатата, стигаща до кръста коса. Но жената, танцувала така безметежно, бе някоя друга. Мястото ѝ бе заела отегчената и нещастна принцеса Сарканова, която се нуждаеше от подсилващи сиропи и хапчета за главоболие, за да преживява ден след ден. Кога се бе отказала от борбата?

Делия ѝ донесе лекарството в малка, скъпоценна чашка за ликьор. Течността блестеше, тъмночервена като вино. Джини вдигна мълчалив циничен тост, иронизирайки сама себе си.

— Моят еликсир на живота. Странен сок, даряващ забрава.

След малко, когато приятната сънотворна течност потече в жилите на Джини и всеки мускул в тялото ѝ се отпусна, на нея ѝ се стори, че лети, че се издига във въздуха, някаква чудесна немощ, която сякаш правеше тялото ѝ безтегловно. Последното нещо, което ѝ се яви, преди да заспи, бяха две тъмносини очи, скрити зад дълги и тъмни

мигли, който се взираха в нея с едва доловима ирония — точно така я бе погледнал Стив, когато се срещнаха за пръв път. Мислите ѝ неусетно преминаха в сънища, в които всичките ѝ грижливо издигани защитни стени се сриваха, заливайки я със спомени, от които тя опитваше да се скрие.

Някогашната безметежна Джини би се впуснала дори в някоя безотговорна авантюра, за да даде излаз на обърканите си и горчиви чувства и да избяга от болката, все още връхлитаща я при мисълта за Стив. Принцеса Сарканова обаче се събуди с главоболие, изпи си прахчето с чаша изстудена лимонада, след което излезе на езда със сър Ерик Фадърингей, все по-объркан от загадката, която бе за него Джини. Възможно ли бе жената, за която се говореше, че само преди година водила бурен живот в Мексико, сега да е толкова спокойна и хладна? Или боязливото ѝ, затворено държание бе предизвикателство към него? Тя със сигурност не бе толкова наивна да допуска, че интересът му към нея е чисто платонически. А и фактът, че съпругът ѝ с готовност се бе съгласил с това гостуване на жена си, при това без никой да я придружава, бе достатъчен, за да премахне евентуални ненужни скрупули.

Погледът на сър Ерик се бе спрял върху фигурата на младата жена, която умело и грациозно яздеше до него върху дамско седло, а изпод полите на тясната ѝ рокля се подаваха завързаните догоре ботуши за езда от фина кожа с цвят на бронз. В същия, само малко потъмен бронзов цвят бе и роклята ѝ, което подчертаваше блестящата ѝ бакъреночервена коса, а стегнатата кройка открояваше нежните извивки на гърдите и хълбоците ѝ. А устните ѝ... на сър Ерик не му оставаше нищо друго, освен да прояви търпение. Устните ѝ говореха за тайно бушуваща страст, очакваща подходящия мъж, за да се излее, кипяща като лава. Представяше си как устните ѝ чувствено се разтварят при допира с неговите. Тайнствените ѝ зелени очи се прибулват в екстаз, а миглите ѝ се спускат като ветрила върху поруменелите ѝ страни. Трябваше само да я накара да изостави първоначалната си резервираност и тя щеше да бъде негова. Не само веднъж, а отново и отново. Ще ѝ даде да разбере, че може да бъде дискретен. Би било весело по-късно да разказва на приятелите си, че е имал за любовница истинска принцеса. А най-хубавото на омъжените

жени бе, че след това, когато всичко свършеше, не можеха нито да се оплакват, нито да правят сцени.

Докато сър Ерик ковеше планове за нейното прелъстяване, Джини се наслаждаваше на свежия планински въздух, облъхващ лицето ѝ. Каква красива, девствена земя! А там долу, на запад, зад планинската верига и върховете, заболи чела в небето, бе океанът.

Денят, изглежда, щеше да бъде ясен и топъл. Ни следа от мъгла не пречеше на погледа, свободно реещ се във всички посоки. Да не бе сър Ерик, който непрекъснато я зяпаше с малките си свински очички, Джини би могла да се почувства дори донякъде окрилена. Не ѝ било писано. Понеже погледът ѝ блестеше, нещо непривично за нея, Джини се опита да скрие зад полуспуснатите си клепачи радостта, която будеха тази сутрин у нея зелените тучни ливади, гористите хълмове с пъстри цветя, безкрайността на синьото небе, по което се очертаваха млечнобели, почти прозрачни облачета.

— Този пейзаж ми напомня за някои места в Англия — рече сър Ерик, слагайки точка на удоволствието ѝ с високопарния си глас.

— Да, наистина е красиво — от вежливост отвърна тя с умишлено хладен глас.

Това бе ролята, която Джини си бе избрала за тази вечер. Хладна. Дистанцирана. Такава, че да създаде у мъжете чувство, че могат да говорят спокойно. Тогава може би и сър Ерик нямаше да ѝ обръща толкова внимание и да я съблича с поглед.

Джини стоеше неподвижно пред огледалото, докато Делия с ахкане прикрепваше диамантената диадема в косата ѝ. Принцесата не носеше други накити. В роклята ѝ от тъмен матовозелен брокат бяха втъкани фини сребърни нишки. Платът бе толкова тъмен, че неосветен от ярка светлина, изглеждаше почти черен. Строгата рокля нямаше дълбокото изрязаното деколте, типично за вечерните рокли от онова време. Само раменете на младата жена бяха голи под тънките сребърни презрамки. Ръкавиците ѝ бяха от сребърно ламе и по тях чак до лакътя блещукаха малки диаманти.

— О, госпожо — въздишаше Делия — изглеждате... изглеждате... като излязла от списание! Или като от дворцовите портрети! — А след това по-делово: — Да ви донеса ли едно хапче? Ще ви помогне да се почувствате по-добре. Госпожа Крауфорд каза, че нямало нужда да оставам, защото щяло да стане късно, а освен това са

организирали малко празненство за прислугата. Ако смятате, че може...

— Нямам нищо против да се позабавляваш, Делия. Глупаво ще е да ме чакаш. Мога да се съблека и сама!

Колко пъти го бе правила? А колко пъти дрехите ѝ са били разкъсвани от някого? Но сега не бе време за спомени. Тази вечер трябваше да изиграе ролята на принцеса, както и тази на домакиня, очарователната съпруга на неговия чудесен приятел. Тя трябваше да внесе красота и блясък сред иначе твърде деловите и строги гости.

Къщата на сър Ерик, проектирана в стил „Тюдор“, имаше огромна трапезария, осветявана от свещници и кристални полюлеи. Обстановката не предвещаваше спокойна, интимна вечеря в тесен кръг, за каквато бе ставало дума. По масите имаше златни и сребърни прибори и чаши от пъстро венецианско стъкло, които блестяха на ярката светлина, и в които с всяко блюдо се лееха избрани вина от най-добрите реколти.

Джини още не бе имала възможност да се запознае с гостите на сър Ерик, пристигнали късно следобед. Особено любопитна бе да види този Сам Мърдок, за когото всички говореха.

Почти през целия следобед бе спала и слезе в трапезарията със закъснение, преструвайки се, че не забелязва как разговорите притихват и всички погледи се отправят към нея. Дамите бяха незначителни, както забеляза от самото начало. Никой от тези влиятелни мъже не бе довел съпругата си, а елегантно облечените им компаньонки със сигурност бяха настоящите им метреси. Докато я представяха на гостите, Джини се опитваше да запомни имената им.

Доктор Томас Дюран, Юнион Пасифик. Основател на прочутия „Креди Мобилие“. Конгресменът Оукс Еймс и брат му Оливър, Гренвил Додж. Сайлъс Сиймор. Всички те бяха от Източния бряг. От Калифорния бяха гръмогласните Чарли Крокър, Колинс Хънтингтън, когото вече познаваше, и Марк Шарън, президент на клона на Калифорнийската банка във Вирджиния. Също кралете на златото, както сега ги наричаха, Маккей, Флууд, Феър и О'Брайън. Невъзможно бе да се запомнят всички имена. Вицепрезидентът на мощната „Уелс Фарго“, Алвин Хауърд, бе пристигнал от вилата си в Сан Матео, а господин Рийс бе пропътувал дългия път от Южна Калифорния.

Вниманието на Джини бе насочено предимно към Сам Мърдок, който седеше до нея. Макар че той почти не продумваше, когато кажеше нещо, ставаше ясно, че може да разговаря на всякаква тема. Не бе и наполовина толкова елегантно облечен, колкото останалите мъже, също милионери като него. Не носеше нито диамантени копчета на маншетите, нито златна верижка на часовника. Бе ерген, въпреки че Джини си спомни шушуканията за красивата испанска девойка, чийто настойник бил, и за която се твърдеше, че е негова любовница.

За най-голямо учудване на Джини Мърдок изглеждаше доста впечатлен от нея, а и тя не го намираще неприятен. Не й правеше екстравагантни комплименти, нито разговаряше снизходително с нея. Бе дружелюбен, но не прекалено и на няколко пъти я попита за мнението ѝ по различни въпроси. Щом заговореше със своя почти стеснителен глас, Джини усещаше едва доловим, симпатичен шотландски акцент.

Когато Сам Мърдок не гледеше към нея, Джини го наблюдаваше изпитателно. Едър и широкоплещест, той бе поне на петдесет и пет, а още нямаше коремче, подобно на повечето мъже на тази възраст. Косата му, някога навярно червена, сега бе прошарена. Бе гладко избръснат, с изключение на големите бакенбарди, обрамчващи волевото му лице, в средата на което се сключваха гъсти вежди. След сервирането на петото блюдо мъжете вече говореха съвсем непринудено, а дамите бяха започнали да хихикат. Единствено Мърдок, отпиващ от време на време от чашата си с вино, оставаше лаконичен и трезвен. Въпреки това присъствието ѝ не му бе безразлично, Джини бе преживяла достатъчно, за да го усети. Това я учудваше. Имаше чувството, че тайно я наблюдава, точно както тя бе правила преди това, при което обаче държанието му оставаше неизменно безупречно.

Но защо я наблюдаваше? Защо си правеше труда да я развлича с невинно бърбене сега, когато тя трябваше да дава ухо на започналите делови разговори.

Мърдок бе единственият сред гостите на сър Ерик, достатъчно искрен да я попита дали ѝ е харесало в Мексико. Без да се изненада, тя го чу да казва, че и той проявявал известен интерес към тази страна.

— Аз съм в облагодетелстваното положение, принцесо, да имам там един стар приятел, един вид партньор. Някога, толкова време мина

оттогава, че спомените ми вече са избледнели, бяхме врагове. Но не искам да ви отегчавам с истории за битките, които съм водил. Кажете ми, харесва ли ви Калифорния?

— Разбира се, въпреки че, трябва да призная, не съм видяла много от нея. Но, ох... — неволно в гласа ѝ прозвуча копнеж — обичах Мексико! Аз... — тя неочаквано се замисли и отпи прекалено голяма глътка от шампанското. Сякаш не бе забелязал колебанието ѝ господин Мърдок рече със сухия си глас:

— Тогава трябва да видите повече от Калифорния. Надявам се, вашият съпруг няма да ви отвлече твърде скоро в Русия!

Прахчето, което Джини бе изгълтала, почти я развеселяваше. Към това трябваше да се прибави и твърде многото изпито вино, от което главата ѝ бе станала съвсем лека.

Тя почти се уплаши, чувайки се да хихика.

— Мисля, че и Иван се е влюбил в Калифорния. Замина за Сакраменто, за да купува земя.

— Ах, така ли? Надявам се, че е добре информиран. В момента цените са скочили до небето.

Джини почти бе забравила сър Ерик, който сърдито я гледаше от съседната маса. Какво толкова бе сторила? Нали трябваше да бъде неговата чаровна домакиня, а Сам Мърдок бе единственият от гостите му, който не бе отегчителен до смърт и който гледаше на нея като на човешко същество, а не на част от украсата.

Близостта и спокойният му, увличащ я в разговор глас допринасяха за това вечерта да минава по-бързо и незабележимо. Джини почти съжеляваше, че като добра домакиня трябваше да съпроводи останалите дами на терасата, докато мъжете разговаряха по на пура и чаша червено вино.

„Приличам на мадам в някой бордей, която дава напътствия на момичетата си“, цинично мислеше Джини. Един келнер китаец донесе няколко огромни чаши шампанско за дамите „с най-добри пожелания от господата“ и тя не мислеше вече за нищо, изпразвайки спокойно чашата си и вземайки друга.

Бъбренето на пийналите „дами“ и звънкият им смях накараха Джини да осъзнае собственото си двусмислено положение. Дали сър Ерик не очакваше, че в края на вечерта, когато гостите се оттегляха, тя

ще се качи с него в стаята му? И дали Иван от самото начало не е бил наясно що за „парти“ ще е това?

„Пий шампанско и не мисли повече“, убеждаваше сама себе си Джини. Изпитваше желание да изчезне в стаята си и да вземе малко от подсилващия си сироп.

Но вечерта се влачеше отчайващо бавно. Щеше да има танци в английската зимна градина, в която се влизаше откъм терасата и която със своето стъпаловидно разположение превъзхождаше дори декоративните градини около къщата. В този късен час деловите разговори бяха забравени. Мъжете притискаха в обятия смеещите се момичета с поруменели лица. Бе донесено още шампанско, този път от най-доброто, напитка за познавачи, която неусетно изчезна. По скритите сред декоративните растения малки масички си шепнеха вгълбени двойки с наведени съвсем близо глави. Други се мотаеха по терасата или изчезваха в градината, на фона на бавните сантиментални мелодии, изпълнявани от оркестъра.

Джини трябваше да танцува със сър Ерик, който я бе притиснал толкова плътно към себе си, че тя усещаше горещия му дъх. Почти се задушаваше. Притискането на слабините му към хълбоците ѝ не оставяше никакво съмнение за намеренията му.

Почти без да забележи, Джини бе започнала да се озърта за Сам Мърдок. Къде бе изчезнал той? С кого танцуваше? Сър Ерик бе много по-наблюдателен, отколкото тя предполагаше. Той притисна украсения си с диаманти нагръдник към бюста ѝ и се изсмя неочаквано грубо.

— Вие малка уличнице! Вие сте много по-палава, отколкото мислех! Видях ви как си гугукахте, със стария Сам. Той също е палав, но не се предава толкова лесно, колкото аз. А вие знаете, че съм лапнал по вас, нали? От самото начало не ви изпускам от очи, знаете го. Не се правете на непристъпна!

Дебелите му пръсти я стиснаха многозначително, а ръката му се плъзна по изтръпналия ѝ гръб до кръста. Мъжът силно притисна Джини към себе си.

Тя се извиваше, опитвайки да се измъкне от прегръдката му, при което се спъна и тялото ѝ полетя към неговото. Разнесе се циничен смях.

— Така е добре! Знаех си, че сте прекалено разумна, за да си губите времето с престорена срамежливост. Аз също не криех това,

което изпитвам към вас, не е ли така? Време е за една малка разходка, никой няма да забележи отсъствието ни. Можете да разчитате на абсолютна дискретност от моя страна, ако това ви притеснява.

Мирисът на синьо сирене, носещ се от устата му, бе непоносим и Джини имаше чувството, че след миг ще повърне. В слепоочията ѝ пулсираше тъпа болка, а тялото си усещаше съвсем студено.

Тя изрече първите думи, които ѝ хрумнаха, и те бяха самата истина:

— Имам ужасно главоболие! Често ме измъчва... лекарите го наричат мигрена. Моля ви! Бих искала да се кача в стаята си и да си почина!

Тя успя да се изскубне от прегръдката му и усети как от задушния въздух в градината по челото ѝ избива студена пот. Само да можеше да се добере до стаята си, преди да се е компрометирала! Видът ѝ бе окаян и тя трябваше да придържа полите на роклята си, за да не се препъва в тях.

Съвсем интуитивно Джини откри пътя към стаята си сред дългите, застлани с килими коридори с приглушена светлина. Но тогава, о Боже, сър Ерик се появи пред нея, препречвайки пътя към вратата на стаята ѝ.

— Толкова бързате да си легнете? Е, всъщност точно това бе и моето намерение!

Той я взе в обятията си, притискайки дебелиите си, мокри устни към нейните. Погнусата стисна гърлото на Джини и всичко се завъртя пред очите ѝ.

Тя се облегна на рамката на вратата, а тялото на мъжа я притисна с цялата си тежест.

— Тази нощ няма нужда да се безпокоите за камериерката си! Госпожица Крауфорд се е погрижила за нея. Със сигурност ще спи дълбоко, а ние няма да я будим, нали? Ще те съблека сам, копнея за това, откакто за пръв път те видях. Хубава малка кукло...

Джини се чу да скимти като уловено в капан животно, а след това, прекалено хубаво, за да е истина, почувства тялото му да се отделя от нейното. Тя притисна длани към устата си, за да потисне гаденето, което ставаше неудържимо.

Сякаш много от далеч до нея достигна сухият, спокоен глас на Сам Мърдок:

— Ето ви и вас, сър Ерик. Търсех ви, за да ви кажа, че си лягам.
— След което гласът му прозвуча малко по-рязко: — Принцесата сякаш не е съвсем добре. Зле ли ви е, госпожо?

Джини не посмя да отговори, а само безмълвно поклати глава. Дори това незабележимо движение ѝ причиняваше пронизващи болки в слепоочията и гърба.

— Исках само да се уверя, че е намерила стаята си и вече е в леглото. — Гласът на сър Ерик трепереше от гняв: — Прислугата е навън... малко празненство, нали разбирате. Мислех си, че някой може да е объркал стаята си и да смути принцесата.

— Ах, щом това ви притеснява, мога да поставя един от телохранителите си пред вратата ѝ. Те не са празнували с останалите.

— Няма да е необходимо! Благодаря, Сам!

— Всъщност исках да обсъдим още някои дреболии. Досега не ми се удаде възможност, така че ако сте свободен...

Сам Мърдок вежливо се поклони на Джини, а сините му очи изпитателно огледаха бледото ѝ лице.

— Желая ви лека нощ, госпожо. Изглежда имате нужда от покой. Добре ли сте наистина?

Джини събра сила да кимне, търсейки опипом бравата под злобния поглед на сър Ерик. Момичето едва успя да затвори вратата зад себе си, преди да повърне над гравирания меден леген.

Не познаваше по-отвратително чувство.

— Никога повече няма да близна и глътка шампанско, никога повече!

Кожата ѝ бе ледена и влажна, а отвореше ли очи, сякаш цялата стая се завърташе около нея. Мислеше, че няма да престане да повръща докато не избълва и вътрешностите си. Трепереща от слабост, тя се подпираше на ръба на облицования с мрамор умивалник. Предпочиташе да умре, вместо да се чувства толкова ужасно.

По-късно — Джини нямаше представа колко време ѝ е било необходимо, тя се добро до леглото си. Бе слаба и цялата трепереше. От конвулсиите по време на повръщането я боляха всички мускули. Да се съблича сега, когато се чувстваше толкова зле, бе немислимо. Но само щом се отпусна на леглото, отново ѝ се зави свят и тя имаше усещането, че цялата стая се люлее.

Стенейки, тя се понадигна с надеждата, на прозореца ще се почувства по-добре. Въздухът в стаята бе застоял и вонящ.

Мъчително се изправи, изхлузи обувките си и босонога се заклатушка към вратата на терасата, която се отваряше навън. Успя някак си да отвори прозореца и свежият, студен въздух я накара да се почувства така, сякаш са лиснали в лицето ѝ чаша бистра, студена вода. С облекчение се облегна на тухления парапет, завършващ със стълба, водеща към разположен по-ниско балкон.

Вече се чувстваше малко по-добре... наистина бе по-добре! Цялата трепереше от студ, но и от погнуса от самата себе си.

В какво се бе впуснала? Мислеше за проникателните сини очи на Сам Мърдок, от които нищо не можеше да се изплъзне, включително и отвратителната сцена със сър Ерик и нейното безпомощно, пияно състояние. Отблъскващо, гадно. Така трябва да му е изглеждало. Какво щеше да си помисли за нея? Говореше се, че макар в сделките да бил безогледен, все пак е джентълмен. Беше я спасил, без да изостави старомодната си вежливост. Но как да не я помисли за такава, на каквато бе заприличала... каквато бе? Защо бе пила толкова? За да облекчи задачата на сър Ерик? Той без съмнение щеше да се възползва от това, ако, сякаш пратен от провидението, не бе изникнал Сам Мърдок.

Джини затвори очи и пое дълбоко дъх.

„Опитай се да не мислиш за това“, казваше си тя. Имаше твърде много неща, за които не желаше да мисли, включително и че на сутринта отново ще срещне сър Ерик. „Мисли за това колко свежо и сладко ухае нощта.“ Лек, ароматен дъх на ели и градински чай, тежък и сладък — на жасмин и орлов нокът някъде на долната тераса и дори, тя можеше да се обзаложи, мирис, който не можеше да се сбърка — цигара. Навярно някой друг гостенин също бе излязъл на чист въздух. Да ли не бе време да се прибира?

Джини долови зад себе си лек стържещ шум и се извърна. Очите ѝ се разшириха от ужас и погнуса. Пред нея стоеше сър Ерик, леко олюляващ се в рамката на вратата, водеща от спалнята ѝ към терасата. Той пристъпи напред и Джини видя, че е облечен в халат с военна кройка. Мъжът се хилеше.

— Чакаше ме, нали? Мислех си, знаеш, че ще дойда... още не сме свършили, нали така? Но трябваше да се съблечеш или си

оставила това за мен?

Джини би избягала, ако гърбът ѝ не бе опрял в парапета. Тя трескаво се огледа наоколо, но не видя никакъв изход, с изключение на стълбата. Не бе сигурна обаче дали краката ще я държат.

— Какво се е случило, малка госпожо? Нали не си срамежлива? Играта отиде прекалено далече... защо да се преструваш? И двамата добре знаем защо си тук. Ела — повтори той. — Не искаш да се простудиш, нали? В леглото ще ни е топличко.

— Престанете! — неочаквано извика Джини. — Само да знаехте колко сте смешен и отвратителен! Нямам намерение да лягам с вас, а и не обичам да бъда изнасилвана. И бъдете така добър и си вървете!

Малките му изпъкнали очички я гледаха злобно, докато протягаше глава към нея.

— Ще се правим на високомерни, а? След като толкова ме възбуди... не се преструвай, че е било неволно, скъпа моя! Не се съпротивляваше особено, когато те целувах, нали? Въпреки намръщения си вид ти си едно горещо, малко сладурче, мислиш ли, че не съм усетил още от самото начало? Ела, стига театралничи. По-късно ще има време и за това.

Неочаквано той я сграбчи и Джини направи опит да се изскубне, но чу шум от разкъсан плат и усети, че раменете ѝ са голи.

Той изхриптя — отвратителен, похотлив звук. Дланите му отново я сграбчиха, дръпнаха я за дрехите, търсейки гърдите ѝ. Звяр в човешки облик, той олицетворяваше всички онези разгонени животни, нахвърляли се някога върху нея, за да вземат красивото ѝ тяло, без да си дават сметка за чувствата ѝ.

Джини изкрещя от гняв и погнуса, блъсвайки с юмручета дебелото му тяло с всичката сила, която успя да събере. Сър Ерик, който изобщо не бе очаквал нещо подобно, се олюля назад, изръмжавайки изненадано.

Устата му се отвори, той неистово размаха ръце и най-накрая се строполи с трясък, който в ушите на Джини отекна като гръмотевица. Мъжът лежеше наполовина в спалнята, наполовина на терасата, целият в стъкла. Ударът ѝ го бе тласнал върху една от остъклените врати на терасата.

„О, Боже! Аз го убих!“, ужасена помисли Джини. Движена от сляпа паника, тя се обърна и побягна. Стълбата... трябваше да бяга...

тя се спусна надолу, сблъсквайки се в някого. Две силни ръце я сграбчиха и тя тъкмо щеше да извика от ужас, когато разпозна Сам Мърдок. Думите му бяха тихи и успокояващи.

— Опитът ме е научил, че по-добре е фактите да се гледат в очите, вместо да се бяга от тях. Сър Ерик?

Тя можеше да различи в мрака дори слабото блещукане на нагръдника му. Кимна мълчаливо, а начинът, по който я държеше, утешаващо и без похот, ѝ помогна да събере мислите си.

— При този шум всички ще наизлязат или поне тези, които са в състояние и не са прекалено заети, за да се занимават с това — рече Сам Мърдок, след което я пусна и потупа почти безчувствените ѝ рамене. Спокойният, сигурен глас и бавната реч я успокояваха.

— Елате и оставете всичко на мен. Не се бойте, никой от присъстващите не желае скандал, най-малко сър Ерик.

— Но аз... мисля, аз го убих! Изглеждаше толкова... толкова безжизнен!

Мърдок се засмя иронично.

— Не вярвам! А и да е така, сам си е виновен, не съм ли прав? И не забравяйте — оставете всичко на мен. Превъзбудена сте и никой няма да ви упрекне. Ако искате, плачете. Това, изглежда, помага на жените. Но не забравяйте, че не трябва да се притеснявате за нищо.

Най-странното бе, че тя имаше доверие в този мъж, когото познаваше от няколко часа. Невъзмутимата способност да налага мнението си и самоувереността му я караха безпрекословно да му се подчинява.

Хладнокръвно, разумно и със завидно самообладание Мърдок се грижеше за всичко, както бе обещал. Навременната му поява я бе избавила от припадък и докато слушаше лаконичното му обяснение, Джини се опитваше да скрие треперенето на ръцете си. Отнякъде изникна Делия с натезали от сън клепачи. Сам Мърдок с остър заповеднически глас предотврати истеричен изблик от страна на момичето, нареждайки ѝ да донесе нещо за пиене на господарката си.

— Вода. И нещо за нервите.

С помощта на едно от хапчетата си за глава Джини успя да понесе всичко — шушукането, скритите погледи, уплашените женски писъци. Както с иронична нотка в гласа я бе уверил Мърдок, присъстващите мъже бяха загрижени повече за името си, отколкото за

състоянието на претърпелия „злополука“ домакин. Така щяха да го нарекат. Нещастен случай.

Томас Дюран, лекар по професия, преди да стане финансист, прегледа пострадалия, обявявайки, че е в безопасност, въпреки лошите порезни рани по цялото тяло. За щастие, при падането главата му се бе стоварила върху килима на стаята.

Все още в безсъзнание, сър Ерик бе пренесен в една от спалните, където дезинфекцираха и превързаха раните му.

— Сам ще говоря с него — обеща Колинс Хънтингтън. — Няма да се чуе нищо за този малък нещастен инцидент.

— Но аз не мога да остана повече тук — рече Джини, при това твърде раздражено въпреки успокоителното. — Нали разбирате? Не мога повече да се виждам с него. Би било непоносимо. — Отново бе останала сама със Сам Мърдок и въпреки, че утрото вече хвърляше бледи отблясъци по небето на изток, не ѝ се спеше.

— Не е необходимо. — Той все още раздаваше нареждания и, както стана ясно, и на самата нея. — Казах на хората си, че до час трябва да сме тръгнали, а вашата камериерка вече опакова багажа ви.

— Но...

На бледата утринна светлина Джини успя да забележи, че въгълчето на устните му се разтегли в едва загатната усмивка.

— Останах с впечатлението, че сте независима млада жена. Така че няма да ви отвлека в дома си, който е на по-малко от двадесет мили. Помислих, че най-напред ще предпочетете да се видите с баща си и мащехата си в Белмон. Кажете им, че плановете ви са се променили. Естествено, още днес ще получите официална покана. Ще съм много поласкан, ако тази вечер бъдете мои гости... ако искате го наречете освещаване. Домът ми ще бъде готов само след няколко седмици и за днес съм поканил няколко приятели и познати. Ще дойдете ли? — Светлите му очи я гледаха приятелски. — Някои лица естествено ще са ви познати от снощи, но не се тревожете. А ако съпругът ви се завърне по-рано от очакваното, надявам се да се присъедини към нас.

Иван. Почти бе забравила за него и това неочаквано напомняне не я зарадва. Дали знаеше... разбира се, че знаеше! Навярно по-късно сър Ерик щеше да бъде сполетян от някое нещастие, но преди това трябваше да я е вкарал в леглото си, което и щеше да се случи, ако Сам Мърдок не бе изникнал така неочаквано.

Джини бе убедена, че мъжът продължава почти незабележимо да я наблюдава и установи, че въпреки всичко продължава да му има доверие.

— Е, тогава — непринудено рече Мърдок, сякаш тя вече бе дала съгласието си — мислите ли, че до час ще сте готова за път?

До мига, когато каретата мина по засенчената от дървета алея и спря пред къщата, Джини бе успяла да не мисли за нищо. Почти ѝ се удаде да убеди сама себе си, че през последните двадесет и четири часа не се е случило нищо особено, а спомените за сър Ерик бяха избледнели. Вместо това мисълта ѝ бе заел онзи тайнствен мъж, Сам Мърдок, който, както ѝ бяха дали да разбере, все още бе истинска загадка. Очевидно Джини бе постъпила правилно. Баща ѝ изглеждаше доволен от нея, а и Соня се радваше най-сетне да се запознае с господин Мърдок. Сър Ерик вече не бе от значение... бе наистина забележително колко малко въпроси предизвика преждевременното ѝ отпътуване. Името на Сам Мърдок и ескорта, който ѝ бе предоставил, отваряха всички врати. Джини отново бе добрата дъщеря, милото дете. Лекарството на граф Черников ѝ помагаше да остане абсолютно спокойна.

Бе паднал мрак. Единствена компания през цялото им пътуване бе високата луна, посребрила повърхността на рекичката, покрай която минаваше пътят през последните няколко мили. Някой я бе нарекъл Корте Мадрея Крийк. Това бе земя, принадлежала на испанците, дали име на всяко поточе, всеки връх и всяка долина.

Нощният мрак неочаквано бе прорязан от светлини, струящи от безбройните прозорци на голямата двуетажна сграда, изпречила се пред тях след една извивка на алеята. Построена в типичен испански и мексикански стил, къщата бе иззидана от тухла и камък. Сам Мърдок бе пренебрегнал чуждите архитектурни стилове, модерни по това време и толкова ценени от съвременниците му, съобразявайки се с архитектурата на страната, която бе избрал за свой дом.

Вместо лакеи в ливреи насреща им се впуснаха мустакати вакерос, които поеха конете и помогнаха на късните гости при слизането.

Джини се изкачи по широко стълбище до една огромна сводеста зала, която служеше за преддверие. Масивните дървени врати бяха

гостоприемно отворени и водеха към помещение, от което се носеше музика и весела глъчка.

Повечето гости бяха мексиканци и испанци, но както я бе предупредил Сам Мърдок, имаше и много познати лица. Предната вечер някои от господата бяха гости на сър Ерик. Останалите, отличаващи се по по-простичките си дрехи, се оказаха от Невада. Сред гостите, непретенциозно облечени в черно и бяло, можеха да бъдат различени прочутите телохранители на Сам Мърдок, чиито дълги сака се издуваха от оръжието им.

Сам Мърдок, облечен както винаги съвсем семпло, лично ги посрещна и поздрави. Държанието му бе точно такова, каквото го помнеше Джини. Вежливо, дружелюбно и подплатено от непоклатима самоувереност.

— Сенатор Брандо, госпожа Брандо. Радвам се, че успяхте да дойдете. Бих искал да се извиня за закъснялата покана. Това осветяване бе една малко позакъсняла идея. Всъщност, идеята бе на младата дама, на която имам щастието да бъда настойник. Тя имаше нужда от претекст, за да покани един свой обожател, младият англичанин, с когото скоро ще се запознаете.

Любопитството на Джини, която знаеше за слуховете около това момиче, растеше. Негова любовница? Навярно не, защото когато я споменаваше, в гласа му звучеше почти бащинска нежност. Що за човек бе всъщност? Имаше ли слабости? Във всеки случай бе интелигентен, без прекалено да парадира с това. Освен това и отличен домакин.

Сенаторът и Соня вече бърбеха с Марк Хопкинс и младата му жена, докато домакинът се зае да представи Джини на някои от присъстващите. Господин и госпожа Ривера, които говореха само испански. Лони О'Хара, типичен ирландец, управител на мина, и Ангъс Маклейн, собственик на животновъдна ферма. „Странно — мислеше си Джини — тези са първите истински хора, които срещам откакто съм в Калифорния. С изключение на господин Мърдок, разбира се, който си остава една загадка.“ Защо ѝ обръщаше такова внимание? Защо се държеше така очебийно приятелски?

Той я представи на младия, привлекателен виконт Мерууд — рус, елегантно облечен младеж, който не изпускаше от очи стълбището, водещо към дълъг коридор на горния етаж над просторната зала.

— Чака възпитаницата ми — Сам Мърдок се засмя скришом и я поведе нататък. — Никога не съм виждал толкова влюбен млад човек. Естествено тя го води за носа. Костваше ми известни усилия да я обуздая. Но в това ще се убедите сама, когато благоволи да се появи.

Джини не можеше да не забележи любопитните и недоумяващи погледи, които я сподиряха, питайки се отново и отново защо Сам Мърдок ѝ отделя такова внимание.

Роклята, която бе облякла тази вечер имаше предизвикателно деколте. Светлата, синьо-зелена коприна се увиваше плътно около ханша ѝ. Свободно падащите волани от коприна и дантела завършваха накрая с малък шлейф. Бе се постарала тази вечер да изглежда особено привлекателна и погледите на мъжете, които неизменно я следяха, доказваха, че е успяла.

Същото потвърди и Сам Мърдок, канейки я на танц. Намираха се в някакво помещение, наполовина бална зала, наполовина поддържана от каменни сводове тераса към градината.

— Позволете ми да ви призная, че тази вечер изглеждате изключително красива. — Докато ѝ правеше този мил комплимент, гласът му ни най-малко не се промени, нито пък понечи да я притисне по-плътно към себе си.

Мъжът танцуваше малко сковано, но доста добре за възрастта си. Докато се въртяха в кръг, Мърдок пропусна обичайната размяна на баналности, така че Джини можеше да се отдаде на мислите си.

Чудесният виенски валс бе свършил, откъсвайки младата жена от мислите ѝ. Партньорът ѝ се поклони любезно, а в кратката пауза между двете мелодии Джини забеляза глъчката, идеща от салона, който двамата преди малко бяха напуснали.

— Моята възпитаница най-сетне е решила да се присъедини към гостите. За съжаление е склонна прекалено да драматизира нещата. Идвате ли? Бих желал да ви я представя.

Двамата спряха пред сводестата врата. Като поразена от гръм, Джини не можеше да откъсне очи от момичето, току-що слязло по стълбите и сега обградено от своите обожатели.

Шокът бе прекалено голям и Джини се олюля, при което пръстите на господин Мърдок я стиснаха малко по-силно. Невъзможно! Това бе привидение! Усмехнатото, жизнерадостно създание с кокетно вирната брадичка, с рубинено колие в тон с

обещите... това не можеше да е Консепсион. Рокля от кадифе с безукорна кройка, с къдрици, спускащи се по гърба ѝ... това не бе циганката, с която през един горещ, пращен следобед се бяха хванали за косите. Абсурд! Как бе възможно онази Консепсион да живее в дома на един милионер?

Сам Мърдок я поведе със себе си, без да даде вид, че е забелязал вълнението ѝ, а гостите се отдръпнаха, за да им направят място.

— Ах, ето те най-сетне, скъпа моя — без усилие премина на испански той заради момичето, чийто английски все още бе доста лош.

— Принцесо, бих искал да ви представя възпитаницата си, госпожица Консепсион Санчес. Тя е дъщеря на един стар приятел. Консепсион, внимавай за маниерите си. Това е принцеса Сарканова.

Въпреки непривичната елегантност и изящество, без съмнение под блестящата външност и рубините се криеше предишната тигрица. Очите на двете жени се срещнаха и Консепсион придоби високомерно изражение. Алените ѝ устни се разтегнаха в лека усмивка, която по-скоро бе гневна гримаса. Говореше до болка познатият на Джини испански диалект.

— Вече се познаваме, за съжаление. Все още ли носите със себе си нож?

— Не, тъй като вече нямам причина да воювам с вас. А вие? Още ли носите белега, който ви направих?

Очите на Джини неволно се присвиха и станаха още по-продълговати от обикновено. Тя изобщо не забелязваше погледите, които гостите си разменяха, удивено зяпайки двете жени.

Подигравателните думи на Джини бяха предизвикали гневното съскане от страна на мексиканската циганка, готова всеки момент да покаже ноктите си. Сам Мърдок бързо и изискано застана помежду им, а в иначе така спокойния му глас прозвуча стоманена нотка:

— Скъпа, моля те, иди и виж дали гостите ни се чувстват добре. Сега, когато най-сетне се реши да слезеш, бихме могли да седнем на трапезата.

Опасното напрежение се бе уталожило, но зловният поглед на Консепсион вещаеше нови конфликти. Тя пое дълбоко дъх, а на лицето ѝ се появи нещо като усмивка.

— Не мога ли преди това да потанцувам? Обещах ти този танц, нали, Еди?

Лицето на виконта, към когото бе насочен въпросът и който допреди малко бе стоял мрачен и необщителен, светна. Без съмнение силният акцент на момичето изключително много му допаднаше.

— О, да. Естествено. Сякаш бих могъл да забравя. Позволяват ли, господине?

— Е, добре — Мърдок благосклонно сви рамене. То погледна към Джини, която стоеше до него неподвижна като статуя. — Моля да я извините. Маниерите на Консепсион търпят критика, но тя все още се учи.

— Разбрахте ли това, което си казахме? — Не можа да потисне малко резкия тон на думите си. Все още бе твърде развълнувана. Питаше се какви незначайни обрати на съдбата бяха довели Консепсион точно тук.

— Разбрах... че вече сте се срещали — сухо отвърна Сам Мърдок, а след това по-силно, така че да го чуят и останалите гости, които се бяха събрали около тях: — Бихте ли желала да разгледате горния етаж? Този дом е изграден около един голям централен двор, патио, както ги наричат в Испания. Прозорците от западната страна гледат към външния двор.

— Но вашите гости... — Джини знаеше, че в гласа ѝ още се долавя объркване, но не можеше да стори нищо. Сърцето ѝ биеше лудо, при това не само заради неочакваната поява на Консепсион. Присъствието на мексиканката болезнено ѝ напомни за Стив.

— Гостите ми ще помислят, че съм очарован от принцеса Сарканова, което ще даде храна на много клюки и предположения. Но аз съм свикнал. Вас това притеснява ли ви?

Те се заизкачваха по стълбите. Джини придържаше с ръка шлейфа на роклята си. Въпреки объркването си, тя хвърли въпросителен поглед към своя кавалер.

— Свикнала съм да клюкарстват по мой адрес, но ми е трудно да ви разбера, господин Мърдок. Бяхте изключително мил с мен и аз постоянно се питам защо?

Бяха достигнали коридора на горния етаж. Отдолу до тях достигаха звуците на музика и оживена глъчка.

Без да ѝ отговори, Сам Мърдок я поведе покрай изящните гоблени, които покриваха цялата стена. Той дръпна една скрита

връвчица и гоблените като че с магическа пръчица се разтвориха, откривайки прозорци, пазени от фини ковани решетки.

— Е, какво мислите за това? Извинете, че го казвам така гордо, но сам взех участие при планирането на тази къща. Обичам красивия и все пак удобен стил на испанците. Виждали ли сте двореца Алхамбра в Испания? Този двор е проектиран по образец на един от тамошните вътрешни дворове.

— Прекрасно е — искрено промълви Джини. На лунната светлина покритият с плочи двор със своите стичащи се в овален басейн фонтани изглеждаше като омагьосан. Напомняше на илюстрация от някоя много стара книга. Едно място, което излъчваше покой. Но в главата на Джини се въртяха прекалено много въпроси без отговори. Отгатнал мислите ѝ, Сам Мърдок се засмя тихо, като че ли на самия себе си.

— Все още се питате какви са мотивите ми, нали? Удивлявате се и заради Консепсион. В същност аз съм човек, който се гордее с това, че вижда нещата такива, каквито са. Не давам ухо на слухове и вретинки. Създавам си собствено мнение. Уважавам жените, които са интелигентни и с богат вътрешен живот, но едновременно с това — искрени, а вие притежавате всички тези качества. Още от мига, когато ви видях, у мен се породило чувството, че имате нужда от приятел.

— Приятел? — По-объркана от когато и да било, тя не се сдържа да не повтори последната му дума.

— Стойте пред човек, който няма никакви други намерения спрямо вас, ако ми простите откровеността. Вие сте белязана от разочарования, личи, че не се доверявате никому. Е, през всичките тези години, които са се натрупали зад гърба ми, аз съм се научил на същото. Освен това ми напомняте за една жена, която някога познавах. На дъщерята, която навярно бих могъл да имам. Достатъчно ли е за начало, принцесо?

Тя не се решаваше да повярва. Толкова много мъже я бяха молили да им се довери, а след това... Но пък, какво имаше за губене? Освен това нещо в добронамереното и силно излъчване на Сам Мърдок я предразполагаше. Тя искаше да му вярва... въпреки Консепсион...

— Познавах баща ѝ — рече Сам. — Един много буен мъж, женен за индианка от племето на команчите. Момичето също е твърде

своенравно и твърдоглаво, но е красиво и заслужава нещо по-добро от номадския живот. Обещах на един приятел да я взема под своя опека и ще я въведа в обществото. И трябва да кажа, че постигнах известен успех. Тя танцува... чух, че я сравняват с Лола Монтес. Хлътнала е по младия Мерууд.

Без да забележи и без да знае защо и как, Джини се остави на домакиня си, който я поведе, за да ѝ покаже останалата част от къщата, само те двамата. Без съмнение всички долу щяха да се чудят, но какво значение имаше това? Тя моментално прогони мисълта за Иван. Той не бе тук, а и да бе това навярно само щеше да я подтикне да изостави всички колебания. А Сам Мърдок имаше своите телохранители, които щяха да го предпазят от неприятни и непредвидими „злополуки“.

Къщата бе много по-голяма, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Почти колкото замък. Гореще имаше още една гостна, както и помещения за по-важните гости. В другото крило бяха стаите на „членовете на семейство Мърдок“, към което както, изглежда, спадаха и ненаатрапчивите телохранители.

Стаята на Консепсион бе голяма и разхвърляна. На таблата на леглото бяха праметнати ярки дрехи. Следваше стаята на господаря на дома, която в сравнение с някои от стаите за гости изглеждаше строго и оскъдно обзаведена. Мебелите бяха от резбован махагон с украса от розово дърво. При вида на открояващото се сред останалото обзавеждане легло, Джини затаи дъх. Просто не можеше да си представи, че Сам Мърдок обитава такава стая. Прозорците гледаха към една малка тераска, от която тръгваха стъпала, водещи към оградено с висока стена вътрешно дворче. Съседният будоар със заемащо цяла една стена огледало бе голям колкото спалнята.

Това бе стая, в която една жена можеше да се огледа в цял ръст. Върху вградената тоалетна масичка лежах принадлежностите от сребро и черупка на костенурка, каквито би пожелала всяка жена: четки, гребени, кутийки за бижута, от които с отварянето на капака се разнасяха нежни мелодии.

Коя бе жената? Всички тези украшения, небрежно разхвърляни наоколо, както и останалите аксесоари принадлежаха на някоя жена, без съмнение любима. А също и банята с морскосини плочи и огледала по стените и тавана...

Защо ѝ показваше всичко това? Какво означаваше то? Разхвърляните украшения, хвърлящи разноцветни отблясъци. И огледалата, особено огледалата. Малко шокирана, Джини забеляза едно голямо огледало дори над леглото. Що за човек бе Сам Мърдок?

Сякаш забелязал смущението ѝ, той не се задържа повече в спалнята, а изведе Джини и почти веднага се върнаха в залата. Държанието му остана непроменено.

През цялото останало време от вечерта, след като я бе отвел обратно при баща ѝ и Соня, Сам Мърдок изпълняваше ролята на идеалния домакин, обръщайки внимание поотделно на всеки един от гостите си.

— Изглежда наистина си го впечатлила! — прошепна Соня. Нямахте ли едва доловима злобна нотка в гласа ѝ? Сенаторът обаче бе радостен и усмихнато кимна, когато един от гостите поиска позволение да танцува с Джини.

Тя се досещаше за коментарите, които бе предизвикало продължителното им отсъствие, но ѝ бе безразлично. Най-сетне бе свикнала да бъде обект на клюки и догадки. Дали не бе приела изтънченото предизвикателство на Мърдок? Въпреки това изпитваше известно безпокойство. Навярно не можеше да пренебрегне присъствието на Консепсион и привилегированото ѝ положение като подопечна на Мърдок. Не бяха без значение и скритите злобни погледи, които момичето ѝ отправяше от време на време. На първо място обаче бе самият Сам Мърдок. Той ѝ предложи приятелството си, проявявайки към нея единствено уважение, въпреки че обстоятелствата, при които се запознаха, бяха по-скоро конфузни. Но защо ѝ обръщаше такава внимание? Защо пренебрегна неприкосновеността на частния си живот, развеждайки я из покоите си?

За да се успокои, Джини глътна още едно прахче преди вечеря, благодарна, че я сложиха да седне между баща си и един възрастен господин с испанско потекло, роден и израснал в Калифорния и също собственик на ранчо в Портолата.

Джини яде и пи малко и храбро посрещна оттеглянето на дамите, които оставиха мъжете да разговарят на по цигара и чаша вино. Консепсион правеше всичко възможно да не ѝ се изпречва на пътя, което не остана незабелязано от Соня.

— Изглежда не си особено симпатична на това момиче, скъпа! Мислиш ли, че е ревнива?

— Няма причина — лаконично отвърна Джини. Не искаше да бъде разпитвана от Соня, нито да бърбри с останалите жени, който очевидно бяха любопитни да научат нещо повече за нея. До гуша ѝ бе дошло от лукави въпроси за съпруга и плановете ѝ за бъдещето. Защо просто не я оставеха на мира? Искаше да се скрие зад обичайната завеса от еуфоричност, през която сякаш от много далеч наблюдаваше случващото се около нея. Бе станало късно и вече изпитваше желание да се оттегли.

Концепсион обаче имаше други идеи. Без да се притеснява от силния си испански акцент, тя попита дамите дали не биха желали да излязат във вътрешния двор, където можели да се позабавляват с испанска музика и танци.

— Вярвам, че след като дочуят музиката и кастанетите, мъжете няма да се забавят да се присъединят към нас. Идвате ли?

„Не, мислеше Джини, няма да издържа, не и това.“ Навярно би могла да се оправдае, че има главоболие.

Тогава обаче улови искрящия поглед на Концепсион и я полазиха тръпки от презрението, което се четеше в пъстрите очи на момичето. Ако тази вечер щеше да се разиграва някаква драма, то тя искаше да присъства до края. Да разбере какво значеше всичко това!

Красивият, покрит с плочи и мозайка двор сега бе осветен от факли. Оранжевата им светлина правеше овалния басейн да прилича на блестящо, течно злато, постоянно подхранвано от водата, ромоляща от фонтаните. Високите дувари бяха почти изцяло покрити от цъфнали пълзящи растения, от които дворът приличаше на много стара градина.

Джини дочу възхитените и удивени възгласи на дамите, отведени от Консепсион до резбованите испански столове под балкона, където Джини бе стояла със Сам Мърдок.

— Каква красива, ясна нощ. Човек би помислил, че е поръчана специално от домакина заради тържеството.

В другия край на двора музикантите вече бяха засвири. Разнесоха се тъжните звуци на китара. Хлипащ женски глас поде бавно фламенко — прастара песен за страст и горест.

Затваряйки очи, Джини можеше да си представи, че е в Мексико. Нещо я стисна за гърлото. Къде за последен път бе слушала фламенко? Да, в нощта на празненството, организирано от дон Хуан Сандовал, в нощта, когато тя и Стив тайно се бяха оженили и преди той да изчезне с Консепсион. Защо всичко, което се случваше тази вечер, будеше толкова спомени? Никога ли няма да успее да се избави от миналото?

Джини седеше неподвижно, здраво стиснала длани в скута си. Нощта бе топла, но не и гореща и въпреки това Джини усещаше стичащите се между гърдите и по хълбоците ѝ капки пот.

След испанската музика оркестърът поде някаква мексиканска мелодия. Мъжете се бяха присъединили към дамите, а когато се появиха танцьори в традиционни мексикански костюми, дворът неочаквано закипя от енергия и жизнерадост.

Джини с усилие оставаше неподвижна. Не биваше да позволи музиката да я разчувства! Може би тъкмо това целеше Консепсион — да и напомни за онази и още много други нощи. Самата Консепсион се бе облегнала назад в стола си, а лъчезарната ѝ усмивка правеше красотата ѝ да изглежда още по-огнена. Младият английски виконт, който стоеше зад нея, бе навел русия си перчем току до ухото ѝ,

шепнейки нещо. И ако Сам Мърдок наистина бе само настойник на Консепсион, то коя бе жената, споделяща с него покоите му? Чии бяха всичките тези блестящи бижута и подбрани тоалетни принадлежности? Чие тяло се оглеждаше в огледалата по стените? Нещата някак не си пасваха, докато Джини не осъзна, че не знае нищо за характера и навиците на Сам Мърдок.

Бе забелязала, че баща ѝ се появи едва по-късно, придружен от домакина. На трептящата светлина от факлите лицето му неочаквано бе придобило старчески вид... загрижен и съсухрен. Тя продължи да ги наблюдава, най-вече за да не гледа танцьорите. Сам Мърдок се усмихваше спокойно. Баща ѝ търкаше гладко избръснатата си брадичка — знак, че бе разтревожен от нещо. Двамата мъже поговориха още известно време, докато господин Розарио, един от най-богатите испански земевладелци, не извика на висок глас:

— Ще ни удостои ли тази вечер красивата госпожица Санчес с един танц?

Сам Мърдок хвърли бегъл поглед към Консепсион, но тя леко поклати глава.

— Тази вечер е малко уморена. Може би утре. Не биха ли желали някои от дамите и господата да потанцуват?

Няколко испански и мексикански двойки веднага станаха, а, увлечени от музиката, повечето гости започнаха да пляскат в такт.

„Не издържам повече“, с болка мислеше Джини. Толкова силно бе стиснала длани, че пръстите ѝ започнаха да изтръпват. По тялото ѝ изби студена пот. Имаше странното усещане, че Консепсион искаше да я унижи по някакъв начин, а Джини не желаше да поставя на изпитание обещаното от Сам Мърдок приятелство заради една свада с Консепсион.

Тя се надигна колкото бе възможно по-незабележимо и прошепна на Соня, че отново има пристъп на мигрена и желае да се качи в стаята си и да си полегне.

— О, Джини. Много жалко. Сигурна ли си, че не искаш да дойда с теб? — механично рече Соня. Тя не откъсваше очи от съпруга си, а между веждите ѝ се бе появила гънка на безпокойство.

— Не, това ще е твърде неучтиво и господин Мърдок ще реши, че не сме доволни от гостоприемството му. Без никакви проблеми ще открия пътя до стаята си.

Джини се запромъква между гостите, които сега се бяха събрали доста плътно един до друг в този край на двора. Търсеше с поглед Сам Мърдок, но той бе изчезнал. Видя баща си с цигара в ръка заедно с малка групичка мъже, сред които различи някои от най-влиятелните акционери на новооткритата мина във Вирджиния. Бяха потънали в сериозен разговор и почти не обръщаха внимание на музиката.

Все едно. Колкото по-малко хора забележеха оттеглянето ѝ, толкова по-добре. А Соня щеше да я извини пред домакина.

— Ах, принцесо, да не би вече да ни напускате? Тук има един господин, който казва, че цяла вечер е чакал възможност да потанцува с вас.

Джини се обърна и видя висок мургав мъж, чиято усмивка откриваше удивително бели зъби и чийто насочен към нея поглед тя нееднократно бе уловила.

Сега той припряно рече:

— Простете, ако ви досаждам, но виждате ли, аз съм стар приятел на бедния Франк Юлиус. Името ми е Армандо Петручио, може би сте го чувала от него? Франк ми бе разказвал каква чудесна танцьорка сте и че сте танцувала дори лично за покойния Максимилиан.

Наблизо стоеше Консепсион със своята надменна, триумфираща усмивка. Джини забеляза, че и някои от гостите се бяха извърнали, давайки ухо на разговора им.

— Но аз пренебрегнах задълженията си на домакия и не ви запознах — лицемерно учтиво каза Консепсион. — Дамата сега е принцеса Сарканова, ако правилно произнасям името. Някога имахме общи приятели в Мексико, помните ли?

Джини пое дълбоко въздух, за да овладее гласа си и вежливо се извини, че тъкмо е възнамерявала да се качи в стаята си.

— Имам главоболие... дългото пътуване насам...

— Ах, да. А и тази сутрин рано-рано е трябвало да отпътувате от Сан Матео или някъде там за Белмон, не съм ли права? — отново блесна усмивката на Консепсион. — Но аз се надявах, че ще потанцувате с нас, ще увлечете останалите дами, така да се каже. При положение, че познавате танците на Мексико, навярно не би ви коствало кой знае какво.

— Принцесо, надяваме се няма да ни разочаровате? — обади се още един мъж. — Госпожица Санчес е готова да промени решението си и ще танцува, ако вие също вземете участие.

— Наистина ли можете да танцувате на тази дива, красива музика?

— Ще доставите радост на всички. Господин сенаторе, не бихте ли могъл да убедите дъщеря си да поостане още малко с нас?

Присъединяваха се нови и нови гласове. Господин Петручио също прибави настоятелната си молба към останалите, при което тъмните му очи спряха върху лицето на Джини.

— Моля ви. Един приятел ми разказа, че никога няма да забрави как сте танцувала.

Дори баща ѝ бе напуснал малката групичка разговарящи мъже и, въпреки че на лицето му още стоеше загриженият израз, се бе присъедини към останалите гости, опитващи се да убедят Джини да потанцува.

— Няма да разочароваш любезната ни млада домакиня, а и толкова други гости, нали, дъще?

— Ах... — все още усмихвайки се със своите златистозелените очи, вметна Концепсион. — Дочух, че дъщеря ви често е танцувала за император Максимилиан и неговите гости. Да, умело и чувствено е танцувала под звуците на мексиканска музика. — Умишлено бе придала двусмислена нотка на гласа си. — Навярно вие не си спомняте, но аз вече съм я виждала да танцува.

Сенатор Брандо изглеждаше изненадан.

— Вярно ли е това, Джини? Не си споменавала...

— Не, не съм. Всъщност почти го бях забравила. Толкова много хора имаше тогава.

Джини се чувстваше хваната на тясно и неочаквано се бе превърнала в център на вниманието. Допускаше, че точно това бе намерението на Концепсион.

— Да — каза момичето, а усмивката не слизаше от алените му устни. — Бе нещо като венчавка. Една... как се нарича тук? Един брак по сметка? Избухна голям скандал, защото младоженецът изчезна веднага след церемонията. Спомняте ли си?

Погледите на двете жени отново се кръстосаха. Главата на Джини бучеше от гняв и тя гордо изправи рамене. Каквото и да кроеше

Концепсион, Джини щеше да осуети плановете ѝ. Дори когато ѝ бе останала само гордостта.

— Навярно моята памет е не по-слаба от вашата. Поне за нещата, които смятам за важни — безразлично рече тя, но чувстваше устните си изтръпнали и безчувствени, а слепоочията ѝ болезнено пулсираха. Сякаш дори музиката сега идваше някъде много от далеч. Виждаше само проблясващите бели зъби на Армандо Петручио и усмивката на Концепсион. Думите ѝ заинтригуваха присъстващите.

— Добре, значи ще танцувате! Не мога да ви опиша колко съм поласкан! — италианецът с френска фамилия се поклони дълбоко и протегна ръка.

Джини я пое, усмихвайки се машинално.

Почти не забеляза, че мъжът я отведе в средата на двора. Останалите танцьори се отдръпнаха, отправяйки любопитни погледи към двойката. „О, Боже, неочаквано помисли тя, обзета от паника. — Не мога. Как да танцувам, когато нищо не трепва в мен, а освен това имам главоболие и ръцете ми треперят? Тя иска да се изложи...“

Тези мисли някак ѝ дадоха сила. Не, не и пак не! Колко пъти се бе отдавала на стихията на мексиканската музика. Някога това бе единственият изход от една прекалено болезнена и унижителна действителност.

Концепсион щракна с пръсти, давайки знак на музикантите. След това отметна глава назад.

— Харабе тапатио^[1], момчета! — след което се обърна към партньора си: — Елате, господине... готов ли сте?

Музиката неочаквано бе станала твърде силна и китарите вече почти не се чуваха, заглушавани от по-звучните инструменти. Този народен танц с постоянноменящо се темпо бе може би един от най-популярните в Мексико.

Джини вдигна глава и погледна партньора си. Зъбите му отново проблеснаха.

— Живях доста години в Ню Мексико, зная го.

Странно как, без да ги управлява, нозете ѝ налучкаха ритъма и започнаха да го следват. Ръцете ѝ, които само до преди малко бяха изтръпнали, неочаквано се отпуснаха и заизвиваха, а пръстите ѝ щракаха в такт с музиката.

Музикантите и останалите танцьори спонтанно започнаха да пляскаха с ръце и да надават традиционните ликуващи викове. Това също бе една част от Мексико, забавленията с танци, които караха селяните да забравят безутешния, мизерен живот.

Движенията, кокетните жестове, разлюлените поли... с разгарянето на танца Джини си спомни всичко това. Забрави самата себе си, съвсем като преди. Вече изобщо не обръщаше внимание на Консепсион, нито на партньора си, а се остави да бъде носена от ритъма на музиката.

Въпреки късния час се намериха и други, които пожелаха да се присъединят към тях. Дворът се изпълни със смеещи се, разгорещени двойки. Тя вече почти не забелязваше смяната на партньорите и на темпото — ту по-бързо, ту по-бавно. От време на време някой мъж я притискаше към себе си, после отново танцуваше сама, пленителна и предизвикателна. Когато Консепсион събу обувките си, Джини я последва. Вече ѝ бе безразлично дали е наблюдавана и какво си мислят другите.

— Изобщо не подозирах, че Джини умее да танцува така! Уилям, тя изглежда се е забравила! — извика Соня.

Сега сенаторът стоеше до съпругата си и въпреки че по челото му все още имаше бръчки на безпокойство, той прошепна на жена си да не се безпокои.

— Забелязах, че малката приятелка на домакина ни е също толкова отдадена на танца. Не се безпокой, скъпа. След тази вечер мексиканските танци ще предизвикат фурор.

— Но... — Соня преглътна възраженията си, виждайки, че все повече от гостите, които тя бе смятала за улегнали и консервативни, скачаха на крака, сякаш не можеха да устоят на изкушението. Изглежда всички се забавляваха чудесно. Танцьорите се смееха, а останалите пляскаха с ръце, надавайки ликуващи викове „оле“. Келнерите, незабележимо промъкващи се между танцьорите, носеха още и още вино. За своя собствена изненада Соня се улови, че желае да се присъедини към останалите.

А там, в средата на танцуващите бе, Джини, която се оплакваше от главоболие и умора. Лицето ѝ бе поруменяло, до преди малко грижливо прибраните къдрици падаха по раменете ѝ. Изглеждаше сякаш никога няма да се умори и дори бе започнала да се смее.

Соня ядосано се чудеше къде е господин Мърдок, който отначало бе такъв изряден домакин, а сега сякаш бе потънал в земята, откакто един прислужник се приближи към него, за да му прошепне нещо.

— Уилям — поде тя, а съпругът ѝ, който не откъсваше очи от танцуващите, прошепна, че ще ѝ обясни всичко по-късно.

— Разбира се, говорих с Мърдок. Странен човек... и може да бъде опасен. Изглежда знае твърде много. Но поне мисля, че е честен. Освен това е благосклонен към Джини. Надявам се тя да не провали всичко с вечните си оплаквания от главоболие и мигрена...

— Уилям!

Той каза доста раздразнено:

— Е, вече знаеш какво мисля! Понякога ми се иска... да бях накарал Сарканов да почака. Щеше да... какво ще кажеш да поговорим за това малко по-късно? Танците стават все по-необуздани. По-добре да не изпусκαме сцената от очи.

Танците наистина ставаха все по-необуздани, а Концепсион и Джини сега стояха една срещу друга. Сам Мърдок, който гледаше от прозореца, заобиколен както винаги от телохранителите си, сбърчи чело.

— Проклятие! Трябваше да се досетя, че Концепсион крои нещо подобно и само е чакала да се отдалеча малко!

— Изглежда принцесата няма да се даде. — Гласът на мъжа зад него бе сух, но Мърдок се намръщи.

— Ако трябва да бъда искрен, започвам да се тревожа за това момиче. Има моменти, в които изглежда... прекалено безучастна. А случайно научих, че живее от едно прахче против главоболие до следващото. Или от дозата си подсилващ сироп. Но дори баща ѝ сякаш намира това за съвсем нормално. Каза ми, че нервите ѝ били пренапрегнати.

— Може би ще е добре да я поканите на танц. Нали има една врата, водеща към двора?

— Струва ми се забравяте, че съм възрастен човек, който вече не е за подобни интриги.

— Но нали сте домакин.

Докато се спускаше по стълбата, Сам Мърдок ругаеше под мустак. Навярно докато слезеше, щяха да се изморят и да позабавят темпото. Трябваше му известно време, за да си пробие път сред

множеството, усмихвайки се и ръсейки извинения на всички страни. Умишлено спря край сенатор Брандо и съпругата му.

— Съжалявам, че трябваше да пренебрегна за малко гостите си. Един делови партньор изникна по никое време. Имате ли нещо против да покания принцесата на танц? На тази възраст вече не съм толкова подвижен, но няколко от телохранителите ми, които сега са свободни, биха искали да се присъединят към танцуващите.

— Тъкмо мислехме да тръгваме — импулсивно отвърна Соня Брандо.

— В такъв случай ще се погрижа Концепсион да съпроводи принцесата до стаята ѝ. Позволете...

Сам Мърдок прояви присъщото си спокойствие, проправяйки си път през множеството.

Концепсион обаче прехапа устни и музиката сякаш едва забележимо забави темпо. Джини вдигна поглед и неочаквано видя пред себе си Сам Мърдок.

— От много време не съм се опитвал да танцувам под звуците на тази музика. А както изглежда, трябва да се извиня и за други неща. По-късно ще поговоря с Концепсион.

— Не! — останала без дъх рече Джини. — Не е необходимо. Нямам нужда от защита. Сама мога да се грижа за себе си.

— Радвам се да го чуя. Но за съжаление не съм толкова сигурен в себе си... бързо оставам без дъх, а и не съм свикнал на този наистина лудешки стил на танцуване.

— И въпреки това сте тук — звучеше почти кокетно. — Защо, господин Мърдок? Наистина ли сте толкова тайнствен, колкото изглеждате?

Беглата му усмивка не ѝ убягна — едно съвсем леко повдигане на горната устна.

— В никакъв случай не съм тайнствен. Просто човек, който бавно остарява. Един печеливш играч, ако ви харесва повече. А вие... няма нужда да ви казвам колко прекрасно танцувате. Или че откривам у вас жизненост и съпричастност, която, струва ми се, преди това ви липсваше. Простете още веднъж за откровеността. Виждате ли, бих искал да ви помоля за една услуга.

Някак се бяха добрали до отсрещния край на двора, малко настрана от останалите танцьори. След тази наистина загадъчна молба

Джини случайно погледна в посоката, където до преди малко седяха баща ѝ и Соня. Видя ги да се изправят и любезно да се сбогуват с останалите гости.

— Помолих баща ви за позволение да потанцувам с вас и му обещах, че по-късно Концепсион ще ви изпрати до стаята ви.

Да не би да четеше мислите ѝ? Джини се спъна и силните ръце на Сам Мърдок за миг ѝ помогнаха да запази равновесие. Тя рече припряно:

— Не! Имам предвид, че и сама мога да намеря стаята си.

— Виждате, че всички се отдават на забавлението. Лично ще се погрижа да бъдете изпратена до стаята си. Мълчаливите ми, тактични телохранители са винаги на разположение. Е? Ще удовлетворите ли желанието на един стар човек или бихте предпочела да продължите да танцувате с някой от по-младите ми гости, който е... по-подвижен?

— Идвам с вас — внезапно рече Джини, въпреки че не знаеше защо го прави. Дали за да види недоволното, ядосано лице на Концепсион, или за да докаже на себе си и онези, които не одобряваха поведението ѝ, колко малко държи на благоприличието?

Това бе без значение. Сам Мърдок танцуваше с изненадваща за възрастта му лекота, водейки дамата си покрай музикантите в сянката на дърветата. Джини реши, че много малко от присъстващите са забелязали изчезването им. Намериха портата, за която ѝ бе споменал, заключена с едва забележимо метално резе, влизащо в дебелия зид.

— Само момент — Мърдок силно почука на вратата и тя беззвучно се отвори от другата страна.

„Пещерата на Аладин“ — леко объркана мислеше Джини.

Тя чу вратата тихо да се заключва след нея. Тук, в малкия вътрешен двор, бе почти тъмно и музиката едва проникваше през високите зидове.

В единият от ъглите ромолеше фонтан, чиято вода се събираше в малко басейнче. Покрай обраслите с цъфтяща растителност стени се извисяваха дървета.

Сякаш по даден знак лудешки бързата музика бе преляла в нежна, меланхолична мелодия. Мелодия, пронизана от копнеж и неосъществени блянове.

— Бихте ли желала да танцувате?

— Няма ли вие да танцувате с мен?

Тя леко повиши глас, за да скрие неочаквано ускорените удари на сърцето си. Може би господин Мърдок бе същият като останалите, само малко по-рафиниран. Защо бе дошла тук с него?

Тогава забеляза телохранителите, двама облечени в черно мъже, облежнати на стената със скръстени ръце. Никому ли не се доверяваше? Или тайнственото присъствие на тези мъже трябваше да предотврати реакция, като на сър Ерик, когато се опита да я вземе в обятията си?

Докато ѝ наливаше вино от една гарафа, Сам Мърдок каза със съжаление:

— Искаше ми се да съм добър танцьор... или да бях по-млад. Но тази музика не е за трудно подвижни нозе като моите.

Над ръба на чашата Джини го погледна недоумяващо.

— Но вие казахте...

— Казах, че за мен би било чест да потанцувам с вас. Тук, далеч от хорските погледи. Това и имах предвид. Ще прием ли?

Джини, все още недоумяваща, се взираше в него, отпивайки от чашата си. Сухо бяло вино, подбран ризлинг.

— Тогава сама ли да танцувам?

— Не, би било нечестно. В края на краищата не сте някоя платена танцьорка. Но ако мога да ви предложа един кавалер...

Стори ѝ се, че преди да се отдалечи, го чу да мърмори:

— Простете...

Тогава един от брадатите мъже, които стояха облежнати на стената, пристъпи напред. Или може би бе казал „Извинете“? След миг не можеше да си спомни нищо повече, защото мъжът, в чиито обятия неочаквано попадна, се оказа Стив.

---

[1] Харабе тапатио — традиционен мексикански танц. ↑

Звездите, обсипали като сребърен прах тъмнопурпурното небе, се завъртяха пред очите ѝ.

„Сигурно е халюцинация“, объркана мислеше Джини. Навярно във виното е имало нещо. Тя затвори очи, а през главата ѝ минаваха несвързани, объркани мисли. Просто не бе възможно! Стив я държеше на такова разстояние, сякаш едва преди малко се бяха запознали. Не бе възможно...

Тя отвори очи, препъна се и се вкопчи в него. Дъхът ѝ бе неравномерен, а отгоре на всичко така ѝ се виеше свят, че не бе в състояние да отрони нито дума, когато срещна погледа му.

— Добре ли сте, принцесо? — последната дума бе произнесена с нескрита ирония. Гласът му бе хладен и безстрастен. — Не бихте ли желала да поседнете?

— Стив! — устните ѝ се раздвижиха, но останаха безмълвни. Всички цветове сякаш бяха изтрети от лицето ѝ — само косата и очите блестяха. Беше бледа и студена като мрамор. Дишането ѝ костваше все по-големи усилия, докато, занемяла, не можеше да откъсне слисаните си, широко отворени очи от лицето му.

Стив носеше къса брада, която не успяваше напълно да скрие предизвикателната усмивка на устните му. А дистанцираните, присвити сини очи бяха толкова тъмни, че на слабата светлина изглеждаха почти черни. Той едва забележимо повдигна едната си вежда, докато с пресилена вежливост повтори въпроса си.

— Искаш ли да седнеш? Съжалявам, ако появата ми дотолкова те е разстроила, но едва ли бих могъл да се присъединя към останалите гости. Тогава на баща ти можеше да му хрумне да си спести премията, която дава за главата ми.

Джини не откъсваше поглед от него, с мъка проумявайки смисъла на думите му. Разбираше единствено, че са останали сами, а гласът на Стив е придобил отново онзи саркастичен тон, който така бе ненавиждала. Защо не успяваше да продума или поне да помръдне?

Вместо това в главата ѝ кълтеше: „Той е тук, той е тук!“. Всички останали мисли бяха изличени. Тя се олюля и Стив ѝ помогна да запази равновесие, обвивайки ръка около кръста ѝ. Джини неочаквано се оказа облегната на рамото му, питайки се защо не я притегleshе по-близо към себе си и защо още не му хрумваше да я целуне.

Но, изглежда, той изобщо нямаше подобни намерения и сякаш не я бе взел в обятията си по собствена воля, а само от страх, че тя може да припадне.

Все още замаяна, Джини почувства как той по един доста хладен начин ѝ помогна да приседне на изключително твърда каменна скамейка. След това доближи към треперещите ѝ устни чаша с някаква студена напитка.

— Ето! За съжаление това бе всичко, което можах да открия, така че дано да ти стигне. Боже мой, наистина ли си толкова шокирана да ме видиш жив?

Тя се задави с виното, но успя да го преглътне, преди Стив просто да го излее в гърлото ѝ. Да, както добре помнеше, той бе способен на подобно нещо. Така че сега Джини успя да овладее предателските си чувства поне дотолкова, че да не се налага да се срамува от прекалено очебийните си реакции.

Постепенно започваше да осъзнава факта, че е омъжена не за Стив, а за Иван, принц Сарканов, който гледаше на нея просто като на едно доходно капиталовложение. Но какво значеше тя за Стив? Защо бе дошъл?

Когато се отдели от ръба на чашата, иначе толкова нежната ѝ уста се бе извила в хаплива, дори цинична гримаса. Истински циничен израз. Когато отново срещна погледа на Стив, смущението ѝ бе попреминало, въпреки че очите ѝ все още бяха необикновено големи и искрящи.

Само до преди секунди трепереща и безсилно облегната на рамото му, сега Джини съвсем осезаемо се отдръпна от него. Бе му коствало неимоверно усилие да не използва слабостта ѝ, за да я притегли към себе си и да види как, простенвайки, отпуска глава назад, а устните ѝ се откряват в очакване на целувката му. Вместо това Стив я сложи да седне и, след като ѝ даде да отпие от виното, сам обърна една чаша. А сега, когато се взираше в хладното ѝ, предизвикателно

лице, черните му вежди неволно се сключиха. Усещаше как го обземат гняв и горчивина, чувства, които мислеше, че отдавна е надмогнал.

Това накара гласа му да прозвучи малко дрезгаво, въпреки че и сам Стив не знаеше защо. Джини вирна брадичка с опърничав жест, който му бе до болка познат.

По-добре ли се чувстваш? — И след това, още преди да е имала възможността да отговори: — Ще имаш ли нещо против да седна за малко до теб? — Той седна и протегна дългите си крака. Джини трябваше да се поотдръпне, за да не протегне ръка към него и да не го докосне. Как можеше да се държи така, сякаш са непознати?

— Какво правиш тук? Защо си дошъл? А господин Мърдок...

— Така ли се отнасяте с един стар познат, принцесо? — провлачено попита той и гневно вдигна едната си вежда, докато студените му очи я наблюдаваха.

— О, виж ти! — колкото по-възмутено звучеше гласът ѝ, толкова по примирителен ставаше неговият, което незнайно защо още повече я ядосваше.

— Виж, не съм дошъл тук, за да споря с теб, пък и за какво? Извинявам се за грубостта си. Вярваш или не, не съм дошъл, за да се меся в новия ти живот и да го вгорчавам. — Той открито я погледна в очите и сви рамене. Изражението му говореше недвусмислено и при спокойните му, безразлични думи Джини усети душата си обвеяна от смразяващ полъх.

— Признавам, бях разгневен и ревнувах... поне в началото. Но след това, като поразмислих... по дяволите, Джини, мамели сме се един друг, твърдейки, че това е завинаги. Войната и битките създават на човек изкривена перспектива, особено когато трябва да преживява ден за ден. А и какво всъщност можех да ти предложа? Постеля и каруца, вечно скиталчество — не мога да те упреквам, че си използвала първата възможност да промениш живота си. Сигурно на твое място щях да постъпя по същия начин. Ъй сега, когато те гледам такава, в подобаващо за теб облекло и в подобаваща среда, не мога да не разбера, че е било налудничавата идея да те откъсна от среда, в която си родена и израснала. — Тя мълчеше, изпитвайки желание да плаче, да крещи, за да заглуши безцветния му, безучастен глас. Стив продължи:

— Това, което исках да ти кажа всъщност е, че се упреквам, задето ти провалих живота и заради всички несгоди, които трябваше да преживееш. Колкото и налудничаво да звучи, чувствах се задължен да се уверя, че сега всичко отново е наред.

Тя не можеше повече да го слуша. Изглеждаше ѝ невероятно, че този безучастен непознат, който твърдеше, че се упреквам и се чувствал задължен към нея, бе Стив. Не онзи, когото познаваше — безгрижен, арогантен, себичен, дори жесток. И все пак, по дяволите, неин мъж. Мъж, когото тя бе обичала и в крайна сметка му се бе отдала. Зъл и нежен, груб и внимателен. Но никога безразличен.

Не е трябвало да се влюбва в нея — не ѝ ли бе признал и това? Сега говореше за чувство на отговорност, като че искаше да успокои съвестта си и нищо повече. *Но откога Стив имаше съвест?*

Тя гневно извика:

— Млъкни! Замълчи! Прекалено е, както сам току-що каза. И какво... какво... сега, нали сам виждаш как съм? Изживях такъв шок... — след това каза първото, което ѝ хрумна: — Откога си телохранител на господин Мърдок? Как...

— Радвам се да видя, че толкова бързо се съвземаш от шока. А що се отнася до присъствието ми тук, трябва да призная, че донякъде бях подтикнат от любопитство, но честно казано имах нужда и от занимание, сега, когато войната свърши. Познавам Сам Мърдок отдавна, а пък и плаща добре. Това е работата, която е най-подходяща за мен, както навярно сама ще признаеш.

— Значи, служиш като наемник, без да е необходимо... просто така, защото ти харесва да рискуваш живота си, права ли съм, Стив Морган? Или не си чул, че половината ловци на глави в Щатите са по петите ти? — Очите на Джини блестяха гневно, а страните ѝ бяха леко поруменели. — Бих искала да знам какво кроиш всъщност. Какво те кара умишлено да си навличаш главоболия?

Внезапно, дочувайки усилилата се музика зад стената и подканящите викове „оле“, Джини си спомни за Консепсион и се задъха.

— Консепсион, как не се сетих по-рано? Тя е твоя любовница, нали? Тук си с нея... с тази... тази...

— Скъпа принцесо, нали не искаше да използваш някой от онези не особено деликатни изрази, които някога толкова обичаше?

Той имаше наглостта да се подсмивва подигравателно, кръстосвайки крака.

За миг се бяха пренесли в миналото, когато тя избухваше в неприкрит гняв, изпитвайки желание да издере лицето му с нокти. Вече бе посегнала, когато мъжът улови китката ѝ.

— Внимание, принцесо. Или си забравила, че вече не съм ти съпруг?

Саркастичните му думи ѝ подеждяха като плесница. Тя почувства как целият ѝ гняв се стопява и почти невярващо се взря в него. Как можа да забрави? Всички тези месеци, всички недоразумения между тях, а сега той се държеше сякаш се радваше, че се е отървал от нея.

— Да оставим Консепсион на мира. Както сама току-що ми припомни, ти и аз се познаваме отдавна, но за съжаление тук съм доста от скоро, така че още не съм имал възможност да подновя старите си познанства. Известно време пътувах. Току-що се връщам от Вирджиния и съм дяволски уморен. Но като научих, че си тук, съвсем случайно...

Той умишлено не довърши изречението си, продължавайки да я наблюдава изпод миглите си, за които тя винаги бе твърдяла, че са прекалено дълги за мъж. Понякога те можеха да придадат на очите му мрачен, почти заплашителен израз и сега Джини потръпна от мъка и страх. Той не я искаше. От самото начало се бе опитвал да ѝ го покаже. Но какво всъщност искаше?

Дали бе права да мисли така, или не, едно бе сигурно — тя познаваше добре Стив. Бе го опознала. Начинът му на мислене, абсолютната му безскрупулност при преследването на някоя цел. Не вярваше, че присъствието му тук е случайност.

Междувременно Джини се бе почувствала прекалено уморена, за да може да мисли. Цяла вечер бе свръхнапрегната, а през последните два часа единствено гневът и шокът я държаха на крака. Сега внезапно изпита усещането, че всичко се е изличило — страстта, чувствата, дори тревогите.

— Рано или късно ще разбере каква е причината да си тук, Стив. В момента трябва да ме извиниш, но наистина съм много уморена. Ужасно ме боли глава.

Имаше усещането, че ставите ѝ омекват, като че бе някаква марионетка. Докато говореше, без да забележи, бе притиснала длани към слепоочията си. Само така успяваше да се сдържи да не започне да трака със зъби, въпреки че изобщо не бе студено. Нищо вече нямаше значение, желаше само да се добере до стаята си, за да вземе от подсилващия сироп, който щеше да ѝ донесе облекчение, да успокои изопнатите ѝ нерви и да отпусне всеки мускул от тялото ѝ. Така можеше да избяга от ужасната действителност, спасявайки се в пъстри, жизнерадостни сънища. О, Боже! Колко уморена и болна се чувстваше! Трябваше да опита да стои изправена, да изглежда нормално... Без да усети, Джини бе затворила очи. Миг по-късно усети на раменете си груби, нетърпеливи длани.

— Джини! За Бога, какво е станало с теб?

Макар и вътрешно огорчен и ядосан, Стив не можеше да не се изплаши от внезапното ѝ пребледняване. Само преди миг тя бе изглеждала и се бе държала толкова различно. Той я разтърси леко, опитвайки се да събуди живота в тялото ѝ, при което едва се въздържа да не я удари, да не започне да я ругае като наказание за това, че се бе превърнала в една капризна, празноглава уличница.

— Джини! Проклятие...

Защо ѝ викаше? Защо бе тази омраза в гласа му? Опита да се освободи от грубите му ръце.

— Не! Защо не ме оставиш на мира? Защо трябваше да се връщаш? Нищо не ми дължиш. Аз не съм твоя... вече нищо не представлявам. Искам да си легна. Само ако можех да взема лекарството си против главоболие...

Тя го чу тихо да ругае, питайки се защо ѝ е толкова ядосан. В следващия миг усети, че я вдига на ръце и склони глава на рамото му.

— Не, не искам...

— Вече нямаш сила да се съпротивляваш. Но не се безпокой, принцесо. Наистина нямам намерение да те изнасилвам, ако от това се боиш.

Искаше да отвърне, че не се бои, че ѝ е все едно какво ще стане с нея, но езикът, подобно на клепачите ѝ, бе прекалено тежък. А освен това, колкото ѝ невероятно да изглеждаше, ѝ бе приятно в силните, така познати ръце на Стив, дори когато той ѝ бе ядосан. Спомни си как я бе пренесъл през покритото с килими стълбище в изискания дом на

Лиля в Ел Пасо, как се бе съпротивлявала и го бе ненавиждала. Сега бе прекалено уморена за нещо подобно — да се бои, да мрази и дори да е нещастна.

Делия извика от уплаха, когато вратата се отвори с трясък и някакъв едър, брадат мъж, облечен в черно, под чието сако се очертаваше оръжието му, внесе господарката ѝ. Под погледа на две студени, неумолими очи тя преглътна нов уплашен вик.

— Пригответи леглото... и не стой така, сякаш те е ухапала змия. Тя... принцесата не се чувства добре. Знаеш ли какво трябва да се направи?

— Но... — Сините очи сякаш потъмняха и Делия преглътна. — Да, господине. Трябва ѝ малко от нейния сироп. След това винаги се чувства много по-добре, а вече е време да вземе и прахчето си. Ще се погрижа за нея, господине.

Той изненадващо внимателно сложи Джини да легне на леглото. Тя отвори очи, мигайки срещу светлината.

— Стив... — понечи да каже нещо тя, но гласът ѝ бе неясен и почти неразбираем. Мъжът все още се взираше в Делия.

— Мисля, че ще е най-добре веднага да донесеш лекарството, за което спомена. И ако някой ти задава въпроси, кажи му, че работя за господин Мърдок. Той ме е изпратил.

— О, не. Никому няма да кажа нито дума, господине. Госпожа Джини не би го одобрила, а пък и аз нямам навика да го правя.

— Лека нощ, принцесо.

Гласът му бе безчувствен и делови, съвсем като на някой от наемните телохранители на Сам Мърдок, който изпълнява служебните си задължения.

Джини се събуди късно и се опита да си припомни събитията от изтеклата вечер. Всичко изглеждаше някак нереално, за да е истина и тя се опитваше да убеди сама себе си, че просто е сънувала. Разбира се! Обратното бе немислимо. И все пак...

— Всички са на езда, госпожо — рече Делия, докато ѝ помагаше при обличане. — Излязоха преди около половин час, като ми наредиха да ви оставя да се наспите. Можете да закусите в леглото, ако желаете.

— Кой ви нареди това? — сърдито попита Джини и момичето явно се изненада.

— Ами... сенаторът. И сам господин Мърдок. Всички желаеха да си починете. Господин Мърдок каза, когато станете да се чувствате като у дома си и да правите каквото пожелаете.

Без да ѝ е наредено, Делия донесе голяма чаша леден лимонов сок и едно внимателно увито в оризова хартия прахче против главоболие. Механично протягвайки ръка, Джини установи, че лицето на момичето бе придобило лукаво изражение.

— Господин Мърдок е влиятелен и богат човек, нали? Разбрах го по начина, по който хората говорят за него. А той има високо мнение за вас. Всеки можеше да види колко е загрижен, когато питаше за вас.

Лимоновият сок бе студен и приятен.

— Всички ли излязоха?

„Дръж се непринудено — помисли си Джини — преструвай се на безразлична. Ако е бил Стив, то той вече отдавна е на път. Не би посмял да остане повече тук. А каква ли част от истината знае Сам Мърдок? Каква игра играе?“

— Всички — самодоволно рече Делия. — Дори младата дама, която прилича на испанка. Цялата къща е ваша, госпожо. Да сте правела каквото пожелаете — така каза господин Мърдок. Каза го и пред прислугата.

Джини облече чудесната си рокля за езда. Закуската, състояща се от кафе и хлебчета, ѝ бе сервирана в малкия вътрешен двор, където я бяха довели без никакви обяснения и коментари. На това приказно,

уединено място тя започваше да се чувства като истинска принцеса... но защо сега трябваше да мисли за това?

„Не, не искам да мисля“ — каза си Джини. Насили се да изпие кафето и да изяде половин хлебче, въпреки че изобщо не бе гладна. Колко тихо бе тук. Погледът ѝ безцелно обхождаше двора — каменната скамейка, масата, фонтаните с басейна, стъпалата, водещи към стаята на Сам Мърдок. Често ли оставаше сам тук? Или тази къща бе мимолетен каприз на един твърде богат човек?

Бе отпратила Делия, а и мълчаливите, усмихнати прислужници, които я обслужваха, също бяха изчезнали. Под ласкавите лъчи на слънцето тя усещаше кръвта да се сгрява във вените ѝ. Чувстваше се преизпълнена от живот, приятно замаяна и готова да посрещне всичко, което ѝ предложеше съдбата, пък било то ѝ миналото. Бе възнамерявала да пояди, може би дори да настигне останалите. Но наистина ли желаше да се среща с хора?

Едва когато го съзря да слиза по стъпалата, Джини призна пред самата себе си, че го бе чакала.

Носеше бяла ленена риза с разкопчана яка и черни панталони. Бе небръснат и изглеждаше ядосан и уморен, като да не бе спал добре. Пулсът ѝ се учести, но тя коравосърдечно си каза, че след като е успокоил съвестта си, вероятно е прекарал нощта с Консепсион. Защо се ядосваше от тази мисъл?

— Какво правиш тук?

Той замислено потърка брадичката си, а звукът от това изопна нервите ѝ.

— И сам не съм съвсем наясно. Освен, че в момента случайно живея тук. Сам ме помоли да хвърлям по едно око, за да се уверя, че не ти липсва нищо. Имаш ли нещо против да ти правя компания? Би било жалко да пренебрегнем хубавата закуска.

Без да е дочакал отговора ѝ, Стив се настани на отсрещния стол, посягайки към едно хлебче. Джини се чувстваше неловко, усещайки критичния му поглед върху себе си.

— Отслабнала си. И си загубила прасковения си тен, който толкова ти отиваше. Очевидно често си лягаш прекалено късно. Забравила ли си как се налива кафе или просто вече оставяш прислугата да го върши?

— При положение, че и сам ти спадаш към последната, ми се струва, че тонът ти е прекалено фамилиарен.

Гласът ѝ бе хладен и Стив посрещна думите ѝ с леко повдигане на веждите.

— Виждам, че тази сутрин почти си си възвърнала някогашната форма. Добре, и сам мога да си наляя кафе. Простете за дързостта, принцесо.

Той протегна ръка към сребърната кана, но Джини го изпревари и я дръпна към себе си.

— Ще го направя... само този път. А сега бих искала да знам какво правиш тук, Стив Морган. Какво кроиш? Не забравяй, че те познавам, при това твърде добре!

— Не съм забравил, благодаря — развеселен отвърна той, поемайки чашата от треперещите ѝ ръце. Тя би се почувствала поспокойна, ако очите му не я гледаха по така добре познатия ѝ начин, сини на светлината на слънцето, иронични и въпросителни. Тя продължи сухо:

— Защо си тук? Веднъж по изключение ще ми кажеш ли истината или трябва да попитам самия господин Мърдок?

— Сам не знае много. Някога наистина се познавахме добре. Възгледите му за жените са малко старомодни. Снощи се бе притеснил за теб. Може би трябваше да му кажеш, че съм запазил известна дистанция, не бих искал да изгубя работата си. — По присъщия си саркастичен начин той продължаваше да се забавлява за нейна сметка, облегнат назад на стола си и гледайки я иззад сребристия ръб на чашата.

— Мисля, че се познавате един друг по-добре, отколкото ти се иска да признаеш. Идваш от спалнята му, нали?

Той ѝ намигна и бръчките по лицето му се очертаха по-ясно.

— Нищо подобно. Никога не бих го допуснал. Значи вече си била в спалнята му? Пфу, засрами се, принцесо! Или съпругът ти е толкова толерантен, че това изобщо не го притеснява?

Лицето на Джини поруменя.

— Изобщо не си се променил — тросна му се тя. — Ще нападнеш в гърба дори човека, който ти е помогнал...

— Но това съвсем не бе оскърбление. Мисля, че Сам е късметлия. Както и съпругът ти, разбира се. Жалко, че не е тук.

Джини вече бе отворила уста да му отвърне, когато неочаквано се спря и стисна устни. Изведнъж бе разбрала, че Стив е пиан. Здравата пиан. Никога преди не го бе виждала пиан. Едва му личеше, но тя забеляза.

— Мисля, че ще е най-добре сега да те оставя сам — с ледена вежливост рече тя. — Напомни ми, че съм омъжена и в следващия момент ме упрекна, че имам любовник. В сегашното ти състояние не си струва да те убеждавам, че всичко това изобщо не те засяга. Сам ти го каза снощи, не е ли така?

Тя се изправи. Слънцето блестеше в очите ѝ. Сега, разбрала, че Стив бе дошъл, за да я измъчва, да я накаже, тя искаше да избяга. И дори след изпитото прахче не бе в състояние да понесе нещо подобно.

— Струва ми се, че вече изяснихме позициите си — провлачено рече той. — Няма нужда да бягаш, сякаш се боиш, че ще те изнася. Онези дни са безвъзвратно минало, принцесо.

Но защо светкавично протегна ръка и сграбчи китката ѝ? Джини стоеше неподвижно, кипяща от гняв. Напразният опит да се освободи ѝ напомни колко желязна можеше да бъде хватката на пръстите му. Повече от когато и да било имаше чувството, че той е дошъл умишлено, целейки да я въвлече в някаква зловеща игра.

Джини прехапа устни и успя да овладее гласа си.

— Е, добре, Стив. Може би ще ме пуснеш, след като ми кажеш онова, което още не си ми казал.

В унесеното си пианско състояние Стив добре съзнаваше, че е пиан. Знаеше и това, че би трябвало да я пусне да си отиде. След спречкването им предната вечер бе преследван от отчаяните, гневни думи, хвърлени в лицето му: „Защо не ме оставиш на спокойствие? Защо трябваше да се връщаш?“

Почти бе готов да обърне гръб на всичко и да каже на Бишоп да си намери друг човек. Дори сега, въпреки снощния му разговор със Сам Мърдок, в нея имаше нещо, което можеше да го предизвика да я разтърси и стисне за гърлото. Възможно ли бе наистина да е влюбена в Сарканов? Какво ѝ е разказал той?

Те ядно се гледаха един друг, грижливо криейки мислите си.

— Облечена си за езда — неочаквано рече Стив. — Сам не би желал да останеш разочарована. Ако седнеш отново и ми дадеш малко

време да изпия кафето си, ще те съпровожда. Той няма да се зарадва да научи, че си се изгубила.

Джини все още имаше желание да си тръгне, но в никакъв случай не искаше да му го покаже. Трябваше да го накара да си мисли, че присъствието му ѝ е абсолютно безразлично.

— Допускам, че нямам друг избор. Изненадана съм обаче от наглостта ти да се появиш тук. Ако те види баща ми или Соня... — тя потърка китката си, която Стив междувременно бе пуснал. За нейна изненада мъжът вежливо се изправи, за да ѝ намести стола.

— Виж ти — рече тя с пресилено мил глас, — изглежда си усвоил някои маниери.

— А езикът ти не е изгубил остротата си, доколкото си спомням. Но в случай, че се безпокоиш, знай, че тази вечер възнамерявам да отпътувам. Никой не знае дали някога ще се видим отново. Така че бихме могли да направим ездата си колкото е възможно по-приятна. Никакви намеци повече. Ще се опитам да държа езика си зад зъбите, в случай че и ти сториш същото.

Докато говореше, той я наблюдаваше изпод натежалите си от умора клепачи. Внезапната му стоворчивост и промяната на тактиката от негова страна я объркаха. Не е ли бил винаги способен на подобни ходове? За щастие се бе научила да скрива чувствата си зад маска на безразличие.

Джини леко кимна с глава, без да отговори. Мислите ѝ бяха горчиви. Сега, след като бе изпълнил дълга, за който говореше, той щеше да си замине. Но какво я засягаше това? Стив не само не я обичаше, но дори и не я желаше. Само преди няколко месеца щеше да разкъса дрехите от тялото ѝ, ако тя не се съблечеше достатъчно бързо. А сега, въпреки че бяха съвсем сами, само я бе наблюдавал, скривайки се зад това ново, почти презрително държание, което си бе изработил спрямо нея. Говореше с нея като с непозната, която не му бе особено симпатична.

— Ако нямаш нищо против — вежливо рече Стив, — бихме могли да тръгнем в посока, различна от тази, в която излязоха останалите. В случай че не ти е приятно, ще те върна в къщата преди останалите. Те възнамеряваха да си устроят пикник, така че едва ли ще се приберат преди следобед.

Възможно ли бе отново да язди до Стив? И да си разменят хладни реплики, сякаш са непознати, изпитващи неудобство един от друг. Какво още имаха да си кажат?

Стив, изглежда, добре се оправяше сред приятната, хълмиста местност, из която яздеха. На Джини ѝ бе все едно в каква посока се движат и къде я води. Както сам я бе уверил, нямало причини да се страхува. Колко много се бе променил! Сякаш изобщо не забелязваше, че тя язди до него.

Излезе лек бриз и кичури меднозлатиста коса се развяха около бледото, замислено лице на Джини. „Щастлива ли е? — питаше се Стив — Харесва ли ѝ животът, който си е избрала?“

Говореше се, че мъжът, комуто дължи титлата и завидното си положение в обществото, нямал нищо против младата му, красива съпруга да споделя леглото си и с други мъже. Но какво, по дяволите, бе станало със стария развратник сър Ерик Фадърингей? Дори и в крайна сметка да бе променила мнението си за него, какво, за Бога, е очаквала? Бе се превърнала в обикновена малка уличница, която вече почти не подбира, но за това вина имаше и сам той. Въпреки всичко Джини все още успяваше да запази един доста невинен израз. Как успяваше?

Стив умишлено бе избрал такъв път... всъщност път изобщо нямаше, а само една едва различима следа, която познаваше от порано, водеща към малка просека край потока. Но тук дърветата бяха доста на гъсто и той старателно трябваше да подбира пътя. Вътрешно проклинаше въздействието на алкохола, който все още размътваше мислите му. Трябва да се е побъркал, за да се остави да бъде убеден от Бишоп и да дойде тук. Ако Джини наистина бе нещастна или дори жертва на машинациите на Сарканов и сенатора, то сигурно щеше да му го каже. Какъв глупак се бе оказал!

Най-сетне бяха достигнали полянката. А сега какво? Джини седеше върху коня си, взирайки се във водата. Неочаквано бе осъзнала покоя, който цареше на това място. Не се чуваше нищо, освен непрестанното цвърчене на птиците и бълбукането на водата, разпенена от един дънер. Нищо не издаваше, че някога тук е стъпвал човешки крак.

Тя извърна глава. Стив мрачно се взираше във водата, сякаш съжаляваше, че я е довел тук. Слънцето силно приличаше. Това напомни на Джини, че вече приближава обяд и не след дълго ще стане време за връщане.

— Какво ще кажеш да поспрем малко? Конете имат нужда от почивка.

С присъщата си арогантност Стив вече бе скочил на земята, оставяйки юздите да се влачат по тревата. Без да дочака отговор, той обви ръка около кръста на Джини и я свали от седлото.

Тя инстинктивно опря ръце на раменете му, за да запази равновесие. Дланите му сякаш съвсем естествено погалиха гърба ѝ. Защо не? Той я желаше. Защо се бе възпирал?

Джини издаде тих, хрипящ звук. От ужас? От страх? Твърде късно. Стив бе единственият мъж, който можеше да я накара да почувства, че е негова, че той може да сломи съпротивата ѝ дори само с целувки. Пръстите ѝ стиснаха раменете му, погалиха косата. След това Джини затвори очи и се предаде на така добре познатото чувство за изтощение, екстаз и желание. Той я целуна, устните му за кратко докоснаха нейните, после страните, сведените ѝ клепачи, косата... Стив нетърпеливо свали шапката, която тя с толкова усилия бе закрепила, при което се разхвърчаха фиби. А когато косата ѝ плисна надолу по раменете, той смачка един кичур между пръстите си, преди грубо да ги зарови в коприната на къдриците ѝ, отмятайки главата ѝ назад. Устните му изгориха шията, а след това и гърдите ѝ. Джини гореше, а пламъкът, който я изпепеляваше, бе Стив. Почувства как изнемогва, губи сили и пада на земята. Запомни горещото слънце, сипещо жар върху телата им, мириса на смачкана трева и билки под тялото и, когато Стив спокойно, безмълвно и без нито едно излишно движение я съблече и взе.

Джини имаше чувството, че е била мъртва и сега бавно се връщаше към живот. *Le petit mort*. Малката смърт. Калейдоскопично въртящите се пред очите ѝ предмети се подреждаха, образувайки отново едно цяло, докато дъхът ѝ постепенно възвръщаше предишния си равномерен ритъм. Колко време бе минало? И къде бе изчезнал Стив? Дори повдигането на ръка, за да закрие очи от слънцето, ѝ костваше неимоверно усилие.

Той се появи целият мокър от реката и прокара пръсти през косата си. Джини улови погледът му, суровите очи, подобни на тъмносини сапфири. Все така безмълвен, той започна да се облича.

Джини усещаше трескавите удари на сърцето си и имаше чувство, че ще се задуши от непрестанното пулсиране в гърлото ѝ. След всичко, което се бе случило, пак ли няма да продума? Тя се подпря на лакти, с учудване установявайки колко е слаба. Недалеч съзря разкъсаната си рокля за езда, лежаща така, както я бе захвърлил Стив. Как щеше да се прибере сега? Останалите трябваше вече да са се върнали... цялата прислуга щеше да научи... но кога Стив се бе интересувал от хорското мнение?

Той се мотаеше около нея, закопчавайки колана си, след което праметна ризата си на раменете като пелерина.

— Така излегната, изглеждаш изключително изкусителна, сладка моя. Но няма ли да е по-добре да се облечеш? Нали не искаш мъжът ти още с идването си да бъде посрещнат от неособено приятни слухове?

Думите му, изречени без дори следа от колебание, както и начинът, по който той непринудено бе споменал нейния мъж, бяха за Джини като плесница. Първоначално бе така слисана, че не можеше да стори нищо друго, освен да го гледа — суровото му, небръснато лице, по което нямаше и следа от чувства.

— Е? Хайде, Джини. Ако искаш да се изкъпеш, трябва да побързаш.

Той с лекота ѝ помогна да се изправи и за миг ѝ се стори, че долавя в погледа му искрица, издаваща някакво чувство. Презрение? Съжаление? Каквото ѝ да бе, то веднага бе изчезнало. Стив нетърпеливо я караше да бърза, сякаш искаше колкото бе възможно по-бързо да загърби този наистина приятен, но незначителен епизод. Приключение с омъжена жена, чийто съпруг не биваше да научава нищо.

Унижена и все по-гневна, Джини се отдръпна от него.

— Мислиш, че няма да се оправя и сама ли? Ако толкова бързаш, защо не тръгнеш без мен?

С издайнически треперещи пръсти тя зави косата си на кок високо на тила. Обърна гръб на Стив и спокойно нагази във водата. От студа дъхът ѝ секна.

Мъжът я наблюдаваше, възседнал пъна, единият край, на който стърчеше от водата. Мисълта, че погледът му не се откъсва от нея, изучавайки я съвсем открито, изнервяше Джини. О, Боже. След всичко случило се, след безотговорния начин, по който я бе любил и изоставил, как бе възможно очите му все още да я изгарят като въглени?

Джини си даваше вид, че не забелязва присъствието му, нагазвайки към средата на потока. Усецаше растящата сила на течението, заплашващо да я отнесе.

— Спри! — извика той. — Или възнамеряваш да изиграеш ролята на Офелия?

Когато се потопа във водата и започна да се плиска, Джини вече не можеше да сдържи тракането на зъбите си. Забързани ледени струи обливаха раменете и гърба ѝ.

— Нима си чел Шекспир? Значи се чувстваш като Хамлет, който не може да вземе решение? — Стив не обърна внимание на сарказма ѝ.

— Ще посинееш от студ. Защо не излезеш най-сетне? — неприкритото нетърпение в гласа му я удиви и разгневи още повече.

Как бе могла да забрави. Беше време, когато сляпо го мразеше и сега той отново предизвикваше у нея същите чувства.

Без да му обръща внимание, тя загреба вода с длани, за да разхлади пламналото си лице.

— Джини! — Как се осмеляваше да ѝ говори с такъв заповеднически тон?

— Върви си, щом толкова бързаш!

Изричайки тези думи, заслепена от водата, тя отметна глава назад и това внезапно, рязко движение я извади от равновесие. След миг задъхана изплува, махайки с ръце около себе си. Първото, което достигна до съзнанието ѝ, бе подигравателният му смях.

— Ах ти, безчувствено чудовище... негодник! Ти... — тя безспирно ругаеше на мексикански, използвайки най-циничните изрази, които ѝ хрумваха, докато с ръка махаше тежките мокри кичури, спускащи се върху лицето ѝ.

— Това са думи по-скоро на уличница, отколкото на принцеса, Джини. И за Бога, събуждаш у мен желание да натисна главата ти под водата и да те удавя!

— Хайде, опитай! Само опитай, Стив Морган!

Обзета от детинска, непоносима омраза, тя се приближи и когато бе достатъчно близо, започна да го пръска с вода. Стив направи инстинктивен жест да се защити и извърна лице, но тя улови крака му и с все сила го дръпна във водата. След това се опита да потопи главата му в потока, при което и двамата едва не бяха отнесени от течението. Когато най-сетне я измъкна на брега, Стив наистина изпитваше желание да я бутне обратно.

Двамата бяха мокри до кости, но тя поне имаше сухи дрехи за обличане. Превъзбудена от борбата във водата и от необуздания си гняв, Джини не можеше да престане да се смее. Стив отчаяно огледа мокрите си дрехи. Добре поне, че оръжието му не бе на кръста. Когато се върнеха, то щеше да е единственото сухо нещо по него.

Сякаш усещайки гнева му, Джини се бе отдръпнала и започна да изсушава тялото и косата си с разкъсаната риза.

— Защо не се наметнеш с някое вълнено одеяло? Като с римска тога. Бих ти заела бельото си, но се боя, че няма да ти отива. Да се върна ли и да ти изпратя някой прислужник със сухи дрехи? В случай, че се е върнала, Консепсион с удоволствие сама би дошла.

— Обличай се най-сетне и се качвай на коня. Иначе хубавичкото ти тяло ще се сдобие с няколко синини, за които ще трябва да се оправдаваш пред съпруга си или пред настоящия си любовник!

Всичко това той изсъска през зъби и Джини неволно посегна към роклята си.

— Няма да посмееш. Нямах право...

Стив ѝ хвърли продължителен поглед, който я изплаши.

— Не бъди толкова сигурна. Търпението ми е на изчерпване. Мисля, че си от типа жени, които постоянно трябва да бъдат пердашени. Точно това и възнамерявам да сторя, ако не побързаш.

Трепереща от студ, тя започна да се облича, ядосвайки се на себе си за това, че се бе подчинила, но още повече на Стив, за наглостта му да я заплашва. Хрумна ѝ да разкаже всичко на баща си и да обърне внимание на Сам Мърдок що за телохранилел има.

Не след дълго двамата мълчаливо препуснаха обратно. Стив — гол до кръста, завързал ризата си за седлото.

Едва сега Джини започваше да осъзнава положението, в което се намираше. Косите ѝ все още бяха напълно мокри и стичащата се вода образуваше тъмни петна по раменете и гърба ѝ. Когато прекосяваха

някоя гориста местност, в която не проникваха слънчевите лъчи, Джини трепереше от студ. Стив яздеше, без да продума. Защо мълчеше? Нямахше право да я използва и да се отнася с нея като с уличница, която е намерил предната вечер, за да се наслади на някой и друг приятен миг. Вече копнееше за гореща баня и топли дрехи. Както и за едно прахче, което да премахне засилващото се главоболие.

Колкото и бесен да беше, Стив се оказа достатъчно предпазлив да се приближи към къщата откъм задния вход.

Бе избързал малко напред и Джини дръпна юздите, чувайки го гневно да ругае.

— Проклятие! Трябваше да те оставя да се оправяш сама и да обясняваш вида си. Може би съпругът ти е решил да ни почете с присъствието си. Надявам се, вече си съчинила някое правдоподобно извинение.

— Защо трябва да измислям извинения. Оставям това на теб... един толкова изпечен лъжец!

Той се извърна и студените сини очи я пронизаха.

— По-добре съчинявай историйката си, малката. Аз не се безпокоя за доброто си име. А и не съм женен, слава Богу!

В конюшните цареше оживление. Навсякъде се щураха коняри, заети с разпрягането и разседлаването на конете.

Изгубила предишния си кураж, Джини изтръпна от страх.

— Божичко! — загриженият ѝ глас прозвуча по-скоро като стон.

Зает със свалянето на юздите на коня си, Стив ѝ хвърли сърдит поглед.

— Както изглежда, току-що са пристигнали. Навярно ще се качат по стаите си, за да си починат.

Тя се върна назад в спомените. Гневният, провлачен говор на Стив: *„Ти си моят коз, малката. Може би, когато се изплъзнем от преследвачите си, ще реша, че вече не си ми необходима и ще те пусна да си вървиш. Но не си прави илюзии... Пако е в затвора и искам да го измъкна... ще те заведа в дома на мои приятели...“*

Защо точно сега трябваше да се будят тези спомени?

Тя го последва, без да задава въпроси. Вече бе прекалено късно за притеснения.

Влязоха през главния вход. Лицето на застаряващия портиер остана безизразно.

— Нищо не си видял — троснато рече Стив.

— Да, господине.

Пръстите му се впиха в ръката на Джини.

— Къде си тръгнала? Оттук.

За да избегне голямата празна зала, в която предната вечер се бяха събрали гостите, Стив сви по едно тайно странично стълбище. Изкачвайки многобройните стъпала, Джини вече едва успяваше да си поеме дъх, препъвайки се в полите на роклята си.

От другия край на коридора долитаха приглушени гласове и смях.

— По дяволите! — тихо изруга Стив, след което почука на една врата и натисна бравата. В първия миг вратата остана затворена, но след това се откряна и Джини бе издърпана вътре. Вратата се захлопна зад гърба ѝ.

Очите ѝ срещнаха изненаданото, ядосано лице на Консепсион.

— За Бога! Да не сте полудели? Какво търсиш тук и то с нея? Естебан, казах ти...

— Не, не искам да го чувам. Не и от теб, скъпа.

Той пусна ръката на Джини сякаш бе прокажена, и с целувка накара Консепсион да замълчи. Джини стоеше като ударена от гръм, виждайки как след миг ръката на момичето обви врата на Стив, така че той трябваше да направи усилие да се освободи.

— Претърпяхме малка злополука...

— Паднал си във водата, виждам и сама. Тя също?

— Ами...

— Аз се къпех, а той реши да ми направи компания. Трябва ли да криеш от нея Стив? Защо просто не ѝ кажеш...

— Затваряй си устата, Джини!

— Но защо? С удоволствие бих чула цялата история.

— Повдига ми се от вас! — задъхано рече Джини, извърщайки се, за да излезе, но Стив я спря и я притегли към себе си.

— Мислиш ли, че всичко това ми е приятно? Ще потърпиш, докато намеря начин да те върна в стаята ти, без половината Сан Франциско да научи какво си направила.

— Какво съм направила? Аз...

Консепсион се изсмя.

— Ясно е какво сте правили вие двамата. Но за разлика от вас, аз не съм омъжена, принцесо. Искате ли всички да разберат каква сте всъщност? Прелюбодейка! Защо си губиш времето с нея, Естебан? Тя ляга с всеки, който я пожелае.

Ако Стив не се бе намесил навреме, Джини щеше да издере лицето ѝ. Мъжът сърдито рече:

— По-късно ще имате възможност да се разберете коя от вас двете е по-голяма уличница. Сега не ми е до това. Къде е Сам?

Едва сега Джини забеляза, че Консепсион се разполагаше в спалнята на Сам Мърдок, захвърлила обувките си на пода, без да изпитва ни най-малко притеснение.

Погнуса и разочарование обзеха Джини по-късно, когато някак си се добра до стаята си и успя да успокои изплашената Делия. Обясни ѝ, че е яздила в гората и паднала от коня.

— О, госпожо... принцесо. Не посмях да кажа никому, защото се боях, че ще ми се разсърдят. Толкова се молих да се върнете час по-скоро и да не ви се е случило нещо лошо. Добре сте, нали?

„Само външно“ — горчиво мислеше Джини. Тя поклати глава и момичето облекчено се разбъбри:

— О, колко жалко. Ужасно жалко! — извика тя, когато Джини свали роклята за езда, която толкова обичаше. — Цялата е разкъсана, виждате ли... на гърба и тук, където се закопчава. Може би ще успея да я закърпя.

— Моля те, остави! — остро рече Джини. — Не искам да я виждам повече. Изхвърли я.

След като Делия бе спуснала завесите, Джини се отпусна на леглото. В затъмнената стая тя затвори очи и опита да не мисли за нищо. Очакваше появата на така желаното чувство на безметежност, което скоро щеше да я обземе. Една малка доза от нейното лекарство — и забравата идваше.

— Ще кажа, че сте стояла прекалено дълго на слънце и сега имате главоболие. Останалите се върнаха десетина минути преди вас, госпожо. — Тихият глас на Делия идваше сякаш много отдалеч. В главата на Джини се появяваха и изчезваха хаотични образи.

Стив, който я разглеждаше със студения си, претеглящ поглед. Начинът, по който я бе любил този следобед, без нито една дума, без нежност... а тя не се възпротиви!

Консепсион, чиито алени устни се бяха разтеглили в иронична усмивка и чиито ръце собственически прегръщаха Стив, мълвеше:

— Изненадана си да ме видиш тук? Но защо не? Мога да използвам стаите на Сам, когато пожелаая, а аз толкова обичам всичките тези огледала. Ти също, нали, скъпи? — при което хвърляше многозначителен поглед към Стив, сякаш за момент забравила за

присъствието на Джини! Значи неочакваната ѝ поява тук не бе случайност, както и тази на Стив. Твърде много съвпадения, които в крайна сметка се бяха оказали съвсем закономерни.

Най-лошото обаче бе Сам Мърдок. Трябваше да бъде по-предпазлива и да се вслуша във всичко онова, което бе чула за него. Колко безскрупулен бил и по какъв начин се е издигнал. За какво му бяха телохранители на човек, водещ безукорен монашески живот. Виждайки спалнята му, една стая, която той почти не използваше лично, Джини трябваше да се досети що за човек всъщност е Мърдок. Една стая за любовни игри. Дали Сам Мърдок бе хвърлил око и на нея? Но ако е така, защо тогава я бе оставил на Стив, който все пак бе само негов телохранител... поне по думите на Стив?

Не зная какво кроят всички те, а и вече не ме интересува. Не искам да се забърквам повече в никакви интриги, не искам да мисля...

За известно време тя наистина престана да мисли, потъвайки в розово море от облаци, отнасящи я така леко и опияняващо. Копнееше това да продължи вечно.

Някой я разтърси за раменете, изтръгвайки я от розовия ѝ сън.

С разтуптяно сърце тя се събуди от собствения си глас, който отекваше в ушите ѝ:

— Не! Не искам...

— Виржини! Какво не искаш, скъпа? Кошмар ли имаш?

Светлината я заслепи и още миг Джини мислеше, че продължава да сънува.

Иван... тук? Сега? Тя направи опит да се овладее и механично промърмори:

— Сънувах... сънувах, че падам.

— А, разбира се. Навярно от гърба на някой кон? Чух за малката ти злополука днес следобед и естествено бях много разтревожен. — Той приседна на ръба на леглото, погали ледената ѝ длан и се усмихна. — Вече си се успокоила, нали? Нарани ли се? Казах на твоята глупава камериерка, че веднага е трябвало да осведоми родителите ти. Трябвало е да бъдеш прегледана от лекар. — Иван все още се усмихваше, а когато Джини инстинктивно понечи да издърпа ръката си, той я стисна още по-силно и умишлено я целуна по устните. Неволно, без да си дава сметка, Джини изви глава.

Мъжът се поизправи, гледайки я с упрек. Синьо-зелените му очи блещукаха като матови камъчета.

— Скъпа моя! Какво се е случило? Мислех, че след тази прекалено дълга раздяла ще се радваш да ме видиш. Или да отдам студенината ти на шока, преживян от теб днес следобед? Още си толкова бледа. Наистина много се безпокоя!

— Иван, моля... добре съм, вече ти казах. Бе просто незначителен инцидент. Не съм се наранила, а само малко поразтърсена.

— Прекалено силно, за да целунеш съпруга си? Трепериш като лист, скъпа. Мисля, че трябва да помоля любезния ни домакин да изпрати за лекар.

— Не! — прекалено припряно и силно извика Джини. След което добави: — Няма нужда, наистина.

— Разбира се. Не си искала да безпокоиш никого, нали? Но трябва да призная, че бях много обезпокоен, когато видях това! — Неочаквано Иван извади измачканата ѝ и разкъсана рокля иззад гърба си, задържа я известно време високо вдигната, след което я хвърли настрана. — Цялата разкъсана, а и тези петна от трева и вода. Един съпруг наистина не може да не се разтревожи от подобно нещо! Навярно имаш и синини. Така ли е?

— Иван... — гласът ѝ звучеше напрегнато, а мислите ѝ летяха една през друга. Той си играеше с нея като котка с мишка. Очите му се присвиваха, докато я наблюдаваше, а след това отново се усмихваше. Какво трябваше да му каже? Какво можеше да му каже? Джини преглътна. — Очевидно... очевидно съм имала късмет! Паднах в трева и затова ми няма почти нищо. Бях само малко замаяна. Вярвай ми, сега съм добре!

— Тогава роклята ти трябва да се е закачила в някой хрусталак. Бедната! Какво ужасно преживяване. Одраскана ли е красивата ти бяла кожа? Би било твърде жалко... нека да видя, любима.

С неочаквано бързо движение той смъкна батистената ѝ нощница от рамото. Джини направи опит да се изплъзне.

— Но аз съм ти съпруг! Или съм отсъствал толкова дълго, че вече си забравила? Слава богу — нито драскотина. Наистина си имала късмет!

Ръцете му я сграбчиха, притискайки я върху възглавниците.

— Навярно се чувстваш пренебрегната. — Той се наведе, притискайки устни към нейните, а след това към полуразголената ѝ гръд. Целувките му ѝ се сториха като плесници. Тогава пръстите му стиснаха брадичката ѝ и мъжът я целуна, принуждавайки я да отвори устните си, като ги хапеше. Най-сетне вдигна глава и рече:

— Това ли е, което ти липсваше, моя малка Виржини? Мъж за любов? Не отговаряш... между двама съпрузи не би трябвало да има никакви тайни, не е ли така? Или да повикам лекар, за да разбере какво точно ти се е случило днес следобед? Можеш да бъдеш искрена с мен, малка моя... не съм ли най-толерантният от всички съпрузи?

Той се наведе към нея, притисна я под тежестта на тялото си и се засмя в бледото ѝ лице.

— Сигурна ли си, че се чувстваш добре? Когато пътьом се отбих при сър Ерик, научих колко силна можеш да бъдеш, когато защитаваш честа си. И моята, разбира се. Клетият човек бе доста възбуден. Но дочух също и че спасителят ти бил не някой друг, а богатият и влиятелен господин Сам Мърдок. Какво щастие, нали? И сега ти си тук, в леговището на лъва, нали така се казва? Трябва да е бил много впечатлен от теб, поне така ми обясниха. Дарявал те с изключително внимание. Но навярно не то е предизвикало малкия инцидент днес следобед? Ако добре съм разбрал, господин Мърдок е бил заедно с останалите си гости. Какво те накара да яздиш в най-големия пек?

— Вече обясних! Исках да изляза. Мислех, че ще мога да настигна останалите. Но се загубих и... конят ми се подплаши.

Той я погали по косата, което я накара да потръпне.

— Бедна моя! Колко нервна си станала! Може би си ударила главата. Мисля, че наистина трябва да бъдеш прегледана от лекар. Изглеждаш необичайно възбудена.

Джини бе хваната натясно. Очи ѝ блестяха от заплашващите да рукнат сълзи на страх и унижение, а тялото ѝ изтръпна.

— Какво искаш? Будиш ме и започваш да обвиняваш... нямам ни най-малка представа защо. Казах ти, че излязох да пояздя и паднах. Но ако толкова настояваш да повикаш лекар, направи го. Не мога да ти попреча.

Забелязвайки, че само е събудил упорството ѝ, Иван промени тона си и заговори с тихия, мъркащ глас, който толкова я плашеше.

— Каква недосетливост от моя страна! Но ти навярно ще ме разбереш. Добре, Виржини, нека за момента да оставим това. Мисля, че господин Мърдок копнее да те види на вечеря, а накрая навярно ще има танци. Ако си сигурна, че се чувстваш достатъчно добре, навярно бихме могли да поговорим за това по-късно. А аз ще попитам дали наблизо има лекар.

Макар и с усилие, тя успя да отвърне на погледа му, но знаеше, че Иван не се е предал. Само ѝ даваше известна отсрочка, защото знаеше, че ще се притеснява, а страхът ѝ ще расте. С удоволствие щеше да наблюдава как цяла вечер се измъчва, как се пита какво ли ще ѝ каже или направи, а той щеше да ѝ задава лукави въпроси. Колко бе научил вече? Какво бе успял да отгатне?

— Какво ще облечеш довечера? Мога ли да избира тоалета ти? — Иван се приближи към ухаещия на кедър шкаф, където висяха грижливо разопакованите и изгладени от Делия дрехи.

— Ах, да... тази тук е подходяща според мен. Бяло и златно. Златото е символът на Калифорния, а бялото на непорочността. Никога не съм те виждал да я носиш. Мисля, че ще ти отива.

Слизайки по стълбите под ръка със съпруга си, външно Джини приличаше на изваяна от лед статуя. Копнееше в душата ѝ да се възцари онази празнота, която изразяваха чертите на лицето ѝ. Празнота... този следобед никога не го е имало. Непознатият е безизразно лице, който безмълвно я бе обладал, за да задоволи собственото си желание, а след това презрително ѝ се бе присмивал, прегръщайки Консепсион, не е бил Стив...

Вечерта минаваше като кошмарен сън. Сам Мърдок бе любезен и усмихнат, но дистанциран. Сенатор Брандо, за когото тя можеше да мисли единствено като за свой баща, сякаш си бе изгубил ума. Също и Соня, въпреки че изглеждаше загрижена за Джини и я питаше дали се чувства добре.

— Чух, че си била на езда и си паднала от коня. Ах, Джини, защо не ни каза за случилото се? Иван не беше на себе си.

Да убеди Соня в измислената история бе лесно, много по-лесно, отколкото се оказа с Иван. Защото изглежда мислите ѝ бяха другаде. Направи ѝ впечатление, че Соня непрекъснато кършеше пръсти, наблюдавайки съпруга си.

Джини се чувстваше болна, нещастна и замаяна. Тази вечер дори тайно взетото прахче не бе в състояние да направи действителността поносима. Усмихнат, Иван бе стоял в стаята ѝ, докато Джини се обличаше, вперил преценяващ поглед в нея. Дори Делия бе нервна и несръчна. Усещаше тежката златна верижка на шията си, която я душеше. Джини постоянно я докосваше с неволен жест, сякаш опитвайки да се освободи.

„Трябваше да взема две прахчета. О, Боже, тази вечер няма ли да свърши най-сетне?“ — мислеше тя.

Първо вечерята, по време на която блюдата се трупаха едно след друго прекалено бързо. Тя само бе поровила из чинията си, без да хапне почти нищо. Чувстваше се като болна. На всичко отгоре и загриженият шепот на Иван.

— Любима, наистина мисля, че не се чувстваш толкова добре, колкото искаше да ме убедиш. По-вяла си от обикновено. Настоявам някой лекар да се увери, че при падането наистина не си се наранила.

Защо неочаквано се бе изплашила от Иван? Не можеше да ѝ стори нищо... поне не тук. Не трябваше да го забравя. И не биваше да мисли за гневния, презрителен глас на Концепсион: „Тя е прелюбодейка и ляга с всеки мъж, който я пожелае. Защо си губиш времето с нея, Естебан?“ Нито за собственическия ѝ жест, с който прегръщаше Стив...

Тази вечер Концепсион бе облечена в блестяща коприна и бродат в тъмно златно и зелено. Усмехнатите ѝ, пъстри котешки очи бляскаха изпод тежките мигли. Погледът ѝ само бегло бе спрял върху Джини, а след това малко по-дълго върху принц Сарканов, чиито гърди сияеха от ордени.

Докато Сарканови обикаляха залата, Джини не можеше да скрие измъчения си израз. Скришом и всъщност, без да го съзнава, тя цяла вечер бе търсила с поглед Стив, но той не се оказа сред облечените в черно мъже, които както всички знаеха, пазеха Сам Мърдок. Явно не бе толкова дързък, че да се появи сред гостите. А може би вече бе на път за Сан Франциско?

Под ослепителната светлина на кристалните полилеи бе горещо. От галерията се носеше музика, а Иван следеше чашата на Джини да е винаги пълна. Над мислите ѝ сякаш бе легнала сянка. Иван, принц Сарканов. Нейният съпруг. Защо се бе омъжила за него? А той я бе

взел за съпруга? Защо точно дъщерята на императора... но не, тази част от историята все още бе прекалено невероятна. Както и всичко, случило се откакто Иван бе решил да отпътува за Мексико и да я открие.

— Ела, любов моя, хайде да танцуваме.

Тя се надигна като кукла на конци и, водена от ръката на Иван, излезе в двора. Танцуваше като порцеланова статуетка с изрисувана усмивка, почти без да усеща освежаващия, благоуханен нощен бриз.

— Толкова си отнесена тази вечер, принцесо моя. Заради онова нещастно падане, нали? А чух, че снощи си танцувала като истинска малка циганка. Никога няма да забравя първия път, когато те видях да танцуваш. — Шеговити, но двусмислени думи. Кога бе научил всичко това, при положение, че бе тук съвсем отскоро? Колко дълго щеше да си играе с нея?

Жестокият кошмар продължаваше и почти празният стомах на Джини се свиваше от страх. Имаше предчувствие, че нещо ще се случи. Въпреки веселите смехове и невинно бърбрене наоколо усещаше някакво напрежение във въздуха. Или то бе само в нея? Кавалерите ѝ се сменяха непрекъснато. Иван танцуваше с Концепсион. Бе се навел над ухото ѝ и момичето се смееше на някаква негова шега. Иван бе хитър. Какво ли се опитваше да изкопчи от Концепсион?

По-късно Джини не помнеше с кого бе танцувала и какво бе говорила с кавалерите си. Страдаше от непоносимо главоболие и дори Иван бе обезпокоен от необикновената ѝ бледност и блясъка в очите ѝ.

— Качи се горе и вземи от лекарствата си. Цяла вечер изглеждаш като призрак! — Стояха малко настрана, в тъмното, и пръстите му жестоко се впиваха в ръката ѝ, така че от бледите ѝ устни се отрони тих стон.

— Не си толкова хитра, колкото мислех някога, или може би греша? Първо така пленяваш Сам Мърдок, че той е готов да яде от ръката ти, а след това разваляш всичко заради някаква среща в гората с един от прислужниците му! О, да! — зъбите му блеснаха изпод разтеглените в иронична гримаса устни. — Мислеше, че няма да разбере, нали? Имам си средства и начини. Добре ще е, ако следващия път, когато имаш нужда от мъж, за да охладиш горещата си кръв, да помислиш за това! Някакъв слуга! Ако бяхме в Русия... да, аз имам свои начини да се оправям с такива. Знаеш това, нали?

— О! — тя се закашля и хватката на пръстите му се поразхлаби. Той я притисна към себе си, така че някой страничен наблюдател би помислил, че се целуват за лека нощ.

— Нека се разберем веднъж завинаги, любов моя. Нямам нищо против любовниците ти, при положение, че си дискретна, но ще има и мъже, които ще избирам аз. Твоят вкус е ужасен. Мексикански войници, коварни крадци и убийци... Не, за в бъдеще аз ще избирам вместо теб. Мъже с положение. Мъже, които са достатъчно богати и влиятелни, за да ни бъдат от полза. Разбираш ли какво имам предвид? Защото, ако не...

Джини правеше усилия да се съсредоточи върху думите му, но напрежението бе твърде голямо за нея. Той я държеше, обвил ръка около кръста ѝ, така че нейната бе заклещена между двама им. Мъжът се наведе към ухото ѝ.

— Ако не внимаваш какво ти говоря, скъпа ми принцесо, ще бъда принуден да прибягна към други средства, за да те накарам да разбереш. Съзнаваш ли, че напълно съм в правото си да те накажа като невярна съпруга? Или отново страдаш от вечното си главоболие? Навярно това е знак за начеващо размекване на мозъка. Един кратък престой в някой санаториум навярно ще ти се отрази добре, съвсем без прахчета и лекарства, които прикриват симптомите ти. Разбира се, ще ми е болно да подпиша документите, а и ще е жалко да отложим пътуването си за Русия, но...

— Моля те... моля те!

Той повдигна глава и погледна бялото ѝ, извърнато настрана лице, при което изпита видимо задоволство. Значи най-сетне я бе сломил. Имаше усет за женската природа. Почти можеше да помирише ужаса ѝ. Най-накрая бе накарал Джини да изпитва страх и бе решен да ѝ даде време, така че този страх да расте и става все по-мъчителен. Странно как мисълта за това го караше да я желае. Но това можеше да почака. Имаше време. Трябваше първо да залъже онзи стар глупак Черников и да го отпрати. Сам щеше да отведе Джини в Русия... по-късно, когато се увери в окончателната ѝ капитулация.

— Добре, любов моя. Сега, когато изяснихме отношенията си, защо не се качиш горе и не си легнеш? Аз може да закъснея. Нашият любезен домакин ме покани да поиграем карти с още няколко негови приятели. Кой знае, може би ще успея да го убедя, че малкият ти излет

в гората е бил съвсем невинен... или че си била изнасилена! — Смахът му бе зловец. — Няма да ти е за пръв път, нали? Чувал съм, че имало жени, на които това им харесва.

В главата на Джини нахлуха образи, които обърканият ѝ дух бе безсилен да прогони. Тя се заизкачва по стълбището към стаята си, придържайки се за парапета. Главата ѝ пулсираше така, че имаше чувство, че ще се пръсне. Краката ѝ бяха натежали и тя едва успяваше да ги движи. Какво се бе случило с нея? Все още мисълта ѝ бе достатъчно ясна, че да се учуди на необяснимата си немощ.

„Моля те... моля те!“ — тя ли се бе молила така жално? Не я ли бе научил опитът, че е безполезно да бъде молен мъж, който владее положението? Който владее нея? Бе като замаяна, почти неспособна да мисли свързано. Какво се бе случило? Иван някак бе взел надмощие и само преди няколко мига тя така се изплаши от него, че бе готова да пълзи в краката му като някоя бита уличица.

„Някакъв слуга! Е, аз имам собствени методи да се оправям с такива...“

О, не! Трябваше да престане да мисли за това, трябваше да прогони страха. Но всичките тези картини, които нахлуваха в главата ѝ една през друга. Виждаше се да танцува с разпусната коса. Ножът, потънал почти до дръжката в гърлото на Том Бийл. Мишел, който с добрината и нежността си ѝ бе върнал разума и живота. Мигел. И... о, Боже... най-вече Стив, който я наблюдаваше със сините си, блестящи очи. Спокойни и самоуверени или обкръжени от лукави бръчици, или пък гневно бляскащи като сапфири под дългите мигли. И отново тези очи, сега широко отворени, с танцуващи в тях дяволити искрици.

За кого танцуваш, зеленоочке? — бе я попитал. А после: — *Проклятие, Джини! Никога не съм познавал жена, която е в състояние едновременно така да ме ощастливява и измъчва... о, небеса, жено, не се ли насити?* — Бе я обичал, да, подсказваше ѝ го женският ѝ инстинкт! За кратко бяха толкова близо един до друг. Бе сигурна в него. Сега нищо вече не бе сигурно.

— О, госпожо! — очите на Делия бяха мокри и зачервени, сякаш бе плакала. — Госпожо, толкова съжалявам, наистина! Но той... принц Сарканов... сякаш знаеше, че нещо се е случило. Питаше ме за какво

ли не. Искаше да види роклята, която сте носила и каза... каза, че ще ме набие и изгони, ако не кажа истината. Знаел, че не сте излязла сама. Не знаех какво да правя, толкова се уплаших...

Значи вече дори тя знаеше, че господарката ѝ изневерява на съпруга си. Една от онези жени, които не се отказват дори от някоя любовна игричка в гората с един, как го нарече Иван, слуга...

— Няма значение — беззвучно рече Джини. Всичко, което желаше в момента, бе забрава. На сутринта щеше да разполага с достатъчно време да размисли и реши какво да прави. Но какво толкова имаше да решава? Тя бе съпруга на Иван.

Шишенцето със скъпоценния сироп с цвят на череша, което сутринта бе едва наполовина изпразнено, сега съдържаше само около два пръста течност.

— Делия!

— Госпожо, не можех да сторя нищо! — Делия отново бе започнала да плаче. — Той го взе. Също и прахчетата ви. Каза, че ви вредели и за в бъдеще лично щял да ви ги дава, когато имате нужда. О, госпожо! Какво ще правим?

— Дай ми малко сироп. А аз... по-късно ще помисля за това. Разбираш ли, Делия? Не си виновна. Ти нямаш нищо общо.

Джини се опита да се овладее и да скрие треперенето на гласа си. Ясно бе какво целеше Иван. Искаше да я накара да пълзи пред него за лекарствата, от които бе станала зависима. Но тази вечер не трябваше и не искаше да мисли за това. Джини се срамуваше от треперенето на пръстите си, когато почти изтръгна чашката със сироп от ръката на Делия и жадно я изпи.

Все още хълцащо, момичето ѝ помогна при събличането, надявайки ѝ през главата една тънка копринена нощница. Джини легна в леглото, опитвайки се да не мисли за нищо. Постепенно започна да усеща чудесното чувство на покой, което се разливаше по вените ѝ, отпускатйки схванатите и напрегнати мускули. Чу тихото затваряне на вратата след Делия и стисна очи. Чакаше да дойде сънят и пълните с променливи, пъстри цветове сънища. Нищо вече нямаше значение, освен успокояващото усещане за топлина, което проникваше в жилите ѝ. Колко хубаво бе да загърбиш отвратителната действителност, да се чувстваш понесен безкрайно далеч, оставяйки всичко зад гърба си...

Когато някой грубо я разтърси за раменете, Джини сякаш се опита да задържи съня. Несправедливо бе, тя имаше право на малките си бягства. Противеше се, не желаше да се събуди.

— Не... не! — беззвучно прошепна тя, притискайки лице към възглавниците в опит да избяга от онзи, който и да бе той, опитващ се да я изтръгне от съня ѝ натрапник.

— Джини, проклетие! Какво е станало с теб? Какво си взела, че спиш толкова дълбоко?

— Остави ме на мира! — сънено и почти неразбираемо промърмори тя, стискайки очи. — Може никога повече да не заспя така дълбоко. Върви си!

Тя опита да се мушне още по-навътре под завивките. Защо сънищата ѝ внезапно бяха станали толкова странни и кошмарни, вместо както обикновено да ѝ носят покой? Разбира се, все още сънуваше. Колко пъти бе сънувала, че лети, че се издига високо над земята и наблюдава всичко и всички от една безопасна дистанция. Колко прекрасно бе спокойно да се носи между големите, пухести облаци.

Но сега имаше чувството, че е попаднала право в центъра на някакъв ураган. Защо Стив винаги бе толкова сърдит? Стив! Едва сега Джини започна да се съпротивлява, не желайки да вдигне натежалите си клепачи. Но ръцете му я стискаха още по-здраво, притискайки я като клещи, от които ѝ секваше дъхът.

— Защо си се върнал? Той ще накара да те убият, подобно на останалите... знаеш ли.

Пусна я. Първоначално Джини реши, че от гняв. Кашляйки уплашено, тя направи усилие да отвори очи и първото, което видя като през було, бе собственото ѝ тяло, лежащо върху белите ленени чаршафи. Ако не бяха очите ѝ, блестящи като матови зелени камъни под повърхността на водата, човек би я взел за мъртвец. Може би наистина бе мъртва и затова така безстрастно наблюдаваше сама себе си!

След това пред очите ѝ изплува потъмнялото от гняв лице на Стив, което я накара да забрави всичко останало.

— Кои други? Будна ли си вече или все още като пияна? — очите му опасно се присвиха, а гласът му бе придобил саркастичния, провлачен тон, който тя така добре помнеше и толкова мразеше. —

Знам, че за някои хора би било по-удобно, ако убийците на съпруга ти си бяха свършили работата, но аз, скъпа, случайно имам голям опит в избягването на куршуми. А и мразя, когато стрелят по мен!

Той се наведе и я улови за раменете, разтърсвайки я, за да подсили впечатлението от думите си. Известно време тя намираще сили да се съпротивлява.

— Все ми е едно. В какво ме обвиняваш сега? Къде съм? Защо си ме довякъл тук? — Тя направи опит да седне, но ръцете му я натиснаха обратно. Бе като сцена от миналото, когато той ѝ говореше и се държеше по същия начин. Почти неволно Джини вдигна ръка и го зашлеви по лицето. Стив тихо извика от болка, което я накара да изпита известно задоволство.

— Защо винаги трябва да ме мъчиш? Защо не ме оставиш на мира? Толкова си себичен и несправедлив. Не съм видяла от теб нищо друго, освен мъка и нещастия откакто... откакто... — Тя се закашля, внезапно изненадана от необузданите, гневни думи, избликнали неволно от устата ѝ.

За миг помисли, че Стив ще я удари, защото по лицето му бе изписан неистов гняв. След това обаче отново стана безизразен и я пусна.

Той се отдалечи, без да продума и Джини успя да види къде се намира. Мястото ѝ бе болезнено познато — спалнята на Сам Мърдок с огледалата по всички стени и над леглото, в които се отразяваше, почти прозрачно тялото ѝ и втрещените ѝ зелени очи. Защо ли Стив я бе пренесъл тук? Защо бе така гневен?

Внезапно той отново се появи, поднасяйки някаква течност към устните ѝ. Накара я да пие. Нещо студено, което въпреки това я изгори като огън.

Гласът на Стив бе безстрастен. Колко бързо се меняха настроенятия му!

— Сега по-малко истерична ли си? Съжалявам, че трябваше да те измъкна спяща от топлото легло, но, искаш или не трябва да поговорим. — В гласа му отново можеше да се долови заплашителна, сурова нотка, която накара Джини да потръпне. — Желая да получа отговор на няколко въпроса, малката. Като начало бих искал да разбера какво знае съпругът ти. Навярно си се почувствала задължена да му изповядаш изневярата си? Ти ли си му казала да ми изпрати тук тези

нескопосни убийци? — Без да ѝ даде възможност да отговори, той я прихвана под раменете и я повдигна да седне. Отново приближи чашата към устните ѝ. — По-добре пийни още малко, преди да започнеш. Може да поосвежи мислите ти. Освен това си спести обичайните упреци. — Очите му я изгаряха повече, отколкото течността, която ѝ наливаше в устата, докато не се задави и, опитвайки да си поеме дъх, направи безпомощен опит да го отблъсне.

Възможно ли бе това да е същият мъж, който някога бе казал, че ще я обича и никога повече няма да я пусне да си отиде? Възможно ли бе този студен и отблъскващ глас да е същият, шепнал някога на испански нежни любовни слова?

Стив я остави да падне отново върху възглавниците, без да може да различи в очите му нито искрица на състрадание. Мъжът стоеше там и я гледаше така, сякаш бе някоя непозната, към която не изпитваше нищо.

— Е, Джини?

Тя се опита да му се противопостави. Отчаянието придаде на гласа ѝ гневна нотка.

— Нямах право да се отнасяш с мен така... така арогантно! Нямах изобщо никакви права над мен! Трябва да си се побъркал, за да ме донесеш тук. Всички са долу... баща ми, Иван...

— Ах, да! — устните му се разтеглиха в добре познатата ѝ, омразна подигравателна усмивка. — Оскърбеният ти съпруг, който така се е разбързал да защитава честта си, както и онова, което е останало от твоята. От забележката ти за „останалите“ заключавам, че любовниците ти се редят на опашка. Това да не е някоя игра, която харесва и на двамата ви? Да не би към нея да спада и изповедта след това? Или до изповед прибягваш единствено тогава, когато някой ти е омръзнал и искаш да се освободиш от него?

— Престани най-сетне! Ти си най-отвратителният човек, когото познавам — измъчено прошепна Джини, извъръщайки глава настрани. — Стив, остави! Остави ме! Нищо не съм разказвала на Иван. Мислиш ли, че се гордея с това, което се случи днес следобед? Но той изглежда научава всичко! Каза, че можел да изпрати хора да ме следят. Каза...

— Откъде можеше да знаеш, че по мен е стреляно, Джини? Това бе първото, което изрече.

— Защото той каза... каза, че имал начин да се оправя с такива като теб. Мислиш ли, че щеше да се задоволи с един преследвач, ако му бях казала, че „слугата“, в изневяра, с когото ме обвинява, си ти? Баща ми е обявил награда за залавянето ти, знаеш нали? Иван би изпратил... мисля би изпратил по петите ти цяла армия само ако заподозреше нещо.

— Добре. Да приемем, че е така. А останалите? А Карл Хоскинс? Някой се опитва да ми припише това убийство. Говори се, че след спора ни съм се върнал, за да сложа точка. Имах дяволския късмет да притежавам алиби, доказващо, че по това време съм бил на триста мили от там! — Сега тонът му отново бе станал саркастичен. — Може би и ти не си в течение. Боже мой, толкова се радвам, че вече не съм твой съпруг. Прекалено много усилия би ми коствало да си разчиствам сметките с тълпите твои любовници!

Очите на Джини отново спряха върху него. Изразът ѝ бе като на някое пленено, отчаяно животно.

— Как можа да го кажеш? За какво изобщо говориш? Аз убих Карл Хоскинс! Щом си толкова осведомен, защо не го знаеш? Може би просто си искал да измъкнеш признание от моя страна? Аз го убих. Ударих го с бутилка от вино, след като той... о, Боже, защо трябваше да отваряш дума за това? Не ми ли причини достатъчно мъка?

Гласът ѝ бе станал по-тих и той безмилостно я прекъсна.

— Забивала ли си нож в гърлото му преди или след удара с бутилката? Изглежда ти е станало навик да наръгваш мъжете, които са те изнасилили, не е ли така? Но едва след като са те имали няколко пъти! Същото се опита да сториш и с мен, помниш ли? Да не би това да е твоят начин да се освобождаваш от любовниците, от които си се преситила?

От унижение и гняв тя се опита да издере лицето му. Сякаш само това и бе чакал, той улови китките на Джини, вдигайки ги над главата ѝ, докато притискайки я с тялото си не я накара да се усмири. Сега лежеше върху нея, сякаш се готвеше да я изнасили.

— Проклятие! Отговори!

Тя неистово мятеше глава насам-натам върху възглавниците, докато очите ѝ не се наляха със сълзи на отчаяние и болка.

— Мразя те! Мразя те! Съжалявам, че Иван не е успял да те убие!

— Вече съм го чувал от устата ти, а няколко минути по-късно бе вдигнала крака. Допускам, че междуременно ти е станало навик! Каза ли го и на Иван, преди да се откажеш от съпротивата и паднеш в обятията му? В душата си не си нищо повече от най-обикновена уличница, Джини, а аз се оказах истински глупак, не желаейки да го приема. Но, слава Богу, сега това е грижа на съпруга ти!

Тя трябваше да знае, че не бива да изразходва силите си в безсмислена борба. Познаваха се прекалено добре, тя и Стив. Нали винаги в подобни ситуации бе излизал победител. Можеше да ѝ причини болка, да я нарани, да я насили... дори да я намрази толкова много, колкото сега. И все пак, както сам така брутално ѝ бе припомнил, дори и да я накараше да го желае в момента, когато го мразеше повече от всичко, едничката ѝ малка победа бе тази, че и сам той не можеше да скрие желанието си.

Тя понечи да изкрещи, но мъжът заглуши вика ѝ с устни. Не го ли бе очаквала? Не бе ли точно това, на което, изгаряна от копнеж, тайно се бе надявала?

Когато я целуваше, тя бе загубена. Сякаш попадаше във водовъртеж, отнасящ я в дълбините — вихър на страстта, който ѝ отнемаше разсъдъка, тласкайки я безпомощна към неизбежното.

Хватката около китките на Джини се поразхлаби и дланите му се спуснаха по раменете ѝ, търсейки гърдите. А вместо да се съпротивлява и да го отблъсне, ръцете ѝ се увиха около тялото му, притискайки го още по плътно към нейното.

Още миг разумът на всеки от тях се бореше с другия, но сетивата им вече бяха склучили примирие.

Колкото и да я унижаваше и презираше, Стив я желаше.

Колкото и да го мразеше, тя го желаше.

Огледалото отразяваше всичко, придавайки на любовната им игра почти перверзен и възбуждащ привкус. Да се наслаждаваш като при това наблюдаваш сам себе си! Широко отворените очи на Джини не можеха да се откъснат от отражението на сплетените им тела и лекото вълнообразно движение на мускулите на Стив, които досега Джини едва-едва усещаше под пръстите си.

Стив сякаш долови, че в нея се надига нещо първично, почти примитивно, събудено от любовния акт в легло с копринени чаршафи и огледало, отразяващо всяко движение, всяка милувка. Той неволно се

отдръпна, подтиквайки я да бъде все по-дръзка. Момичето отвърщаше на всяка негова милувка, докато най-сетне се освободи и от последните задръжки. Страстта ѝ бе толкова разюздана и необуздана, колкото и неговата.

Не след дълго двамата лежах изнемощели един до друг. Блестящата коса на Джини бе затисната под раменете на мъжа.

— Стив, за какво мислиш? — Тя прошепна тези думи с усилие, сякаш така щеше да задържи за малко растящото усещане за отрезвяване и неприятната мисъл, че лежи в разхвърляното легло на Сам Мърдок, докато той играеше покер долу с баща ѝ, Иван и Бог знае още с кого. Ами ако играта вече бе свършила? Какво щеше да прави Стив, ако Иван ги завареше заедно, така както лежах сега?

— Опитвам се да не мисля за нищо, ако трябва да бъда честен. — Гласът му бе тъжен, а Стив не я поглеждаше. Дали все още я наблюдаваше в огледалото? Тогава той внезапно я дръпна върху себе си с нетърпеливо, почти гневно движение. — Проклятие, Джини! Мисля, че никога няма да те разбере! — той отново смръщи чело, а гласът му звучеше враждебно: — А и за Бога, никога повече няма да се опитвам. Права си, трябва да стоя настрана.

Джини се вцепени. Тя отвърна очи пред изпитателния му, пронизващ поглед, питайки се по какъв ли начин ще я нарани този път. Дори след като я бе любил, той още в следващия миг бе в състояние отново да я напада, сякаш искаше да си вземе нежностите обратно и да затвърди дяволското си господство над сетивата ѝ. Защо не бе помислила за всичките онези случаи, в които той бе постъпвал така с нея?

Той продължи хладно:

— За Бога! Не гледай толкова измъчено! Нямам намерение да те злепоставям пред съпруга ти, ако от това се боиш. Искам само да получа отговор на няколко въпроса.

Когато Джини се раздвижи, опитвайки да се освободи, ръцете му я обвиха още по-плътно. Но този път прегръдката му не издаваше нито страст, нито отново пробудено желание.

— Джини! — предупредително рече той, а тя прехапа устни. Усещаше как съпротивителните и сили се изчерпват, оставяйки след себе си тръпчиво, неприятно усещане.

Пък и защо да се съпротивлява? Той щеше да я държи тук, докато научеше всичко, което желаше, без да се безпокои за последиците, които щеше да има това за нея. А тя предпочиташе да не мисли какво щеше да се случи, когато Иван научеше. Проклет да е и Стив и нейната собствена слабост, която я правеше толкова безпомощна!

Още преди отново да я нападне със саркастичните си, подигравателно хапливи въпроси, тя му разказа всичко. За Карл Хоскинс... и защо трябваше да я изпитва, твърдейки, че Карл е умрял от прободна рана? Тя знаеше по-добре. Този път Стив не я прекъсна, а само слушаше навъсен. Гърбът я болеше от напразни опити да извърне лице настрана, когато Стив я сграбчи за косата и с гневно възклицание обърна лицето ѝ към себе си.

— Продължавай. — Защо, защо настояваше да знае всичко? Най-накрая тя му разказа невероятната история, която научи от граф Черников в онази съдбовна нощ в Куернавака, откъдето започна всичко. Също и за Иван. Да говори за принца бе по-трудно, отколкото предполагаше и Джини заекваше и не довършваше изреченията си. Бе се омъжила за него в състояние на опиянение. Как можеше да иска от Стив да я разбере, когато сама не разбираше случилото се и собствените си постъпки?

От гордост не спомена каква роля бе изиграл Стив в цялата тази история и доколко поведението ѝ бе предопределено от неговото изчезване. Не искаше да му даде да научи за болката и страданието, които ѝ бе причинил, изоставяйки я така безчувствено. Нека си мисли, че тя е също толкова подвластна на настроенията, колкото и той! И че случилото се между тях е било изблик на страст и нищо повече. Нека си мисли... нека си мисли за нея най-лошото, както бе правил винаги!

Когато свърши с насила изтръгнатата изповед, тя замълча и с облекчение забеляза, че ръката на Стив все още не я пускаше, макар и също толкова безчувствена, колкото бе и гласът му.

— Колко от това знае твоят... твоят сенатор? — попита Стив.

Джини понадигна глава и надникна в скритите в сянка, непроницаеми очи на мъжа до нея.

— Съвсем нищо! Какво трябваше да сторя? Да му разкажа, че е бил измамен, когато се е оженил за майка ми и че не съм негова дъщеря, ами извънбрачно дете? Освен това изобщо не съм сигурна

дали всичко това е вярно или... или е хитрост. А дори и да е така, то вече е прекалено късно, не е ли така? Както сам ми припомни, сега съм съпруга на Иван Сарканов, а освен това уличница и прелюбодейка. Не е ли това, което искаше да докажеш? Е, добре, така да бъде! Убеди ме, че не трябва да се мисля за по нещо повече от това, което съм в същност. Така че няма нужда да се безпокоиш повече за мен или да се чувстваш отговорен... ох, моля те, Стив! — бе ужасно унижително. Гласът ѝ секна. — Сега ме пусни да се върна в стаята си! Отново имам главоболие, само да можех да намеря някое от прахчетата си... може би не е взел всичките... — шепнеше трескаво и когато тя с все сила опита да се освободи, Стив я пусна.

Бягство, това бе всичко, за което бе в състояние да мисли. Тя стана от леглото, олюлявайки се неуверено, тъй като коленете ѝ бяха омекнали. Бягство от напрежението, от чувството на болка, стиснало като менгеме главата и гърдите ѝ. И най-вече бягство от Стив, който целеше единствено да я нарани, да я използва подобно на някоя уличница, както я бе нарекъл.

Ако Стив не я бе задържал, тя щеше да се втурне навън така както си беше. Трябва да бе усетил, че е достигнала границата на силите си, защото без да продума, я занесе обратно в стаята ѝ. До слуха на Джини достигна приглушена музика, която едва проникна до съзнанието ѝ, в което се бе загнездил въпросът защо тази вечер всички стояха будни толкова до късно. Или тази дълга, ужасна среща със Стив е била само сън, в който минутите се точеха като часове? О, Боже. Бе прекалено уморена, прекалено объркана, за да мисли за това или дори само да се опита.

Бе гола, разкъсаната ѝ копринена рокля бе останала да лежи до леглото на Сам Мърдок. Стив също бе гол — очевидно и двамата се бяха побъркали!

Той с изненадваща нежност я положи върху леглото, придърпвайки завивките върху студеното ѝ, внезапно изтръпнало тяло.

Утрото нахлу в стаята, а с него и спомените. Джини се размърда в леглото си. Всичко я болеше и тя не знаеше какво да мисли. Желаяше ли изобщо да мисли? Какво я бе събудило? Сънува, че се е сгушила в обятията на Стив, че той все още я обича. Сега Делия ѝ шепнеше, че не искала да я буди, но принцът желаел да закуси заедно със съпругата си. Слава Богу, Иван бе настанен в отделна стая! Това бе обичай при подобни гостувания, но Джини се чудеше дали в необузданото си желание да я измъчва съпругът ѝ няма да се противопостави на този обичай.

— Донесох ви хубаво, горещо кафе, госпожо. — Делия загрижено надникна във все още сънливите очи на господарката си. Джини механично взе чашата от ръцете на момичето. Никакво прахче. Предната нощ бе открила още едно, скрито сред дрехите, но Стив ѝ го взе. Бе го опитал, правейки кисела гримаса.

— Джини... — нещо, навярно отчаяно умоляващият ѝ поглед, го бе накарало да премълчи онова, което възнамеряваше да каже. Вместо това с невероятно напрегнат глас промълви: — Добре, ще ти намеря още от това. Но първо трябва да знам какво съдържа. Затова ще трябва да го взема.

Бе опитал дори от сиропа ѝ, преди да ѝ позволи да отпие малка глътка, защото момичето пестеше оскъдния остатък от скъпоценната течност.

Защо неочаквано бе започнал да се държи толкова мило? Първо бе сърдит и жесток, а сега тази неочаквана дружелюбност. Мисълта, че навярно бе започнал да изпитва състрадание към нея, ѝ бе непоносима.

Джини отпи от кафето си. От треперенето на пръстите и чашата дрънчеше върху чинийката. Делия бе дръпнала завесите и ослепителната слънчева светлина образуваше златно петно върху мекия килим. Стив естествено отново бе заминал и тя би трябвало да се чувства облекчена. С хладен и загрижен глас ѝ бе обяснил, че има неотложни дела в Сан Франциско. Но кой знае защо бе настоял Джини да остане тук. Вече бе сигурна, че не означава нищо за него. Една жена

сред многото, задоволила мимолетното му желание. А предната нощ бе дошъл, воден единствено от гнева си.

Горещото кафе пареше езика ѝ. Джини помоли Делия да ѝ налее още, но момичето, чието лице бе необичайно бледо и уплашено, я помоли най-напред да се облече. Откъде бе у Джини това смътно усещане, че върви към собствената си екзекуция?

Докато, трепереща от студ, пръскаше тялото си с вода, неволно си задаваше въпроса защо ли Иван толкова настоятелно я викаше при себе си. Преди лично би дошъл в стаята ѝ, сега изпращаше да я повикат. Колко много се бяха променили нещата. И по някаква ирония на съдбата сега Иван бе станал неин съпруг, а Стив — любовник.

— Ах, ето те и теб, скъпа! Спала си добре, надявам се!

Иван бе гладко избръснат и грижливо сресан. Докато ѝ целуваше ръката, а след това допираше устни към нейните, Джини долови слабото ухание на одеколона, който навсякъде носеше със себе си.

Тя хвърли бегъл поглед на отражението си в огледалото. Светлозелената ѝ рокля подчертаваше бледността на лицето ѝ, а под зелената панделка, която Делия бе вързала на шията ѝ, неистово пулсираше вена.

— Да — тихо рече Иван, сякаш отгатнал мислите ѝ — наистина сме хубава двойка, не намираш ли? — Той обвини ръка около кръста ѝ, извъръщайки я така, че да застане с лице към огледалото. Стоеше до нея и се усмихваше, сякаш позираха за фотография.

— Не си отронила нито дума, Виржини. Гладна ли си? Може би една добра закуска ще позаличи сенките под очите ти. Освен това съвсем сериозно мисля, че имаш нужда от малко чист въздух и движение. Виж ме. Почти цяла нощ бях долу и въпреки това съм готов да понеса всичко, дори неприятното задължение, което ме очаква след закуска. Бих казал „ни очаква“... но първо трябва да хапнеш нещо. Ела.

— Какво? — Момичето унесено извърна глава към мъжа, който продължаваше да се усмихва, наблюдавайки я с воднистите си очи.

— Скъпа моя, казах, че първо трябва да хапнеш. Не искам да ти развалям апетита. Е, хайде, сядай. Ще пиеш ли чай? Позволих си да поръчам вместо теб... изглежда се чувстваш пренебрегната, така ли е? Ще налееш ли, скъпа?

Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че му се наложи да вземе сребърната кана, клатейки глава видимо загрижен.

— Моля те, Иван! — не бе в състояние да стори нищо друго, освен да го моли. — Моля те! Имам ужасно главоболие, повярвай ми! Не мога да ям. Защо взе прахчетата ми? Нали ги поръча за мен, не си ли спомняш? За моето...

— Да, разбира се, че си спомням. За твоето главоболие. Разбрах също, че се нуждаеш от тях. Междувременно трябва вече да си оздравяла и възстановена от онова неприятно преживяване! Утре ще се почувстваш достатъчно добре сама да се впуснеш в едно малко приключение, или греша? Затова мисля, че повече няма нужда да продължаваш да се изнежваш. Разбира се, ще ти дам по някое прахче, когато сметна, че е необходимо, но отсега нататък трябва да оставиш това на мен, скъпа моя. Не одобрявам вида и държанието ти напоследък.

Джини го гледаше недоумяващо с болезнен израз на лицето. Все още усмихнат, принц Сарканов ѝ наля чай, след което се наведе към нея и я погали по бузата.

— Яж, скъпа моя. И си пий чая. Постепенно трябва да свикваш с това, че сега си рускиня!

Тя имаше чувството, че не би могла да преглътне абсолютно нищо и само под натиска на Иван опита от препечената филийка и от една леденостудена праскова. Едва не се задави с отвратително сладкия и гъст руски чай.

През цялото време говореше само той. Гласът му представляваше някакво непрестанно бръмчене, понякога сериозно, понякога ласкателно.

— Не може! Хайде, трябва да хапнеш. Знаеш ли, приличаш на някое сърдито, разглежено дете. Прекалено си свикнала всичко да става така както ти искаш. Но ще трябва да променя това и ще видиш, че ще се почувстваш много по-щастлива.

— Наистина не се чувствам добре. Мисля, че съм се простудила. Мога ли да се върна в стаята си и да си полегна? Поне малко? Не искам да слизам долу. — Това наистина ли бе нейният глас, такъв умоляващ? Пръстите ѝ бяха съвсем изтръпнали, толкова силно ги бе стиснала, за да скрие, че треперят. Трепереха дори устните ѝ.

— Стигам до извода, че в крайна сметка тези прахчета не са ти понесли особено добре. Малко чист въздух и ще се почувстваш по-добре. Ела, недей да се противиш, иначе ще се разсърдя. Опитвам се да запазя търпение. Така е по-добре. — Той сграбчи китките ѝ с две ръце, принуждавайки я да стане. — Няма да караме господин Мърдок да чака, нали? Трябва да ти кажа, любов моя, че го смятам за много разумен и толерантен човек. Той вече не те вини за малката ти авантюра, ако това те притеснява. Не и след като ми се удаде възможност да поговоря с него насаме. В края на краищата изнасилването е много тежко престъпление... а вчера случаят бе точно такъв, нали?

Джини се опитваше да вникне в тези думи. Болезнената хватка на пръстите му я държеше на крака. Бе се вкопчила в обещанието му да ѝ даде едно прахче, в случай че се подчиняваше и вършеше онова, което се очакваше от нея.

Опитваше да се съсредоточи и да не мисли за нищо друго, докато обвитата около кръста ѝ ръка на Иван я крепеше права.

Намираха се в нещо като килер или изба със стъпала, водещи към приземния етаж. Тежката двукрила врата се отвори със скърцане и бликналата слънчева светлина падна върху покрита с груб плат фигура. Съпроводен само от един от телохранителите си, Сам Мърдок дори не ги удостои с поглед.

Гласът му бе гневен.

— Нямаше нужда да водите принцесата тук, долу. Работата е неприятна и изнервяща както за мен, така, разбира се, и за вас. Ако не бяхте избързал толкова, щях да се погрижа мъжът да бъде бичуван или обесен.

— Но така е по-добре. И въпреки че Виржини все още е в шок и за нея ще е по-добре, ако види, че справедливостта е възтържествувала. Може би тогава няма повече да се бои да язди сама.

За какво ставаше дума?

— Въпреки това мисля...

— Съпругата ми е преживяла една грозна война. Виждала е не един и двама мъртви мъже, не е ли така, ангел мой? Освен това няма да се превзема много, все пак този мъж я е нападнал. Ако имаше оръжие в себе си, навярно сама щеше да го убие.

Джини неистово се опитваше да не трепери. Забеляза, че погледът на Сам Мърдок е насочен към нея. Гневен и изпитателен. Задържа се за миг върху ѝ и въпреки объркването си момичето имаше странното усещане, че той иска да я предпази от нещо. Но от какво?

Най-сетне Сам едва доловимо въздъхна и кимна на мълчаливия телохранител, който се поклони и махна чергилото.

От гърдите на Джини се изтръгна вик, след това един по-тих, заглушен стон.

Засъхнала кръв и черна коса. Тъмни дрехи с още по-тъмни петна от кръв по тях. Мъртъв мъж, чието лице бе обезобразено от куршуми. Сам не Стив... не Стив!

Сякаш много отдалеч тя дочу овладяния, но гневен глас на Сам Мърдок:

— Това не е гледка за една дама! Освен това мъжът е мъртъв от доста време... ще наредя веднага да бъде погребан, без да се вдига много шум. Той бе човек без никаква цел в живота, не бих го наел, ако някога не бе работил за мен в едно ранчо. Ако знаех що за негодник е...

Не, разбира се, че не бе Стив! „Мъртъв от доста време“, бе подчертал Мърдок. А Стив предната вечер беше бесен, че е стреляно по него. Но кой тогава бе мъртвецът? О Боже, трябваше да е ужасена, а не бе. Тя се олюляваше... от невероятното облекчение.

— По-добре я изведете — чу да казва Сам Мърдок, а след това тихия глас на Иван, усещайки как съпругът ѝ я стисна още по-силно.

— Не, не. Виржини може да понесе много повече, отколкото дава вид, нали така, любов моя? Отвори очи, не искаме да стане някоя грешка. Това ли е мъжът?

Тя се насили да погледне, след което бързо отвърна глава, притискайки длани към устните си, за да не повърне.

— Облечен е в същите дрехи... ох, не издържам! Не искам да си спомням, не искам!

— Разбира се, любов моя. Зная колко разтърсващо и неприятно трябва да е за теб. Но сигурно разбираш, че за мен е важно лично да се увериш как е свършил. Сега няма от какво повече да се боиш, никога няма да се върне и да те нарани. — Тихи, успокоителни думи. Единствено тя можеше да разбере скритото им значение.

— Принцесо, ужасно съжалявам. Ако бях научил по-рано, сам щях да предприема нещо. Жалко, че трябваше да понесете и това. Сега се опитайте да забравите, ако е възможно. А аз ви уверявам, че никой няма да научи, никой.

В стаята на Иван Джини избухна в плач. Плачеше от слабост и мъка, но и от облекчение. От доста време не бе плакала и сега даде воля на неистовото хлипане, разтърсващо цялото ѝ тяло. Сълзите се лееха от очите ѝ сякаш нямаха край.

Тя съзнаваше, че Иван ходи нагоре-надолу и я наблюдава, но това беше без значение. Също ѝ обичайният му нежно подигравателен тон, когато я заговори.

— Какво страстно състрадание към един изнасилвач! Ако продължаваш, любов моя, ще си помисля, че може би си го накарала да храни известни надежди! Да не си падаш по подобна паплач? Този човек, този подъл мелез е... как се нарича това на испански? Ах, да, един, смърдящ на говеда и коне вакеро! Как си могла да паднеш толкова ниско? Надявам се, че плачеш от срам. Дъщерята на императора и един коняр, Боже мой, от това би излязъл пикантен малък скандал, не смяташ ли? Ако не го бях задушил още в зародиш! Виждаш, красива ми принцесо, че въпреки вулгарното ти държание и също толкова ужасния ти вкус, аз те ценя... а обичам да държа под око всичко, което притежавам! Отдавна съм наредил да те следят и ще продължа да го правя, не си прави илюзии. Но за в бъдеще няма да правиш повече грешки, нали? — стоеше там и я наблюдаваше. Тя се бе свила в едно кресло. Иван повтори: — Нали? — Джини замаяно кимна.

Иван Сарканов замислено наблюдаваше наведената глава и треперещите ѝ рамене. Беше доволен. Да, сега тя бе изцяло в негова власт. От днес нататък щеше да направи всичко, което поискаше от нея, лазейки пред него за някое от нейните прахчета, за които така жадуваше и без които вече не можеше да живее. И щом онзи стар глупак Черников бъдеше отстранен от пътя му, тогава Иван щеше да постигне всичко, което желаше и си бе поставил като цел.

Бе започнал да предумисля удоволствието от завръщането си в Сан Франциско. От една определена улица, определена стая и насладата, за която жадуваше перверзната му природа. Но преди това... за съжаление преди това му предстояха някои неприятни

задължения. Трябваше да заповяда на Крейтън да вербува още някого, който да свърши черната работа. Крейтън имаше остър поглед и нюх за слуховете, а освен това бе верен, докато му се плащаше добре. Личният камериер на сенатора. Високомерният Брандо си го заслужаваше! Иван му бе препоръчал Крейтън по време на последното си пребиваване в Сан Франциско. Кой можеше да знае, че някога е принадлежал към спечелилите си лоша слава „Сидни Дакс“, прогонени от града заради съображения за сигурност? Някога бил камериер на един влиятелен господин, така че си разбираше от работата, но освен това поддържаше и връзките си с подземния свят. Той бе препоръчал мълчаливия убиец с надупчено от шарка лице, който предната вечер бе свършил работата си с такова усърдие и сега навярно пропиваше заслужено спечелените пари в някой бар. Но наемните убийци са лесни за откриване, ако човек разполага с подходящи връзки. Също както е лесно да се обуздае някоя жена, когато човек знае как. Виржини постепенно разбираше, че е в ръцете му. Скоро щеше да ѝ даде още някой и друг урок, при това с удоволствие. Но не и докато му бе от полза и флиртуваше със Сам Мърдок. Мърдок я желаше, а той бе от хората, които плащаха добре за онова, което желаша.

Хлипанията на Джини заглъхваха и вече се долавяше единствено тежкото ѝ дишане. Очите ѝ бяха зачервени от сълзи, а страните ѝ горяха, все още мокри от плач.

Иван я върна към действителността, приближавайки се към нея със сбърчено от погнуса чело и грубо повдигайки главата ѝ.

— Достатъчно! Оставих те да се наплачеш, а сега е време да престанеш. Иди и си измий лицето. Ще те оставя още малко да си починеш, преди да се присъединиш към нас. Да. Господин Мърдок е предвидил обяд на открито в хубавия си вътрешен двор, а след това навярно ще те помоли да пояздиш с него. Ако го стори, ще отидеш. Разбра ли? Никакви извинения, никакво главоболие. Ще ти дам да изпиеш едно прахче, ако имаш нужда, но искам да изглеждаш отпочинала и елегантна. Сега върви или трябва да дойда с теб, за да съм сигурен, че ще изпълниш каквото ти наредих?

Когато се прибра в стаята си, Джини видя в огледалото подпухналото си, размазано от сълзи лице. Испитваше желание да се наплаче на воля, но нямаше повече сълзи. Кое бе това почти обезумяло

същество с празен поглед и влажни кичури, увиснали по лицето и раменете? Докъде щеше да стигне, колко още можеше да падне?

„Обикновено се съпротивляваше и това бе, което най-много ме привличаше у теб...“

Думите на Стив. Върнаха я в миналото. Но бе истина, че цялото ѝ желание за съпротива се бе изпарило, всички сили, които някога ѝ помагаша да понася ужасите и дори още по-големи унижения от тези. Какво се бе случило с нея?

„Ох, мисленето е толкова мъчително. Главата ми ще се пръсне... каза, каза, че ще ме затвори в някой санаториум и ще го стори... какво значение има?“

Тя се оплиташе в мрежа от самосъжаление и самоунижения, докато тялото ѝ покорно и механично продължаваше да ѝ служи.

Джини се съблече с изтръпнали пръсти и изми лицето си, търкайки го с една гъба, сякаш искаше да изстърже кожата. След това се отпусна на леглото и затвори очи. Опита се да не мисли за лудешкото пулсиране на сърцето си, нито за тръпките, които я заливаха на вълни от главата до петите, докато накрая не се ужаси, че ще се задуши.

ЧАСТ ТРЕТА
ПИРАТЪТ

Златните милионери един по един бяха отпътували за града или извънградските си имения, следвани от прислугата и багажа.

— Довиждане... довиждане... прекарахме чудесно... ще се видим отново в Сан Франциско...

Джини имаше усещането, че лицето ѝ ще се разкриви от усмивки. Наистина ли бяха минали само четири дена? Чувстваше се като кукла с конци вместо нерви, изопнати толкова силно, като че ли всеки момент щяха да се скъсат. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за прахчетата, които Иван ѝ даваше два пъти дневно като награда за „добро държание“. Първото получаваше сутрин, за да е готова за следобеда, когато излизаше да язди, обикновено съпроводена от Сам Мърдок. Второто — малко преди да слезе за вечеря. През останалото време „мируваше“ в стаята си, обляна в пот. Въртеше се върху чаршафите, за да облекчи сърбежа, изгарящ кожата ѝ и да потуши болката в слепоочията, заплашваща да погълне мозъка ѝ. Вече не си задаваше въпроса, какво е станало с нея. Можеше да се съсредоточи само върху едно — облекчението... милостивото, носещо покой облекчение, когато чувстваше как отново се превръща в човешко същество.

Мърдок бе внимателен и дружелюбен. Държанието му бе безупречно, дори и когато оставаха насаме.

Всяка сутрин ѝ подаряваше свежи цветя, а вечер — екзотична орхидея с цвят на восък от оранжерииите си. Иван се усмихваше одобрително. Е, да. Мърдок бе умен мъж, иначе не би станал толкова богат и влиятелен. Но бе също и уязвим. По присъщия си фин и деликатен начин бе дал да се разбере, че Джини го привлича.

„Ще видим“, мислеше си Иван Сарканов. Въпреки всичко ставаше нетърпелив. Мърдок се държеше прекалено предпазливо. А така нареченият му тъст, сенаторът, в последно време бе станал необяснимо хладен. Брандо се тревожеше за нещо.

Акциите на една от главните мини в Комщок обезпокоително бяха паднали и дори най-едрите борсови акули започваха да се

безпокоят. Освен това Брандо извършваше сделки със земя в Южна Калифорния, но ако можеше да се вярва на слуховете, без особен успех. Имаше и дял в някаква презокеанска линия. Някои от дребните акционери се бяха споразумели и бяха продали акциите си. Поне за сега — неизвестно на кого. Така Брандо бе изпуснал известни дивиденди, на които разчиташе. Да, освен това и капиталите, които бяха инвестирали съвместно с Иван и както се оказваше не по най-добрия начин. Винаги се намесваха акулите, които имаха собствени тайни начини да се доберат до парите, а ставаше ли дума за това да умножат богатствата си, не проявяваха никакви скрупули. Мърдок също спадаше към тях. Винаги го бяха наричали „обвития в потайност Мърдок“. Сега, когато Иван го познаваше, не му се струваше различен другите. Човек като всички останали.

Иван се опияняваше от усещането за собствената си власт. Досега всичките му грижливо подготвени планове се бяха осъществили. По изключение дори му бе провървяло на игралната маса. Съдбата бе благосклонна във всичките му начинания. Общо взето, дори и в непредвидения брак. Научавайки за някой машинации около руско-американския тръст и необяснимо изтеклите суми, император Александър едва ли щеше да се покаже прекалено суров към съпруга на смятаната си за отдавна изгубена дъщеря. Този път всяка игра се бе оказала печеливша. Сякаш трябваше единствено да протегне ръка към успехът, който сам му се предлагаше.

Джини изобщо не подозираше за плановете на съпруга си. Сенаторът и зет му, заедно с останалите гости, бяха отпътували за Сан Франциско ден преди тях двете със Соня. Те щяха да бъдат съпроводени по обратния път лично от Сам Мърдок, пътуващ по някакви делови ангажименти, преди да продължи за Вирджиния.

— Използвай добре времето си, любов моя! — Рано сутринта Иван бе дошъл в стаята на Джини, за да се сбогува. — Знаеш как да оплетеш един мъж, нали? И бъди мила с Консепсион, която ще дойде с теб в Сан Франциско. Не знаеше ли? Доколкото ми е известно, господин Мърдок строи там някаква къща в гръцки стил, но докато стане готова, момичето трябва да живее някъде. Мащехата ти с готовност ѝ предложи гостоприемството си, при което отличният ти испански ще окаже неоценима помощ. Разбираш нали?

Да, тя разбираше. Прекалено добре. Да живее под един покрив с Концепсион... точно Концепсион. Почетна гостенка в бащиния ѝ дом! Бяха танцували, усмихвайки се една на друга. От пъстрите котешки очи на Концепсион повече от всякога струеше презрение и триумф. Концепсион я мразеше и никога нямаше да ѝ прости... Колко ли далеч щеше да стигне в желанието си за мъст?

Джини се пазеше да не би Иван да отгатне мислите ѝ. Сега той я държеше в ръцете си с онези магически прахчета, които можеше да ѝ даде или откаже, когато пожелаеше и в зависимост от настроенията си. Да се чувства добре — това бе всичко, което Джини желаше в момента.

— Ще ти дам две прахчета. Ако бъдеш разумна, ще видиш, че ще ти стигнат, докато отново се видим в Сан Франциско. — Гласът му бе нежен и строг едновременно, като стоманена камбанка изпод покривало от кадифе. — Ще бъдеш разумна, нали, скъпа моя? Мисля, че вече се научи. Никакви тайни срещи с коняри. Съвсем различно е, разбира се, ако домакинът ти те помоли да пояздиш насаме с него или да се качиш в стаята му. Досещаш се какво имам предвид?

Иван едва бе излязъл и Джини потърси убежище в стаята си. Бе я събудил рано сутринта, когато тя най-сетне мислеше, че ще успее да заспи спокойно. Клепачите ѝ бяха тежки и подпухнали, а очите пълни с готови всеки момент да рукнат сълзи. Но сълзите ѝ бяха свършили. Чувстваше се съвсем празна. Единствено мисълта за спасителното действие на безценните прахчета ѝ даде сили механично да се съблече. Свали всичко, освен ленената блуза и се хвърли напреки на леглото, затваряйки очи.

На вратата тихо се почука и още преди да бе успяла да отговори, на прага се появи Соня, която решително прекоси стаята, без да откъсва поглед от момичето.

— Джини! Не се преструвай на заспала. Този път няма да ми се измъкнеш. Трябва да поговорим.

Без да дочака отговор, Соня придърпа едно кресло и седна до леглото на момичето. Големите ѝ, порцеланово сини очи изглеждаха млади и детински както винаги, въпреки ореола от ситни бръчици, но устата ѝ бе придобила своенравен израз. Пълните ѝ, меки устни бяха плътно стиснати.

— Джини, какво, за Бога, се е случило с теб? Криеш се от мен, изглежда се криеш от всички! А Иван, който постоянно е край теб... нещо се е случило. Чувствам го, а и баща ти също. Безпокоим се. А освен това трябва да знам защо допускаш господин Мърдок толкова близко до себе си? — Соня се наведе и надникна в насълзените ѝ, полуотворени очи, които ѝ отвърнаха със странно празен поглед. Дали момичето изобщо я бе чуло? Държеше се като кукла на конци. Зад всичко това се криеше нещо зловещо, но какво?

— Джини! — остро повтори Соня. — Чуваш ли ме? Какво се е случило? Преди не си бяхме толкова чужди, бяхме приятелки. Останах само за да имам възможност да поговоря насаме с теб и този път няма да те оставя на мира, докато не поговорим!

— Какво толкова има да говорим? Правя това, което всички очакват от мен. Омъжих се за Иван, държа се така, както той иска. Не можете ли да ме оставите на мира?

— Да те оставим на мира! Това е едно от нещата, за които исках да поговорим. Защо толкова настояваш да бъдеш оставена на мира? Ако нещо не е наред, навярно бих могла да ти помогна. Може би ще те облекчи, ако излееш душата си пред някого. Не изглеждаш никак добре. Мисля, че когато се върнем в града трябва да отидеш на лекар.

Джини се изправи, но след това отново падна върху възглавниците.

— Лекар! Очевидно и ти подобно на Иван смяташ, че мястото ми е в лудница. Дълъг, спокоен отдих — така ли се нарича? Бих искала само да престанете да се безпокоите за мен. И без това вече е късно...

Желаеше Соня да си тръгне и да я остави на спокойствие. Какво искаха всички те от нея? Защо трябваше точно сега да я измъчва с подобни въпроси?

— Не си ли щастлива? Иван изглежда така отдаден на брака си, но все пак аз също съм жена и мога да почувствам някои неща. Какво се е случило? Какво не е наред? Или, прости правомотата ми, да не би да очакваш дете? Това ли е причината за странното ти държание?

— Не, не! Не съм бременна. А ако намираш държанието ми за странно... е, ние не се познаваме толкова добре, нали? Нека оставим това, моля те, Соня. Имам ужасно главоболие и не съм в подходящо настроение за женски разговор. Освен това нямам никакви тайни, които бих могла да ти доверя. Защо не поговориш с Иван?

Джини чу въздишката на Соня.

— Иван е... ох, външно е толкова изискан, но с него е ужасно трудно да се разговаря. Той... не би трябвало да го казвам пред теб, но дори баща ти е... нека кажем, загрижен. Защо отсъства толкова често? Къде ходи? Джини, сигурно също си си задавала подобни въпроси. Това ли е, което те гложди?

— Бих желала да отсъстваше още по-често! Мислиш ли, че ме тревожи мисълта с какво се занимава? Ох, сега си ужасена, не е ли така? Но това е самата истина. Доволна ли си?

Въпреки изблика си, Джини бе малко изненадана, че Соня не започна да протестира, а само наведе русата си глава.

— Аз... си мислех, че може да има нещо такова. Начинът, по който те... те пробутва на други мъже... Джини, ужасно съжалявам! Мисля, че постепенно и баща ти започва да съжалява. Искам само да знаеш, че по всяко време можеш да се обърнеш към нас. Баща ти не е особено стоворчив, познавам го, но той наистина много те обича и съжалява, че не те е опознал по-добре. Моля те, не се отдръпвай напълно от нас, Джини!

Соня би желала да каже още много, искаше да разкрие пред Джини някои от грижите си, но пребледнялото, изумено лице на доведената ѝ дъщеря я накара да се откаже. Имаше чувството, че ги дели стъклена стена. Можеха да се виждат и да си говорят, но дали Джини я чуваше? Момичето бе станало прекалено затворено и дори признанието, че не се разбират с Иван Соня трябваше да изтръгва почти насила. По-възрастната жена се убеди, че един подобен разговор не би довел до нищо.

Изпълнена със състрадание, тя погали лицето на Джини и излезе от стаята. Светлите ѝ вежди загрижено се сключиха. Трябваше да каже на Уилям за това, въпреки, че той си имаше достатъчно други грижи, сред които и странното държание на зет му. Сега той наблюдаваше принца с известна подозрителност. Твърде много слухове се носеха за него. Бил комарджия и спекулант, за когото се говореше, че нямал никакви скрупули. Ех, ако Уилям не му бе помогнал при инвестирането на онези пари! Ако акциите не падаха... ако... ако! А и Джини, която ходеше наоколо като призрак. Дори когато се усмихваше или участваше в някой разговор, човек имаше чувство, че е другаде. Всъщност... всъщност колко жалко, че се бе впуснала в този брак,

въпреки че отначало Соня го бе считала за възможно най-добрата партия! Но имаше и още нещо, за което Соня почти не смееше да мисли. Нещо, което можеше да доведе до истинска катастрофа!

„Трябва да има някакъв изход!“, казваше си Соня от известно време насам, както се опитваше да успокоява и съпруга си. Да, трябва да има някакво тайно, сигурно решение.

Соня не знаеше, че проблемите ѝ бяха на път да се решат по възможно най-добрия начин. Нито пък съпругът ѝ, сенаторът, пътуващ сред напрегнато мълчание заедно със зет си, който, изглежда, единствен бе в мир със себе си и света.

След известно време Джини изостави намерението си да заспи. Бе прекалено напрегната, а опитите на Соня да измъкне нещо от нея я бяха изтощили още повече. Боейки се от собствените си мисли, момичето глътна едно прахче, след което, посъживена от мисълта за облекчението, което щеше да настъпи след малко, слезе долу.

Соня бе излязла на езда с Консепсион. Джини отвратена сбърчи нос. Как ли щеше да реагира мащехата ѝ, ако знаеше, че преди време Джини се бе нахвърлила върху Консепсион с нож в ръка. Мисълта за това ѝ се стори почти комична. Един прислужник с белязано от шарка лице я осведоми, че господин Мърдок е зает в работния си кабинет, но че за нея бил приготвен лек обяд, който ако пожелаела, щял да ѝ бъде сервиран на открито, във вътрешния двор. Господин Мърдок скоро щял да се присъедини към нея.

Сега значи щеше да ѝ се удаде възможност да узнае истинските намерения на Сам Мърдок. Сега, когато Иван бе далеч, той нямаше да губи повече време. В безгрижното ѝ, лекомислено настроение тази мисъл почти не я смути. А навън, до масата, сервирана под едно сенчесто дърво, стоеше голям пакет. Върху една картичка, под небрежно изписаните инициали „СМ.“ бе надраскано името ѝ.

Тя разкъса скъпата опаковка със златисти панделки. Пъстрата картонена кутия съдържаше кадифена торбичка за бижута, в която имаше широка гривна... не, две — по една за всяка ръка. Върху старото злато блестяха диаманти и смарагди. Джини зяпна с широко отворени очи. Какво можеше да означава подобен дързък подарък, струващ цяло състояние? Как трябваше да го разбира?

Въпреки тези мисли тя не можеше да избяга от женската си природа. Вдигна накитите срещу слънцето, възхитена от чистия блясък на всеки един от камъните. Естествено не можеше да приеме подобен подарък. Щеше да ѝ се наложи да му го каже, но сега изпитваше желание да си ги сложи, само веднъж. „По-добре не“, с въздишка помисли тя и тогава видя сред кадифето още някакъв предмет. Златно ключе на верижка от същия метал.

„Ключът е за задната врата на една къща, която се строи на хълма Ноб Хил в Сан Франциско. Ако имате желание за това, ще се убедите, че става и за вратата на стаята ми, онази, която виждате там горе. Що се отнася до бижутата, те са ваши. Ако не ви харесват, бихте могла да ги подарите или продадете.“

Сам Мърдок незабелязано се бе приближил и спокойно я наблюдаваше. Що за странен човек! Какво трябваше да му отвърне?

— Защо имате толкова сличан вид, принцесо? — той се приближи, а гласът му прозвуча малко по-хладно. — Този подарък не е свързан с никакви... условия. Както знаете, мога да си позволя да задоволявам някои свои прищевки. Ако искате, приемоте го като жест на извинение. — Той седна срещу момичето, което мълчеше, неспособно да продума. Джини се вираше в ъгловатото му, излъчващо сила лице, което не издаваше нищо. — Що се отнася до ключа — продължи Мърдок, — надявам се, че ще бъдете така добра да ми помогнете при избора на мебели. За съжаление Концепсион няма никакъв вкус в това отношение, а къщата има нужда от женска ръка.

— Но — заекна най-сетне тя — но защо аз? Мисля, ох, зная, че бяхте много мил, отзивчив и толерантен, но... — тя се поколеба, но след това остави думите сами да се леят, преди отново да бе изгубила смелост — не вярвам, че желаете да ме вкарате в леглото си — нещо, което бих помислила за всеки друг мъж, направил ми подобен подарък! Мисля също, че знаете прекалено много за мен, за да желаете да го направите. Да не би да е само защото моят... защото Иван ме овеси на врата ви? — Тя добави горчиво и с неочаквана дързост: — Сигурно сте отгатнал защо го прави. Трябва да сте свикнал с подобни неща. Учудвам се, че не се гнусите от мен. Трябваше да бъда особено мила с вас, знаете ли. И, както виждате, следвам тези инструкции. Проявихте достатъчно благоприличие да се престорите, че не го забелязвате и бяхте... ох, за Бога! Бихте ли ми казал защо?

Той кимна и на Джини ѝ се стори, че върху на лицето му, останало иначе вежливо както винаги, за миг се бе появил израз на одобрение.

— Добре казано! И тъй като бяхте толкова искрена с мен, надявам се мога да ви отвърна със същото. Но, скъпа моя, трябва да ви помоля да уважите каприза на един стар човек. Да кажем, че съм решил да ви направя този подарък, защото ви харесвам... да, наистина ви харесвам. Бих се гордял, ако гледате на мен като на свой приятел... ако ми обещаете, когато имате нужда от помощ или съвет, да се обърнете първо към мен. Още повече, че не съм свикнал да издавам поверените ми тайни. Сигурен съм, че сте в състояние сама да си направите заключенията.

Джини си играеше с чашата изстудено бяло вино.

— Стив — неочаквано рече тя, — намесен е Стив, нали? Вие уредихте срещата ни онази нощ, а на следващия ден... — Тя преглътна и каза: — Стив е убил онзи човек, права ли съм? А вие го скрихте. Поне ми имаше достатъчно доверие, за да повярва, че не бих го предала! Мисля, че се познавате по-добре, отколкото искате да признаете, но това, което не мога да разбера е, защо, за Бога, бе дошъл Стив. Наистина ли бе случайност? Защо?

— Мисля, че бихте предпочела да попитате него. — Гласът на Сам Мърдок бе необвързващ. Той въздъхна, сякаш му бе неудобно, поколеба се, след което продължи. — Навярно си спомняте, че Стив има навика да запазва някои неща за себе си. Но поне това мога да ви издам: Преди много време бях приятел на баща му. Бях приятел и на дон Франсиско Алварадо, откакто през войната от четиридесет и седма воювахме един срещу друг... много преди вие да се родите, разбира се. — След това някак несигурно добави: — Някога Стив работеше за мен.

— Няма да ми кажете нищо повече, нали? Никой не е докрай откровен с мен. А Стив... ох, вие не разбирате, той ме презира. Той...

— Мисля — нежно, но уверено рече Сам Мърдок, — че се подценявате, скъпа. Ако приемате съвети от един стар човек с голям опит, на ваше място не бих се заблуждавал и просто бих изчакал. — Той ѝ хвърли продължителен, замислен поглед. — Но всичко, разбира се, зависи от това какво всъщност желаете.

Да, какво всъщност искаше тя? През изминалите, преживени като в транс месеци, никога не си бе поставяла подобни въпроси. Веднъж, вече не можеше да си спомни къде и кога, ѝ бяха показали муха в кехлибар. Тази представя повече от всичко отговаряше на сегашното ѝ състояние. Сякаш живееше в някаква лепкава маса, през която можеше да вижда света, без в действителност да принадлежи към него, без истински да усеща. Дори след толкова ненадейната поява на Стив някак ѝ се бе удало да запази душата си незасегната. Повече от всякога бе убедена, че завинаги трябва да го изгони от живота си, ако не иска отново да страда. Но защо Стив, чийто думи така я бяха наранили, отново бе станал толкова приветлив?

Бе ѝ изпратил пакетче с единадесет прахчета против главоболие, единственото, което я крепеше сега. Сам Мърдок лично ѝ бе предал обвитото в кафява хартия пакетче. „Значи все пак не е забравил“, мислеше си Джини, питайки се дали отново ще се опита да я види. Съвсем ясно си даваше сметка за странната смесица от чувства, които я разкъсваха.

— Старият ми приятел Черников ни кани на вечеря — извести я Иван няколко дена след завръщането ѝ от Сан Франциско. Момичето се опитваше да не забелязва строгия му поглед, докато ѝ говореше. — Мисля, че трябва да вземем и приятелката ти, очарователната и общителна госпожица Санчес, не смяташ ли, любов моя? Би го сметнала за мил жест, а и тя без съмнение ще поживи вечерта. В последно време приличаш на малка, плашлива мишчица. И моля те, не поставяй и двама ни в неудобно положение, като го молиш за лекарство за... за нервите си. Аз имам грижа. Искам, връщайки се в Русия, да съхрани спомена за семейното ни щастие.

Бе се научила да му отговаря спокойно и покорно. Реши да не издава тайната на скритите прахчета, които, макар и по-слаби от онези, давани ѝ от Иван два пъти дневно, ѝ помагаша да запази спокойствие.

— Връща се в Русия? Вече?

— Скъпа моя! Струва ми се, че в крайна на краищата ти се привързва към графа. Ще ти липсва ли, Виржини? Би ли искала и ние да заминем? — Джини стоеше пред прозореца и сега мъжът се приближи към нея и сложи ръце на раменете ѝ. Жест, който при всеки друг би бил израз на обич, но винаги, когато Иван я докосваше, Джини едва успяваше да овладее ужаса си.

— Мислех, че възнамеряваш скоро да ме заведеш в Русия, за да мога да опозная моя... да опозная императора — с умишлено безразличен глас рече тя. — А при последната ни среща граф Черников не спомена нищо за скорошно заминаване.

— Навярно е променил мнението си! В крайна сметка сега, когато Сенатът най-сетне ратифицира покупката на Аляска, пребиваването му тук става безпредметно. — Хватката на пръстите му стана по-силна. Джини усещаше скрития му гняв, защото въпреки неговите и на сенатора усилия сделката бе сключена.

— Не, няма какво повече да прави тук, той свърши своето — замислено рече Иван. — Казах му, че скоро ще го последваме. Сигурно се радваш, не е ли така, любов моя? Можем да попътуваме из Аляска. Бих могъл да ти покажа земите около Ситка. Някога притежавах там голямо парче земя, може би все още е мое. Ще помоля баща ти да проучи правните въпроси вместо мен. — Той се усмихна. — От тези ескимоси навярно биха излезли добри роби, щом веднъж бъдат поставени на мястото им.

Когато обърна глава към него и го погледна, Джини забеляза в погледа му нещо тайнствено, някакво злорадство, което я накара да изтръпне, без да знае защо. За да не му даде да забележи обзелото я смущение, тя побърза да каже:

— Но да се върнем на тазвечерното ни посещение, защо смяташ, че Концепсион ще се радва да дойде с нас? Предполагам, че ще ѝ е отегчително, а и вероятно има нещо друго предвид.

Иван доволно се засмя.

— Звучи така, сякаш ревнуваш! Или имаш нещо към мустакатия телохранител, който я съпровожда по нареждане на Сам Мърдок? Е, вече я попитах и тя каза, че ще е изключително щастлива да дойде с нас. Нямах нищо против нали, скъпа? Естествено, трябва официално да я поканиш. Направи го като слезем на обяд.

— Ах, колко мило от ваша страна! Всички сте толкова мили! Консепсион се държеше пресилено учтиво, както винаги, когато говореше с Джини пред други хора, но пъстрите ѝ очи многозначително стрелнаха Иван Сарканов, сякаш искаше да покаже, че знае от кого всъщност идва поканата.

Джини потисна гнева си. За нейна най-голяма изненада обаче, Консепсион я попита дали би я съпроводида до новата къща на Сам Мърдок. Декораторите вече разстинали килимите, които тъкмо пристигнали от Европа и тя нямала търпение да ги види.

— Нямате нищо против, нали? — кокетно се обърна тя към Иван. — Смит, мъжът, когото аз наричам Червения мустак, ще ни съпроводи, така че няма от какво да се притеснявате. — Тя се засмя, след което сви пълните си алени устни. — Знаехте ли, че всички телохранители на Сам без изключение се казват Смит? Понякога това е наистина объркващо, но той смята, че така било най-просто. Разбира се, Сам наема само най-добрите. Така че, аз си измислям прякор за всеки от тях, като например Червения мустак или Черната брада, да, онзи прилича на истински пират, или Жълтата коса...

Всички се смееха, дори и принцът. Той бил на мнение, че Джини наистина би трябвало да съпроводи гостенката си, а и излетът на чист въздух щял да ѝ се отрази добре. В гласът му звучеше искрена добронамереност.

— Отивам на борсата и, както изглежда, ще остана там цял ден. Но не съм забравил, че трябва да заведа на вечеря две прелестни млади дами. Няма да ме накарате да чакам, нали?

Отново Консепсион пое инициативата и обеща през смях, че ще се върнат навреме и ще го чакат.

Когато обаче останаха сами в откритата кола, лицето ѝ отново стана сърдито и тя стисна устни. Не отрони нито дума докато чакаха „Червения мустак“.

— Наистина чудесен ден за излет — осмели се да каже руменото конярче, хвърляйки нетърпеливи погледи към конюшните. Но внезапно Джини почувства как сърцето ѝ заби лудо, а страните ѝ пламнаха.

Вместо мъжа, когото бе очаквала да види, към тях с леки стъпки се приближи облечен в черно телохранител. Стив. Той все още не бе

обръснал брадата си, а сините му очи бяха толкова тъмни, че приличаха на залива през някой буреносен ден.

Мъжът вежливо свали шапка, поемайки юздите от конярчето, за негово най-голямо облекчение. Момчето вече едва удържаше двата чистокръвни жребеца.

— Колегата ми има свободен ден. Господин Мърдок нареди да ви съпровождам, докато се върне.

— Добре, Смит. Ще ни закарате ли?

Думите на Консепсион прозвучаха неестествено. Джини все още не успяваше да продума от учудване и ужас. В ъгълчето на устните му забеляза нещо като усмивка, а след това пое юздите и пъргаво скочи на капрата.

— За мен е удоволствие, госпожице. Принцесо.

Защо винаги, когато се обръщаше към нея, гласът му ставаше толкова ироничен? Трябва да бе полудял... о, Боже, ако Иван го видеше, или пък Соня... Разумът ѝ казваше да запази спокойствие, докато конярчето се отдалечи достатъчно и потеглят. Оставили зад себе си алеята и входната порта, Консепсион започна гневно да мърмори на испански, хвърляйки към Джини сърдити погледи.

— Побъркан, ах, да... винаги съм си знаела. Какво е станало с теб, Естебан? Всъщност и с мен също, за да ти върша черната работа, след всичко, което тази улиčníца ми е причинила! Не се и съмнявам, че тя отново ще те предаде, какво толкова намираш в нея?

— Престани да ругаеш като някоя селянка на пазар, Консепсион — спокойно ѝ рече през рамо той. — Сега вие сте две дами по време на следобедния си излет, не забравяй.

— Не! Не зная защо винаги трябва да мисля за това, че сега съм дама. Отегчават ме всичките тези женски превземки и глупостите, които трябва да уча. Еди казва, че ме обича такава, каквата съм си. А що се отнася до теб, Естебан, и нея... — Консепсион хвърли презрителен поглед към Джини — някога в нея имаше поне малко живот. А сега... сам виждаш, нали? Тя търпи всичко! Уверявам ви, принцесо, бих могла да завъртя главата на глупавия ви принц само с едно намигване. Мога да измъкна изпод носа ви всеки мъж, когото пожелае!

— А ако веднага не престанеш с тези глупости, може да се приземиш на улицата заедно с новата си рокля — грубо рече Стив.

Долавяйки промяната в гласа му, Консепсион гневно повдигна рамене и нацупена се сви в единия ъгъл, промърморвайки към Джини:

— Така е и вие го знаете, нали?

— Ако говорите за него, не се ли опитвате отдавна да ми го отнемете?

Вече не можеше да става дума за властта, която някога бе притежавал над нея, когато коленете ѝ омекваха, а пулсът ѝ се учестяваше сякаш в някаква странна треска. Той само си играеше с нея, отмъщавайки ѝ за някаква мнима изневяра. Защо трябваше да продължава да я мъчи?

Гневните ѝ мисли потънаха в подсъзнанието при вида на къщата, сякаш вградена в хълма и изпъкваща с белите си колони на фона на синьото небе и зеленината. Едната страна на проектираната в гръцки стил вила гледаше към града и залива.

Някакъв мъж, който очевидно ги бе очаквал, отвори масивна врата в дебелия каменен дувар. Чакълестата алея имаше лек наклон и водеше към огромна веранда. По две каменни стъпала се стигаше до входната врата с газови лампи от двете страни.

Джини затаи дъх прехласната, забравяйки за миг напрегнатата ситуация. Консепсион също не скри възхищението си. Бе чудесно. Напомняше ѝ за един дворец, който някога бе видяла във Франция. Никакви остри кули и готически заврънкулки, а изчистени и строги класически линии.

Вратата стоеше отворена, а вътре се суетяха работници. Стив, който бе поел всичко в свои ръце, мина заедно с Джини и Консепсион покрай тях, едва забележимо кимвайки с глава. Гласът му бе безизразен като на някой екскурзовод.

— Трапезарията... Сам я нарича „залата за банкети“. Там е балната зала. Има и една втора, горе, с тераса, която сякаш виси над естествена каменна градина. От този прозорец се вижда крилото за прислугата. В кухнята и салона, за съжаление, все още се работи. Искате ли да се качим?

Консепсион свойски го улови под ръка, без да се интересува от погледите на работниците.

— Наистина е хубаво, Естебан, скъпи. Най-много от всичко искам да видя спалните. Готови ли са?

— Повечето. — Стив за пръв път погледна Джини право в очите и тя, без да иска, потрепери, забелязвайки, че вече не се усмихваше, а погледът му бе суров. И понеже малко бе поизостанала, той ядосано я улови за ръката. — Искам да говоря с теб, в случай че не си се досетила. Затова убедих Консепсион да те доведе тук.

— Нови интриги, но този път ти си в дъното на всичко, не е ли така? Мисля, че обичаш интригите, Стив Морган, но аз предпочитам да не се меса, ако нямаш нищо против. — Тя направи опит да спре, но хватката му стана толкова силна, че ако не бе тръгнала след него, без съмнение дори и насила щеше да я издърпа нагоре по стълбите.

— Съжалявам, малката, въпреки че, изглежда, имаш нещо против. Но това засяга и теб. Много повече, отколкото мислиш. Точно затова трябва да поговорим и то сега, по дяволите, независимо дали ти харесва или не!

Гласът му отново бе придобил грубия, неумолим тон, а черните вежди сърдито се смръщиха, което накара Джини да потрепери. Тя уплашено прехапа устни, но когато дочу саркастичния смях на Консепсион, очите ѝ гневно проблеснаха.

— Ох, виждам, отново спорите! Е, в такъв случай навярно трябва да проявя тактичност и да изчезна, нали? Не се безпокойте, ще се оправя и сама. А ако питаш мен, Естебан, отдавна трябваше да си свикнал да я пошляпваш! Някои жени разбират само от бой.

— Щом е така — просъска като котка Джини, а зелените ѝ очи съвсем се присвиха, — надявам се, че редовно те налага. Има крещяща нужда да бъдеш поставена на място, за да се изразя по-меко.

— А вие? В последно време се държите като разглезено дете, но това не може да скрие, че не сте нищо повече от най-обикновена уличница! Какво ще кажете за гривните със скъпоценни камъни, които Сам ви подари? Отплатили ли сте му се вече или чакате удобен момент, когато мъжът ви ще е далече?

„Две жени, които щом се видят, веднага се нахвърлят една срещу друга“ — мислеше Стив, докато ги разделяше, отпращайки разярената Консепсион с леко потупване отзад. Но поне можеше да разбере темпераментната Консепсион и да се справи с изблиците ѝ на гняв. Постепенно бе забелязал, че изобщо не разбира Джини и което бе още по-лошо, не знаеше как трябва да се държи с нея. Тази мисъл го караше да се гневи на себе си, и на нея. Да върви по дяволите! Откакто

я бе видял за пръв път, бе му донесла само неприятности. Ако имаше поне малко разум, щеше да се радва, когато тя офейка със своя принц!

Заведе я в спалнята, предназначена за господаря на дома. Огромното помещение бе обзаведено с масивни мебели, а от прозорците, заемащи почти цяла една стена, се откриваше чудесна гледка: хълмовете, спускащи се чак до синята, покрита с пяна вода на залива, в който можеха да бъдат съзрени няколко големи кораба, сякаш специално пръснати там. А отвъд хълмовете — безкрайната небесна шир с перести облаци.

— Е — чу се да казва Стив, — харесва ли ти? Луксозните покои на един богат като Крез мъж, който може да си позволи всичко, което се купува с пари, дори красивия изглед. — Докато говореше, той бе отворил един от прозорците, изтиквайки я на голяма тераса, обикаляща цялата къща.

— Стив — понечи да каже Джини, когато забеляза, че се е облегла на парапет от ковано желязо, който се бе впил в гърба ѝ.

— Не се боиш от високото, нали, принцесо? Защо не погледнеш надолу? Само погледни и ще видиш целия град да лежи в нозете ти.

Така наведен над нея, Джини неволно бе прегърнала раменете му, но сега ръцете ѝ безжизнено се отпуснаха.

— Искаш да ме убиеш ли? Затова ли ме доведе тук? В случай че това е била целта ти, сега нищо не може да ти попречи, не е ли така? Сами сме и винаги би могъл да го представиш за нещастен случай. Дори Иван знае, че лесно губя равновесие.

При вида на лицето ѝ, което бе съвсем пребледняло и въпреки това изразяваше упорство, Стив започна да съжалява за грубостта си. Не я бе довел тук, за да я заплашва, а за да поговори с нея. Защо винаги го изкарваше от кожата му?

Момичето го наблюдаваше с големите си зелени очи. „Като горски езера“ — бе си помислил някога. Когато Джини изгаряше от страст, можеха да потъмняват, но Стив не искаше да мисли за тихите стонове, изтръгващи се тогава от гърлото ѝ, нито за начина, по който отмяташе глава назад, стягайки прегръдката си и извивайки се... с колко ли мъже го бе правила? И защо тази мисъл винаги го хвърляше в необуздан гняв?

Той неочаквано отстъпи назад. „Сякаш не може повече да понесе допира“, помисли си Джини.

— Как ви хрумна, че бих пожелал да ви убия, госпожо? О, простете, обикновено се обръщат към вас по-почтително! Ваше височество, принцеса Сарканова. И тъй като си императорска дъщеря, не бива да се плашиш от това, трябва да свикваш с ласкателствата от страна на поданиците си!

— А ти използваш всичко, което съм ти казала, за да ме нараняваш отново и отново? Не желаеш да ми кажеш защо така неочаквано се появи в живота ми. Всичко, което стори досега, бяха опити да ме нараниш. Защо си правиш труда? Какво повече можеш да ми причиниш? Ако неочаквано си станал нерешителен, бих могла и сама да се хвърля от този парапет. Така проблемите ти ще се решат, нали?

Докато му отправяше тези думи, тя наистина изпитваше желание да го стори. Да сложи край на всичко...

Облегна се на парапета, сякаш с надеждата, че ще поддаде, и Стив я дръпна за ръката. Беше съвсем инстинктивна реакция, нещо, на което не можеше да попречи. А сега, когато бе в обятията му, не можеше да я пусне. Тя трепереше, а Стив усещаше аромата на косите ѝ, чувстваше присъщата на тялото ѝ гъвкавост. Той зарови пръсти в косата на Джини, дръпна главата ѝ назад, притискайки устни към нейните. Момичето имаше чувство, че е попаднало във водовъртежа на някой бързей. Когато отново изплува, си спомняше единствено незначителни, дребни неща — крясъка на чайките, пулсирането на сърцето си, познатото усещане от притиснатото му към нейното тяло.

Най-горните копчета на роклята ѝ бяха разкопчани и Стив бе извадил тънката златна верижка, сложена от Джини съвсем случайно.

— Ще използваш ли този ключ? Ще го направиш ли?

— Какво имаш предвид, Стив?

— Какво имам предвид ли? — докато говореше, той я бе издърпал в спалнята. От неочаквания сумрак, който цареше в стаята, Джини се спъна, усещайки как Стив я задържа на крака.

— Какво имам предвид? — повтори той, а гласът му бе груб и пълен с омраза. — Мисля, че много добре знаеш, жена като теб добре знае кога един мъж я желае. По дяволите, малка развратнице, аз все още те желая! Така...

Останала без дъх, тя тихо попита:

— Така? Какво искаше да ми кажеш? Че съм уличница, но въпреки това ме желаеш? Защо мислиш, че трябва да имаш скрупули? Ако затова си ме довел тук, тогава не спирай! Прави каквото желаеш. Вече съм научила, че няма полза да ти се съпротивлявам.

Той поотпусна хватката си и презрително я блъсна, така че Джини падна на леглото.

Тя имаше неясното усещане, че някога вече е преживяла нещо подобно и дори изразът на очите му, докато я наблюдаваше от високо, ѝ бе познат.

— Няма нужда да се съпротивляваш. Всъщност възнамерявах само да ти направя едно предложение.

Джини забеляза, че все още имаше навика да пъха палеца си в колана. Стоеше с леко разкрячени крака и я наблюдаваше. После се обърна с гръб към слънцето, което проникваше през прозореца, така че тя не можеше повече да види израза на лицето му.

— Искаш ли да станеш моя любовница, Джини? — Отначало тя не можа да повярва, че тези думи са излезли от неговата уста. — Ще ти дам време да размислиш, ако не можеш да решиш. Но аз говоря, разбира се, за официално споразумение. Условията поставяш ти.

Всичко това трябва да бе сън, кошмарен сън. Тя се надигна от леглото, усещайки, че матракът е поддал под тежестта ѝ. Неволно притисна длани към слепоочията си.

— Не! Искаш само...

— Не искам нищо друго, освен да поговорим разумно. Предлагам ти сделка, скъпа моя, аз съм купувачът. Какво искаш? Бижута? Дискретно малко жилище, само за теб? Банкова сметка? Ако не ти направя предложение, ще го стори някой друг. Но предпочитам да няма посредници като съпругът ти например. Какво ще кажеш?

Метреса? Той искаше да я направи своя метреса! И дори лично я питаше! Вместо както преди да я вземе със сила! Мисълта бе просто отвратителна... болката в слепоочията я пробождаше все по-непоносимо, отнемайки силите ѝ.

— Сигурно си се побъркал! Аз не съм за продан. Ако Иван узнаеше, че...

— Щеше да ме сполети участта на Франк Юлиус, нали? А може да ме вземе за някой побъркан от любов младок с кравешки поглед? Какво трябва да направя, Джини? Може би по-добре да преговарям с него?

Тя неочаквано се отпусна на леглото, затваряйки очи. Това го разоръжаваше.

— Ох, какво целиш всъщност? Можеш да правиш с мен каквото пожелаеш. В края на краищата нали съм само една уличница. Защо си правиш труда да преговаряш за нещо, което и без това можеш да имаш?

Тя отново го бе разоръжила. Какво се бе случило с нея? Възнамеряваше се държи търпеливо и тактично, за да получи някакъв отговор. Вместо това, тя лежеше като някоя смирена мъченица, очакваща да бъде изнасилена. И до това състояние можеше да я доведе само споменаването името на съпруга ѝ.

Стив започна гневно да ругае и Джини отвори очи, поглеждайки го с неприкрита изненада.

— Защо си толкова разгневен? Нямам друг избор. Съгласна съм.

— Съгласна си? — той почти извика от изненада. — С какво си съгласна? Разбра ли изобщо какво всъщност те попитах?

— Разбира се, каза ми го достатъчно силно. Стив, ако наистина искаш да бъда твоя метреса, тогава имаш съгласието ми. — Тя въздъхна. — Преситена съм от тези мъчения! Постоянните ругатни и обвинения, които толкова ме нараняват. Ако наистина ме желаеш, можеш да ме имаш. И няма нужда да ми плащаш, просто бъди мил с мен, ако изобщо е по силите ти.

Ако бе продължила да се съпротивлява както някога, той с радост би разкъсал дрехите от тялото ѝ, изкопчвайки отговора, който тя накрая винаги му даваше... да, дори когато изгаряше от омраза към него. Но вълата ѝ, почти безразлична капитулация го обезоръжи. Той само стоеше и я гледаше. От отчаяние изпитваше желание да я удуши. Как смееше да се държи като уличница... и то с него! И този безстрастен глас, молец го да бъде мил... какво, по дяволите, искаше да каже?

— Боже, мой! — извика Стив. А след това с предишния мек и едновременно с това гневен глас: — Стани! Боже мой, все така покорно ли се отдаваш на всеки мъж, който те желае? Добрата уличница първо се пазари!

Той грубо я вдигна на крака, след което ненадейно отново я пусна, сякаш не можеше повече да понесе допира. За миг Джини изпита желание да отстъпи пред слабостта си или да изпита влиянието си над него, като обвие ръце около врата му и го принуди да я целуне.

Вместо това обаче отметна глава, казвайки с глас, почти толкова суров, колкото неговия:

— Защо да си правя труда и да се пазаря? Сигурна съм, че чувството за отговорност, за което ми говори, и значителният ти опит с леки жени ще те накарат да бъдеш щедър. Можеш да си позволиш една любовница, надявам се?

Очите му блестяха опасно и Джини едва не отстъпи пред гнева му. Очакваният изблик на гняв не се състоя. Мъжът само сведе глава, сякаш признавайки саркастичните ѝ забележки.

— Така мисля — бавно рече той. Въпреки неестествената му, конвулсивна усмивка, сапфиреносините очи останаха безизразни. Погледът му се спусна по тялото ѝ, от устните до ханша, подчертан от

тясната рокля — бавно, настойчиво проучване, което накара страните ѝ да пламнат от гняв. — В края на краищата съм наясно какво ще получа и трябва да призная, че ако се наложи, бих стигнал и до просешка тояга, особено ако сделката ни включва и известна вярност. Никакъв Ерик Фадърингей повече, моля те! — Той неочаквано улови брадичката ѝ, повдигайки главата на момичето с почти нежно движение. — Кажи ми, скъпа моя, искаш ли малък залог за безумната ми страст, с който да скрепим споразумението си? Какво би желала да имаш?

Защо трябваше да я докосва? Въпреки че усети премерената ирония в гласа му, Джини се разтрепери. Тя се извърна с бързо, рязко движение, пристъпвайки към гравираната тоалетна масичка, където слепешката започна да се занимава с косата си.

— Обичам да бъда изненадвана — с възможно най-безразличния си глас рече тя.

— Допускам, че начинът, по който се занимаваш с косата си, означава, че би желала да получиш нещо предварително?

Защо Стив винаги бе толкова саркастичен и подбираше най-болезнените думи? И все пак изглежда той държеше на унизителното си предложение. Защо я желаше?

Колкото и често да си задаваше този въпрос, тя не можеше да намери разумен и логичен отговор. Единственото обяснение, за което тя дори не смееше да мисли, бе... о, Боже, възможно ли бе или се хващаше за сламка? Може би Стив все още я обичаше, но не искаше да го признае, преди да я е наказал.

Но, ако трябваше да бъде съвсем обективна, Джини не можеше да допусне подобна мисъл. Толкова спокойно бе приел женитбата ѝ! Стив, който някога бе толкова ревнив... не... ако я обичаше, отдавна да я е отвлякъл.

Всичко това съвсем не се връзваше с факта, че я желае и дори ѝ го бе признал.

По-късно вечерта Джини се стараше да не изглежда безучастна и отсъстваща. На път за ергенското жилище на граф Черников Иван ѝ бе дал да глътне още едно прахче... за да внесе малко жизненост в държанието ѝ, както сам саркастично се изрази.

— Ако човек те сравни с екзотичната и темпераментна госпожица Санчес би могъл да открие огромна разлика между вас. Ела, скъпа, нали не искаш графът да си помисли, че си нещастна? Още не сме достатъчно дълго женени, така че отегчението да бъде прието като нещо естествено. А и аз наистина не се отегчавам с теб, напротив, възбуждаш ме както в самото начало.

Колко мразеше това пресилено маниерно държание. Докато говореше, безцветните му, студени очи я наблюдаваха изпитателно, издавайки притворството на думите му. А и начинът, по който непрестанно и съвсем хладнокръвно пращаше хора да я следят, доказваше, че причината за женитбата му няма нищо общо със страстта.

„Колко странно, че изневерявам на Иван точно със Стив“, унесено мислеше Джини, докато удобният фйтон трополеше по осветените улици на Сан Франциско. Тя търсеше опияняващата топлина и спокойствие, които винаги й осигуряваше изпиването на някое нейно прахче. Сега перспективата да прекара една вечер в любезни разговори не й изглеждаше толкова непоносима въпреки Консепсион и нейните злобни, скрити погледи. Джини и Консепсион никога нямаше да се разберат, но какво от това? Стив я желаше, въпреки безогледното държание и избухливостта си. Рискуваше живота си, оставайки в Сан Франциско, където всеки момент можеше да бъде разпознат. Той я бе върнал в бащиния й дом, а след като й помогна да слезе от фйтона, бе влязъл дори в конюшната, за да се погрижи за конете.

Соня тъкмо се бе върнала от покупки.

— Не е ли това мъжът, когото наричате Червения мустак? Доколкото успях да го зърна, ми се стори по-скоро тъмнокос.

— О, това е Черната брада, пиратът, той е още по-суров и опасен от Червеният мустак, който днес има почивен ден. — Консепсион бе отвърнала съвсем спокойно. — Това е човекът, който се грижи за къщата.

— А, тогава сигурно вече съм го виждала. Походката му ми се струва толкова позната.

За да отвлече вниманието на мащехата си, Джини бе заговорила за къщата на Сам Мърдок и за това колко е хубава. Междувременно бе получила ужасно главоболие и почти не съзнаваше какво говори.

Соня навярно бе забелязала, защото леко присви устни.

— Изглеждаш така, сякаш се нуждаеш от почивка, скъпа моя. Полегни си малко. Съпругът ти още не се е върнал, така че имаш малко време.

Разочарование и страх. Стив, който не я докосна повече, а оставяйки я в онази голяма стая, бе отишъл да търси Консепсион. Момичето се появи малко по-късно с влажни, сякаш току-що целувани устни.

— Няма време за фризури, гринга. — Когато останеха сами, Консепсион не си правеше труда да скрива сарказма си. — Вятърът ѝ без това ще те разроши. Трябва да побързаме, защото Естебан ни очаква. — Погледът на момичето се плъзна към леглото и обратно към Джини. Консепсион ликуваше: — Значи само сте се карали! Можех да го предрека, Естебан не е от хората, които прощават лесно. Ако мислиш за себе си, по-добре ще е да останеш при мъжа си.

Какво знаеше или можеше да се досети Консепсион за странните отношения между Джини и принц Иван Сарканов?

Тази вечер Консепсион изглежда бе в изключително добро настроение. Предизвикателна и кокетна, тя накара дори граф Черников да се поразчувства и да започне да отвърща на бърбенето ѝ с усмивка. Консепсион се опитваше да развлича графа, докато Иван, седнал на дивана до Джини, се преструваше на любящ съпруг. Той си играеше с една от къдриците на жена си и галеше голите ѝ рамене.

— Значи все още не искате да дойдете в Русия?

Вечерята бе свършила и графът най-сетне успя да отдели внимание на най-безучастната от гостите си.

— Не бива да вините Виржини за това. Тя едва отскоро е отново със сенатора и очарователната му съпруга. Освен това намира Сан Франциско интересен и вълнуващ град, не съм ли прав, скъпа? Не искам да я принуждавам да прави нещо, което не желае — отговори Иван вместо нея.

— О! — Консепсион си придаде учудено и невинно изражение. — Мислех, че желаете да отпътувате за Европа и се върнете в Русия. Във всеки случай аз копнея по едно пътуване с кораб. Сам обеща в най-скоро време да ме вземе със себе си в Испания.

— Аз заминавам до две седмици. — Граф Черников погледна въпросително Джини и Иван. Изражението на принца остана същото.

— Ако промените намерението си...

— Възможно ли е да размислиш, скъпа? Всички тези покани, които си приела през последните два месеца... трябваше да ми кажеш. Знаеш с какво нетърпение очаквам да ти покажа Русия.

Всички обърнаха погледи към нея, включително и Концепсион, в чиито очи се четеше нескрита омраза. Джини успя да свие рамене едва-едва.

— Разбира се, аз също ще се радвам да видя Русия. А понякога съм почти нетърпелива. Но и в Сан Франциско има да се свърши още толкова много. Боя се, че притежавам типичната женска черта ежедневно да променям мнението си.

„Тя лъже“, помисли графът. Питаше се защо. Въпреки това лицето му не издаде нищо и той смени темата.

Времето минаваше и сега Джини само се преструваше на завладяна от разговора. Противно на всички очаквания, мислите ѝ се въртяха не около Иван, а около Стив. Щеше ли да направи опит за нова среща? Сериозен ли говореше, когато ѝ направи възмутителното предложение? Навярно бе просто опит да я унижи, да види колко далеч може да стигне.

Бе станало време да се прибират.

Граф Черников се наведе над хладната длан на Джини и я целуна.

— Помислете за това, ако мислите, че е възможно да промените решението си... — След това настойчиво я погледна и каза с пряк, овладян глас: — Надявам се, че скоро ще ме посетите. Навярно ще намерите малко свободно време за един стар човек. Иван трябва да ви убеди.

Нощта бе необикновено ясна и топла за Сан Франциско.

— Ах, още е толкова рано! — нацупено рече Концепсион. — Трябва ли вече да се прибираме? Би било хубаво да се поразходим край брега.

За пръв път Иван Сарканов не отвърна на предизвикателството ѝ с привичната си лъчезарна галантност. В светлината на една улична лампа замисленият израз на лицето му се стори на Джини по-суров от обикновено.

— Може би някой друг път. Мразя да разочаровам прелестни дами като вас, но трябва да изпълня едно обещание.

Той любезно им помогна да се качат във фойтона. Най-напред на Консепсион, която разочаровано се цупеше, без да прави дори и най-малко усилие да го скрие. След това на Джини, толкова уморена от напрегнатия ден, че навярно щеше да заспи само щом помиришеше възглавницата.

Все още с ръка на вратичката, Иван се обърна към кочияша:
— Прибираме се.

В този момент един от конете се подплаши и се изправи на задните си крака. „Това бе, — спомняше си по-късно Джини — което спаси принца.“

Един мъж бе изникнал от мрака недалеч от тях, приближавайки се със странна, забързана крачка. Консепсион нададе приглушен вик, а Джини се удиви на полюляващата му се плитка. Хилеше се гротескно с разтегнати устни, които разкриваха зъбите му чак до венците. На мъждукащата светлина на газовата лампа Джини успя да различи, че непознатият е облечен в черни, малко широки одежди, каквито носеха повечето китайци, срещани от нея по улиците.

— Внимавайте, господине! — предупредително извика кочияшът, докато дърпайки юздите се опитваше да обуздае подплашените коне. Защо непознатият стоеше на пътя им с риск да бъде стъпкан. Вместо да се помести, той бе започнал да крещи нещо с оглушителен пронизващ глас. Звучеше така, сякаш непрестанно повтаряше едни и същи думи. Консепсион промърмори на испански:

— О, Боже! Трябва да е пиян или побъркан. Вижте само!

Всичко, което последва, трябва да се бе разиграло за секунди, но за Джини се проточи с часове, както в един неин сън, в който тя се опитваше да тича, а нозете ѝ потъваха в пясъка.

Чу тихия, безстрастен смях на Иван. Той стоеше хладен, светлината от газовата лампа блестеше в косата му, а едната му ръка бе протегната напред. Чу се остър пукот, след това втори. Китаецът, който при първия изстрел се бе политнал, падна на земята, разпервайки ръце и крака като изтърбушена кукла.

В същия миг нещо издрънча върху уличната настилка и когато Иван съвсем спокойно се приближи и побутна трупа на непознатия, жените видяха да проблясва някакъв метален предмет.

Брадва! Иван все още бе свършено, почти нечовешки спокоен. Само в очите му имаше някакво жестоко пламъче.

— Оръжие, от онези, които тези диваци предпочитат, виждате ли?

— Какво щастие, че носехте в себе си малкия револвер — рече Консепсион с глас, който не успяваше да скрие възбудата ѝ, като същевременно протягаше шия, за да вижда по-добре. След това тихо добави: — Чудя се само какво искаше?

— Грабеж. Без съмнение. Мисля, че мъжът не бе на себе си... прекалено много опиум. Или може би му трябваха пари, за да си купи опиум. Във всеки случай сега е мъртъв, така че няма никакво значение. Да тръгваме, Джеймс.

— Не можеш да го оставиш просто така! Не е ли странно, че никой не излиза, за да види какво се е случило? Иван, не трябва ли...

— Успокой се, скъпа. Добрият Джеймс ще ви закара у дома, а аз ще отида в полицията и ще предоставя на тях да намерят отговор на тези въпроси. Ще разкажа какво се е случило, а останалото е тяхна работа.

Иван, който седеше срещу двете жени, се наведе напред и докато файтонът потегляше, постави ръка на коляното на Джини. На пръв поглед това изглеждаше като успокоителен жест на един грижовен съпруг, но Джини трябваше да прехапе устни, за да не изохка от болка. През тънкия копринен плат пръстите на мъжа се забиха дълбоко в плътта ѝ.

Джини мълчеше, оставяйки Консепсион да бърбори, докато най-сетне не спряха пред входната врата на сенаторския дом.

— Вие сте отличен стрелец. Уцелихте го два пъти, нали? При това на толкова слаба светлина и с това малко оръжие. Как успяхте да запазите такова спокойствие, очаквайки нападението му?

Иван отговаряше вежливо, но разсеяно. *Глупаво, бърливо създаване!* Поне му се бе удало да накара Виржини да замълчи, не бе казала нито дума повече. Сарканов разсъждаваше светкавично. Той извикваше в ума си най-различни имена и ги свързваше с лицата. Кой? Дали непознатият бе телохранител на някой богат мандарин, или бе изпратен от някой друг, който имаше зъб на Иван? Проклети китайци. Те не бяха истински свободни хора, нямаха никакви права, освен да работят, за да печелят прехраната си и да правят каквото им бъде заповядано. Малко от тях бяха наистина умни, но със сигурност не и

човекът, изпратил този неумел убиец, с когото Иван толкова лесно успя да се справи.

„Но кой?“, питаше се Иван, мръщейки чело в мрака. Кой можеше да знае за тайните му ходове? Трябваше да разбере и веднага да предприеме нещо. Не биваше да проявява никаква слабост, ни най-малко колебание.

Върнал се в дома на сенатора, той съпроводи съпругата си по стълбите, водещи към стаята ѝ. Обърканият ѝ и малко нервен вид го развеселяваше.

— Какво се е случило с теб, скъпа? Ако не те познавах толкова добре, щях да си помисля, че изглеждаш почти виновно. Нали нямаш някой любовник, който иска да ме отстрани от пътя си?

— Ако беше така, отдавна нямаше да е сред живите — отвърна тя, изненадвайки го с хапливия си отговор. Щеше да ѝ го напомни, но не сега. Всичко с времето си.

— Е, мисля, че си права — примирително каза Иван. Той погали голите ѝ рамене, а след това пръстите му се плъзнаха към гърдите ѝ. Джини го гледаше с изплашените си големи очи. — Възнамерявах тази нощ да ти докажа колко много те ценя, прекрасно създание. Но за съжаление трябва да отида в полицията, а след това за малко да се отбия до едно място извън града. Неотложна работа, за която току-що си спомних. Няма да се бавя. Ще ти липсвам ли? Ще бъдеш послушна, нали? Ще ти оставя... да кажем... шест прахчета. Изглежда много искаш да изпиеш някое и друго. Не бих искал прекалено да привикваш към тях, всяко прекаляване е вредно за теб. Нека бъдат четири. А срещу тях... — Иван обвини ръка около кръста на момичето и го поведе към тоалетната масичка, на която имаше три огледала.

— Но, скъпа, не бъди толкова студена. Сърдиш се, че излизам ли? Трябва ли най-напред да отделя време, за да ти докажа колко те обожавам? — Той наблюдаваше лицето ѝ с присвити очи, като някой хищник, така че Джини трябваше да отстъпи, за да не се разтрепери.

„Не тази нощ!“, крещеше нещо в нея и тя трябваше да се насили, за да изтърпи нежно галещите я пръсти на мъжа, които бяха слезли до ханша ѝ. Знаеше, че Иван цели да я уплаши и привидно запази спокойствие, опитвайки се да откопчае колието си, като се надяваше, че пръстите ѝ не треперят.

— Аз съм твоя съпруга, Иван. И след като си се оженил за мен, допускам, че ме желаяш.

— Разбира се, че те желая. Показвам го от самото начало, не е ли така? Малка циганка, на такава ми приличаш. Пламенна, красива и дива. Още тогава си поставих за цел да бъда мъжът, който ще те укроти. Удало ли ми се е? — Той неочаквано извика, мръщейки чело: — Я виж, закопчалката на колието ти едва се крепи. Всеки момент е можело да се скъса и щеше да загубиш това красиво бижу със смарагдите, които така подхождат на очите ти. Ще го взема със себе си и ще дам да го поправят.

„Значи това е искал от самото начало, смарагдите. Защо ли?“, мислеше Джини.

Вместо това, с покорен глас каза:

— Благодаря ти, Иван. Би било ужасно да загубя нещо, което ми е подарък от теб.

Консепсион бе излязла с пламенния си и всеотдаен обожател, младия виконт Мерууд, съпроводени от Червения мустак.

— Не зная кога ще се върнем. Еди каза, че искал да ме заведе на един от онези чудесни речни кораби. — Консепсион дари Соня с прелестна усмивка и точно преди да излязат и да закрепят модното боне върху вдигнатата си на кок коса, изсъска към Джини: — Всичко това ми е толкова противно! До гуша ми дойде да се правя на мила с теб. Еди каза, че ще ми подари една от онези карета, каквато има той и тогава най-сетне ще мога да излизам, когато си пожелаеш. Това не те ли прави щастлива?

— Щастлива съм дори само затова, че няма да те търпя цяла сутрин — отвърна Джини, обръщайки й гръб.

— Не я обичаш особено, нали? — прошепна по-късно Соня, след което за най-голяма изненада на Джини добави: — Трябва да призная, че не те упреквам за това, скъпа моя. Има нещо... нещо вулгарно в нея! Ще се радвам, когато къщата на господин Мърдок стане готова. — Тя наблюдаваше Джини с изненадан, почти смаян поглед. — Трябва да призная, че откакто се завърнахме в Сан Франциско наистина изглеждаш по-добре. — Останалото премълча: *„Особено когато мъжът ти е на някое от тайнствените си делови пътувания.“*

Ако трябваше да бъде искрена, Соня също изпитваше облекчение, когато Иван не си бе у дома. В него имаше нещо, което я смущаваше, особено откакто Уилям ѝ бе намекнал, че когато е необходимо, принцът не се свени да използва дискретно изнудване и някои от най-влиятелните мъже в града, постепенно са започнали да хранят известни резерви към него. Както изглежда, дори Сам Мърдок. Около Мърдок все още имаше нещо тайнствено. Защо прекарваше толкова много време във Вирджиния? А освен това и приказно скъпите бижута, които бе подарил на Джини и които по нейна молба Соня бе сложила в сейфа на мъжа си. При други условия сенаторът не би одобрил подобна тайнственост, но сега дори той се съгласи, че е най-

добре принцът да не научава нищо. Понякога Уилям можеше да разсъждава много трезво.

— Мърдок е един от малкото мъже, които биха могли да ми помогнат сега. Ще видим какво ще стане — бе казал той.

Когато късно сутринта един куриер в ливрея донесе цветя и някакъв дълъг, плосък пакет, адресиран до Джини, Соня лично побърза да ги отнесе на доведената си дъщеря.

— Джини, виж! Куриерът чака отговор, иначе не бих те безпокоила.

На картичката бяха надраскани инициалите „С. М.“

— Господин Мърдок! О, Джини, мислиш ли, че се е върнал?

Момичето изглеждаше все още сънено и косите му в безпорядък се спускаха по голите рамене. Малко апатично тя разопакова обвития в луксозна хартия пакет.

Чу как Соня затаи дъх.

— О!

Върху кадифеното дъно блестяха огненочервени опали. Огърлица, гривни и дълги, висящи обеци, които щяха да ѝ стигнат почти до раменете. И пръстен — един-единствен, огромен опал, обграден с перли и диаманти. Опалите носеха нещастие. Как би могла да забрави последния път, когато бе носила опали? Сгънат лист хартия със същите инициали под бележката:

„Един часа. Смит ще дойде да те вземе. Не забравяй ключа.“

Не Мърдок, а Стив. Безскрупулно използваше факта, че инициалите му съвпадаха с тези на Сам Мърдок.

О, как смееше... как само смееше? Тогава ѝ хрумна нещо друго. „Нима Стив може да си го позволи? И защо мисли, че...“

Но още докато тези мисли се въртяха из главата ѝ, Джини вече знаеше, че ще отиде.

Соня за пръв път не се възпротиви, а само ѝ напомни, че не трябва да излиза сама.

Когато леката двуколка пристигна, Соня тактично бе останала горе, за да помогне на Джини да се приготви за излизането. За нейна изненада бе пристигнала благопристойна дама с маслинена кожа и почти изцяло скрита под тъмното боне коса. Името ѝ било Мери Плезънт.

— Какъв джентълмен! Но, Джини, обещавай ми, че ще внимаваш. Ако Иван научи...

— Иван почти във всичко е на едно мнение с господин Мърдок. Навярно нямаше да има нищо против.

— Е... — колебливият глас на Соня стана по-топъл. — Изглеждаш наистина прелестно. Чудя се, къде ли възнамерява да те заведе.

Разбира се, Соня не бе прочела сгънатата бележка.

„Още по-добре“, цинично мислеше Джини.

Новичката двуколка бе управлявана не от някой друг, а от самия Стив, все още дегизиран като телохранител на Сам Мърдок. Защо поемаше подобен риск? Що за тайнствена игра играеше?

Дори гласът му, докато ѝ помагаше да се качи, бе безличен.

— Изглеждате изключително добре, принцесо. Пътуването мина в разговор с госпожица Плезънт, докато неусетно не спряха пред една внушителна къща на Вашингтон Стрийт.

— Нали ще ме посетите... и двамата? Принцесо, удоволствие бе да се запозная с вас.

Госпожица Плезънт изчезна и Джини остана сама. Въпреки прахчето, което бе изпила на тръгване, усети, че ѝ се вие свят. Не знаеше как да реагира, нито какво да каже, така че запази мълчание, когато Стив обърна двуколката и вместо нагоре към хълма, потегли към пристанището. Този път щеше да го остави той да направи първата стъпка. Да ѝ обясни... но колко рядко Стив си правеше труда да обяснява непредвидимите си постъпки!

Сега обаче в последния момент подхвърли през рамо:

— Ще се разходим с яхта. Надявам се, нямаш нищо против.

— Откога се тревожиш дали нещо ми е приятно или не?

— Навярно би трябвало да продължа да го правя. — Тъмните му очи искряха изпод широката периферия на шапката, засенчваща лицето му. Погледът му за кратко спря върху Джини. — Няма да хванеш морска болест, нали?

Преди момичето да успее да отговори, вече бяха спрели. Някакъв снажен чернокож се приближи и ухилен пое юздите.

— Вече мислех, че няма да дойдете. Но сега, когато вече сте тук, случихте чудесно време. Достатъчно силен вятър и никаква мъгла. Приятно прекарване!

Джини несъзнателно наблюдаваше Стив, сякаш пред нея бе някой непознат. Той скочи на земята, а сега ѝ помагаше да слезе. Близостта му, начинът, по който я държеше през кръста, я обезоръжаваха. Прегръдката му ѝ отне дъха и Джини вече нямаше сили да му отправи хапливата забележка, която бе на езика ѝ. Да става каквото ще! Следобедното слънце сгряваше раменете и гърба ѝ, от което усещаше почти опияняваща лекота.

Това чувство все още не бе я напуснало, когато малката яхта с бели платна се отдели от кея, навлизайки в залива. Слънцето се отразяваше в безчислените малки вълнички, които браздяха водната повърхност.

— Боже мой, свали най-сетне тази глупава шапка! Ще ти купя една дузина, ако искаш да носиш подобно нещо на главата си, но моля те не тук.

Засмяна, тя последва съвета му, забелязвайки, че в ъгълчетата на очите му са се образували малки бръчици, а на слънчева светлина синьото на очите му е още по-наситено.

Бризът веднага разроши косата ѝ. Бакърено златисти къдрици паднаха върху очите ѝ, докато тя развали изкусната прическа и просто сплете косата си. Забеляза, че Стив все още я наблюдава. Той също бе свалил шапката си и стоеше с широко разкрачени нозе. Бе махнал и тъмното сако, а ризата му се вееше, разкопчана почти до кръста. Пират. Да, наистина приличаше на пират. Не ѝ бе хрумвало вече?

— Така по-добре ли е? — тя умишлено придаде на гласа си предизвикателна нотка. Трапчинките около ъгълчетата на устните му се очертаха още по-ясно.

— Много по-добре, проклета зеленоока сирено. Би трябвало да те хвърля зад борда.

— Сега? Но най-вероятно ще те повлека със себе си.

— Не се и съмнявам. Дръж се здраво тогава.

Тя последва съвета му, миг преди един порив на вятъра накара яхтата да полегне на една страна.

Измокрена почти до кости от разлетелите се пръски, тя чу смеха на Стив. Какво възнамеряваше да прави? Дори и да бе мислил да я хвърли зад борда, в момента изразът на очите му недвусмислено казваше нещо друго. По-късно, когато Джини се опитваше да си спомни случилото се през този следобед, всичко ѝ се струваше просто

сън — слънцето, солената пяна, бризът, брулещ лицето ѝ. Стив управляваше платноходката със същата непринудена лекота, с която яздеше. Дали съдът също бе на Сам Мърдок? Скоро престана да си задава въпроси — така бе по-лесно. Дори когато спряха в сянката на един кораб, който стоеше на котва с вдигнати платна и на чиято палуба се суетяха многобройни мъже, заети с необясними за Джини занимания.

— Мислиш ли, че ще можеш да се изкатериш по една въжена стълба или трябва да те метна на гръб като военен трофей?

Джини успя, въпреки че мократа рокля лепнеше по тялото ѝ. Не смееше да погледне нито нагоре, нито надолу, но съзнаваше колко близо под нея бе Стив, готов всеки момент да я улови, ако се поколебаеше или не можеше да намери опора за крака си.

Горе я пое чаифт силни ръце, които я изтеглиха на палубата. Джини съзря мъж, носещ шапка с козирка и златисти нашивки на ръкавите. Дали Стив не искаше да я отвлече като истински пират? Щеше ли да ѝ стори нещо?

— Господин Морган, вече се питах дали не сте променили плановете си. Госпожо...

— Добре, че сте ни изчакал, капитане. Джини, това е капитан Бенсън.

Колко непринудено умееше да запознава хората! Отведоха Джини в една каюта, чието луксозно обзавеждане я изненада, въпреки че се закле, че този ден нищо вече не може да я изненада.

Стив затвори вратата зад себе си, което накара дъха ѝ да спре. Сякаш времето бе спряло и Стив завинаги щеше да си остане така в рамката на вратата, наблюдавайки я изпитателно.

— Цялата си мокра. Изглеждаш почти като пияна. По-добре ще е да се преоблечеш, преди отново да излезем.

Джини сякаш усещаше полюшването на кораба под себе си, но може би това бяха само омекналите ѝ колена, които трепереха, когато Стив пристъпи към нея. Той разкъса роклята ѝ от деколтето до кръста.

— Дойде моментът за плащане, принцесо. За Бога, чаках достатъчно дълго.

Джини неусетно се оказа легнала напреки на леглото. Ръцете му отстраниха останалите по тялото ѝ дрехи. Пърстите му галеха кожата ѝ нежно и... о, Боже, прекалено интимно. Отначало дланите му влязоха

във владение на онова, което им принадлежеше, след това устните и накрая цялото му тяло здраво стиснато между бедрата ѝ. Сякаш целият свят наоколо започна да се люлее и върти. Джини стенеше и стенеше, докато той не заглуши виковете ѝ с устните си.

Когато всичко свърши, ѝ бе трудно да се върне към действителността. Как желаше да остане в безопасния, щастлив свят на сънищата си. Донякъде се бе надявала, че Стив възнамерява да я отвлече и да я задържи при себе си, независимо при какви условия. Поне все още я желаше. Едно бе сигурно — телата им все още намираха общ език.

Чувстваше се сънена и доволна, не искаше да мисли за нищо. Достатъчно ѝ бе да лежи в обятията му, докато времето минаваше, сякаш без да ги засегне. Само ако можеше да повярва, че нищо не е в състояние да ги раздели един от друг и че всичко е както някога!

Но за жалост не бе така. Болезнено си спомни за това, когато Стив се освободи от прегръдката ѝ и започна да се облича. Безразличното му и някак безчувствено държание прогони сладкия блян, в който бе потънала допреди малко.

Ядосана, тя се подпря на лакти и хапливо попита:

— А аз какво да облека? Допускам, че ще ми заемеш дрехи от някой матрос.

— Вече не сме из мексиканската пустиня, скъпа. Огледай се малко, преди да си се нацупила. Тази каюта е обзаведена специално за дами. Със сигурност ще намериш нещо подходящо.

Той нетърпеливо отмести една плъзгаща се вратичка, която тя бе взела за украса. Откри се удивително голям гардероб, пълен с дамски дрехи.

— О! — за миг Джини занемя от учудване и гняв, когато забеляза, че Стив развеселен е повдигнал едната си вежда.

— Няма да продължиш да ме ругаеш, нали, любов моя? Не подхожда на положението и титлата ти. Освен това, никоя от тези дрехи не е обличана, а и всички са ти по мярка, ако паметта ми не ме е подвела, когато ги поръчвах. Сега ли ще облечеш някоя от тях или предпочиташ да се качиш на палубата така както си? С това не искам да кажа, че и така не си изключително привлекателна.

— Ти си... ти си най-безчувственият и пресметлив...

— Но ти знаеше какъв негодник съм, или греша? Мислех, че сме склучили споразумение. — Той бе наполовина облечен и стоеше, пъхнал палец в колана си. Погледът на суровите му, сини очи я накара неволно да поруменее. — Джини, нямаме достатъчно време, за да се преструваш на свенлива, ако това си си наумила. Сега сме едва на половината път до Бенисия, затова по-добре да се облечеш за появата си като знатна дама. — И сякаш унижението и така не бе достатъчно голямо, Джини съзря в очите му да проблясват някогашните дяволити пламъчета. — За съжаление забравих да взема на борда камериерка, но ако имаш нужда от помощ, с радост ще се притека. Имам известен опит от преди.

Значи я бе довел тук само за да я унижава, разбира се! Как е могла да бъде толкова сляпа и безумна, да го последва, гласувайки му такова доверие?

Безчет въпроси, на които не намираше отговор, се рояха в главата ѝ. Не след дълго вече нямаше време за това. Отново ѝ се струваше, че сънува, че е актриса в някаква грижливо подготвена пиеса.

След като най-сетне старателно се бе пременила в една от дрехите, избрана от Стив, стискайки зъби, тя го остави да ѝ сложи една огърлица — огромен смарагд на тънка, златна верижка, стигаща почти до гърдите ѝ.

— Какво, за Бога, правиш? Каква игра играеш? Господин Мърдок знае ли за това? Как...

— На някои от въпросите ти ще отговоря по-късно, Джини. Моля те, сега се успокой и ела с мен навън. Съдейки по оживлението, което цари на палубата, вече трябва да сме в пристанището на Бенисия, а това означава рекордна скорост.

Всичко живо говореше за доброто време, постигнато от кораба, така че на Джини не ѝ се наложи да води разговори. Капитан Бенсън се усмихваше, а и кормчията му очевидно бе горд.

— Знаех си, че металният кожух на корпуса няма да свали скоростта, господин Морган! Това ще е най-бързия кораб на „Лейди лайн“, повярвайте ми!

— И един от най-сигурните — добави кормчията. Погледът му за малко спря върху Джини, след което бързо се отвърне, сякаш за да не бъде обвинен в недискретност.

Твърде късно бе да се пита какво си мислят за нея тези хора. Оставаше ѝ само да си дава вид, че това не я засяга. Трябваше да се преструва на спокойна, сякаш за нея не бе нищо необикновено да бъде качена от някой брадат пират на един кораб, да се остави да я люби, а след това да парадира пред всички, като че ли е нещо повече от... Мисълта, че е метреса на Стив я прониза като светкавица. И че той се отнасяше с нея точно като с лека жена!

„Какво друго съм очаквала?“, неволно си зададе въпроса Джини. Тя слушаше разговорът на мъжете, наблюдавайки Стив, въпреки че му бе ядосана. Очевидно в каютата, която бе предвидена за собственика на кораба, имаше и мъжки дрехи. Той бе облякъл тъмен костюм, в който изглеждаше доста улегнал, чиято строгост бе смекчена от брокатена бродерия и сапфирени копчета. Стив изглеждаше наистина добре по своя си подвеждащ, дяволски начин и когато на няколко пъти погледите им се срещнаха, Джини почувства как очите му я накараха да се разтрепери.

„Това е несправедливо, да, несправедливо. Мразя го — бунтуваше се вътрешно тя. — Заради всичко, което ми причини и което трябваше да понеса!“

Малко по-късно вече не бе сигурна, че това е всичко, което ѝ е било писано да понесе.

Протокът край Каркине гъмжеше от лодки, които се опитваха да се доберат до кораба, хвърлил котва недалеч от назъбената брегова линия. Стив се бе приближил към Джини, взимайки дланта ѝ в своята.

— За съжаление нямаме достатъчно време, за да слезем на брега, защото трябва да те върна навреме у дома. Но на борда ще има малко празненство. Все още ли обичаш шампанско?

За миг очите му сякаш станаха по-топли и тя си спомни за общите им преживявания, някога, когато в едно малко мексиканско село наистина се бе напила с шампанско и му бе помогнала да извади от затвора Пако Дейвис. Защо точно сега трябваше да ѝ напомня за това?

Опита се да изглежда безучастна, казвайки със смирен глас:

— Празненство? Какво имаш предвид? Кога най-сетне ще престанеш с тайните?

Гласът му прозвуча иронично, а пръстите му стиснаха ръката ѝ малко по-силно.

— Няма никакви тайни. Мислех, че си разбрала за какво говорехме. Тук сме, за да осветим кораба. Трябваше да се казва „Лейди Бенисия“, но промених мнението си, както току-що споделих с капитана. Вместо това ще се казва „Зеленооката лейди“ и ти, любов моя, ще му бъдеш кръстница.

Остатъкът от следобеда бе същински калейдоскоп от летящи впечатления, никое, от които не продължаваше достатъчно, за да се запечати в паметта на Джини. Хора, запозна се с толкова много хора, че накрая не можеше да си спомни нито едно лице. И всеки път, когато Стив я представяше като принцеса Сарканова, изпитваше желание да потъне в земята от срам. О, Боже! Ако Иван научеше! Или баща ѝ! Какво щеше да прави Стив?

Имаше много испаноговорещи, сред тях и модерно облечени жени, съпровождащи съпрузите си на борда. Стъпила в една люлееща се лодка и хваната през кръста от Стив, сред радостни възгласи и крясъци на чайки, Джини бе счупила бутилка шампанско в корпуса на кораба. След това се бе опитала да не мисли за нищо.

Стив не ѝ помагаше особено. Той стоеше неизменно до нея, досадно прегръщайки я през кръста или раменете, сякаш за да засвидетелства собственическите си претенции. Не бе възможно да пренебрегне любопитните погледи, които улавяше, а освен това знаеше, че разменяните шепнешком предположения се отнасяха за нея.

Когато най-сетне всичко свърши и те с издути платна и сякаш едва докосвайки водата се отправиха към Сан Франциско, Джини бе почти замаяна от гняв и страх.

— Би ли искала да останем на палубата или да слезем в каютата и пийнем още малко шампанско?

— Как можеше да говори толкова спокойно и делово? Като че ли... като че...

Кипяща от гняв, Джини се извърна към него, копнеейки да облекчи по някакъв начин ужасното си главоболие.

— Сега постигна ли каквото целеше? Нямах ли съвест? Шампанско! Вече изпих толкова много, че едва се държа на крака. Освен това все още не си ми дал обяснение за днешното си държание, за начинът, по който ме измами.

Стив я сграбчи за китките толкова силно, че тя едва не извика от болка. Гласът му бе станал по-рязък.

— Ако имаш намерение да правиш сцена, тогава по-добре да слезем в каютата. Там ще получиш желаното обяснение, ако си убедена, че само това е, което искаш.

Би го зашлевила, ако не я държеше, теглейки я след себе си със свойствения си арогантен маниер. Оставил я да седне, в едно кресло, Стив се зае да пълни две чаши с шампанско, което ѝ даде възможност да си зададе въпроса защо чувствата ѝ към Стив все още така я объркваха. Бе го обичала, мразила, след което отново мислеше, че го обича. А сега... сега вече нищо не ѝ бе ясно!

— Ето, изпий шампанското си. Още една чашка няма да ти навреди, но може би ще разведри намръщеното ти лице. Мислех, че обичаш изненади, Джини. Нали вчера така каза.

— Много добре зная какво съм казала вчера! И какво каза ти. Но днес... защо Стив? Какво се опитваш да ми докажеш? Как може...

— Мислех, че е ясно. Исках да ти докажа, че мога да си позволя метреса, пък била тя случайно и дъщеря на руския император. — Джини мълчеше унижена и той с ироничен поклон вдигна чашата си към нея, преди да я изпразни. — Сега, като помисля, ситуацията ми се струва наистина комична, не съм ли прав? Това ли е, което те смущава, сладка моя? Не се безпокой, ще свикнем и двамата. В края на краищата познаваме се и зная колко бързо се приспособяваш. Спомням си, някога ми бе казала, че амбицията ти била да имаш толкова много богати любовници, колкото пожелаеш. Нали не твърдиш, че си променила желанието си?

Джини притисна пръсти към слепоочията си, сякаш искаше да успокои пулсирането. Лицето ѝ бе съвсем бледо. Тези жестове напоследък станали почти механични, едва не накараха Стив да съжали за умишлената жестокост на думите си. *Да върви по дяволите! Също и той, позволил до такава степен да му влезе под кожата. Можеше да бълва отрова, а в следващия миг да изглежда като пленено, ранено животно.*

„Той наистина ме мрази — мислеше си Джини. — Желаете ме само защото така може да ме наранява. Да ме направи своя любовница, давайки да се разбере, че не съм нищо повече от скъпа уличница... Ох, не издържам повече!“

Но той щеше да я накара да понесе още много. Не ѝ ли бе показал колко безскрупулен може да бъде? Без оглед на това, колко

слаба бе. Точно сега, в този момент, тя не дръзваше да го погледне в очите от страх, че много лесно би могъл да разбере какво става в душата ѝ. Само ако я докоснеше, вместо разкрачил нозе да стои в средата на стаята, оглеждайки я с онзи жесток и същевременно странно любопитен поглед. Ако просто я вземе в обятията си... О, не! Стив презираше слабостта. Бе предизвикала интереса му с това, че никога не се предаде и го бе принудила да я признае за равнопоставена личност. Не биваше да отстъпва.

— Е? — чу го да казва, а след това със саркастичен провлечен тон. — Трябва да кажа, че не е особено похвално, че точно сега, когато бих искал да изясним всичко между нас, духом си някъде другаде. Или мислиш какво ще обясниш на съпруга си, когато се върне от Сакраменто?

Тя най-сетне вдигна глава и го погледна малко объркана. Очите ѝ блестяха като смарагдите, които носеше на гърдите си.

— Сакраменто? Откъде знаеш? Никога не ми е казал къде отива.

Погледът на Стив внезапно стана студен и отсъстващ, сякаш искаше да скрие нещо, но гласът му бе същият.

— Колко неучтиво от негова страна! Никога ли не ти казва къде отива и колко ще отсъства?

Стори ѝ се, че забеляза известна мнителност в погледа му. Гневът я заслепи и за момент Джини забрави дори главоболието си.

— Защо ми задаваш такива въпроси? Какво те засяга?

— Но скъпа, всичко, свързано с теб ме засяга, това е толкова естествено! Какво се е случило? Дразниш ли се, когато трябва да ми говориш за съпруга си? Може би имаш угризения на съвестта? — Тя не отвърна и Стив, сякаш ядосан от това, шумно постави чашата на масата и се отдалечи. След известно време най-сетне се обърна и, облягайки се на стената на каютата, погледна Джини, сякаш бе някоя непозната. — Ти си единствената жена, която така злоупотребява с доверието ми и която може да ме разгневи тъй, че да изгубя здравия си разум! Слава Богу, че вече не сме женени. Така, като любовници, поне можем да спасим най-хубавото от миналото! Винаги си била възбуждаща и доста безсрамна любовница, Джини. Когато съм с теб в леглото, мога да забравя каква лукава невярна малка развратница си. Наистина се радвам, че сега това е проблем на мъжа ти.

— О, Боже! Изобщо не си се променил! Същият си си, едновременно жесток и егоистичен, свикнал всичко да става според твоята воля, дори ако трябва да минеш през трупове! Защо ме доведе тук? Само за да ми кажеш всичко това? И да си отмъстиш?

— Да си отмъстя? — Той повдигна едната си вежда, а гласът му стана режещ. — За какво трябва да си отмъщавам? Нещата приеха най-благоприятния обрат и за двама ни. По всяка вероятност ако бяхме останали заедно, щяхме да живеем като куче и котка. Повярвай ми, почти съм ти благодарен за това, че постъпвайки разумно, си използвала възможността, която ти е предоставила съдбата. Една принцеса заслужава своя принц... а ти, любов моя, блестиш като скъпоценен камък в подобаващото ти обкръжение. — Гротескният комплимент я накара да потръпне и Стив кратко се изсмя. — Джини, двамата с теб се познаваме прекалено добре, за да се преструваме един пред друг. Сигурен съм, че мислиш достатъчно практично, за да оцениш предимствата на едно споразумение, като това, което ти предложих. Така всеки от нас ще е доволен — никакви сцени на ревност, никакви въпроси. И тъй като съпругът ти пътува толкова често, ще имаме достатъчно време да подновим... познанството си. Защо не престанеш да се цупиш и не признаеш, че имам право? В крайна сметка не ми се наложи да те изнасилвам.

— Престани! — Джини скочи като подгонено животно, опряла свитите си в юмруци ръце на хълбоците. — Как може да бъдеш толкова... толкова хладнокръвен? Защо ме измъчваш така? Нищо не разбираш! Не си ми казал защо си дошъл, подлагайки се на такива рискове и залагайки на карта живота си и моето име! Да, усмихвай се! Какво те засяга вече? Не знаеш какъв е Иван, но имате нещо общо помежду си, а освен това и двамата сте абсолютно безсъвестни и безскрупулни! Той ще нареди да те убият, а когато научи кой си...

Стив се приближи с огромни крачки на пантера, стисна раменете ѝ с пръсти и леко я разтърси, сякаш за да ѝ покаже колко презира истеричните ѝ пристъпи.

— Мислиш ли, че ме е страх от него? Или от неумелите му наемни убийци? Или се боиш за него? Не се отказвам лесно от онова, което ми принадлежи, Джини. А преди да изчезнеш с него няхах достатъчно време да се наситя на страстното ти тяло. Ясно ми е, че никой мъж не може да те притежава напълно, защото верността не е

част от природата ти, както и от моята. Мисля, че точно затова винаги така добре сме се разбирали, поне в леглото! Не ми казвай, че си станала толкова лицемерна.

Той я притегли към себе си и я целуна. След като първоначално инстинктивно се бе оставила в ръцете му, Джини неочаквано започна да се съпротивлява. Не знаеше защо, навярно заради изпълнените му с презрение думи, които така я нараняваха, или защото я целуваше тъй, сякаш я мразеше. Това бе целувка, с каквато един мъж би дарил уличница, която имитира съпротива, но в крайна сметка се отдава. Може и да я желаше, но също я и презираше, държанието му не бе оставило никакво съмнение в това.

— Не... не! — диво шепнеше тя, извъръщайки глава. — Моля те, Стив! Не се чувствам добре. Имам главоболие.

— Боже мой! — той я пусна толкова ненадейно, че Джини политна назад, падайки върху един стол. — Още по-хипохондрична ли си станала? Затова ли съпругът ти толкова често отсъства? Е, добре, Джини, няма да те насилвам, щом само мисълта за това ти причинява главоболие.

Тя бе почти заслепена от болка и от сълзите, които се опитваше да сдържа. Пипнешком намери облегалката на креслото, търсейки опора, и най-сетне успя да седне. Пръстите ѝ инстинктивно притиснаха слепоочията, сякаш за да прогонят болката.

Цялото ѝ тяло бе започнало да трепери. Гласът на Стив, който неочаквано прозвуча малко по-човешки, идваше някъде много отдалеч.

— Джини! За Бога, какво се е случило? Наистина ли си болна? От шампанското ли е?

— Трябва... трябва да изпия прахчето си, моля те, моля, не издържам повече! В моята... имам едно в чантичката си.

Без нито дума той ѝ даде онова, което искаше, сякаш бе някоя непозната жена, чието внезапно неразположение го бе поставило в неловка ситуация. Прахчето, чаша студена вода. След това я пренесе на леглото, без да обръща внимание на приглушените ѝ, неясни протести.

— Стой мирно, за Бога! Няма да те нападам повече! Кога ще подейства прахчето ти?

— Не зная... не мога да мисля. То е едно от онези, които ти ми изпрати. Тези на Иван са по-силни, но той ми даде само четири... до

завръщането си, както сам каза. Не зная какво ми е, но граф Черников смята, че е от нервите.

— Джини — стори й се или може би бе просто фантазия, че Стив въздъхна. — Затвори очи. Не мисли за нищо, ако можеш. — Съвсем определено просто й се бе сторило, че го чу да казва: — Съжалявам. Темпераментът ми отново ме подведе. — Стив никога не съжаляваше. Трябва да е било сън.

По-късно, когато постепенно започна да се връща към действителността, имаше чувството, че времето е спряло. Все същото полюшване на кораба под нея. Джини се събуди в някакво удобно легло. За нейно учудване косата й бе пусната. Наоколо бе почти тъмно. Първото нещо, което усети, отваряйки очи, бе облекчението от изчезналото пулсиране в слепоочията. Чувстваше се отпусната и укрепнала.

Стив седеше край масата, върху която вместо шампанско имаше гарафа, пълна с някаква кехлибарена течност. Погледите им се срещнаха. Защо я наблюдаваше толкова настоятелно? По челото му се бяха образували бръчки, но когато стана и се приближи към леглото, я заговори със съвсем безличен глас.

— По-добре ли си?

— Да, благодаря!

Колко смешно звучаха вежливостите, които си разменяха!

— Чувстваш ли се достатъчно добре, за да ми отговориш на няколко въпроса?

Очите й се разшириха. Не го бе очаквала. Не и от Стив.

— Още въпроси? — учудваше се, че все още стои край леглото и я наблюдава. В изтъляващата светлина не можеше да види израза на лицето му.

— Да. Въпроси! — гласът му си бе възвърнал привичния саркастичен тон, което я накара да бъде нащрек. — Не ме гледай така, Джини. Не съм се превърнал в някое морско чудовище, което възнамерява да те изяде. Но преди да те върна въкъщи има някои неща, които би трябвало да знаем един за друг. Когато това се изясни, навярно отношенията ни ще станат по-гладки и не така заплетени. Кой знае, навярно бихме могли дори да бъдем приятели.

— Както с Консепсион, предполагам? — не успя да сдържи ироничната си забележка Джини и видя как устните му се разтеглиха в

нервна усмивка.

— Да, приблизително така.

Той седна до нея, правейки се, че не е забелязал, че тя неволно настръхна.

— Не ти вярвам — открито рече Джини. — А и как бих могла? От самото начало ме мамиш. Казваше, че...

— Проклятие! Опитвам се да не си изпусна нервите. Не забелязваш ли, че точно това искам да променя? — След това остро и напълно неочаквано добави: — Обичаш ли новия си съпруг?

Джини отвърна, без да се замисли:

— Не! Не! Никога не съм го обичала! От самото начало. Но той... сега не мога да си обясня как се случи. Първо шокът от онова, което ми разказаха, а после Карл. Не знаех как се оказах на кораба, не мога добре да си спомня как стана така, че се оженихме! Всичко се случи, след като граф Черников ми бе дал лекарството, защото, както сам се изрази, още съм била под въздействието на шока...

Странно ѝ бе да разказва всичко това на Стив. Да вижда как той я слуша внимателно, но без следа на съчувствие, окуражавайки я от време на време, сякаш бе някой, когото тя едва познаваше.

— Значи искаш да кажеш, че са използвали измама, за да те накарат да се омъжиш? Точно както те е подмамил Карл Хоскинс? Принц Сарканов трябва до полуда да се е влюбил в теб за краткото време, през което сте се познавали! Първо твоят капитан е намерен мъртъв в една изба с прерязано гърло. Последното, което се чува за теб е, че си заминала за Америка с някакъв руски принц. Като негова съпруга. Трябва да е изгарял от нетърпение да се ожени за теб. И когато си разбрала какво се е случило, допускам, си решила да извлечеш възможно най-голяма изгода. Така ли е?

Джини седна неестествено изправена, наблюдавайки го, без да сваля очи от него.

— Значи си все същият! Отначало даваш вид, че разбираш, а след това... А ти? Ти също не си светец, знаеш ли. Ти все още не си благоволил да ми кажеш с какво се занимаваш. Месеци наред не се чу нищо за теб, сам каза, че си бил щастлив да се освободиш от мен. А после...

— Подценяваш умението си да прелъстяваш, скъпа моя. Как би могъл някой мъж да те забрави? Освен това просто исках да съм

наясно.

— Ти изобщо не си телохранител на Сам Мърдок, нали? — неочаквано рече Джини. — Той ми разказа, че познавал баща ти и бил приятел на дядо ти. Как си успял да го накараш да подкрепи коварните ти планове? Как можа да дадеш на този кораб име, плод на една прищявка?

— Ах, Джини! Колко хитра можеш да бъдеш. Моля те, спомни си, не ти ли казах, че съм тук, за да разбера какво е станало с теб? Тогава открих, че ни най-малко не си изгубила очарованието си в моите очи. Ела сега... — гласът му стана настоятелен и нетърпелив, — по-добре да побързаме, иначе ще пратят хора да те търсят. А ако останем още малко тук, бих могъл да те изнася!

Тя почти плачеше от гняв и отчаяние.

— Това ли е всичко, което имаш да ми кажеш? Узна всичко за мен, а също за баща ми и дори за Иван. Но не си ми казал абсолютно нищо! — тя се опита да свали тежката огърлица от врата си. — Откъде имаш пари за това? Откраднато ли е или просто си го заел за случая? А опалите...

— По-рано не можех да си позволя да ти подарявам скъпи бижута, но сега мога. Виждаш ли, имах... късмет в спекулации на борсата. За пръв път в живота си разполагам със законно спечелено състояние. Сам Мърдок и аз сме в известен смисъл съдружници. Това достатъчно ли е, за да задоволи любопитството ти?

Тя бе объркана и раздразнена и не искаше да се остави да бъде залъгана с някакви мимоходом подхвърлени и съвсем невероятни обяснения. Спекулации? Какво имаше предвид? Защо бяха всичките тези въпроси и защо сега толкова бързаше да се отърве от нея, след като сам я бе довякъл на борда на този кораб? Този път акостираха в самото пристанище в местността, наречена Ембаркадеро. Джини и преди бе идвала тук, за да гледа корабите и да диша соления морски въздух, просмукан от мирис на ориенталски подправки, които се разтоварваха наблизко. По цял ден наоколо кипеше усърдна работа. Носеха се викове на хамали и моряци, скърцане на дърво и скриптене на макарите, донесени за разтоварване на търговските кораби.

Но колко спокойно беше тук нощем. Бе станало доста хладно. Джини бе благодарна за топлата наметка от кадифе и коприна, която

Стив наметна на раменете ѝ. Извади я от гардероба в стената на кабината, където бяха само допреди малко.

— Очевидно не трябваше да те задържам тъй дълго, но ти спеше така дълбоко, сякаш някой те бе ударил по главата. От колко време вземаш тези лекарства Джини? Имаш ли представа какво съдържат?

— Зная само, че премахват главоболието ми и ми дават сили. Когато не ги взимам се чувствам като болна. Аз... защо ме гледаш така?

— Преди никога не си имала главоболие, освен когато препиеше, спомням си също, че кожата ти бе прасковена... навсякъде. Не излизаш ли вече на слънце?

Изпитваше желание да избяга, да отиде някъде, независимо къде. Как смееше отново и отново да я измъчва с въпросите и упреците си? Той изглежда не харесваше нищо у нея и все пак твърдеше, че я желае. Бе я поставил в непоносима, безизходна ситуация.

Като че ли отгатнал мислите ѝ, Стив грубо се разсмя, а пръстите му стиснаха лакътя ѝ.

— Поне не си изгубила страстта си към спора! Или към измислянето на причини за държанието си. Надявам се, вече да имаш някоя правдоподобна история за пред родителите си... Или трябва да дойда с теб и да обясня всичко?

— Да обясниш? — тя съвсем преbledня. Какво можеше да им каже. А ако Иван се бе върнал щеше да ѝ е още по-трудно. Да, как щеше да обясни дългото си отсъствие? Ами новите дрехи?

Стив и помогна да се качи в двуколката, изникнала сякаш от нищото. Кочияшът бе същият, който предобед отведе конете.

— Добре ли прекарахте, господине? Предполагам, искате да тръгваме.

Наметката имаше качулка и сега Стив я вдигна, скривайки лицето на Джини и разрошената ѝ коса. Седна до нея прекалено близо, а когато потеглиха, сякаш по навик сложи ръка на кръста ѝ.

Джини се извърна към него. В тъмното лицето ѝ приличаше на бяло петно.

— Умееш да си служиш с думите, но мисля, че ако дойдеш с мен баща ми собственоръчно ще те застреля! Знаеш толкова много хитрости, защо не измислиш нещо?

Джини имаше чувството, че не я е чул добре. Сякаш мислите му вече бяха другаде.

Той рече с безизразен глас:

— Кажи им, че си била при Сам, такава бе първоначалното ти намерение, нали? И не се безпокой, мъжът ти не се е върнал. Мисля, че ще отсъства по-дълго от предвиденото.

Джини можеше единствено да се опита да отклони въпросите, с които по-късно същата вечер я засипа Соня. Към тях се прибавяха и онези, които сама си задаваше и които бе поставила на Стив. Всичко бе толкова объркващо. Колко умело се бе измъкнал! Той я накара да замълчи, притискайки устни към нейните, докато дъхът ѝ не секна и устните не почнаха да я болят. А когато нагло я съпроводи до входната врата, за довиждане ѝ каза, че на сутринта ще се видят отново.

Соня съпроводи Джини до стаята ѝ силно раздразнена.

— Защо не ни изпрати съобщение? Добре че тази вечер баща ти беше обещал да отиде в клуба, иначе навярно щеше да ти е много ядосан, както и на мен. Джини, какво се е случило?

Момичето се чувстваше леко, безгрижно и прекалено уморено, за да лъже.

— Разхождах се с яхта. След това освещавах един кораб — най-големия платноход на „Лейди лайн“. След това на борда имаше грандиозно празненство. Роклята, с която излязох, се оказа неподходяща, затова ми дадох друга. Добре ли ми стои?

— А колието, което носиш, този смарагд... имаш ли представа колко струва? Той вече ти подари цяло състояние в бижута, а сега това... Джини, сигурна ли си...

— Господин Мърдок не ме е направил своя любовница, ако това малко ще те успокои.

Мълчаливо, с широко отворени очи, Делия разкопчаваше роклята на Джини, давайки си вид, че не чува нищо, но попивайки всяка дума. Заради присъствието на камериерката Соня реши да остави Джини на мира до следващата сутрин. Ако доведената ѝ дъщеря решеше да се инати, колкото и да настояваше, нямаше да изкопчи много. Може би Уилям щеше да знае повече.

На другата сутрин Соня бе измъчвана и от други грижи. Вечерта остана до късно, за да чака сенатора. Когато се върна, той бе дотолкова обзет от собствените си проблеми, че не можа да ѝ помогне особено.

— Соня, не бива да забравяме, че Джини вече не е дете, а омъжена жена. Можем само да ѝ даваме съвети. А ако трябва да бъде искрен... — Той обикаляше насам-натам из стаята, а на челото му се бяха образували бръчки. — Не мога да си позволя да вляза в конфликт със Сам Мърдок. В момента той е единствената ми надежда! На теб мога да кажа... загубих доста пари, включително и суми, които Иван ми бе дал да вложа. Но познанството с Мърдок ми бе от полза, дори само споменаването на името му отваря врати. Сега мога да се разплатя с моя зет, принца, и трябва да призная, че се чувствам доста облекчен. В последно време научих някои отвратителни неща за него, включително и тази вечер... — сенаторът стисна устни, сякаш се уплаши, че е казал прекалено много. Виждайки самовглъбения му израз, Соня въздъхна.

— Допускам, че не искаш да ми кажеш повече. А аз не искам да те притеснявам. Но, Уилям, става дума за Джини, тя е твоя дъщеря! Какво ще правим с нея? Мисля... при положение, че господин Мърдок е така завладян от нея, а очевидно тя е готова да приеме вниманието и подаръците, с които я отрупва... сигурно бихме могли да предприемем нещо? Не мисля, че бракът ѝ е щастлив и... О, Уилям, сигурно има някакво решение. Нервите ми са така изопнати. Толкова се боя, че би могло да се разчуче...

— Дадохме си дума да не говорим на тази тема! — троснато рече сенаторът. — Съзнаваш ли какво би означавал за мен един подобен скандал, за моята кариера? Особено сега? Веднъж вече го обсъждахме и решихме, че единственото решение е мълчанието. Разбираш ли?

Соня разбираше много добре и дискретно замълча, докато се изкачваха по стълбите нагоре към спалнята. Въпреки това се питаше дали Уилям този път не греши. Трябваше да има някакво решение. Може би ако успееше да накара Джини да ѝ се довери, биха могли да го намерят заедно. „Утре — мислеше Соня, застанала пред огледалото, решейки косата си — утре ще говоря с Джини и ще разбера колко далеч са отишли нещата.“ Ако проявеше съчувствие и готовност да ѝ помогне, може би Джини щеше да склони да поговорят.

Подобно на всички останали, освен Джини, на другата сутрин Соня се събуди рано.

Слизайки на закуска под ръка със съпруга си, тя се усмихваше, докато не влезе в осветената от слънцето трапезария, където срещна намръщаното лице на Консепсион. Наистина имаше моменти, в които не харесваше това момиче! Въпреки невероятната ѝ красота и привлекателната сила, която упражняваше върху мъжете, в нея имаше нещо твърде първично... имаше нещо животинско, което едва успяваше да скрие под заучените маниери. А тази сутрин липсваха дори маниерите.

— Ако търсите нея — вече излезе, при това, без да ми каже, кога ще се върне. — Изглежда с удоволствие би казала повече, но вместо това прехапа месестата си долна устна, което ѝ придаде по-злобен вид от всякога.

Соня бе тази, която трябваше да преодолее неловката ситуация. Уилям мръщеше чело, а и нейното собствено лице бе поруменяло от гняв. Тя хвърли многозначителен поглед към тихо отдалечилия се прислужник и любезно рече:

— Допускам, че има да уреди нещо и предпочита да го направи възможно най-рано. И без това снощи си легна още преди девет.

— Няма нищо за уреждане. Аз също се събудих рано. Той е изпратил да я вземат и тя излезе, просто така. Какво щастие, че принц Сарканов не е тук, нали?

След няколко дискретни въпроса се оказа, че Джини е била събудена от един от телохранителите на Сам Мърдок, носещ някакво съобщение. Под предлог, че не желае да буди никого толкова рано сутринта, момичето излязло, без да каже нито дума. Джини наистина бе прекалила!

Соня запази тези си мисли за себе си. Накрая Консепсион се извини, обяснявайки, че желаела да излезе с новата си карета. Не възнамерявала да се възползва от услугите на кочияш.

— Имам среща с Еди в Клиф Хаус — троснато добави тя.

— Не се ли боите, че Сам би могъл да има нещо против?

— Той ме оставя да правя каквото пожелая. А освен това Червения мустак ще язди след мен.

Преди да излезе, тя подхвърли през рамо, сякаш едва сега се бе сетила:

— Ах, между другото, пристигна едно писмо от Сам. За вас, сенаторе. Мисля, че прислужникът го занесе в работния ви кабинет.

Сам тъкмо се е върнал в града и би желал да обядва с вас в... как се казва това? Ах, да, в Оукшън Лънч Салуун, какво смешно име.

— Допускам, че е прочела бележката! — Соня едва се сдържа, докато вратата се затвори след момичето. — Наистина Уилям, звучи грубо, но много се надявам, че къщата му скоро ще стане готова или че ще измисли нещо друго за нея. Просто не мога да я понасям!

Сенаторът, очевидно разстроен, не вдигаше поглед от чинията си и мръщеше чело.

— Питам се... Мърдок е бил във Вирджиния, знаеш ли. Навярно е узнал истината за слуховете, които се носят в последно време. Но най-много ме учудва това, което каза тя, че току-що се бил завърнал. Джини бе с него вчера следобед, нали?

Самата Джини не забелязваше надвисналата буря, която я грозеше. През последната нощ се бе опитала да не лъже Соня. Когато съвсем рано сутринта Делия влезе на пръсти в стаята ѝ, съобщавайки ѝ със заговорнически глас, че някакъв господин я очаквал, Джини, без да се колебае се бе облякла и слязла долу.

Той стоеше на входа и изглеждаше напълно спокоен. Срећнала погледа му, тя долови дръзките, дяволити искрици, танцуващи в очите му.

— Изглежда напълно си се побъркал! — сърдито процеди през зъби Джини, оглеждайки се виновно наоколо, за да се увери, че няма никой. — Какво правиш тук? Имаш късмет, че баща ми и Соня още спят.

— Ти също. Но бе крайно време да се събудиш. Дни като днешния са рядкост в Сан Франциско, не бива да бъдат пропилявани.

Джини смутено посегна към косата си, небрежно вързана на тила със зелена панделка, подходяща на роклята ѝ.

— Наистина си побъркан!

— Какво ще кажеш за закуска от стриди и френски хлебчета?

Той улови ръцете ѝ, притегляйки я към себе си. Начинът, по който секваше дъхът ѝ, винаги я издаваше. Защо се чувстваше толкова безсилна само щом Стив я докоснеше?

— Ти си непоносим!

Той се наведе напред и леко целуна шията ѝ, след което устните му докоснаха нейните.

— Ще дойдеш ли с мен или искаш да дадем храна на клюки сред прислугата?

Като извинение Джини си каза, че Стив все още не е отговорил на много от въпросите ѝ. Бе имала време да размисли за това, докато предната вечер се въртеше в леглото си, а мислите не ѝ даваха покой. Той май сериозно говореше за някакви клюки. Вярваше, че е способен да я злепостави по такъв начин!

Утрото премина като насън. Стив я заведе в едно малко кафене, държано някакъв натурализиран французин и съпругата му, след което се разхождаха по плажа, хванати за ръце като влюбени.

Настроението на Джини се люшкеше между отчаянието и — радостното опиянение. Все още нямаше понятие за истинските причини, накарали Стив толкова открито да я ухажда... ако в действителност нещата стояха така. Но трябваше ли сега да мисли за това? Денят бе толкова хубав, прекалено хубав, за да бъде развалян с мрачни мисли и подозрения. Обикновената сутринна мъгла отдавна бе прогонена от слънцето и целият залив се къпеше в синьо-зелени отблясъци, сред които рибарските кораби приличаха на цветни петна.

Искаше да бъде щастлива поне за малко и да се опита да забрави преградите помежду им. Стив изглежда желаше същото. Бе ѝ направил закачливи и необичайни за него комплименти, а циничният, дистанциран израз за малко бе изчезнал от лицето му.

Той дори се засмя, когато Джини не се оказа достатъчно ловка, за да избегне една студена вълна, която измокри обувките, чорапите и дори полите на роклята ѝ.

— Какво мислиш да правиш сега? Да събуеш обувките и чорапите и да тръгнеш боса? — Той сведе глава към нея и ѝ прошепна, едва сдържайки смеха си: — Не се обръщай, но две благопристойни, надути стари моми те наблюдават през моноклите си. Сигурно те вземат за някоя куртизанка, която си почива от дългата, напрегната нощ!

— Разбира се, че ще си събуя обувките — отвърна Джини, подпирайки се на него, за да запази равновесие. — Нямах представа колко е неприятно да имаш пясък и вода в обувките си! Освен това мисля, че само ме занасяш с твоите любопитни стари госпожици. Какво ще търсят тук в такъв ранен час?

— Не можеш да ги видиш. Седят на една от онези пейчици, които предвидливо са пръснати из целия град. Но мисля, че няма какво да криеш от тях, зеленооко съкровище, изхвърлено на брега от морето!

Преди да успее да се защити или да запротестира, Стив я бе взел в обятията си и я понесе, без да се интересува от това, дали тя иска или не, към една каменна пейка, в непосредствено близост до двете възрастни дами, за които ставаше дума.

Джини не се сдържа да не хвърли един бегъл поглед към тях, след което затаи дъх, бързо сведе глава и си даде вид, че е заета с копчетата на пострадалите си боти.

Може би, ако се престореше, че не ги е видяла... какъв лош късмет! Едната от двете бе не някоя друга, а етървата на онази госпожа Бакстър, с която Джини се бе запознала във Вера Круз, а другата — непоправима клюкарка, представена ѝ мимоходом на някакъв прием.

— Остави на мен. Пръстите ти са неловки, сякаш са от лед. — Гласът му бе същият, но когато коленичи пред нея, Джини видя колко загрижено я гледа. После спокойно рече:

— Бледа си като... Познаваш ли ги?

Джини стисна ледените си длани една към друга, за да престанат да треперят и кимна.

Всичко, което тази сутрин искаше да забрави, изведнъж се стовари върху ѝ. Иван, който всеки момент можеше да се върне и който сам бе признал, че постоянно праща хора да я следят. Положението ѝ бе непоносимо несигурно. Трябва да се бе побъркала. Стив също. Обзе я ужас, не останал незабелязан от него. Още преди да бе видяла лицето му, Джини отгатна това по грубия начин, по който измъкна чорапа ѝ.

— Боите се от клюки, принцесо?

Тя поруменя, обезпокоена от саркастичния му тон, но още преди да успее да отговори, някакъв писклив и пронизителен глас каза:

— Извинете, че ви смущаваме, но вие сте принцеса Сарканова, права ли съм? Тъкмо разказвах на госпожа Атертън каква добра физиономистка съм. Как се чувства уважаемият сенатор? Миналата седмица бяхме в Белмон, мисля, че за малко сме се разминали...

На Джини не ѝ оставаше нищо друго, освен вежливо да се престори, че едва сега разпознава дамата, вбесена на себе си заради внезапната руменина, избила по лицето ѝ. След това нещо, което вече

нямаше как да избегне — се зае да представи на дамите Стив, който изглежда бе решен да я zlepостави още повече.

— Госпожа Атертън, госпожица Бакстър, това е господин Смит...

Джини заекваше, без да може да стори нищо. Ядосана си помисли, че двете жени никога няма да ѝ повярват!

За нейна най-голяма изненада Стив бе този, който я избави от неловката ситуация. Той се поклони с очарователна усмивка пред дамите, наблюдаващи го с присвити очи и недоверчиво любопитство.

— Не си правете труда, вече познавам дамите. Госпожа Атертън, имах удоволствието, да се запозная със съпруга ви в Ню Йорк. Госпожице Бакстър, Сам Мърдок ми е разказвал много за вашата работа като възпитателка в Академията за благородни девици.

Двете гордо вирнаха глава. Госпожица Бракстър се наведе, държейки монокъла си на носа. Джини изпита желание да тропне с крак от гняв.

— Но сигурно... възможно ли е да сме се срещали?

— Забравих добрите си маниери. Простете, моля ви. Името ми е Морган. Стив Морган. Сам Мърдок и аз сме съдружници. А принцеса Сарканова — добави той, взе ръката на Джини и я задържа малко по-дълго от приличното — е много стара приятелка...

— Много стара приятелка, наистина! Как можа да го кажеш! Със същия успех можеше да ги осведомиш, че някога си ми бил любовник. Никога не си ми споменавал да си бил в Ню Йорк, нито пък, че господин Мърдок възнамерявал да те назначи като възпитател в Академията. Точно теб! Горко на бедните девойки, чиято добродетелност би била сериозно застрашена, ако това се случи. — Джини не можеше да си поеме дъх от гняв. Очите ѝ пръскаха сърдити искри, докато Стив небрежно седеше в каретата, удобно облеган с кръстосани ръце и ниско нахлупена над челото шапка. — По дяволите, Стив! Престани да се държиш така, сякаш ме няма! Как посмя да им кажеш, че ще ми купиш чифт нови обувки на мястото на повредените от водата? Целият град ще разбере... сигурна съм, че когато се прибера, дори и Соня вече ще знае. Ох, проклятие! — гневно ругаеше тя, а сълзите ѝ бяха на очите. — Нищо ли не може да те трогне, Стив Морган? Съзнаваш ли какво направи?

Най-сетне той тикна шапката си обратно на тила и се изправи. Изразът на лицето му издаваше гняв и отвращение.

— Това звучи като рева на някой дракон, за Бога! Защо не опиташ да се овладееш? Двете стари клюкарки, мисля, ще си държат устата затворена... поне за известно време, докато се ласкаят от мисълта, че знаят някаква тайна. Казах им, че използвам името Смит, защото замислям изключително важна и значима сделка, не забелязали колко поласкани бяха? Сам харчи доста много пари за скъпоценната Академия на госпожица Бакстър, затова тя няма да бърза да клюкарства. А госпожа Атертън ще се довери на съпруга си, който ще я посъветва да запази всичко за себе си, докато той не разбере какви акции купувам. И така...

— Това ли е всичко, което имаш да ми кажеш по въпроса? А аз? От самото начало клюкарстваха по мой адрес, а сега... ох, няма да се съдържат да не пуснат една толкова сочна клюка! Може би ще премълчат името ти, ти все пак си мъж, но целият свят ще узнае, че съм се разхождала по плажа с мъж, но не със съпруга си. Ще кажат...

— Страх ли те е? От твоя всеотдаен принц? Бие ли те той, Джини?

За своя собствена изненада тя избухна в сълзи, докато Стив тихо и яростно ругаеше.

— Да не би внезапно да те е връхлетяло прословутото ти главоболие? Или... или наистина те бие? Трудно ми е да си представя, че ще допуснеш нещо подобно! — Гласът му бе станал дрезгав. Стив улови брадичката на момичето и го принуди да вдигне очи. — Проклятие, престани да плачеш. Това няма да ти помогне. Причинява ли ти болка? Откога се боиш от него?

За по-малко от час всичко между тях отново се бе променило. През булото на сълзите Джини съзря лицето на един непознат, който без капчица съчувствие я измъчваше с въпросите си.

„Задава тези въпроси само за да ми причини болка. Всъщност изобщо не го е грижа“, шепнеше ѝ някакъв вътрешен глас, карайки я да се съпротивлява въпреки сълзите на отчаяние и слабост.

— Разбира се, че не ме бие! — тросна му се тя, преглъщайки хлипането си. — Аз... ние не се разбираме много добре, но какво значение има вече? Поне не се виждаме прекалено често, а когато заминем за Русия...

— За Русия! — Стив пусна брадичката ѝ, засмивайки се с груб, злобен смях. — Значи наистина възнамеряваш да доведеш плановете си до край? Убеден съм, че императорът ще е възхитен... кой не би бил?

— Докато съм тук, не мога да си позволя никакъв скандал, не разбираш ли? Ако... ако Иван разбере, ще те убие! И... без съмнение ще намери средства и начини да ме накаже. Последния път ми взе всички прахчета, а също и сиропа, предписан ми от граф Черников. Моля те, Стив.

Погледът му я накара да се стъписа. Тя пусна ръкава му, който инстинктивно бе уловила.

— Значи това било. Не с бижута и скъпи дрехи се печели благоволенieto ти, ами с безценните прахчета. А сега аз трябва да напусна града, за да не би съпругът ти да вдигне скандал, преди да те е отвел на сигурно място в Русия, където навярно ще се отървеш от него, за да си намериш някой друг.

Думите излизаха измежду стиснатите му зъби, а презрението в глас му извикваше у Джини желание да се разкрещи истерично. Той изопачаваше всичко!

— Заблуждаваш се! Ти...

— Заблуждавам се? Искаш да повярвам, че все още не си забелязала каква си станала? Ти си наркоманка... така наричат онези, които са станали роби на някоя дрога. А в твоя случай, скъпа ми принцесо, става дума за опиум. Никога ли не си се питала защо си толкова зависима от своите прахчета и сиропи? И защо, когато известно време не ги вземаш, получаваш главоболие и започваш да трепериш?

— Не... не! Това не е истина! Казваш го само, за да...

— Дяволски си права! Човек трябва да те изплаши до смърт, за да си върнеш разсъдъка. И докато Сарканов те държи в ръцете си с тези прахчета, заплашвайки да ти отнеме възможността за бягство сред сладките сънища, няма да се измъкнеш от него толкова лесно, колкото мислиш!

— Не искам да слушам повече. Не зная защо си губиш времето и парите с мен. Всичко, което постигаш с това, е да разрушаваш живота ми, а също живота на всеки, който е свързан с мен!

— За Бога, спести ми мелодрамите, Джини. Ти не успя да разрушиш моя, когато избяга... напротив, забелязах, че освободен от грижите по теб, можех по-добре да се концентрирам върху други неща, като печеленето на пари например! Всъщност трябваше да съм ти благодарен. Защо, по дяволите, ми е притрябвало да разрушавам живота ти?

— Значи така — едва не изкреця тя, извън себе си от гняв и унижение. — Защо тогава се завърна в живота ми? Защо?

Той сякаш бе заключил сърцето си за нея. Неочаквано от лицето му изчезна и най-малката следа от чувства, дори от гнева и презрението, изписани допреди малко на него. Той извади от джоба си някаква носна кърпичка, подавайки ѝ я с думите:

— Изтрий си лицето, Джини, И вземи, за Бога, едно от твоите прачета, ако това ще те успокои. Не разбираш ли, че е безсмислено да продължаваме да се обвиняваме един друг?

— Да се обвиняваме? Какво според теб трябва да направя? — Тя смачка кърпичката на кълбо, изпитвайки желание да я запокити в лицето му. — Баща ми е обявил награда за главата ти. Какво мислиш ще направи, когато узнае всичко това? Лъгах всички тях, подтикната от теб.

Последната му забележка, направена с предишния безизразен глас, ѝ подейства като гръм от ясно небе:

— Тъй като ме помоли за съвет, искам да ти кажа, че е най-добре да не настояваш, че тази сутрин си била със Сам. В момента той обядва със сенатора в Оукшън Лънч Салуун.

До края на живота си Джини нямаше да забрави остатъка от този следобед. Болезнено щеше да си спомня времето, през което бе негова заложница, метреса по неволя, която принуждавана да прави това, което той искаше от нея, дори и цялото ѝ същество да се противеше.

Отново бе за него просто шахматна фигура, въввлечена в някаква подмолна игра. И отново както преди бе напълно неспособна да му се противопостави.

— Искаш от мен да спася скъпоценното ти име? Тогава ще правиш това, което ти кажа, принцесо. Като начало си изтрий лицето. Да не искаш да почнат да ти задават въпроси?

От един малък, но изискан френски магазин ѝ купи обувки и чорапи. Продавачката, изглежда, го познаваше. Въпреки протестите си Джини се сдоби и с най-различно луксозно бельо, а в един друг, още по-скъп магазин — с разкошна бална рокля.

— Роклята ще бъде доставена късно следобед. Облечи я.

— Ти... ти си полудял! — вяло протестираше тя, докато мъжът я влачеше след себе си с привичния си маниер, който Джини намираше за непоносимо арогантен.

Стив дълго и замислено я разглежда.

— Сложи и това смарагдово колие. Когато се качим в къщата, ще ти дам и подходящи обеци. Едно от момичетата ще изсуши и изглади роклята ти.

— Имам... имам главоболие, Стив, наистина! Не вярвам на това, което каза... била съм...

— Мога да ти изредя още по-лоши имена. И ще го сторя, ако не си затваряш устата.

Той я водеше към къщата на Сам Мърдок... а може би неговата къща? Издърпа я нагоре по стълбите, пред погледите на изумените работници, до спалнята, която тя вече познаваше. Хвърли я на леглото и я изнасили. По друг начин не можеше да бъде наречено.

Най-лошото бе, че тя нямаше сили да се съпротивлява. Тялото на Джини, което вече не се подчиняваше на волята ѝ, се отдаде, въпреки

че тя крещеше в лицето на Стив колко много го мрази и презира.

— Облечи се, Джини. — Дори това ѝ бе познато. Роклята, с която бе излязла сутринта, изглеждаше съвсем нова, сякаш току-що извадена от гардероба.

— Какво правиш? Така всичко става само още по-лошо.

— Давам ти десет минути, Джини. Би трябвало да ти стигнат. Имаш ли нужда от камериерка?

Само преди няколко минути и се струваше, че дъхът му е също толкова учестен, колкото нейния. Сега обаче бе съвсем спокоен и несмутим, сякаш всичко това изобщо не го засягаше.

„Ако имах нож, щях да го насоча срещу него, този път целейки се в каменното му сърце!“, гневно мислеше Джини. По пътя насам Стив бе дръзнал още веднъж да я разпитва за смъртта на Карл Хоскинс. Бе намекнал, че тя и Иван са планирали всичко с надеждата, че убийството ще бъде приписано нему.

— Един от приятелите му го е намерил в някаква изоставена изба с рана от нож в гърлото. Сигурна ли си, че само си го ударила с винената бутилка? Нож би ти подхождал повече.

Джини се чувстваше напълно съсипана, докато Стив с пресилена вежливост ѝ помагаше да се качи в очакващия ги файтон. Бе ѝ позволил да вземе едно от прахчетата си... напомняше ѝ на Иван! Да, бе напълно лишен от съчувствие. Как не го бе забелязала по-рано?

Отправиха се право към Клиф Хаус. Разбира се, трябваше да се досети, че Консепсион ще бъде там, в компанията на предания си ухажор. Виконтът бе изненадан, но любезен. Консепсион — както обикновено. И докато, кипяща от гняв, Джини трябваше да води предвзет разговор с Мерууд, долавяше гневни, промърморени на испански думи, които не разбираше.

— Това е прекалено, Естебан! Защо точно аз трябва да я спасявам? Имам сметки за оправяне с нея, с тази уличица! А ти... ти би трябвало да се радваш, че ще се отървеш. Не, казвам ти, ще се омъжа за Еди и той ще ме отведе оттук, защо да си правя труда?

Гласът на Стив се снижи почти до шепот и Консепсион сърдито повдигна рамене.

— Е, добре! Но за последен път... и не смей да ме докосваш, копеле!

Гневно просъсканата ругатня толкова приличаше на съответния английски израз, че виконтът хвърли учуден поглед към Консепсион. Тя му отвърна с лъчезарна усмивка, поставяйки длан върху неговата.

— Прости ми, Еди. Естебан се изживява като мой по-голям брат, а аз се опитвах да му дам да разбере, че не е необходимо, нали така? — В прилив на непреодолима злоба, гласът ѝ звучеше прекалено сладникаво: — Обясних му, че е по-добре да се погрижи за собствената си безопасност и за името на приятелката си.

— Консепсион обича да се шегува с хората, прав ли съм? — Стив се усмихваше, но нещо в погледът му накара Консепсион да сведе очи и кисело да се съгласи, че всичко, разбира се, е било само глупава шега и че навярно всички така и са я разбрали.

По това време Джини бе толкова изнурена, че нищо вече нямаше значение за нея. Бе влачена насам-натам, командвана и използвана. Но всъщност не трябваше ли да е свикнала с това. Имаше усещането, че всеки път, когато за малко се почувстваше щастлива, това ѝ излизаше през носа. Изпита чувство на цинично състрадание към самата себе си. Вдигна очи и за миг срещна погледа на Стив. Очите му бяха тъмни и непроницаеми като на някой непознат, който я гледаше, претегляйки каква полза би могъл да извлече от нея. Колко ли още удари трябваше да понесе, докато той се преситеше от тази игра?

Само за един ден ѝ се бе наложило да изтърпи прекалено много. Въпреки че прибирането ѝ вкъщи с подозрително мълчаливата Консепсион и тактичния ескорт на телохранителя бе забелязано само от прислугата, тя веднага се качи в стаята си и глътна едно от прахчетата си. Какво пък ако наистина съдържаха малко опиум? Заради болкоуспокояващото си действие той се използваше и в други лекарства. Стив не бе прав да ѝ казва, че е зависима, подобно на онези бедни китайци, за които бе чела, че прекарвали по цял ден в пушалните на опиум. Навярно зависимост възниква само при пушене. Та нали тинктура от опиум има във всички сиропи, дори и в тези за кашлица!

— Не е вярно! — рече Джини на бледото си отражение в огледалото. В края на краищата Стив не е лекар, а можеше и просто да го е измислил, за да я изплаши. Подобно на невероятната история за Карл Хоскинс. Тя прекалено добре помнеше мъртвешкия израз на лицето на Карл, когато го бе ударила — как бутилката се разхвърча на

парчета и виното се смеси с рукналата кръв... Стив умишлено се опитваше да я обърка.

Джини с въздишка се извърна от огледалото и само по нощница се отправи към леглото. Бе изпълнена от неприятното предчувствие, че отсъствието на баща ѝ и Соня е само затишие пред буря. Какво толкова имаше да обсъжда Сам Мърдок с баща ѝ? Може би му бе омръзнало да прикрива Стив, съдружник или не. Но това би означавало...

„Няма да мисля за това, докато не ми дойде до главата“, решително си рече Джини. Когато се излегна и затвори очи, почувства как напрежението ѝ постепенно изчезва. Бе изпила последното от прахчетата, оставени ѝ от Иван, които действаха много по-бързо от другите. Защо Стив ѝ бе осигурил прахчета, щом смяташе, че може да са опасни? Нещо не се връзваше, а и мисленето ѝ костваше такива ужасни усилия.

Може би бе заспала, а може и да се бе пренесла в онзи приказен свят, току пред прага на съня. Постоянно си повтаряше: „Не искам отново да изпитвам болка... никой няма право да ми причинява повече болка.“ В съня си видя как заменя сърцето си с гладък, шлифован камък, който се превърна в диамант, блестящ като огън през кожата ѝ и ослепяващ всеки, който се приближеше до нея.

Изведнъж сънят се стопи и Джини видя пъстрите очи на Консепсион.

— Събуди се! — повтаряше младата жена. — Човек не може да заспи толкова бързо... освен ако не е правил нещо, което напълно го е изчерпало. — Тя се засмя подигравателно, когато Джини седна в леглото, сърдито мръщейки чело, а косата ѝ падаше свободно върху раменете.

— Какво правиш тук?

Двете неусетно бяха преминали на добре познатия им испански диалект, и пробудените спомени накараха сърцето на Джини да се свие. Тя отметна косата от челото си с надменен жест и очите на Консепсион се присвиха.

— Помислих си, че е крайно време да си поговорим открито. Не съм добра ласкателка и съжалявам, че се налага да лъжа, за да те защита! — Момичето кръстосваше килима между прозореца и леглото на Джини. Косата на Консепсион също бе спусната и испанката повече от всякога приличаше на диво животно.

— Не знаеш колко често съм изпитвала желание да използвам ножа си срещу теб... последния път, когато се изправихме една срещу друга, ме изигра, подлагайки ми крак, но сега... Мисля, че цивилизованият живот те е изнежил, боиш се от всичко, дори и от това какво хората говорят за теб. Ха! — Тя вирна глава и косите ѝ плиснаха като водопад. — Вече не си истинска жена. Трябва да се ориентираш към типа мъже, които харесват такива като теб.

— Една истинска жена не би трябвало толкова нетактично да споменава подобни неща, както ти току-що направи! — отвърна Джини, провесвайки краката си от ръба на леглото. — За какво си дошла? За да се нахвърлим с крясъци една върху друга?

Пълните устни на Концепсион иронично се свиха, откривайки зъбите ѝ.

— Дошла съм, за да ти кажа някои неща... да ти кажа истината, ако не се боиш от нея... Или сериозно мислиш, че Естебан се върна, защото те желае?

— Говориш като някоя ревнива, свадлива селянка — презрително рече Джини. Без да погледне Концепсион, тя се приближи към тоалетната масичка и започна да реше косите си. — Това ли е всичко? — Забеляза в огледалото как пръстите на момичето се изкривиха.

— Не, не е всичко! — извика Концепсион. — И ако ти е останала още малко гордост, би слушала внимателно. Знаеш ли, познавам Естебан от дълги, дълги години. Бяхме приятели, дори нещо повече, както добре знаеш. Бяхме заедно и в деня, когато в хасиендата пристигна онзи досаден господин Бишоп.

— Господин Бишоп? — ръката на Джини замръзна, както стискаше четката за коса, а подигравателният смях на Концепсион изопна нервите ѝ.

— Да, господин Бишоп! Защо, мислиш, Естебан дойде в Сан Франциско? Искаше да замина за Европа и щеше да ме вземе със себе си. Отдавна те бе забравил! И тогава се появи онзи господин Бишоп.

Джини бавно постави четката на масичката и се извърна.

— Продължавай.

— Значи най-сетне събудих интереса ти? Започваш да разбираш, нали? Да, защото, смяташ, Естебан ти задава толкова много въпроси, особено относно принца? Да не мислиш, че от ревност? Глупачка, нямаш капка гордост! Когато ти подаряваше бижута и те любеше,

вярваш ли, че всичко това е означавало нещо за него? Сега е толкова богат, че за него някой камък се равнява на цветята, подарявани от другите мъже. А що се отнася до останалите... — погледът на Консепсион се плъзна по тялото на Джини с неприкрито презрение, а белите ѝ зъби проблеснаха иззад устните — да го кажа ли? Ти все пак си жена и видно изпитваш нещо към тях, иначе защо би се предавала толкова лесно? Независимо от всичко, за него би било по-добре да узнае това, към което се стремеше, пристигайки в Сан Франциско, а именно — цялата истина за мизерните, мръсни сделки, в които се е забъркал твоят принц.

Джини продължаваше да слуша, въпреки че ушите ѝ бучаха и всъщност не желаше да чуе нищо повече. Сега всичко си идваше на мястото с непоносима, безмилостна логичност. Колко ясно проблесна истината. Стив бе притискан от Бишоп, но той преследваше и своите собствени интереси. Бе разгневен на баща ѝ. Искаше да съсипе не само Иван, но също и сенатора.

— Твоят принц... — защо Консепсион непрекъснато използваше този израз? — Знаеше ли, че е откраднал пари от руско-американския тръст и ги е дал на баща ти, за да ги вложи вместо него? А след това, когато акциите неочаквано взели да падат, се впуснал в едно друго начинание. Баща ти притежава акции от „Лейди лайн“. Преди Стив да изкупи акциите на останалите акционери и да придобие контролния пакет, принцът използваше корабите, за да върти търговията си с опиум и робини от Китай. Не се преструвай, че не си знаела!

Не... откъде би могла да знае? Изоставена сама в нещастията си, никога не си бе задавала въпроси. Нито веднъж не бе попитала Иван с какви „сделки“ се занимава.

— Сега нека ти кажа още нещо, с всичко това е свършено. Хората, за които Естебан работи, знаят. Също и онези, с които работи принцът. Защо, мислиш, са му изпратили наемен убиец? По-добре внимавай за себе си, защото когато бъде изправен пред съда, може да се наложи да даваш показания против него, освен ако и ти не си замесена! Ще бъде хубав скандал, нали?

— Но аз съм съпруга на Иван. Не могат да ме принудят да давам показания против него.

Консепсион знаеше, че сега е спечелила надмощие и от гърления ѝ смях звучеше триумф и злоба.

— Значи би искала да си останеш принцеса? Много жалко. На твое място бих избягала в Русия и бих си намерила някой друг принц. Защото, за съжаление, идиотка такава, ти изобщо не си съпруга на Иван... и ако Естебан разкрие този факт, семейството ти е застрашено от още по-големи беди и неприятности. Това анулиране, за което са ти разказали, никога не се е състояло. Баща ти така и не успял да научи къде се е състояла фаталната ви венчавка, нито на коя дата, така че след няколко напразни опита се отказал. Но тъй като предпочита да има за зет принц вместо някакъв си разбойник, твърди, че бракът бил невалиден... Започваш ли да разбираш? Ти си една двуженка, принцесо! И ако не желаеш това да излезе на бял свят, трябва да бъдеш послушна, разбра ли? И да правиш каквото ти се казва. Без съмнение — мимоходом добави Консепсион — Естебан ще се разведе с теб веднага щом му се удаде възможност. Със сигурност няма да срещне никакви трудности.

Мобилизирайки цялата си воля, Джини изправи рамене. Не желаше да сведе поглед пред пъстрите очи, които блестяха насреща ѝ толкова злобно, очаквайки да я видят сломена. Нямаше да се сломи, никога!

— Сега, след като изля сърцето си пред мен, навярно можеш да ми обясниш защо го направи. Твоето и на Стив отмъщение би било много по-ефектно, ако всичко това останеше изненада за мен, връхлетяла ме в най-подходящия момент. Не се опитвай да изкараш, че каменното ти сърце е почувствало прилив на състрадание.

— Ах, ти... развратнице! Не си се отказала от отровния си език, така ли? Но, допускам, не за дълго. Разказах ти всичко това само защото, откакто се помири с дядо си, Естебан е обзет от странно честолюбие. — Устата на Консепсион за миг се разтегли в презрителна гримаса. — Би могъл да прояви съчувствие, още повече, че дон Франсиско е толкова впечатлен от теб. Предупредих те, за да успееш да избягаш, преди да е станало късно. Онзи дърт граф, изглежда, копнее да те вземе със себе си в Русия, защо не заминеш? Мисля, че там ще ти е по-добре.

— Разбира се... — Джини сама бе изненадана, че гласът ѝ можеше да звучи толкова хладно и безстрастно, — би могла да лъжеш, за да се отървеш от мен. Или защото се боиш да не ти отнема Стив. Защо трябва да повярвам дори на една твоя дума?

— Каква глупава крава си! — Консепсион тропна с крак и за миг Джини помисли, че ще се опита да се нахвърли върху ѝ. — Значи не ми вярваш? Все едно! Така би било дори по-добре... не заслужаваш нещо друго. В крайна сметка ще се стигне до същото. Дори ако Естебан реши да не се развежда, в най-добрия случай ще изпитва към теб презрение или съчувствие и ще те изпрати на село. Тогава ще можеш да се върнеш в хасиендата при стареца, разбира се, с някоя дуеня по петите. Предпочитам да бъда негова любовница, вместо съпруга. — Младата жена с бързи крачки се отправи към вратата, след това се обърна и изръмжа с едва потискана злоба:

— Защо не слезеш долу и не разбереш за какво си говорят баща ти и мащехата ти зад заключената врата на кабинета му? Ах да, наистина! Ти си сляпа, защото не искаш да виждаш! И те нямат вече никакъв избор. Сам е разказал на баща ти това-онова, а днес ще ходим на опера и след това на един голям прием в хотел „Палас“. Може би Естебан ще реши, че това е най-подходящият момент да направи разкритията си.

Трясъкът на вратата отекна в ушите на Джини като отдалечаващ се тътен на гръмотевица. Тя се олюля, но точно навреме успя да се улови за ръба на тоалетната масичка.

— Не, не, не! — почти не забеляза, че е изкрецяла тези думи, докато в главата ѝ някакъв вътрешен глас отвърщаше: „*Напротив!*“.

Всичко бе истина. Консепсион бе твърде триумфираща, твърде убедена в това, което говореше, за да блъфира. В главата на Джини фактите се подреждаха безупречно като елементи на мозайка, изобразяваща отвратителна картина. Трябваше да забележи, но, заслепена от хладно пресметнатите прегръдки на Стив, се бе оставила да бъде използвана, подобно на някоя безгръбначна, сприхава уличница. Той не я обичаше. Дори и някога да я бе обичал, сега нещата се бяха променили и не оставаше нищо друго, освен горчилка. Всяка негова стъпка бе грижливо планирана. Публично я представяше за своя любовница, преди съвсем случайно да признае, че все още е негова жена. Какво възнамеряваше да стори след това? Да се разведе? Да я изпрати някъде далеч и да продължи сам по пътя си?

Преди да заспи, се закле да не позволи никому повече да ѝ причини болка. Бе сънувала, че изважда сърцето от гърдите си. За миг се преви от болка. Мъката я пронизваше като нож. Искаше да плаче, да

крещи истерично, но бе останала без сълзи. След това се насили да погледне в огледалото блестящите си очи, които, оброчени от медночервени къдрици, светеха със зелено сияние.

Обзета от внезапен разрушителен порив, тя посегна към четката за коса и я запокити срещу огледалото. Оглушителният шум от строшено стъкло я накара неистово да се разсмее. Не забеляза, че пръсналите се малки стъкълца режиха лицето и ръцете ѝ.

Тя затвори очи и пое дълбоко дъх.

— Никой повече няма да ме използва. Кълна се. Никой. Няма да допусна да ми причиняват болка... никога.

От днес насетне щеше да разчита единствено на себе си. Няма да се довери никому повече. Дори и на така наречения си баща, който също се бе опитал да я използва за своите цели. Дали сенаторът, нейният „баща“, изобщо я бе обичал някога? Гледаше на нея като на един от своите козове и искаше да я използва, докато още бе млада и хубавичка. А сега... нека Стив постъпва както намери за добре, бе ѝ безразлично. Но защо по изключение веднъж вместо нея да не страдат другите?

Задъхваше се, сякаш дълго време бе тичала. Гняв, унижение и болезнено чувство, че е опозорена, правеха движенията ѝ напълно механични. Нищо вече нямаше значение, освен потребността да се движи, да избяга от всичко и всички, веднъж тя да е онази, която кара другите да страдат. „Мразя го, мразя го — крещеше вътрешно Джини. — Мразя всички тях, тези лицемерни използвачи!“

Бе облечена. Върху небрежно прибраната си коса сложи най-старото си и отвратително боне. Все още нямаше представа къде да избяга или какво да прави, но какво от това? Само да е по-далеч, нека всички се чудят, нека я търсят, докато събитията се стоварят върху им с цялата си неизбежност. Можеше да работи в някой бар, да танцува и забавлява хората. Или да стане уличница, в тази област бе натрупала богат опит! Кискайки се истерично, тя взе едно прахче, после на бърза ръка още едно. Всички останали натъпка в чантичката си. Била наркоманка? Робиня? Щеше да се разбере. Не бе трудно да намери мъж, който да ѝ дава всичко онова, от което имаше нужда. Въпреки гнева, умът ѝ работеше трескаво. Момичето отвори капака на кутията за бижута и изсипа всичко в джоба си. Бижутата никога не губят стойността си, а тези навсякъде щяха да струват цяло състояние. Не ѝ

ли го бяха казвали всички? Усмихна се със задоволство. На Стив навярно никога не би му минало през ума, че неговите собствени подаръци ще ѝ донесат свободата... Камъните блестяха подобно на очите ѝ. Опали и диаманти и един-единствен, огромен смарагд... като окото на великанска котка, чийто огнен блясък превъзхождаше дори блясъка на собствените ѝ очи.

Какво ще правиш, когато се окаже, че не си купил нищо повече, освен една сянка, скъпи ми Стив? Ще те направя за смях на всички, както ти постъпи с мен.

За съжаление вече не носеше нож със себе си. Този път острието нямаше да пропусне целта. Но всъщност... не, не искаше да го вижда никога повече, никога!

Къщата бе съвсем тиха, но въпреки това тя предпазливо се възползва от задното стълбище... за всеки случай. Не желаше да бъде видяна от някого.

— Джеймсън, ще изкарате ли, моля, малката двуколка? Не... ще се оправя и сама, всичко е наред. Няма да отсъствам дълго. Искам просто да свърша нещо спешно. — Долавяйки колебливия израз на лицето му, тя започна да импровизира. — Имам среща с господин Мърдок, ако някой ви попита или ако не се върна навреме.

— Господин Сам Мърдок ли, принцесо?

Тъмното му лице внезапно стана безизразно и Джини разбра, че слуховете вече се ширят и сред прислугата. Разбира се, как иначе!

Тя се усмихна. Очарователно и донякъде прелъстително.

— Да. Трябваше да е изненада. Но на вас мога да се доверя, зная, че умеете да пазите тайна. Ще побързате ли? Трябва да се върна навреме, за да се преоблека за операта и тазвечерния прием, а вече е ужасно късно. За вас, разбира се, ще има добър бакшиш. Нали знаете колко щедър е господин Мърдок!

— Да, госпожо — отвърна мъжът, а след това с все още колеблив глас добави: — Но господин сенаторът...

— Това е част от изненадата. Няма да провалите всичко, нали?

След последните ѝ думи той бързо се отдалечи, а Джини се опита да скрие нетърпението си. Разбира се, не можеха да я спрат. Никой не можеше да я спре, дори ако трябваше да си наема кола. А името на Сам Мърдок, както обикновено, отваряше всички врати.

Щеше да мине известно време, докато Делия се качи в стаята на Джини, за да ѝ помогне при обличането. Тогава щеше да намери предназначенията за Соня бележка.

Реших да избягам от омразния си съпруг и да замина със своя любовник. Опитите да ме откриете, както добре знаеш, само биха повлекли след себе си още по-голям скандал от онзи, който вече е назрял. За всички ще е най-добре, ако ме оставите на мира, иначе ще се погрижа скандалът да е наистина впечатляващ.

Соня щеше да разбере. Ако ли не, то Стив със сигурност. Разполагаше с още време. Имаше речни и презокеански кораби, които можеха да я откарат до всяка точка на света.

Колкото по-далече, толкова по-добре. За пръв път в живота си Джини нямаше да зависи от никого и трябваше да слуша само собственото си сърце и разум.

Джеймс, който сега отново изглеждаше нерешителен, най-сетне изкара колата, за което бе възнаграден с лъчезарна усмивка и две десетдоларови банкноти.

— Трябва да се върна до час, без някой да забележи. Благодаря, Джеймс!

Ето... готово. Бе се измъкнала! Колко лесно се оказа! Защо не го бе сторила по-рано! „Тогава не бих срещнала отново Стив и не бих забелязала...“, тя прогони опасната мисъл и се съсредоточи върху управлението на колата из оживените улици, както и върху това да се преструва, че не забелязва насочените към нея погледи. Сама жена, пътуваща без кочияш.

Какво толкова странно имаше? Бе опитала да се облече възможно най-обикновено, а косата ѝ бе скрита под безформеното боне. Защо я зяпаха всички тези мъже?

Защото въпреки дегизировката бе красива, нещо, което не можеше да се скрие лесно. Двуколката, която караше бе ново и очевидно скъпа, а конят — чистокръвен жребец. Освен това бе рядкост да се срещне жена, която сама държи юздите. Зализаните мъже се питаха дали не е някоя скъпа уличница. Или може би дама, държаща се

като уличница. В Сан Франциско човек никога не можеше да е сигурен. Във всеки случай бе жена, която не можеше да остане незабелязана от мъжете.

Джини нямаше представа къде се намира. Никога досега не бе обикаляла сама из улиците на Сан Франциско и уличният шум, зяпащите я минувачи и подмятанията я бяха изнервили. В коя посока бяха пристанищните кейове? Знаеше имената на улиците, но накъде водеха те? Налагаше се да съсредоточи цялото си внимание върху управлението на колата. Конят беше бодър и темпераментен, така че Джини трябваше да използва цялата си сила, за да го обуздава. Виеше ѝ се свят и ѝ се повдигаше. О, Боже, моментът не бе подходящ за проява на слабост. Нямаше да се върне. Нямаше сила на света, която бе в състояние да я накара да се върне! Прехапала устни, усещаше потта под мишниците си, но не се решаваше да спре. Сигурно скоро щеше да види някое характерно място, което познаваше. Трябваше да види! Важното бе да избегне хълма. Да кара все надолу. Най-накрая щеше да съзре залива и да намери Ембаркадеро.

След дълго лутане най-сетне попадна в улица, която ѝ се стори позната. Спомни си презрителния глас на Консепсион: „Защо не заминеш за Русия? Онзи дърт граф изглежда копнее да те вземе със себе си.“

Граф Черников. Защо пък не? Изглеждаше разумно. Той се бе оказал най-почтен от всички. Щеше да ѝ помогне, дори и да се наложеше да замине с него за Русия. Той щеше да я скрие, ако го помолеше.

Подкара по улицата и видя камара багаж, две двуколки и една закрыта кола. Някакъв мъж, вече го бе виждала, но не помнеше къде и кога, улови юздите на коня ѝ.

Появи се и самият граф със странен кожен калпак на главата.

— Принцесо! Откъде разбрахте? Или съдбата ви изпраща точно в този момент?

— Има ли някакво значение? — Тя уморено се спусна от високата капра, след което се взря в старческото лице с остро изрязани черти. — Ако все още искате да дойда с вас в Русия, ето ме. Но трябва да заминем веднага, иначе някои хора биха ли се опитали да ме спрат.

Никакви въпроси.

— Елате. Тъкмо смятах да отпътувам и мисля, че се досещате защо. Но при мен сте на сигурно място, знаете го, нали? — Внезапно гласът на граф Черников сякаш изрече собствените ѝ объркани мисли... — Вие принадлежите на Русия, това е било предначертано. Не се безпокойте, вече сте в безопасност. — Какво облекчение — някой друг да поеме нещата в свои ръце, да можеш да се опреш някому. Силната ръка на графа легна на кръста ѝ. — Никой няма да разбере. Ще се погрижа за това. А вие ще се върнете при своя народ, малка ми княгиньо, и ще бъдете посрещната с „добре дошла“.

Да, имаше право. Щеше да е добре дошла там. Най-сетне самостоятелна личност, а не просто пионка в нечии планове, с която да злоупотребяват. Наричаха я „княгиня“. Но не заради това, че бе съпруга на Иван, защото тя бе венчана не за него, а за Стив Морган, най-новия златен милионер в Сан Франциско, когото сега чувстваше като непознат. С него я свързваха само няколко трескаво промърморени думи в един изоставен параклис и твърде много омразни спомени. Смешно. Тя не принадлежеше никому, освен на самата себе си.

— Идваш, за да ми съобщиш ли? — неочаквано попита един познат глас.

Някакъв руски матрос, който не бе никакъв матрос, а Иван. Иван, пронизващ я със синьо-зелените си очи. Странно, но при вида му Джини не се изплаши ни най-малко.

Обърна поглед към графа, който ѝ бе помогнал да се качи в закритата карета. Почти не забеляза, че Иван се е качил с тях.

— Не съм омъжена за него, не желая да бъда омъжена за никого и така ще бъде. Такава е волята ми!

— Мисля, че е взела прахче. Погледнете очите ѝ.

Тя се насили да отвори очи и сърдито да погледне Иван, питайки се отново защо вече не ѝ внушава страх.

— Сега сте в безопасност. Никой няма да ви заплашва или преследва. Лично ще се погрижа за това да бъдете закрияна, в името на императора — рече графът.

Очите на Иван святкаха. Той с усмивка килна моряшката си фуражка на тила, а изпод нея се подаде русият му перчем.

— Не е необходимо, скъпи ми чичо. Възнамерявам отново да я поухажвам... както виждате, тя се върна при мен. Направи своя избор съвсем свободно, това трябва да признаете дори вие. Скъпа... — той взе ръката ѝ, поглеждайки Джини в мътните, безизразни очи. — На любов и на война всичко е позволено, не е ли така? Да забравим миналото и малките си недоразумения. Ти си моя жена.

— Не. — Сега каретата се движеше и свежият въздух, облхващ страните ѝ, малко я оживяваше. Тя се изправи, докато ръката на графа все още я подкрепяше. — Все още съм омъжена за Стив Морган... или не знаеше тази история? Моят... сенаторът е забравил да ти каже, че анулирането на брака ми, за което ти е говорил, така и не се е осъществило. О, съвсем вярно е! Но желая да бъда негова жена, също толкова малко, колкото и твоя. Разбра ли ме, Иван? Никой повече няма да ме уплаши. Никакви машинации повече. И ако искаш да ме заведеш невредима при императора, погрижи се да не ми липсва нищо.

— Добре казано! Вие сте истинска Романова. — Граф Черников, който малко сковано седеше до нея, все още държейки я за ръка, очевидно бе горд.

За нейна изненада Иван се засмя.

— Аз съм на абсолютно същото мнение. Наистина добре казано, принцесо. Сега отново заприлича на жената, която някога открих в Мексико и пожелах. Възвърнала си дързостта и способността си да се гневиш. За мен ще е истинско удоволствие отново да те ухажвам, но този път ще бъдем поставени на равна нога. — Той неочаквано отметна глава, а смехът му стана почти беззвучен. Да сключим ли малък облог? Дмитрий? Ксения? Както виждаш, вече не си малката полуфранцузойка Виржини. Ти си руския, и можем да бъдем истински противници... или любовници. Ще се обзаложим ли?

— Иван, ти се самозабравяш! — сърдито промърмори графът. — Не помниш ли, че сега трябва да минеш за обикновен матрос. На пристрастието ти към залаганията и безмерната ти арогантност дължим това, че сега се налага да заминем толкова набързо и тайно. Така че, бъди, за Бога, малко по-предпазлив!

— Наистина ли желаяш предпазлив любовник? — прошепна ѝ Иван, а пръстите му погалиха ръката на Джини. Тя вдигна очи, а погледът ѝ не казваше нито да, нито не.

— Ще видим — хладно рече тя и едва позна гласа си. Погледът ѝ бе абсолютно безучастен. В нея се надигаше неясно чувство на изненада от това, че Иван вече не разполагаше с властта да всява страх в душата ѝ, а бе мъж като всички останали. Към това се прибавяше и съзнанието, че почти му се възхищаваше за начина, по който се надсмиваше над пораженията си и над всичко, което бе проиграл, продължавайки невъзмутимо напред. Притежаваше своеобразна способност да губи почтено.

Джини бе обзета от лека сънливост, към което се прибавяше и някакво чувство на покой. Вече почти нямаше нужда от деликатното успокояване от страна на графа.

— Скоро ще пристигнем. Един руски боен кораб ни очаква. Ще намерим някакво було за вас. В тази тълпа никой няма да забележи.

Още докато изричаше това, думите му се потвърждаваха другаде, за което той, разбира се, не можеше да знае. В дома на сенатора на Ринкън Хил цареше невиждана суматоха, след като Соня Брандо, въпреки изричната забрана на своя съпруг, бе решила да поговори с доведената си дъщеря.

Стаята на момичето приличаше на бойно поле — извадени чекмеджета с изсипано на пода съдържание, счупено огледало, зееща празна кутия за бижута... а наред всичко това — грижливо сгънат лист бяла хартия.

Соня, която вече почти не бе на себе си от признанията на своя съпруг, изпадна в истерия.

— Тя е избягала! Върнала се е при него! Защо не го предвидихме? Уилям! За Бога, как можеш да стоиш, зяпнал смехотворната бележка, без да предприемеш нищо?

Сенаторът рядко повишаваше глас пред жена си, особено в присъствието на камериерката, но сега го стори. Острите му думи накараха Соня да замълчи.

— Казваш, че си прочела бележката? Тогава, моля те, скъпа, използвай иначе толкова бистрия си ум. Пише, че щяла да избяга от мъжа си при своя любовник.

— Естествено! Мислиш ли, че не съм прочела тези думи толкова пъти, че вече да ги зная наизуст? Избягала е от Иван при...

— Но Иван не е нейният съпруг. Не узнахме ли този следобед неприятната истина за законния ѝ съпруг? Не си ли се запитала дали

Джини също не е знаела? За Бога — за миг сенаторът изглеждаше като ударен от гръм, след което замислено потърка брадичката си. — Ако е знаела, кой тогава е любовникът ѝ? Да не би принц Сарканов? Или...

— Но сега никога няма да успеем да я намерим! Не и в този град. Би могла да е навсякъде. Може да има приятели, които да я скрият. Може дори вече да е напуснала града! Уилям!...

Сенаторът натъпка бележката в джоба си, показвайки, че е господар на положението. Той оживено рече:

— Трябва да си полегнеш. Тили ще ти е подръка. Остави всичко на мен.

— Но... но какво мислиш да правиш? След всичко, което се случи?

— Както вече ти казах, скъпа, вързани са моите ръце! И тъй като Джини е омъжена жена, въпросът къде се намира сега, засяга най-вече съпруга ѝ. Мисля, че най-важната ми задача сега е да го информирам.

Соня бе легнала на една кушетка, притискайки към лицето си кърпа, напоена с одеколон. Сега повдигна глава и широко отвори порцеланово сините си очи.

— О, не, Уилям! Нали няма... не можеш да поканиш онзи човек в дома ни!

— Онзи човек — повтори сенаторът — случайно е мой съдружник в различни предприятия. А не Сам Мърдок, който, както изглежда, действа като подставено лице. Той има основния пакет акции в не едно и две предприятия. Да си го кажем направо, любов моя, нямам друг избор, освен да приема новооткрития си зет — милионер, а ако ли не — някои много неприятни последици! Що се отнася до другия, трябва да се радваме, че се оказа достатъчно умен да разбере, че игричката му се е провалила и да изчезне. Боже мой! — Соня неволно потрепери от възклицанието на съпруга си. — Още не мога да повярвам това, което научих днес следобед! Ако не го бях узнал лично от Сам Мърдок и ако не се бе появил Ралстън, за да потвърди историята... А освен всичко останало, изглежда това е последната сламка, за която можем да се заловим. Трябва да си щастлива, че си жена и можеш да си позволиш истерични пристъпи.

След тези цинични думи сенаторът бе излязъл от стаята. Трескавото пулсиране на една вена върху челото му го издаваше

въпреки умишлено спокойния глас. След захлопването на вратата Соня избухна в сълзи.

За Джини със сълзите бе свършено. Това бе една от клетвите, които си бе дала, облегната на перилата на руската шхуна, поемаща по пътя си на север покрай брега.

— Сега сте в безопасност, дете мое — бе казал старият граф, когато оставиха зад себе си Голдън Гейт. Следобедът неусетно бе угаснал и вечерта ставаше все по-тъмна, отначало синя, а след това виолетова — небето и водата се сливаха, а над тях звездите висяха като малки, безкрайно далечни свещички.

Джини обви тежкия, украсен с ресни шал по-плътно около раменете и главата си. Солената пяна шибаше лицето ѝ и раничките от счупеното огледало започнаха да щипят, сякаш в кожата ѝ се забиваха хиляди игли. Не им обръщаше внимание. Не бе обърнала внимание и на графа, който неодобрително цъкайки с език, ги бе намазал със спирт, твърдейки, че нямало място за безпокойство. Болката ѝ напомняше, че все още е жива.

— В безопасност — повтаряше Джини отново и отново, питайки се защо тази мисъл не ѝ носеше облекчение и не я избавяше от усещането за празнота. Да, чувстваше се празна като счупената порцеланова фигурка, за която бе плакала като дете. Напълно безчувствена, тази вечер имаше усещането, че е само една чуплива черупка.

Не се обърна дори когато забеляза, че някой се приближава към нея. Знаеше, че е Иван. Възможно ли бе някога до такава степен да я е плашел и ужасявал? Единственото общо помежду им сега бе, че и двамата бяха губещи.

Дали не бе прочел мислите ѝ?

Чу го да въздиша и да мърмори почти безстрастно:

— Значи играта свърши. Сега започваме нова, но този път...

— Започваме? — рязко го прекъсна Джини. — Не кипя от спортна страст, а и ми дойде до гуша от игри.

— Ти беше залогът, скъпа. Аз спечелих... спомняш ли си? Императорската дъщеря.

— Но стана лаком и се целеше прекалено високо, не е ли вярно, Иван? Това е проблемът на повечето играчи. Не разбират, че не могат вечно да печелят.

— Може би в играта, за която говоря, има и друг участник, който го е забелязал? А що се отнася до мен, аз не се предавам като останалите. Кой знае, може да ми се удаде да си възвърна поне част от изгубеното.

Джини, която вече съжаляваше, че се е впуснала в този разговор, направи нетърпеливо движение с рамене.

— Защо трябва да ме интересува това? Избягвам да гледам назад към миналото.

— А в бъдещето? И то ли не те интересува? Помисли за това, принцесо. То е пред теб, златно и блестящо. Най-сетне постигна това, което бе на косъм да изпуснеш. Не ми ли дължиш поне малко благодарност? Надявам се, вече не ми се сърдиш? — Джини видя с ъгълчетата на очите си проблясването на белите му зъби, когато се засмя. Тя не отговори и мъжът продължи, свивайки рамене: — Ела! Донякъде бях честен с теб. Искам и сега да съм честен, понеже ми изглеждаш укрепнала и с бистър ум. Не бива да ме съдиш, че понякога съм те... тиранизирал. Ти го желаше, нали, любов моя? Признай. Винаги, когато те вземах в обятията си, сякаш държах парче лед, а останалото време прекарваше като насън. Ожених се за дива, земна циганка, а трябваше да установя, че си се превърнала в безтелесно, витаещо във въздуха същество. Искаше да бъда жесток, нали? Молеше да те подчиня трепереца и изплашена! За да бъдем честни, трябва да ти призная, че ако се бе стигнало дотам, щеше да ми достави огромно удоволствие да те пошляпвам.

От устните на Джини се отрони неволно възклицание и Иван тихо се засмя. Предишният му полусмях, полуръмжене.

— И ти би допуснала, както и направи, да те наказвам по различни други начини. Чувствах, че подсъзнателно желаш да бъдеш командвана и подчинявана. Само ако знаеше какви чудесни блянове ми се присънваха, но за съжаление чаках прекалено дълго! Или не? Не би ли желала да познаеш скъпоценната смесица от наслада и болка?

— А ти би ли желал?

Извърщайки най-сетна глава, Джини за миг успя да долови израза на изненада върху лицето му. Тя се възползва от превъзходството си, изсмивайки се кратко и остро.

— Ако желаш да бъдеш жертва, принц Сарканов, може и да ми достави известно удоволствие да ти направя тази услуга. Но що се

отнася до мен, нямам никакво желание да опитвам перверзните радости, за които говориш. А сега моля да ме извиниш, трябва да се видя с графа.

Той не понечи да я задържи, когато прошумоля с полите си покрай него, без да съзнава грациозността и достолепието на движенията си. Джини усети как погледът на мъжа я проследи.

Каютата на графа бе топла и, сравнена с брулената от студения бриз палуба, ѝ внушаваше приказното усещане за безопасност и утеха след странния разговор, състоял се между нея и Иван. Графът бе обещал да я защитава. Наистина, публично я бе предупредил да не посяга прекалено често към прахчетата, но въпреки това бе съгласен от време на време да ѝ дава по някое.

— Опиум? Глупости, дете мое. Може би в съвсем малко количество заради успокояващото действие, но не и достатъчно, за да се пристрасти човек. Разбира се, сега, когато вече сте укрепнала, трябва да се опитаме да минем и без тях. Всяко лекарство губи въздействието си, когато бъде приемано постоянно.

Джини му вярваше. Още една лъжа на Стив. Той би казал всичко, би направил всичко, което можеше да послужи за постигането на собствените му цели. Тя се бе оказала достатъчно глупава да го обикне веднъж, но сега прогледна и искаше да сложи точка на миналото. Не бе останало нищо друго, освен омраза.

— Какво се е случило, дете? Вие треперите! Не бива да стоите на палубата по това време на деня. Може да се простудите. — Гласът на граф Черников бе дружелюбен и спокоен и Джини го дари с благодарна усмивка. Той знаеше как стояха нещата между нея и Иван, както и всичко, случило се помежду им. Бе му разказала. А графът от своя страна бе признал, че бил обезпокоен от онова, което чувал и виждал. Но всичко вече било минало и нямало основания за безпокойство.

Джини остана известно време в каютата му. Графът бе настоял да изпие чаша водка. Водката бе чудесна, подбрана от императорските изби, както гордо ѝ обясни възрастният човек. Момичето го слушаше с нескрит интерес да разказва за императора, за императорското семейство и приближените му — всички те, хора, на които Джини рано или късно щеше да бъде представена. В Русия думата и волята на императора била свещена, Франция и Англия имали демократични

монарси, но руският император все още бил всевластен господар на живота и смъртта на поданиците си.

— Но да допуснем, че не му се понрави? Както знаете, не обичам сляпото подчинение! А и не желая да бъда сватосвана.

— Но, дете! Почакайте. Императорът е видял достатъчно, за да знае как живеят хората в другите страни. Той знае, че сте възпитана във Франция и Америка... и сте дъщерята на неговата Женвиев. Не се безпокойте. Ще бъда до вас и ще му обясня всичко.

„Каквото и да стане — мислеше си Джини — вече избрах своя път.“

Тя пътуваше към Русия и бе загърбила всичко, което я свързваше с миналото.

Джини се бе облегла на перилата на палубата и наблюдаваше как последните, прилични на перли остатъци от мъглата се стопяваха под лъчите на слънцето. Свежият бриз издуваше платната над главата ѝ и развяваше меднозлатистите къдрици, около лицето ѝ. Шхуната сякаш се плъзгаше по зелената повърхност на водата, а от двете страни на носа ѝ се образуваше пяна. Мислите на Джини следваха вятъра, без да се стремят към нещо определено. Не желаше да мисли.

— Добре ли спяхте?

— О, да. Сиропът, който ми дадохте, действа чудесно. Тази сутрин се чувствам по-спокойна.

Граф Черников я дари с една от редките си усмивки.

— Добре, добре. Нали това искахме?

Един от моряците извика нещо. Подобно на всички останали, Джини също извърна глава: зад кърмата, далеч на хоризонта се мяркаха платната на някакъв платноход. Сърцето на Джини неочаквано и съвсем необяснимо трепна. Колко красив бе корабът и колко бързо летеше, въпреки внушителните си размери. Всяко от платната му бе издуто до краен предел.

Графът изрече мислите ѝ на глас:

— Красив кораб с чисти линии, нали? Американски платноход, пътуващ за Китай.

Каква бе причината за неочакваното пробождање в гърдите ѝ? Този маршрут бе много оживен. Невъзможно бе корабът да е „Зеленооката лейди“. Толкова скоро след освещаването му вече на път?

Междувременно... междувременно всички трябва да са узнали. Утешаван от Концепсион и гневен заради провалените си планове за отмъщение, Стив сигурно вече я бе прогонил от мислите си. За много хора това би било истинско облекчение.

Иван се приближи с походка на човек, който се шляе, умело справяйки се с люлеенето на кораба. Навик. Както винаги бе облечен безупречно, а на ослепителната светлина на утринното слънце очите му приличаха на бледозелени стъкълца.

— Възхищаваш се на спътниците ни, нали? Наистина е бърз. И въпреки че вече трябва да са ни видели, не промениха курса. Дали е просто липса на възпитание или зад това се крие нещо повече? Как мислиш?

Джини изненадана се обърна, така че да може да наблюдава другия кораб, който летеше към тях със застрашителна бързина. Спомни си прочетените във вестниците заглавия: „За сто дена от Ню Йорк до Сан Франциско...“

Най-бързите кораби в океана. Сякаш се състояха единствено от платна. Самият корпус се криеше сред разпенените вълни.

— Невъзможно! Вече са ни забелязали. Капитанът ще ни поздрави любезно и след това ще отбият.

Но така ли щяха да сторят наистина? Джини не знаеше откъде идва това чувство, но в начинът, по който платноходът следваше курса им, без нито за миг да се поколебае, ставайки все по-голям с всяка изминала минута, имаше нещо неумолимо, почти заплашително.

Чу Иван да се смее до нея и улови бледия блясък в очите му.

— Може би някой пиратски кораб? Тези американци... толкова недодялани, толкова изостанали от цивилизацията. Да се обзаложим ли, скъпа принцесо? Всичко, което притежавам... естествено срещу теб, какво друго? Имам усет за някои неща, а в случая... Е, чичо Дмитрий, защо е тази загриженост на лицето ви? Не искам да проявявам липса на уважение. Какво мислите вие?

Джини бе пребледняла. Тя се взираше в другия кораб, където между предната мачта и носа се забелязваха няколко малки флагчета.

— Далекоглед, бързо!

Докато Джини и Иван напругаха поглед, някакъв матрос подаде на принца обкован с месинг далекоглед. Когато го свали, на лицето му бе изписана безмълвна усмивка.

— Можеше да се предвиди. Защо се уплаши да приемеш облога? Виждаш ли, току-що поискаха от нас да намалим. Искат да говорят с нас.

На борда настана объркване. Помощник-капитанът слезе от мостика препъвайки се. Лицето му бе поруменяло, а от устата му се лееше руска реч.

Единствено Иван изглеждаше напълно безучастен и невъзмутим.

— Мисля... да, мисля, че подценихме твоя готов на всичко съпруг, принцесо. И навярно вината е моя. Трябваше да наредя да го отстранят.

— За какво говориш? — Джини почти изкрещя последните думи. — Какво имаш предвид? Невъзможно е, никога не биха...

— И все пак е така! Пиратско нападение в открито море... и какъв залог само!

— Няма да отида! Ако наистина е той... не могат да ме принудят! О, не... ще откажа!

— Плава под американски флаг.

— Да не си очаквал череп и кръстосани кости? И все пак мисля, че е пиратски кораб.

— Невъзможно! — повтори граф Черников. — Това тук е руски кораб. Ние сме руски поданици...

— Всички, освен един. Сега навярно разбирате?

Графът слезе в каютата, за да донесе документите си. Въпреки че я бе помолил, Джини Не го съпроводи.

— Оставам на палубата. А ако... ако е той, няма да тръгна с него! Ще му обясня, че съм на този кораб по собствена воля... Аз...

— Нека забравим старата си вражда. — Иван я дръпна настрана, по-далече от матросите, които тичаха наоколо. — Чуй ме. Сега знаеш, че няма защо да се боиш от мен. А от него? Един дивак... варварин... и все пак и той е играч, не е ли така? Безогледен човек, според чутото и според оскъдните сведения, които съм получил от теб. Ако наистина искаш да те оставят на мира, то аз имам план...

Невъзможно! Невъзможно! Това не можеше да е истина. Нищичко от това, което се случваше! Иван сам бе предложил на Джини едно от нейните прахчета, но сега, когато стоеше между него и граф Черников, разумът ѝ отказваше да повярва в случващото се да приеме предложения ѝ от Иван план.

Двата кораба леко се полюшваха. Изглеждаха почти неподвижни, освен когато не биваха издигнати на гребена на някоя вълна. По нареждане на принц Сарканов, който не обърна внимание на протестите на графа, матросите на руския кораб вече бяха в пълно снаряжение.

Принцът сложи ръка на рамото на Джини, но този път тя не се отдръпна. „Нека да види! — ядно мислеше тя. — Ако е допускал най-

лошото... О, как смее... след всичко, което се случи?“

Той! Стив Морган, който й изглеждаше така непоносим и отвратителен, бе неин съпруг. Отказваше да приеме тази мисъл.

Със застинало като маска лице Джини видя Стив да се приближава към нея по обърната към тях страна на чуждия платноход — леко и непоколебимо. Всяко негово движение бе елегантно и сигурно, както го помнеше. На колана му висеше кобур. Бе облечен като пират — бяла ленена риза с разкопчана яка, черни къси панталони и високи до коленете ботуши, а освен това и небрежно увита около врата синя копринена кърпа.

Следваше го сенаторът, който, изглежда, не се чувстваше много добре в черния си костюм. Имаше и някакъв едър, изключително дебел мъж със сребърна звезда на гърдите.

— Главатарят на пиратите! — саркастично рече Иван и придърпа Джини още по-плътено към себе си. — Знаеш ли, чудя се дали тези разбойници възнамеряват да ме арестуват, или просто да те отведат, любов моя.

Руският капитан започна шумно да протестира, а към него на предвезетия си английски се присъедини и граф Черников.

Джини вече бе уловила беглия поглед, който й хвърли Стив със суровите си, блестящи сапфирено сини очи. След този първи, пронизващ като шпага поглед обаче той не й обърна повече внимание, а се обърна към графа. Съвсем спокойно му обясни, че руската шхуна се намира в американски териториални води и че той бил съпровождан от един американски сенатор и шерифът на окръг Сан Франциско.

— Но причината за това своеволно начинание... не мога да го нарека иначе, освен форма на пиратство... настоявам...

— Граф Черников, без заобикалки ще премина към същината. Тук съм чисто и просто за да взема жена си. Готов съм да пренебрегна многобройните обвинения към принц Сарканов, колкото и сериозни да са те, а и тук присъстващият шериф е съгласен с мен. Но надявам се, вие няма да оспорите правата, които имам върху своята съпруга.

— Върху мен? — извика Джини, която не можеше повече да се сдържа. Сега най-сетне го бе принудила да я погледне в лицето. — Ами моите чувства, моите желания? Отказвам да те последвам. Защо, по дяволите, ме преследваш? Станах твоя жена насила. Не искам повече да търпя тази... тази абсурдна връзка, разбираш ли? Само ме

накарай да се върна и веднага ще подам молба за развод. Ще предизвикам такъв скандал, че... че... защо ти е жена, която изобщо не те желае? Направих своя избор! Ако си искал да се убедиш, че доброволно съм се качила на този кораб, то вече имаше възможност да го сториш. Остави ме на мира... остави ме!

Ако по лицето на Стив можеше да се открие някаква следа от чувства, то това бе едва доловимо побелялата кожа около очите и устните му.

— Джини! — извика сенаторът и сега тя извърна към него пламтящите си зелени очи.

— А ти защо си тук? Точно ти? Трябваше да си най-заинтересован от потулването на скандала! Казвам ти, няма да напусна този кораб, освен ако не ме влачите насила, но тогава ще трябва да приемете неприятностите, които, кълна ти се, ще произлязат от това!

Стив я гледаше така, сякаш бяха само двамата и тя почти се ужаси от бушуващия в очите му гняв.

— Ако трябва да те влача насила, ще го сторя. А ако искаш развод, тогава, за Бога, ще го имаш! Но първо... първо ще се върнеш в Сан Франциско и ще се покажеш пред всички. Ще се държиш като дама, докато клюките заглъхнат. Разбра ли ме, Джини? След шест месеца ще бъдеш свободна да правиш каквото пожелаеш... искаш да отидеш в Русия? Аз лично ще те изпратя. Чувате ли, графе? Но сега... и то веднага, проклетие... ще слезеш от този кораб и ще ме последваш. Имам пълното право да те принудя да го сториш.

Настъпи внезапна тишина. Матросите бяха зяпнали от почуда, а граф Черников не можеше да намери думи.

Иван Сарканов с безразличие свали ръка от раменете на Джини. Той стоеше с ръце на кръста и с неприкрито презрение рече:

— Казвали са ми, а сега напълно съм убеден в това, че вие, американците, нямате никаква гордост! Насила да върнете въкъщи една избягала жена, ще ви направя за смях пред цяла Европа, освен ако преди това не ме убиете! Чувате ли, не бихме ли могли да се разберем като цивилизовани хора? Принцесата вече изрази желанията си. Не можете да я купите с всичките си пари, нито да я уплашите с вашите заплахи. И като стана дума за заплахи — гласът му се снижи до тихо, нежно мъркане, — не сте ли забелязали оръжията, насочени към вас от

всички страни? Мисля, господа, че се намираме в пат, така се нарича в шаха безизходното положение. Ела при мен, Виржини!

За нейна той я прегърна през кръста. Тя се насили да не се противи и се облегна на Иван, който я държеше на съвсем малко разстояние пред себе си.

— Виждате ли, идва. Тя направи своя избор. И ако хората ви започнат безогледно да стрелят... нима предпочитате да я видите мъртва, вместо да отстъпите пред собствените ѝ чувства?

Ръката на шерифа замръзна върху дръжката на револвера му. Занемяла и несмееща да помръдне, Джини видя как сенаторът понечи да каже нещо, но с мъка се въздържа. Само Стив и принц Сарканов останаха спокойни.

— Както току-що казахте, Сарканов, безизходно положение. Но ако ние, както ни обяснихте, сме с вързани ръце, то тогава в същото положение сте и вие. Корабът ви няма да отплава никъде. Какво да чакаме тогава?

— Защо не се върнете? Бъдете разумни. Виржини току-що ви каза какво е нейното желание. А в играта има едно основно правило: да знаеш кога да спреш. Не мислите ли, че човек трябва да се научи да познава кога е отишъл прекалено далеч?

Стив сви рамене. Усмивката му не бе нищо повече от леко повдигане ъгълчето на устните.

— Човек трябва да се научи и кога да блъфира. Вашите карти срещу моите, Сарканов, Или имате още някой коз в ръкава?

Джини усети как мускулите на Иван се напрягат, докато здраво притискаше тялото ѝ към своето. Дъхът ѝ секна. Учуди се на внезапната си слабост, защото осъзна, че би искала да предупреди Стив, преди да е попаднал в клопката.

— Мисля, че има един достоен изход от положението, което, и двамата трябва да признаем, е доста заплетено — мило рече Иван Сарканов. — Може би едно джентълменско споразумение? Не съм добре запознат с американските нрави и обичаи, но в Европа би имало само един-единствен изход от тази ситуация.

— Иван... какво говориш? — гласът на граф Черников бе дрезгав. Сините очи на Стив Морган искряха върху тъмното му, наполовина скрито от брадата лице.

— Хайде, разкрийте ми вашето джентълменско решение — подкани го Стив, а Джини имаше странното чувство, че той от самото начало много добре знаеше какво ще излезе от това.

Дори сега по лицето му не трепваше нито едно мускулче... Боже мой, защо непрекъснато трябваше да го гледа и защо внезапно бе започнало да ѝ се повдига?

— Със сигурност може да има само едно решение — с изненадан, но надменен тон. — Имаме една жена, желана от двама мъже... трябва ли да ви напомням, че все още гледам на Виржини като на своя съпруга? За нея и за доброто ѝ име, мисля, най-добре би било, ако ѝ остане само един съпруг. Тогава няма да има никакви проблеми повече, не съм ли прав?

Стив се засмя и от смехът му, нарушил възцарилата се на палубата тишина, по гърбът на Джини полазиха мравки.

— Ех, защо ли не се сетих за това по-рано? — очите му блестяха срещу Джини и тя неволно пребледня. — Каква би предпочела да бъдеш, сладка моя, вдовица или омъжена жена? А може би по-добре да не ти задавам подобни въпроси?

Гласът му я подиграваше с привичната си хаплива, саркастична нотка. Не биваше да го допусне!

— Може би не съм била достатъчно ясна? Ох, за Бога... направи всичко, което се очакваше от теб и задоволи проклетата си гордост, защо просто не си отидеш и не ме оставиш на мира? Защо не си вървите всички? Не желая да се устройват никакви дуели заради мен... отказвам да напусна този кораб!

Безсмислено бе. Още докато говореше, хвърляйки думите срещу него като ножове, знаеше, че е безполезно. Добре познаваше настроенията на Стив, избухливия му, безразсъден темперамент, който му позволяваше да се смее миг преди да се хвърли в смъртна опасност. Но в този случай... ох, защо трябваше постоянно да я гледа, сякаш четеше мислите ѝ, докато трапчинките край устните му се вдлъбваха, при което той я даряваше със саркастична усмивка? Едната от черните му вежди леко трепна, сякаш за да я предупреди...

— Виждате, дамата повтори, че решението ѝ е окончателно. — Коприненият глас на Иван Сарканов сложи край на мълчанието. — Допускам, че ще ме призове за свой защитник?

— А аз допускам, че ще изберете оръжието, или не? — гласът на Стив бе сух.

— Не бих искал да бъда несправедлив... защо Виржини не избере вместо нас?

Внезапно някакъв слънчев лъч попадна върху лицето на Джини и я заслепи, при което тя примижа. Чу собствения си призрачен глас, прозвучал високо и ясно:

— Защо не саби? Отдавна искам да наблюдавам дуел със саби.

Някой звучно въздъхна. Граф Черников се покашля, възнамеряваше искаше да каже нещо, а думите бяха заседнали в гърлото му.

Сенаторът пръв си възвърна способността да говори и кипна:

— Никога през живота см не съм чувал подобна нелепост! Дуел — това е гротескно! Господа, живеем в деветнадесетото столетие и се говори, че сме били цивилизовани.

— А вашите дуели с револвери... лично аз съм бил свидетел на няколко, знаете ли... това не са ли двубои на живот и смърт? Този обичай да извадиш пистолет и да стреляш от хълбок, бум-бум-бум... това не е никакво изкуство и не изисква никакво умение. При сабите, напротив... може би моят противник, благородният пират, не е научен да борава с подобно оръжие? — ироничният поглед на принц Сарканов се плъзна от сенатора към Стив, който безразлично сви рамене, сякаш не отдаваше никакво значение на въпроса.

— В кавалерията придобих някои основни познания. Но допускам, че имате предвид саби за фехтовка?

— Значи сте съгласен? Всичко ще се реши от изхода на нашия дуел, нали така?

— Чуйте ме за момент! — гневно поде сенаторът. — Не гледате сериозно на тази смехотворна идея, нали? Джини очевидно е прекалено изтощена, за да разсъждава трезво. Не мисля, че може да оцени значението...

— Смятам, че Джини много добре знае за какво става дума — спокойно рече Стив.

Той я погледна и за част от секундата, когато очите им се срещнаха, пред погледа на Джини проблесна миналото: тя видя онзи израз, който придоби лицето му, когато се бе нахвърлила върху него с ножа и едва не го уби.

Но сега... сега бе загубен. Иван със сигурност щеше да го убие... и тогава той завинаги щеше да изчезне от нейния живот.

Все по-осезаемо ѝ прилошаваше, а и усещаше погледа на две тъмносини очи, които бе обичала и мразила и които никога повече нямаше да види.

Отвори уста и понечи да извика „Не!“, но не можа дори да прошепне. Всички около нея говореха на висок глас — сенаторът и досега мълчаливият шериф ожесточено спореха за закони, убийства и здрав разум, докато Иван заръчваше на камериера си да донесе от каютата му куфара с двете саби.

Без да забележи, Джини неочаквано се оказа подпряна на някакъв парапет, а граф Черников се опитваше да я успокои, сложил ръка на рамото ѝ. Присъстващите на палубата се отдръпнаха, за да направят малко място.

— Значи се разбрахме? Всички сме съгласни, нали? Скоро тук ще се състои едно тъжно събитие, но когато дуелът свърши, всеки ще поеме по пътя си, надявам се в мир.

— Този принц наистина измисля фантастични интриги и странни правила, не съм ли прав? — мърмореше шерифът. Всичко това никак не му се нравеше и горко се каеше, че се бе оставил да го убедят да вземе участие в подобно безумно преследване на някаква избягала съпруга. За пореден път се потвърждаваше, че всички жени си приличаха, независимо от коя социална прослойка произхождаха! Опърничави и, подобно на тази с нейните сърдити зелени очи, смъртно опасни.

Сенаторът обмисляше цялата абсурдност на ситуацията. Стиснатите му устни се бяха превърнали в тънка линия, а на челото му пулсираше вена. Както и да завършеше всичко, за него то щеше да значи единствено скандал и позор. Щеше да загуби единия си зет и това само с някой повече или по-малко случаен саблен удар. Боже мой! Жегата трябва да бе тази, която пречеше на всички да мислят трезво, на Джини също. Как бяха допуснали да се стигне дотам? Един дуел с пистолети бе нещо друго. Иначе всичко щеше да свърши много по-бързо. Но дуел със саби... не! Надяваше се само, че Джини има здрав стомах. Всъщност имаше чувството... очите му придобиха суров, объркан израз, докато гледаше към нея... че тя е просто някаква

каменна статуя, съвсем бегло напомняща на неговата дъщеря, с която толкова се бе гордял някога.

Сенатор Брандо се обърна така, че слънцето, греещо все по-високо в небето, да остане зад гърба му. Въпреки лошите си предчувствия той насочи цялото си внимание към двамата мъже, застанали само на няколко метра един от друг. На палубата на „Зеленооката лейди“ всички далекогледци, които можеха да влязат в употреба, следяха същата сцена, която изглеждаше почти нереална с примитивната си театралност.

И двама мъже бяха почти еднакво високи и с подобна физика, само по риза и панталони — Стив Морган, наемникът, превърналият се в милионер разбойник, който сега повече от всякога приличаше на корсар, със сабя в ръка, нозете леко разкрячени, а тялото измамно напрегнато, и принцът — издънка на знатен род, циник и авантюрист, по свой начин любител на приключенията, създаващ впечатление на човек сигурен в себе си и в оръжието си.

Едва доловима усмивка мина по устните на Иван, когато целуна дръжката на сабята си.

— На живот и смърт. До смъртта на онзи, който я заслужава! — подигравателно рече той.

През рамото на принца Стив улови измъчения, стъклено зелен поглед на Джини и ѝ се усмихна саркастично. Не приличаше на жена, която е щастлива от вида на двама мъже, счепкали се на живот и смърт. Толкова жестоко хапеше устни, че изпод перлено белите ѝ, подобни на мъниста зъби бе избила малка капчица алена кръв. Всъщност трябваше да я мрази — тази дива, побъркана, непредвидима фурия! Вместо това се бе оказал достатъчно глупав, да се дуелира за нея.

Поне омразата бе изчезнала от очите ѝ. Изглеждаше измъчена... и нещастна. Как щеше да изглежда след това?

— Не искате ли да се сбогувате с някого? Никакви прощални думи?

— Оставям това на вас — напето рече той и съвсем инстинктивно напрегна нозете и тялото си. Присвитите му сини очи следяха тези на противника, търсейки да доловят в тях някакво движение.

Двубоят бе започнал.

По-късно Джини успяваше да извика в съзнанието си само откъслечни спомени: люлеенето на палубата под краката си, мириса от любимия тютюн на граф Черников и дори учестеното сърцебиене, подобно на удари от чук в гърдите ѝ. Всичко това представляваше фонът, кулисите на звънящия звук от сабите, скърцането на обувите в ботуши нозе върху дървената палуба и запъхтяното дишане на двамата мъже, които няколко мига подозрително се бяха дебнали, за да се нахвърлят в следващия момент един срещу друг. Свистящите остриета отразяваха попадналите върху им слънчеви лъчи.

Някакъв сън... кошмар! Без да забележи Джини бе започнала да трепери, сякаш обзета от треска.

Граф Черников прошепна с дрезгав глас:

— Иван е един от най-добрите фехтовачи, които някога съм срещал. Виждате ли — принцът тъкмо бе накарал противника си да се брани, отстъпвайки — той си играе с него!

Джини усещаше пръстите си така вцепенени, сякаш бяха от стомана. Тя стисна ръката на възрастния човек.

„О, Боже! Мили Боже!“ Нима се молеше? За кого? След думите на графа бе забелязала, че Иван се усмихва странно напрегнато, а Стив, който внимателно, но неизменно отстъпваше, се бореше за живота си.

Стив също го знаеше. Можеше прилично да борави със сабята, но нищо повече. А Сарканов, трябваше да му се признае, бе майстор. Стив изпитваше дори известно хладно възхищение от умелия начин, по който принцът го бе притиснал към парапета срещу слънцето. Всичко бе само въпрос на време, освен ако не му се удадеше да остане извън обсега на вражеското острие.

Видял, че противникът му е заслепен от слънцето и притиснат в глуха защита, Иван реши, че е настъпил моментът за едно първо кръвопускане, което той извърши с почти презрителна лекота.

Стив едва стискаше сабята в ръката си, докато принцът демонстрираше съвършените си умения. Искеше да докаже на

присъстващите, че при желание още в първия миг е можел да сложи точка на всичко. Но той продължаваше да се дуелира, за да извади на показ колко недодялан бе този Стив Морган, когато станеше дума да се върти сабя, оръжието на благородниците. Но преди всичко искаше да даде време на Стив да изпита страх, да го накара с нарастващ ужас да тръпне пред последния, решителен удар.

„Сега ще го направи“, мислеше Стив, виждайки воднистите очи на противника му да се присвиват. Острието на Иван се стрелна като език на змия и вече на всички бе ясно, че принцът ще сложи точка на дуела. Не, още не...

— Ще ви нарежа на парчета толкова бавно, че да усетите болката — усмихнато рече принцът.

Все още нямаше болка, а само остро парене, когато острието одраска кожата върху гръдния кош на Стив и мъжът усети топлината на бликналата кръв. Той инстинктивно изпразни дробовете си, отдръпвайки тяло. Сарканов реагира светкавично. Остриетата се кръстосаха за миг, след това сабята на принца се плъзна по тази на противника му, притисна я и с въртеливо движение се оказа под нея. Острието потъна в рамото на Стив и отскочи от ключицата. Затова, а и защото мъжът бе реагирал достатъчно бързо, то не проникна по дълбоко, осакатявайки ръката му. Но и така Стив бе принуден да отстъпи, а оръжието му издрънча върху палубата.

Когато принцът избута падналата сабя настрани, от кръга на присъстващите се изтръгна въздишка.

Стояха един срещу друг — Иван в класическа фехтовална поза, единият крак леко изваден напред, с присвити колене, ръката със сабята сгъната в лакътя. Единственото, което трябваше да направи, бе да пренесе тежестта от десния върху левия крак и да наведе напред цялото си тяло... Но той изчакваше. Стив също чакаше неподвижен, с изключение на повдигането и спускането на гърдите му под раздраната, изцапана с кръв бяла риза.

— Не... — истеричният глас на Джини проряза неподвижния въздух. — Иван, моля... достатъчно! Ти спечели, никой няма да го оспори. Не!

Граф Черников я погледна с гримаса на изненада. Дори сенаторът бе извърнал глава, за да я погледне. Изглеждаше блед и доста разстроен.

— Не става дума за победа и поражение, скъпа.

Очите на принца не се откъсваха от лицето на Стив, търпейки признаци на страх, след което по челото на противника му да избият малки, прилични на перли капчици пот и той, облизвайки сухите си устни, да помоли за милост. — Забравяш, че дуелът е на живот и смърт. Само след миг ще бъдеш свободна. — Все още не се долавяше никакъв намек за възбуда, никаква следа от реакцията, която бе очаквал да открие в напрегнатите сини очи на противника си.

— Не го прави! — Джини едва успя да изрече тези думи. Ако графът не я бе задържал в учудващо силната си хватка, Джини навярно би се поддала на безумното си желание да застане между двамата мъже.

— Права е... да продължите, би означавало хладнокръвно клане! Наистина, Сарканов, трябва да ви напомня...

За всеобща изненада безстрастният глас на Стив прекъсна сенатора, който бе на крачка от инфаркта.

— Той е прав. Уговорката е „на живот и смърт“. Все още не сме свършили.

По-късно Джини си спомни отвратителния глас на Иван.

— Така ли? Те са прави. Нямам намерение да ви позволя да умрете бързо и безболезнено. Ще бъде нещо, което всички дълго да си спомнят.

Последните му думи, умишлено произнесени с така добре познатия ѝ равен, мъркащ тон, бяха насочени към нея. Джини го знаеше и когато сабята проблесна на слънцето, момичето ухапа кокалчетата на юмрука си, за да не изкрещи. Стив бе принуден да отстъпва, докато гърбът му не опря в парапета. От мишницата, гърдите и лицето му капеше кръв от повърхностни порязвания, които щяха да са много по-сериозни, ако не бе светкавичната му реакция.

Сега Иван се смееше.

— Бягахте ми, но да видим къде ще отидете сега? Ще се опитате да скочите в морето ли, за да избегнете по-сериозни поражения?

— Затова ли се обеси Су Лей или заради нещо, свързано с брат му?

Какво говореше Стив? Какво смяташе да прави? Тялото на Иван неочаквано така се вцепени, сякаш бе поразен от гръм.

Стив подигравателно рече:

— Причиняването на болка е това, което ви доставя най-голямо удоволствие, не съм ли прав? Затова искате да доведете нещата докрай. Бихте ли искал да продължа да говоря, за да ви помогна да се решите и да сторите това, което така или иначе ще направите.

— Ще те изкормя със сабята си, ще те набуча на парапета и ще слушам предсмъртните ти стонове!

Джини изкрещя вътрешно. Захапа юмрука си и болката не ѝ позволи да изгуби съзнание.

Приличаше на театър. Гротескно и едновременно ужасяващо красиво. Иван Сарканов се готвеше да убие противника си, тялото и нозете му заеха предишната позиция. А Стив... Стив просто стоеше, поклащайки се леко на пети, със спокойно, почти безразлично лице, докато Иван не се впусна към него с протегната напред ръка.

След това събитията следваха прекалено бързо, за да успеят замъглените сетива на младата жена да уловят всичко. Остана само поредица от картини, които само частично пасваха една с друга. Сякаш наблюдаваше внезапното избухване на вулкан.

Острието профуча и одраска гърдите на Стив, когато той направи опит да се извърти от кръста, отклонявайки с opakото на лявата си длан ръката на Сарканов дотолкова, че принцът да пропусне целта си. След това Стив нанесе удар с юмрук по чувствителната вътрешна част на китката му като почти мигновено я сграбчи и я дръпна така, че безпомощните пръсти на Сарканов изпуснаха сабята, която издрънча върху палубата.

Тялото на Стив, извършващо точни, премерени движения се бе превърнало в смъртоносно оръжие. Ловките му, опасни удари се сипеха един след друг върху противника.

Стив плъзна единия си крак напред и с левия юмрук нанесе удар по незащитените слабини на принца. Когато Сарканов, стенойки от болка, понечи да се превие напред, получи удар в гръдния кош и още един с тясната част на дланта по тила.

— Мили Боже! — извика някой и преди да успее да си поеме дъх всичко бе свършило. Само в главата на Джини ужасяващата сцена се разиграваше отново и отново.

Никога не бе виждала нещо толкова диво и жестоко. Когато принцът се преви напред, сякаш щеше да се строполи, лявото коляно на Стив го уцели в лицето. От удара безпомощното тяло почти се

изправи и Джини можеше да чуе дори шума от счупването на кости. Следвайки неудържимия си устрем, Стив пристъпи с десния крак към падащия мъж, а левият се заби в гръдния кош на жертвата, който поддаде, сякаш бе от картон. Завъртайки се на петата на същия крак, все още с грацията и прецизността на танцьор, Стив сложи край на мъките му с един последен, смъртоносен удар в сърцето с десния крак.

— Мили Боже... ако не го бях видял с очите си... по-малко от минута и е мъртъв!

— Изброих пет секунди. — Въпреки педантичността си гласът на сенатора бе дрезгав. Той и шерифът първи бяха нарушили мъртвешкото мълчание, когато Стив, все още, без да хвърли поглед към кървавата развалина, която някога представляваше човек, се приближи към тях.

— Благодаря ви, че пазихте оръжието ми, господине. Сега ще си го взема обратно.

Без да продума, Брандо му подаде колана с револвера, наблюдавайки как мъжът, който, колкото и невероятно да изглеждаше това, бе негов зет, го препасва на кръста си. Стив поразхлаби тежкия кобур, докато той не увисна достатъчно ниско на хълбока му. Този човек ли бе престъпникът, когото сенаторът се бе заклел да преследва и убие? Същият човек, който при внезапния си изблик на жестокост бе издал дълбок, гърлен звук, подобен на примитивните бойни възгласи на индианците, накарал всеки от присъстващите да потрепери от ужас?

Бе си „върнал“ Джини... Боже, каква абсурдна мисъл! Ако Соня разбереше... но какво ставаше с Джини?

Тя се надвеси над парапета, подкрепяна от ръката на графа. И сякаш унижението не бе достатъчно голямо, чу зад гърба си пресилено вежливия глас на Стив, който бе заговорил графа. Разговаряха така, сякаш нея я нямаше и сякаш ставаше дума за някоя стока, изнесена за продан, докато раменете на Джини се тресяха и тя не можеше да престане да повръща.

— Сега вземам Джини със себе си. Разбрахте ли ме, граф Черников? Тя избяга в неподходящ момент.

— Значи вие сте мъжът, за когото ставаше дума. — Графът въздъхна. — Подценили сме ви. Особено бедният Иван. В Китай ли сте усвоил този боен стил?

— От един китайски приятел, който го е изучавал цял живот. Полезно е за човек, забравил как се върти сабя.

— Ах, значи говорите френски. Вярно ли е, че бракът ви...

— Никога не е бил анулиран? Да, вярно е. Но аз сам го разбрах едва наскоро. Графе... — гласът на Стив стана по-суров и малко нетърпелив. — Навярно разбирате, че не мога да остана повече тук, за да ви обясня всичко. Ако изпратите някого за багажа на съпругата ми...

— Един момент! Принц Сарканов е мъртъв... имаше дуел, добре! А преди това бе сключено споразумение. Не се безпокойте, не желая да се връщам към това. Но ако Джини все още иска да дойде с мен в Русия? Виждате колко изтощена изглежда, колко болна. Сигурно...

— Нямам намерение да я бия или убивам... ако това ви безпокои. И зная защо желаете да я вземете със себе си в Русия. Но тук тя има да изпълни още някои задължения.

— Няма да дойда с теб! След всичко, което узнах и след това, което току-що видях с очите си... никъде няма да тръгна с теб! — Лицето ѝ бе бледо, а цялото ѝ тяло трепереше. Джини се извърна с гръб към перилата на палубата, а зелените ѝ очи изглеждаха необикновено големи. — Ти ме излъга и измами... и си ме последвал единствено защото твърде много хора са разбрали, че сме... Не! Не искам повече да бъда твоя съпруга. Желаяш ме, защото гледаш на мен като на своя собственост! Защото го изисква глупавата ти, лицемерна гордост, това е всичко! Аз...

— Джини! Слез долу и донеси нещата си. Вземи и бижутата си, защото ще трябва да ги носиш, когато се появяваме на обществени места. Ако искаш да спориш, ще имаш тази възможност малко по-късно.

Тя бе безпомощна пред този нетърпящ възражения тон. Дори граф Черников, който бе мъж и имаше мъжка гордост, не би могъл да ѝ помогне. Иван пък бе мъртъв... при мисълта за смъртта му усещаше как коремът ѝ отново започваше да се бунтува.

— Ще съжаляваш! — по детски рече Джини с прекършен глас, при което се обърна и слезе в каютата.

— Все още кървите. Ще ми позволите ли да се погрижа за раните ви, докато обсъдим още някои неща?

Почти разстроен, Стив изтри лицето си с ръкава на разкъсаната ленена риза.

— На кораба ще се погрижат за мен. А освен това зная какво искате да ми кажете. Същото, което сте казал и на Джини.

— Вярно е! Искате ли да застанете на пътя ѝ? Мисля, че зависите от нея много повече, отколкото тя, бедната, си мисли. А също и тя е зависима от вас, предполагам. Но да я отведете насила, сега, когато е толкова объркана, така разстроена...

— По дяволите! — Стив се облегна на парапета. Почувства неочаквана умора, а цялото му тяло бе потно. — Искам да ви кажа нещо, графе. Джини трябва да се върне с мен, за да предотврати отвратителен скандал, който би съсипал нея, сенатора и всички около тях. Но ако след, да кажем, една година желае същото, което сега, лично аз ще я изпратя в Русия, имате думата ми. С право на развод. Но моля ви, за Бога, сега не ми създавайте повече спънки!

От тук насетне Джини се превърна в ледена, недосегаема статуя. С никого не жалеше да разговаря. Съпроводиха я до добре познатата ѝ каюта в „Зеленооката лейди“ и само щом вратата се захлопна след нея, тя се хвърли на леглото и зарови лице във възглавниците.

Искаше да прецени ситуацията, но не бе способна на никакви свързани мисли. Затвори очи, но не можа да изтрие същите ужасяващи картини, сякаш отпечатани върху клепачите ѝ, така че подскочи с вик и прехапа подутите си устни.

Усещаше познатото полюшване на кораба. Къде я отнасяше... и защо? *О, Боже! Защо?*

Някой се опита да отвори вратата, но тя не се обади. Най-сетне стъпките се отдалечиха. Остана още известно време легнала напреки на леглото, опитвайки да се отпусне и успокои нервите си. Щеше да откаже да слезе на брега! На вратата отново се почука.

— Джини! Джини! Не разбираш ли, че трябва да поговорим? Сенаторът. Нейният „баща“. Отговори само защото се безпокоеше, че той ще нареди да разбият вратата.

— Не желая да говоря с никого! Искам най-сетне да бъда оставена на мира!

Приглушени гласове зад вратата, след което отново се възцари тишина.

За колко време? Тя извади едно прахче от чантичката си, разсипвайки по пода бижутата, които бе взела по нареждане на Стив. В една гарафа намери вода, която поразхлади пресъхналото ѝ гърло. Сега навярно щеше да успее да заспи. Най-сетне, когато действието на прахчето започна да се усеща, наистина дойде спасителният сън. Тя съвсем неочаквано потъна в него, сякаш пропадна в дълбока пропаст.

Да се завърне в действителността бе много по-болезнено, отколкото да понася кошмарните видения, преследвали я в черния хаос на наркотичния ѝ сън.

Бе готова... почти готова... отново да спори със Стив. Но първите му думи, когато отвори очи и го видя да стои пред нея, я обезоръжиха.

— Отново си взела от онези проклети прахчета, вярно ли е?

Джини се извъртя настрани. Беше съвсем будна, а очите ѝ искряха от гняв.

— Да, взех! Какво очакваше? Как изобщо влезе тук?

— Имам ключ. — Гласът му бе сух и стана още по-остър, когато мъжът добави: — Няма да има повече никакви прахчета. Ще трябва да се научиш да ходиш без патерици.

— Патерици? Какво имаш предвид?

Той бе избръснал брадата си. През едната половина на лицето му минаваше синкав белег от сабя. Стив гледаше надолу към нея, а очите му бяха в сянка.

— Повече никакви прахчета и никакви сиропи, с които да се приспиваш. От днес нататък няма да имаш нужда от тях. Ще се оправяш сама.

Джини трепереше, но се насили да отмъсти и рече с най-презрителния тон, на който бе способна:

— Звучи така, сякаш ме заплашваш! Какво смяташ да правиш? Да ме държиш тук като пленница?

— В момента плаваме в посока Монтерей. Още не си била в ранчото, нали? Баща ти и аз решихме, че най-добре за теб би било да прекараш там няколко седмици, за да свикнат приятелите ти в Сан Франциско с мисълта, че неотдавна си овдовяла.

— А после? — гласът на Джини не бе нещо повече от шепот. Надяваше се, че Стив няма да забележи колко силно стиска облегалката на кушетката.

— А после ще се оженим. В църква, с благословията на баща ти. А на приема по случай венчавката ни ще присъства половин Сан Франциско. Отначало очевидно ще те одумват за това колко скоро си се омъжила повторно. Ще се говори, че отдавна си била моя любовница, но това е по-добре, отколкото да бъдеш наричана двуженка, не е ли така, сладка моя? А с времето ще престанат да те одумват и ще те приемат. Дадох дума на приятеля ти, граф Черников, че след година ще можеш да отпътуваш за Русия. Ако тогава все още искаш да заминеш или да направиш пътешествие до Европа, ще си свободна да го сториш. Ако пожелаеш, ще получиш и развод.

— Не мога... ох, не мога да повярвам! Всички сте полудели, Стив. Няма повече да позволя да бъда тиранизирана и принуждавана да правя нещо, което не желая! Отказвам!

В крайна сметка всичко, което казваше, всичките ѝ протести, съпротивата ѝ срещу произвола му и омразата, която бълваше в лицето на мъжа, останаха безрезултатни.

След първия порой от сълзи и ругатни, които после преминаха в горещи молби, отделните моменти сякаш се сляха в едно, като дъждовни капки, шибаци тъмен прозорец.

Издание:

Розмари Роджърс. Джини
ИК „Ирис“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.